

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ufka

Çok Yakın

Hayat adil değildir.

Jessica Koch

Ufka Çok Yakın

Çok büyük bir aşk.

Çok büyük bir acı.

Genç bir kadın olan Jessica, hayatın tadını çıkarıp güzel bir geleceğe hazırlanırken Danny'yle tanışır. Ondan ilk görüşte etkilenir ama Danny'nin yakışıklılığı ve kendine güveninin altında bir gizem yatmaktadır.

Jessica günler geçtikçe Danny'nin sırrını öğrenmeye çalışır. Gerçekler yavaş yavaş su yüzüne çıkar. Danny'nin travmatik bir hayatı olmuştur. Doğduğu yerden ve ailesinden uzakta, hayatı için savaşımaktadır.

Tüm zorluklara rağmen Jessica ve Danny arasındaki aşk büyür. Danny'nin yalnızca geçmişi karanlık değildir, geleceği de önceden belirlenmiştir. Onları zamana karşı bir yarışır. Arkadaşlık, özgüven, cesaret, acı, çaresizlik ve her şeyi bırakıp kaçma isteğinin iç içe olduğu bir hikâye bu. Her şeyiyle gerçek bir hikâye...

 [instagram.com/AspendosYayinevi](https://www.instagram.com/AspendosYayinevi)
 [facebook.com/AspendosYayinevi](https://www.facebook.com/AspendosYayinevi)
 twitter.com/AspendosY

aspendos

Ufka Çok Yakın

Hayat adil değildir.

"Her şey yolunda,
Danny," diyerek onu
sakinleştirmeye çalıştım.

"İkinci şıkkı seçtim ben.
Sonucu ve bedeli ne olursa
olsun, benim tercihim bu.

Diğer seçeneklerin ne
olduğu umurumda bile
değil. Benim tercihim her
zaman ikinci şık olacak!"

Jessica Koch

aspendas

Eser Adı: Ufka Çok Yakın
Orijinal Adı: Dem Horizont so nah
(Die Danny-Trilogie 1)

Yazar: Jessica Koch
Çevirmen: Melisa Karataş YILMAZ
Editör: Talha YAĞCI
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ
Kapak Tasarım: İlknur MUŞTU

© 2016 by FeuerWerke Verlag, Maracuja GmbH,
Laerheider Weg 13, 47669 Wachtendonk

Nurcihan Ajans aracılığı ile Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri San. Tic. Ltd.Şti.

1 Baskı: Eylül 2017

ISBN: 978-605-9641-28-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 35244

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık
ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Beylikdüzü Organize Sanayi Bölgesi
Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 50

Yayımlayan:

Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri
San. Tic. Ltd. Şti.
Gürselmahallesi Aytaç Caddesi İcabet sok. No: 4/ B
Gürsel Mahallesi / Kâğıthane / İstanbul
Tel: (0212) 294 17 55 GSM: 0553 080 23 80
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Ufka Çok Yakın

Jessica Koch

Çeviri
Melisa Karataş Yılmaz

aspendos

YAZAR ÖZGEÇMİŞİ

Jessica Koch 1982 yılında Ludwigsburg’da doğar. He-nüz okul yıllarındayken hikâyeler yazmaya başlar. Teknik ressam olarak staja başladığı 1999 yılının sonbaharında Amerikan kökenli Danny’yle tanışır ve onunla yaşadıkları “Ufka Çok Yakın”ın hikâyesini oluşturur. 2003 yılında kaleme almaya başladığı hatıraları on üç yıl sonra kitap olarak yayımlanır.

Koch; eşi, oğlu ve iki köpeğiyle birlikte Heilbornn’da yaşamaktadır.

.

*Bu kitabı oğluma ve eşime adıyorum,
eşime gösterdiği sınırsız sabır ve anlayış için teşekkür ederim.
Biliyorum bazen saatlerce, hatta günlerce,
düşüncelerimle birlikte ufkun ötesinde oluyorum.*

*Danny'e,
İkinci şık, Danny! Her zaman ikinci şık!
TEŞEKKÜRLER!!!
Love you, too.*

GİRİŞ - YAZ 1996

Telefonun çalmasıyla yatağından sıçraması bir oldu. Gözleri içgüdüsel olarak önce odasının kapalı kapısına, hemen ardından da hafif aralık penceresine kaydı. Dışarı-sı hâlâ karanlıktı ama birazdan şafağın sökeceğini tahmin edebiliyordu.

Komodinin üstündeki dijital saat beşi gösteriyordu. As-lında onun gibi her gün erken kalkan biri için bu sorun değildi ama bugün günlerden pazardı. Bu saatte onu kim arıyor olabilirdi ki?

Telefonun diğer ucundaki her kimse ona ulaşmak için çok ısrarcıydı fakat o da ne olursa olsun telefonu açma-makta kararlıydı.

Gerçi Tina bu yüzden onu alınının ortasından vurabi-lirdi. Büyük ihtimalle ya yine gözaltına alınmıştı ya da ta-mamen duygusal bir çöküş yaşıyordu. Belki acilen yatacak bir yere ihtiyacı vardı. Ama o genellikle evi değil, cep tele-fonunu arardı.

Görünüşe göre arayan kişi onun yataktan çıkmasını her şeyden çok istiyordu. Gönülsüzce sıcacık yatağından doğ-rulup ayağa kalktı. Üstündeki ince tişört ve şortla koridora çıkar çıkmaz soğuktan ürperdi.

Telefonu açıp, "Ne var?" diye sordu uykulu bir hâlde.

"Benim, baban."

Daha ilk kelimede onu sesinden tanımıştı. Birden uy-kulu halinden eser kalmadı. Tüyleri diken diken olmuş, vücudundaki her bir sinir ucu gerilmişti.

"Benden ne istiyorsun?"

"Ben senin babanım, seni arayamaz mıyım?"

“Hayır!” dedi, kesin bir ifadeyle.

“Seni görmem lazım. Beni ziyarete gelebilir misin?”

“Seni görmek istemiyorum!”

Babasının telefonun öbür ucunda ne kadar sinirlendiğini hissedebiliyordu. Zaten hiçbir zaman ona katlanacak sabrı olmamıştı.

“Danny,” diye seslendi babası. “Ben ölüyorum!”

“Nihayet! Güzel haber diye buna derim.”

“Ben çok ciddiylim!”

“Ben de!”

Babasının ses tonu yavaş yavaş değişiyordu, daha yumuşak ve nazik bir sesle tekrarladı.

“Lütfen, ölmeden önce seninle konuşmam lazım. Sana anlatacaklarım var.”

Danny bu ses tonunu tanıyordu. Babasının sesindeki bu ciddiyet bedeninin ürpermesine neden oldu.

“Beni hiç ilgilendirmiyor. Gönül rahatlığıyla ölebilirsin,” dedi.

Tam telefonu kapatıyordu ki babası sesini yükseltti.

“Bunların hepsi senin suçun, piç kurusu! Senin başına gelmeliydi, Liam’ın değil! O sen olmalıydın, o zaman her şey çok daha farklı olabilirdi.”

“Nefesini boşa tüketme, beni üzemezsin!”

Bunu her ne kadar tüm kalbiyle inanarak söylemek istediye de her zamanki gibi babasının sözleri onu yaralamıştı.

“Sen tam bir kendini beğenmiş, çekilmez, piç kurusunun tekisin, Danny!”

“Kime çektiğimi tahmin et bakalım!”

“Pekâlâ. Bunu sen istedin.” Ses tonu bir kez daha tehlikeli şekilde sakinleşmişti.

“Sadece bir kez söyleyeceğim. Şimdi beni çok iyi dinle, tamam mı?”

Danny dinledi. Alnında biriken ter damlaları yetmiyor-
muş gibi şimdi de telefonu tutan eli uyuşmaya başlamıştı.
Sadece birkaç saniye süren bir deprem olduğunu sandı.
Ayaklarının altındaki zemin sarsılmıştı sanki. Ama bu sar-
sıntının pes etmek üzere olan dizlerinden kaynaklandığı-
nı anlaması uzun sürmedi. Babasının söyledikleri o kadar
gerçek dışı ve saçmaydı ki az kalsın kahkaha atacaktı ancak
yine de içten içe söylediklerinin hepsinin gerçek olduğunu
biliyordu.

•

“Kuzey rüzgârı,” dedim, duygusal bir film sahnesinde rol alan usta bir oyuncu tavrıyla. İşaret parmağımı ufka doğrulttum. “Eğer rüzgâr bu taraftan esiyorsa bu hiç iyi bir şey değildir!”

“Sen daha kuzeyin ne taraf olduğunu bile bilmiyorsun,” dedi Vanessa gülerek.

Dönme dolap en üst noktaya geldiğinde durdu. Ben de kabinden dışarı sarkarak kollarımı gökyüzüne doğru uzatmaya çalıştım. Bir anlığına sanki bulutlara dokunacaktım gibi hissettim ama çok uzaktaydılar aslında.

“Sanki gökyüzü dünyaya küçük bir öpücük veriyormuş gibi,” dedim.

“Ya!” dedi Vanessa ve elini yüzümün önünde sallamaya başladı. “Ne oldu sana böyle, ne zamandan beri bu kadar şairane konuşmaya başladın?”

“Hiç de bile, sadece bir anda aklıma geliverdi.” Başımı kabine geri sokup yerime oturdum.

Dönme dolap yeniden hareket etmeye başladı. Sabırsızca önümüzdeki demir tutacakların üstünde işaret parmaklarımla ritim tutmaya başladım. Aşağıya inmemiz bir asır sürmüştü sanki. Akşam için o kadar çok planımız vardı ki başlamak için sabırsızlanıyordum.

Yere ayak bastığımızda kendimi hâlâ havada gibi hissediyordum. Bu hisse aldırmandan arkadaşımın peşinden mutlu bir şekilde kalabalığın en seyrek olduğu yere doğru ilerlemeye başladım.

Vanessa bedeninin tüm hatlarını belli eden dar bir kot pantolon ile her hareketinde göbeğini birkaç santim açıkta

bırakan kısa bir kazak giymişti. Doğru ayakkabıları seçmiş olsaydı uzun bacaklarıyla daha da şık görünebilirdi ama o topuklulardan hiç hoşlanmazdı. Bunun yerine her zaman dikkat çekmeyen sade spor ayakkabılar giyerdi. Tabii benim böyle bir şansım yoktu. Onun boyuna biraz olsun yaklaşabilmek için dizlerimin üstüne kadar çıkan kalın topuklu siyah çizmelerimi giymiştim. Üzerime de kestane rengi uzun saçlarımla uyumlu bulduğum yeşil beyaz, ince kazağını geçirmiştım. Böylece şık bir kombin yaptığımı düşünüyordum.

Hava sıcaklığı ekim ayına göre alışılmadık şekilde yüksekti. Yalnızca takvime baktığınızda kışın yaklaştığını anlayabilirdiniz ve ben az önce rüzgârın kuzeyden estiğine yemin edebilirdim.

“Bir şeyler atıştıralım mı?” dedi Vanessa ve beni kutlamaların olduğu yöne doğru çekti.

Her yıl lunaparkta düzenlenen Bira Festivali'ne beraber gelirdik. Artık bu bizim için bir gelenek haline gelmişti. Eskiden ailelerimiz meraktan ölmesinler diye hep ağabeyim Thorsten ile gelmek zorunda kalırdık. Ama bu sene ilk defa kendi başımıza gelmiştik. İkimiz de bu yaz meslek eğitimlerimize başladığımız için daha rahattık. Vanessa, her ne kadar üç yüz kilometre uzaklıktaki Münih'te olsa da güç bela bir meslek okuluna girmeyi başarmıştı. Birbirimizi bu sıralar nadir görüyorduk ama önümüzdeki yıl ikimiz de ehliyet almayı planlıyorduk. Ne yazık ki o zamana kadar böyle idare etmemiz gerekiyordu. Elbette, bugünkü gibi özel günler hariç.

Vanessa bulduğumuz boş bir masada tam karşıma oturdu. Patlamış mısırlarımızı yerken masanın altından bacağını hafifçe dürtüp gözleriyle sol tarafı işaret etti. “Şuraya baksana, deminden beri bizi süzüyorlar!”

“Hadi ya?” dedim ve bana gösterdiği yöne doğru bak-

tım. Birkaç metre ötemizde üç genç erkek belli ki bizim hakkımızda konuşuyorlardı.

“Ah, hayır!” dedim hemen, “Umarım yanımıza gelmezler.” Bugünü arkadaşım ile baş başa geçirmeyi planlamıştım ve bunun bozulmasını istemiyordum. Bunu düşünmek bile korkunçtu.

“Neden? Çok yakışıklı görünüyorlar.”

Kuşkulu gözlerle baktım üçüne de. En fazla yirmili yaşlarında olmalıydılar, belki de biraz daha fazla. Üstelik kıbar görünüyorlardı. İçlerinden birisi epey uzundu. Geniş omuzları, koyu renk teni ve kuzgun siyahı saçları vardı. Yüksek ihtimalle İspanyoldu. Ama değilse bile Güneyli olduğundan kesinlikle emindim. İkisi sarışındı. Kısa boylu olanın saçları da oldukça kısaydı, üstelik gözlük takıyordu ve çilleri olduğum yerden bile seçilebiliyordu. Diğerlerinin yanında pek de etkileyici görünmüyordu. Öbür ikisiyse genç kız dergilerindeki modelleri andırıyorlardı.

Bizim de onlara baktığımızı fark ettiklerinde, üçü birden ayağa kalkıp oturduğumuz yere doğru gelmeye başladılar.

“Aferin,” diye mırıldandım ve bakışlarımı elimde sıkıca tuttuğum kolama çevirdim. Vanessa’yla geçirmeyi planladığım bugünü haftalarca sabırsızlıkla beklemiştim.

Masamıza yaklaştıklarında, “İyi akşamlar,” deyip selam verdiler. Önceden sözleşmiş gibi hiç duraksamadan oturacakları yerlere yöneldiler. İspanyol olduğunu tahmin ettiğim çocuk ile gözlüklü olan, Vanessa’nın yanına oturdular. Üçüncüsü bacaklarını ata biner gibi iki yana açarak benim yanıma oturdu. Saçları birbirine karışmıştı ama yataktan yeni kalkmış gibi de değildi. Aslında böyle çekici görünüyordu.

Nessa için iki, senin için bir kişi, diye alay ediyordu iç sesim yine.

İç sesimle hep birbirimize düşerdik zaten.

Hiç değilse biri benim yanımda, diye yanıt verdim içimden. Burnumun önüne bir el uzatılmasaydı muhtemelen iç sesimle tartışmaya devam edecektim.

“Danijel,” dedi yanımda oturan sarışın yakışıklı. Ben de nezaketen elimi uzatarak ona doğru döndüm.

Gözleri gerçek olamayacak kadar maviydi. Lens takmasının nedeni neydi acaba? Göz rengi ilgimi çektiğinden içgüdüsel olarak ona birkaç saniyeden fazla baktığımı fark ettim. Hemen kendimi toparladım ve bakışlarımı kaçırdım.

“Sevenlerim bana Danny derler,” diye ekledi.

“Peki, sevmeyenlerin?”

Birkaç saniye duraksadıysa da yaşadığı şaşkınlığı belli etmemek için hızlıca yanıt verdi. “Beni herkes sever!”

Alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyordu, bense ne diyeceğimi bilemez hâlde onu izliyordum. Etrafındakilerin bakışlarına alışkınmış gibi onu bir süre daha izlememe zaman tanıdı ve ardından, “Senin bir adın var mı?” diye sordu.

Diğerleri de adlarının Ricky ve Simon olduğunu söylemişlerdi. Masada kendisini tanıtmayan sadece ben kalmıştım. Kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Daha fazla oyalanmadan, “Jessica,” demeyi başardım.

Normalde asla bu kadar suskun kalmazdım ama nedense şu anda iki kelimeyi bir araya getirmekte zorlanıyordum.

“Jessica demek,” diye fısıldayarak başıyla hafifçe onayladı. Hemen ardından da bir soru sordu fakat sesi kulaklarımda yankılanıp uçup gitti; çünkü o sırada hâlâ ona bakmakla meşguldüm. Belirgin elmacık kemiği ve dar çenesiyle hayli uyumlu yüz hatlarına sahipti. Yüzündeki gülümsemenin ardında kar beyazı düzgün dişlerini gördüm. Kapüşonlu kahverengi kazağının kolları dirseklerine kadar

yukarı sıyrıldığından, dinç kol kasları da dikkatimden kaçmamıştı. Kollarının kazağının içinde kalan kısımlarının bile güçlü ve çalışılmış olduklarını görebiliyordum.

Sporcu, diye niteledi, her şeyi geç algılayan iç sesim.

Aslında bu ironikti. Onun gibi kendini beğenmiş erkekler her zaman sporcu olurlardı zaten. Buna her defasında neden şaşırdığımı bilmiyordum.

Danijel'in işaret parmağı burnumun ucunda belirince iç sesim ve düşüncelerimden oluşan hayal dünyasından sıyrılıp gerçek hayata döndüm.

"Hâlâ burada mısın?" diye sordu, yüzünde bundan eğlendiğini belli eden alaycı bir gülümseme vardı.

"Evet," diye mırıldandım. Az önceki sessizliğim için mantıklı bir bahane bulmaya çalıştım.

"Seni sıkıyor muyum?" diye sordu sırtarak.

"Aslında... Yani... Ben sadece arkadaşıyla birlikte biraz baş başa vakit geçiririz diye düşünmüştüm."

Başımızı çevirip koyu bir sohbete dalmış olan Ricky ile Vanessa'ya uzun uzun baktık. Çevremizdeki masaların çoğu dolmuştu ve gürültü artmıştı. Onlar da söylediklerini daha iyi duyabilmek için birbirlerine yaklaşmışlardı. Vanessa bu nadir bulduğumuz zamanı benimle geçirmek-tense başkalarıyla geçirmeyi hiç sorun etmiyordu anlaşılan.

Masadakilere hafifçe göz gezdiren Simon, içki bardağını sıkıca elinde tutuyordu.

Danijel, "Madem öyle," dedi ve oturduğumuz banktan ayaklarını çıkarıp arkasını döndü. Sırtını masaya yaslayarak etrafımızdaki coşkulu kalabalığı seyretmeye başladı.

Zihnim üzgün bir şekilde az önce söylemeyi bir türlü başaramadığım cümlelere yoğunlaşmak istediye de Danijel'in yanağındaki belli belirsiz yara izi gözüme çaptı ve ona bakakaldım. Dikkatli bakılmadığında fazla belli oluyordu ama bu yara izi yanağını boydan boya kaplıyordu.

Yanağını göstererek, "Yüzüne ne oldu?" diye sordum. Aklıma gelen tek soru bu denli kişisel bir soru olunca bir an içimden kendimi tokatlamak geldi.

Fakat o, bu soruyu gayet rahat karşıladı. "Bunu mu kastediyorsun?" deyip işaret parmağıyla yara izinin üstüne usulca dokundu. "Babam," dedi. Birkaç defa derin şekilde nefes alıp verdikten sonra ekledi: "Bir keresinde yüzüme şişe fırlatmıştı."

Şaka yapıyor olmalıydı. "Anlamadım?"

Yüzündeki ciddi ifade bir anda silindi, buruk bir şekilde gülümsemeye başladı. "Bir kazaydı."

"Yine de kötü görünüyor," diye karşılık verdim. Böyle bir şeyin kazayla gerçekleşebileceğini aklım almadı ama her baba aynı değildi.

Danijel omuzlarını silkti. "Durum görüldüğü kadar kötü değil aslında, ben böyle de yakışıklıyım."

Kendini beğenmiş züppe, diye bağırdı iç sesim ama o haklıydı. Gerçekten de yüzündeki yarayla da epey yakışıklıydı.

Etrafıma bakındım. Konuşacak başka bir şey bulamayınca Danijel'in de sıkılmaya başladığını fark ettim. Şu anda dikkatinin tamamını masaların arasından geçen sarışın kızlara yöneltmişti. Topuklu ayakkabılarının üstüne giydikleri mini etekleriyle hayli çekici göründüklerini inkâr edemezdim. Danijel beklediğimden daha uzun bir süre boyunca onları süzmeye devam edince hızla Vanessa'ya dönüp "yardım et" bakışı attım. Sadece birkaç saniye bana baktı ve yeniden Ricky ile sohbet etmeye koyuldu. Gözlerimi devirip Simon'a baktığımda, onun da aynı kızları süzdüğünü fark ettim.

"Bunu başaramazsın!" diyerek Danijel'i gaza getirmeye çalıştı.

"Bahse var mısınız?"

"Bire üç!" dedi ve elini yumruk yapıp Danijel'e doğru uzattı.

Ricky de, Vanessa'yla konuşmasını bölüp bahse konu kızlara bakmaya başladı.

“Ben de varım, bire dört!” deyip, tıpkı Simon’un yaptığı gibi elini Danijel’e uzattı.

Danijel elinin tersiyle ikisinin de elini itti. “Bana sadece yirmi dakika verin.” Hızla ayağa kalktı ve kızların olduğu yere doğru yürümeye başladı.

Tek kaşımı kaldırıp Simon ve Ricky’e baktım. İkisi de beni fark etmeyecek kadar Danijel’i izlemekle meşguldüler.

Aslında şu an Simon’la hoş bir sohbet başlatabilirdik. Sanki onunla konuşacak daha fazla şey bulabiliriz gibi duruyordu ama nedense canım hiç konuşmak istemiyordu. Bunun yerine gözlerim kızlarla çoktan sohbete başlamış olan Danijel’e takıldı. Buradan bile kızların ona şaşkınlıkla gülümsediklerini görebiliyordum.

Danijel birden kızların arasına girdi ve kollarını açıp kızları bellerinden kavradı. Bu şekilde birlikte yürümeye başladılar. Bir oyun arabasının arkasında kaybolup görüş alanımdan çıkana kadar onlara bakmaya devam ettim. Bir süre sonra başımı olumsuz anlamda salladım. O tam bir yılışıktı.

Sanki bir asır gibi süren uzun bir beklemenin ardından Danijel döndü ve banka oturur oturmaz masaya beyaz bir kâğıt parçası koydu. “İkisinininki de!” dedi böbürlenerek.

Ricky alkışlamaya başladı, o sırada Simon da ısıklık çalıyordu. İkisi de ceplerinden para çıkarıp Danijel’in masaya koyduğu kâğıdın üstüne bıraktılar. Danijel parayı hızla alıp pantolonunun cebine sıkıştırdıktan sonra bana döndü. Gülümseyerek, “Nerede kalmıştık?” diye sordu.

“Az önce yaptığınız şey neydi?” diye sordum hemen.

“Telefon numarası avı. Eğlenmek için her hafta sonu oynarız.”

“Ne eğlence ama,” dedim, alaycı bir ifadeyle.

Bir an Simon için üzüldüm. Bu durumda her hafta sonu eve mağlup gitmek zorunda kalan o olmalıydı. Simon’a telefon numaramı vermek için hamle yapacaktım ki Danijel araya girdi.

“Sıkıldım.”

“Evine git o hâlde,” diye tersledim onu. Ama gitmemesi için içten içe yalvarıyordum.

“Daha iyi bir fikrim var. Gel benimle,” diyerek birden ayağa fırladı ve elimden tutup beni çeğiştirmeye başladı. Herkes meraklı gözlerle bize bakarken, aceleyle oturduğum yerden kalkıp peşine takılmak zorunda kaldım.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordum, onun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken.

Koşuşturmamız serbest düşüş kulesinin önünde aniden sona erdi. “Buna binelim, karşılığında sen de bana telefon numaranı verirsin.”

“İkisine de hayır!” dedim ve ellerimi hızla çekip belime koydum.

Bana uzunca bir süre sırtarak baktı. “Bundan hoşlandım.”

Vay canına. Bay Ben Ne İstersem Alırım ilk kez reddedildi herhalde. Bunu daha çok duymak istiyorsa ben kesinlikle doğru adresim.

“Bu daha başlangıç,” diye karşılık verdim.

Hafifçe sırtıp ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendisine doğru çekti. Gözleri gözlerimle buluştuğunda bakışları beni delip geçecekmiş gibi hissettim.

“Sen. Şimdi. Burada. Benimle. Buna. Bineceksin.” Her kelimeyi sanki ayrı birer cümleymiş gibi söyledi. İstemsizce kokusunu içime çektim ve o yeni alınmış duş kokusu bütün bedenimi sarıp dizlerimin gevşemesine neden oldu.

“Tamam,” diyerek kabul ettim sakince.

Bu adamda şeytan tüyü olmalıydı, yoksa bana bunu asla kabul ettiremezdi. Gerçi bunu bile nasıl kabul ettiğimi hâlâ bilmiyordum.

İki dakika geçmişti ki kendimi cehenneme gidiş koltuklarının üstünde, emniyet kemerime sımsıkı sarılmış hâlde yavaşça yukarı çıkarken buldum. Hava kararmıştı ve biz ne kadar yukarı çıkarsak aşağısının manzarası da o kadar güzel görünüyordu. Festival alanının renkli ışıkları gecenin karanlığında parıldıyor ve yukarıdan çok heyecan verici görünüyordu. Tepeye vardığımızda bizi yukarı çeken motor sesli bir şekilde durdu.

“Korkuyor musun?” diye sordu yanımda oturan Daniel.

“Hem de nasıl!” dedim, içimden ona türlü beddualar ediyordum. Aşağıya düşerken bağırmayacağıma dair kendime söz verdim.

Tabii ki düşerken cıglığımı tutma konusunda başarısız oldum. İndiğimizde kemerimden kurtulduğum gibi ayaklarımı yere bastım. Yeniden sağlam beton zeminin üstünde olduğuma çok sevinmiştim.

“Gerçekten de o kadar kötü müydü?” diye sordu acıyan gözlerle bana bakarak.

“Sanırım bu yüzden senden ömür boyu nefret edeceğim!” Bu söylediğime ben bile inanmamıştım elbette.

Daha fazla konuşmadan diğerlerinin yanına gittiğimizde onların da bizi aradıklarını gördük.

Vanessa bizi görür görmez hızla yanıma geldi. “Seni bulduğuma çok sevindim. Biz hız trenine bineceğiz. Haydi, siz de gelin,” dedi, mutlu bir ifadeyle.

Daniel bana bakmadan, “Tabii ki geliriz,” diye yanıt verdi. Benim adıma da konuşmuştu. Ona sert bir bakış atıp gözlerimi devirdim. Bunu görüp görmediğinden emin olamadım.

Hız trenine bindiğimizde Vanessa'yla yan yana oturmuş olmamızdan yararlanıp kulağına, "Haydi, buradan gidelim!" diye fısıldadım.

"Neden?" diye sordu telaşla.

Öndekilerin bize dönüp gülümsediklerini görünce Vanessa'ya, "Biraz sonra tuvalete gidelim," dedim. Bu ikimizin arasındaki bir şifreydi. "Seninle acilen konuşmam gerek!" anlamına geliyordu.

Hız treninden inince Vanessa öfkeli bir hâlde peşimden kadınlar tuvaletine geldi. Sonunda baş başa konuşabileceğimize sevinmiştim. Tam söze başlayacaktım ki benden önce davranıp, "Ne oldu sana?" diye çıkıştı. "Uzun süredir ilk defa yakışıklı biriyle tanıştım ve senin de eve gideceğin mi tuttu birden?"

"Sen aklını mı kaçırdın? Bizimle nasıl oynadıklarını görmüyor musun?" diye karşılık verdim. Derin bir nefes alıp Vanessa araya girmeden devam ettim. "Az önce yaptıklarını görmedin mi? Sırf girdikleri iddiayı kazanıp para almak için sırayla gidip kızlara yalışıyorlar."

Vanessa yüzüme anlamsız anlamsız baktı. "Ee, ne olmuş yani biraz eğlenmek istedilerse?"

Bunu söylediğine inanamıyordum. "Şaka gibisin!" dedim.

"Hayır, değilim. Bence sen bugün çok sıkıcısın. Haydi ama! Adı Dennis miydi neydi, o da çok yakışıklı. Gel haydi, biraz daha eğlenelim."

"O kendini beğenmişin teki ve ben ondan hiç hoşlanmadım!"

"Lütfen, sadece bir saat daha," dedi, dudaklarını büzüp kendini acındırmaya çalışarak. "Bir saat sonra zaten son otobüsü kaçırmamak için gitmemiz gerekecek."

Sinirli bir şekilde iç çektim. "Pekâlâ. Ama işimiz biter bitmez onlardan gizlice kaçıyoruz, tamam mı?"

“Tamam, söz!” dedi ve beni çekiştirerek tuvaletten çıkarttı.

Artık son bir kez daha abartılı bir şekilde çaresizce öksürdüm. Bu üçüncü denememdi ve Vanessa hâlâ beni duymazlıktan geliyordu.

“Boğazına bir şey mi takıldı?” diye sordu Danijel, sanki birbirimize kelepçelenmişiz gibi bir saniye olsun yanından ayrılmıyordu. Ondan sıkılmıyordum ama onunlayken kendim değilmişim gibi hissediyordum ve bundan rahatsız oluyordum. Onun yanında, normalde asla yapmayacağım şeyleri yapıyorken buluyordum kendimi.

Danijel’in sorusuna yanıt bile vermeden Vanessa’nın koluna çarpıp hızla kalabalığın arasına karıştım. Sanırım zar zor da olsa gitmemiz gerektiğini anlamıştı artık. Peşimden gelip elimi tuttu ve festival alanının çıkış kapısına doğru benimle birlikte yürümeye başladı. Festival alanındaki kalabalıkta insanların birbirlerini kaybetmelerine sık rastlanırdı, bu yüzden onlar da bizi kaybettiklerini düşünürler ve buna çok şaşırırlardı herhalde.

“Haydi ama! Onlara bunu yapamayız.”

Arkama dönüp baktım. “Kurtulduk mu onlardan?”

“Evet, harika bir performanstı!” Birden elimi bıraktı ve sinirli bir ifadeyle bana bakmaya başladı. “Ondan gerçekten hoşlandım ama şimdi aniden ortadan kaybolmamızı ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.”

Keyifli keyifli gülümsedim. “Onu bir daha görmeyeceksin zaten. Dolayısıyla herhangi bir açıklama yapman da gerekmeyecek.”

“Beni arayacağına söz verdi. Hem ara sıra işi nedeniyle Münih’e de geliyormuş. Geldiğinde benimle görüşeceğini söyledi. Biliyor musun, elektronik haberleşme mühendisiymiş ve yolu sık sık Münih’e düşüyormuş.”

Elimi alnıma götürüp başımı ovuşturdum. “O hiç tanımadığın kendini beğenmiş numaranı verecek kadar aptal olduğuna inanamıyorum. Seni aramazsa ya da hayal kırıklığına uğratırsa gelip de bana ağlama lütfen.”

“Ağlamam, merak etme!”

Festival alanından çıktuktan sonra yaya geçidinden geçip otobüs durağına doğru ilerledik. Yol tenhaydı. Tek tük araba geçiyordu ve etrafımızda çok insan da yoktu.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Vanessa, “Jessica, benim için bu kadar endişelenmene gerek yok gerçekten. Ben sadece onunla biraz eğlenmek istiyorum. Hepsi bu,” dedi.

Vanessa’nın erkeklerle eğlence anlayışı bana epey tanıdık gelmişti. Adımlarını yavaşlatıp arkamda kalmıştı. Ona dönüp yanıt verecektim ki o anda bir arabanın son sürat üstüme doğru geldiğini fark ettim.

Lastikler asfaltın üzerinde kayarak şiddetli bir gürültü çıkardı ve araba doksan derece dönüp sürücü kapısı tam önüme gelecek şekilde durdu.

Bunun kocaman, siyah bir BMW olduğunu araba durduktan sonra fark edebildim. Zaten araba durana kadar korkudan nefesim kesilmişti.

Arabanın siyah filmli camı aşağı inince sürücü koltuğunda Danijel’in olduğunu ve bana sırtıttığını gördüm. Yaşadığım şok daha da artmıştı.

“Bir şey unutmadin mı?” diye sordu, yaptığı gayet normalmiş gibi sakin bir tavırla. Aynı anda beni baştan aşağı süzmeyi de ihmal etmedi.

Korkudan tek bir kelime bile edemedim, sadece başımı hayır anlamında sallamakla yetindim.

Elini arabadan çıkarıp bana doğru uzattı. “Numaran lütfen.”

“Aman Tanrım, sen tamamen aklını kaçırmışsın!”

“Doğru,” dedi usulca. “Ama şu an bu beni hiç ilgilen-dirmiyor. Numaran lütfen.”

Dayanamayıp, “Neden?” diye sordum. “Saçma sapan numara avı bahsini kazanabilesin diye mi?”

“Evet,” dedi. Zafer kazanmış gibi bir tavırla gülümsüyordu.

“Unut gitsin,” dedim. Önünden geçip yoluma devam edecektim ki arabadan indi, arkamdan dolanıp karşıma dikildi.

Yoldan geçen birkaç kişi arabanın yolun ortasında bırakılmış olmasına söylenerek yanımızdan geçip gittiler. Ama Danijel üstüne bile alınmamıştı. Bana biraz daha yaklaştı. “Bunu sabaha kadar sürdürebiliriz. Yakandan kolay kolay düşmem. Öyle ya da böyle bana numaranı vermek zorunda kalacaksın.”

Tek kelime bile etmeden yürüyüp gitmek için hamle yaptığım sırada kolumu tutarak beni çevirdi ve boşta kalan diğer eliyle çenemi hafifçe tutup beni ona bakmaya zorladı.

Her nasılsa kendimi birden onun deniz mavisi gözlerine bakarken buldum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Sanki karnımdaki kaslar kasılıyordu ama ben karnımda ufacık bir kas kütlesi olduğundan bile habersizdim.

Danijel başını hafifçe yana yatırıp bana doğru biraz daha yaklaşıncı kokusunu yeniden içime çekme fırsatı buldum.

Sakin nefesini tutma, Jessica. Nefes al!

Usulca dudaklarımı araladım ve gözlerimi yumdum. Ona yavaşça yaklaşıyordum ki kıkırdadığını duydum. Duyar duymaz da gözlerimi açıp kendimi hızla geri çektim.

Kendimi tam bir aptal gibi hissetmiştim.

Kulağıma doğru eğildi. “Önce numaranı alayım lütfen,” diye fısıldadı ve cebindeki telefonunu çıkarıp bana uzattı.

Utancımdan yerin dibine girmeden önce acilen oradan uzaklaşmam gerekiyordu. Telefonunu elime almadım, numaramı sadece bir kez söyledim.

“Çok teşekkürler,” dedi nazik bir tavırla ve ani bir hareketle beni alnımdan öptü.

Ben daha ne olduğunu anlayamamış hâlde ona bakarken, o beni orada öylece bıraktı ve arabasına binip motoru çalıştırdı. BMW'nin geri vites lambası yanınca birkaç adım geri çekildim. Danijel arabayı döndürdü, sonra yine önümde durup camı indirdi ve bana beyaz bir kartvizit uzattı.

“Şimdi ödeştik.”

Kartı elinden yavaşça alıp, “Neden?” diye sordum. Sonra da, “Beni zaten aramayacaksın, benim de seni aramayacağımdan emin olabilirsin,” diye çıktım.

Camını kaldırırken, “Seni arayacağım,” dedi. “Söz veriyorum.”

Yeniden arabanın motorunu bağırtacak şekilde gaza bastı ve hızla gözden kayboldu. Ne kadar uzun bir süre orada öylece dikilip arabanın arkasından bakakaldığımı bilmiyorum. Ama hemen arkamdan gelen bir öksürük sesiyle kendimi toparladım ve sesin geldiği yere doğru döndüm.

Vanessa ellerini beline koymuş, ayağını yere vuruyordu.

Acaba ne zamandan beri orada durup beni izliyordu?

“Demek öyle,” dedi, gülümsemesini hiç saklama gereği duymadan. “Demek ben o tanımadığım kendini beğenmiş numaramı verecek kadar aptalım, öyle mi?”

Omuzlarımı silkip, “Ama benim bir suçum yok ki,” dedim hemen. “Sanırım beni hipnotize etti!”

KASIM 1999

Günler birer birer geride kaldıkça telefonum adeta en büyük düşmanıma dönüşmüştü. Her gece rüyamda onu görüyordum ama genellikle mavi gözlerinden kaçırıyordum. Bana verdiği kartviziti cüzdanıma güzelce yerleştirmiş ve ona dokunmayacağıma dair yeminler etmiştim. Onu kesinlikle aramayacaktım. Hayır, bu söz konusu bile olamazdı. İster kışın ortasında soğuktan donarak ölmek üzere olayım, ister çölün ortasında susuzluktan... Ne pahasına olursa olsun onu aramayacaktım. Zaten o beni aramak isteseydi şimdiye kadar çoktan arardı. Benimle ilgilenmiyordu işte. Onun için numara avındaki kızlardan biriydim sadece. Fakat yine de beni arayacağına dair verdiği söz aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

İç sesim kahkahalarla gülüyordu. *Sen tam bir aptalsın, kesinlikle öylesin. Senden gerçekten hoşlandığını düşünmüş olamazsın, değil mi?*

İki hafta boyunca iç sesimle tartışmış, bunun doğru olmadığını kendimi inandırmıştım. Ama sonuçta iç sesim haklı çıkmıştı ve şimdi ben, onu unutmaya tamamen hazırımdım.

Festivalden bu yana Vanessa'dan hiç haber alamamıştım. Onu aramamın zamanı gelmişti, hatta geçiyordu bile. Telefonumu elime alıp hızlıca numarasını tuşladım.

"Merhaba," dedim telefon açılır açılmaz. "Uzun süredir görüşemiyoruz, çok yoğunsun galiba?"

Sesi epey heyecanlı geliyordu, bunu anlamak için yanında olmama gerek yoktu.

"Jessica!" diye bağırdı hoparlörden. "Üzgünüm ama

fazla zamanım yok. Birazdan Ricky gelecek, hazırlanmam lazım.”

“Anlamadım?” dedim şaşkınlıkla. “Sen Münih’te değil misin?”

“Münih’teyim, o buraya geliyor ve bütün hafta sonunu burada benimle geçirecek.”

İçimi kavuran kıskançlık duygusu bedenimi bir yanardağdaki gibi lavla doldurmuştu, her an köpürüp taşmaya, patlamaya hazırdım.

“Peki, size iyi eğlenceler öyleyse.”

Vanessa derin bir iç çekti. “Bir şey mi oldu?”

“Hayır,” diyerek yalan söyledim. “Sana o kendini beğenmişle iyi eğlenceler!”

“Yoksa Dennis yüzünden mi?” diye sordu. “Seni aramadı mı?”

“Onun adı Danny,” diye düzelttim onu hemen. Danny mi? Ona sevenlerinin hitap ettiği şekilde hitap etmiş olamazdım, değil mi? Lanet olsun, bunu yapmıştım gerçekten. “Hayır,” dedim, düşüncelerimden uzaklaşmaya çalışıyordum. “Beklendiği üzere beni aramadı, yani anlayacağın şaşırılacak bir durum yok.”

“Çok üzüldüm,” diye mırıldandı Vanessa. “Kendine çok iyi bak. Onun seni neden aramadığını Ricky’ye sorarım, tamam mı?”

“Hayır!” diye bağırardım birden. “Sakın öyle bir şey yapma! Ondan zaten hiç hoşlanmamıştım, başka bir şey düşünmesini de istemem.” Böyle tembihlememe rağmen Vanessa’nın Ricky’e bunu soracağını biliyordum.

“Tamam,” dedi beni rahatlatmak için. “Şimdi kapatmam gerekiyor ama yarın müsait olur olmaz seni arayacağım, telefonunu yanından ayırma. Seni seviyorum, bunu sakın unutma.”

Öfkeyle telefonun kapatma tuşuna bastım. Bu yaptı-

ğım ona karşı büyük bir haksızlıktı. Bunun ben de farkındaydım ama her nasılsa kendime engel olamıyordum. Daha iki ay öncesine kadar benim de ciddi bir ilişkim vardı ve Vanessa'nın yıllardır hiç sevgilisi olmamıştı. Alexander'dan ayrılmak benim için çok sıkıntılı ve zorlu bir süreçti. Onun hâlâ bende gönlü vardı, bunun farkındaydım ama onunla yeniden başlamak istemiyordum. Son iki gün dışında hemen hemen her gün birkaç defa beni aramış ve nasıl olduğumu sormuştu.

Başımı sinirli bir şekilde olumsuz anlamda salladım. Biri beni bunaltacak kadar çok arıyordu; diğeriye hiç aramıyordu. Bu yaşadıklarım bana bir numara büyüktü.

Akşamüstü, hafta sonunda ne yapacağımı düşünürken hiçbir planımın olmadığını fark ettim. Vanessa burada değildi, artık Alexander'la da olamazdım. Gerilmiştim. Çalışma masamın üstünde duran cüzdanımı elime aldım ve içine özenle yerleştirmiş olduğum beyaz kartviziti çıkarıp incelemeye başladım.

"Danijel Alaric Taylor," diye mırıldandım. Soyadı Amerikalı olduğunu gösteriyordu. Oysa onunla konuşurken herhangi bir aksan ya da kusur fark etmemiştim.

Adının hemen altında adresi yazıyordu: Besigheim. Arabayla yarım saat mesafedeydi ama otobüsle bunun dört katı sürerdi.

Sol köşede *stajyer spor ve fitness eğitmeni* yazıyordu. Onun altında da adresi bulunuyordu ve benim için epey uzak sayılırdı. Kartvizitin sağ köşesindeyse *dövüş sporları salonu* yazıyordu. Dövüş sporları mı? Bu iş git gide daha eğlenceli bir hal almaya başlamıştı.

Telefonu elime aldım ve adresin altında yer alan numarayla tuşladım.

İkinci kez çalar çalmaz telefon açıldı. "Evet?"

Yutkundum ve sustum.

Tek bir kelime bile etmeden telefonu kapattı. Telefona bakakaldım ve yeniden arama tuşuna basmamak için kendimi zor tuttum.

Telefonumu öfkeyle yatağımın üstüne fırlattım, köpeğim Leika'yı alıp gezintiye çıkardım.

Cumartesi sabahı telefonum çalınca içimi bir heyecan sardı. Hızla koşup arayan numaraya baktım ama Vanessa'nın aradığını görünce birden sakinleştim ve telefonu açtım.

“Efendim?”

“Jess?” diye fısıldadı Vanessa telefonun diğer ucundan. “O kesinlikle mükemmel biri. Lanet olsun, önümüzdeki hafta sonu her şeyi sana ayrıntılı olarak anlatmam gerekecek.”

“Şimdi anlatamaz mısın?” diye sordum, merakla.

“Maalesef olmaz. Şu an banyoda, ben de müsait değilim.”

“Ya!” diye karşılık verdim, sondaki “a” harfini uzatarak. Demek banyodaydı. İçim yine kıskançlıkla dolmaya başlamıştı.

“Sana iyi bir haberim var: Önümüzdeki hafta cumartesi gecesi Fare Kapanı'na gideceğiz.” Fare Kapanı bizim takıldığımız diskoydu. “Ricky beni buradan alacak. Sen de gelsene?” dedi ve uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: “Hem Danny ile Simon da gelecekmış.”

Aferin bana! Danny'nin adını duyar duymaz kalp atışlarım, gaz pedalına basılan bir motor gibi hızlanmıştı.

“Asla olmaz,” diye yanıt verdim kesin bir ifadeyle.

“Haydi ama Jess,” dedi iç çekerek. “Gece saat onda

kapının önünde buluşacağız. Seni de ağabeyin getirebilir diye düşündüm. Dönüşte seni biz bırakırız.”

“Bilmem ki...” Bunu söylerken gözümün önünden giysi dolabım geçiyordu. Hangi elbiseyi giyeceğimi düşünmeye başlamıştım bile.

Thorsten beni bırakırken dönüş için ne zaman istersem onu çağırabileceğimi söyledi.

“Gerekli olacağını sanmıyorum,” dedim hemen.

Diskonun önünde durduğumuzda, “Evdekilere geceyi Alexander’da geçireceğimi söyler misin lütfen? Endişelenmelerini istemiyorum,” dedim. “Pazar günü eve döne-
rim.”

Ağabeyim başıyla onayladı, ben de onu yanağından öpüp hızlıca arabadan indim ve gitmesini bekledim. Ağabeyim, Alexander’la aramdaki ilişkinin iki ay önce bittiğini biliyordu ama onun adını vermezsem evdekilerin başka bir yerde kalmama asla izin vermeyeceklerinin de farkındaydı, her zamanki gibi bana arka çıkıyordu.

Derin bir nefes alıp Fare Kapanı’nın kapısına doğru yürüdüm. Danny ve Simon kapının önünde sohbet ediyorlardı. Onlar beni fark etmeden kapının önündeki beton duvarın arkasına saklanacaktım ki Vanessa beni karşıdan görür görmez çılgık attı ve koşarak gelip boynuma sarıldı. “Nessa!” diye bağırdım ve ben de ona aynı şekilde sıkıca sarıldım.

Vanessa’nın kollarından ayrılırken yine bedenini saran, düşük bel, dar bir kot pantolon giydiğini gördüm. Üstündeki bluz da göbeğinden hayli yukarıda bitiyordu ama deri ceketini çıkartmadığı sürece, tam karşıdan bakılmadıkça fark edilmesi çok güçtü. Tek kelimeyle harika görünüyordu.

Ricky'le tokalaştık, Simon'u da başımla selamladım ama Danijel'in yüzüne bile bakmadım. Onu bugün tamamen görmezden gelmek istiyordum.

"Bugün sakın ortalıktan kaybolalım demeyin," dedi bana, imalı bir şekilde göz kırıp sırıtarak. Vanessa küçük sırrımızı gidip yeni sevgiliyle paylaşmıştı anlaşılan. Ne arkadaştı ama!

Disko bu saatlerde sakindi ve biz de ortalık kalabalıklaşmadan rahatça oturup sohbet edebileceğimiz bir köşeye yönelmiştik.

Vanessa ile ben masaya oturmuştuk, erkekler de içecek bir şeyler almaya gitmişlerdi. Danijel masaya dönünce bana bakıp bir içki uzattı.

"Buyur," dedi ve yine kendini beğenmiş şekilde gülmeye başladı. "Belki bu seni bugün biraz daha konuşkan yapar."

Bu cümle beni çıldırtmaya yetmişti. En başından beri ondan kaçırdığım bakışlarımı gözlerinin içine çevirip dik dik bakmaya başladım. Ortamdaki ışıktan olsa gerek, gözleri bana son gördüğüm hâlden daha da ilgi çekici gelmişti.

Ona hâlâ tek kelime bile etmediğimden, eliyle çenemi usulca kavradı ve başımı hafifçe sağa sola sallayarak, "Seni aramadığım için bana kızgınsın," dedi.

Yanıt vermeden önce, birbirlerinden bir türlü ayrılmayan Vanessa ve Ricky'e baktım. Sürekli olarak el eleydiler, dudakları da sanki birbirlerini ilk defa keşfediyorlarmış gibiydi, durmaksızın öpüşüyorlardı. Simon ise önünde içkişi, elinde sigarasıyla etrafına bakınıyordu.

"İnsan verdiği sözleri tutmalı," dedim, sitemkâr bir ifadeyle.

"Öyleyse beni iyi dinlememişsin," dedi gözleriyle beni süzerek. "Arayacağımı söyledim ama ne zaman arayacağımı söylemedim."

Bardağımdaki içeceği az kalsın tek dikişte bitirecektim.

“Peki, ne zaman aramayı planlıyordunuz acaba?”

“Ben her zaman sözümü tutarım ama son zamanlarda çok yoğunum ve yapmam gereken bir sürü işim vardı. Yoksa seni gerçekten arayacaktım.”

Az kalsın ona inanıyordum, az kalsın...

“Ha, bu arada bir daha birini arayıp da konuşmayacak olursan numaranı gizlemeyi unutma,” dedi ve kolasından bir yudum aldı. “Yoksa komik duruma düşebilirsin.”

Yanaklarım kızardı. Umarım bulunduğumuz yer düşündüğümünden daha karanlıktır dedim içimden. Utanmaktan al al olmuş yanaklarımı görmesini istediğim en son kişi oydu.

“Peki, o yapman gereken bir sürü işin ne olduğunu sorabilir miyim?” dedim, gururlu bir tavırla.

“Geçen hafta sonu çok önemli bir maçım vardı. Bütün hafta deli gibi çalışmalıydım. Ek iş...”

“Dövüş turnuvalarına mı katılıyorsun?” diye sordum hemen. Sanırım bu içkini iç ve daha çok konuş kuralı bende işe yarıyordu.

“Evet,” dedi sadece.

İçkimi tamamen bitirdikten sonra, “Arada sırada kazandığın oluyor mu bari?” diye sordum.

“Genellikle,” dedi ve bardağıma işaret etti. “Biraz daha ister misin?” Başımı evet anlamında salladım, o da bana bir içki daha almak için masadan kalktı.

İçkimi getirdiğinde tek bir dikişte bardağın yarısından fazlasını içtim. Bardağı masaya koymak üzereyken beni izlediğini fark edince bardağı ona doğru uzatıp, “Sen de içmek ister misin?” diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. “Ben içki içmem.”

“Neden?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Özel nedenlerim var.”

Omuzlarımı silktim, içkimi bitirip bardağı masaya koydum.

“Peki, sen neler yapıyorsun?” diye sordu.

“Ata binerim. Turnuvalara katılırım. Genellikle dresaj yaparım, L seviyesine kadar. Ara sıra benim de bir şeyler kazandığım oluyor. Ayrıca amatör radyocuyum ama genelde kırk kişiden fazla dinleyicim olmaz. Radyo kanalımın çok cızırdadığı söyleniyor, yine de devam ediyorum. Biliyorum bu çok acınası bir durum ama ben daha kaliteli bir cihaz alana kadar bununla idare etmem gerekecek.”

“Ya,” demekle yetindi sadece.

Disko çok gürültülüydü ve sohbet etmek git gide zorlaşıyordu.

Vanessa ile Ricky dans edeceklerini söyleyip masadan kalktılar. Simon da hemen peşlerinden gidince Danijel bana doğru eğilerek, “Sen de dans etmek ister misin?” diye sordu.

“Edebiliyor musun ki?” dedim gülererek. Bu içki denen şey gerçekten harika bir icattı.

Başını evet anlamında salladı ve DJ’yi göstererek, “Bunun için daha zamanımız var,” dedi. Elimden tutup beni oturduğum yerden kaldırdı ve dans pistine doğru çekti.

Pantolonumun arka cebinde duran telefonumun titrediğini hissedince elimi Danijel’in elinden kurtarıp telefonumu gösterdim. “Buna bakmam lazım, biraz dışarı çıkıyorum.”

Danijel’in yanından ayrıldıktan sonra konuşabileceğim sessiz bir ortam bulmayı umarak kadınlar tuvaletine doğru yürüdüm. Danijel’in benim yine kaçıp gitmemden korktuğunu için peşimden gelme olasılığının yüksek olduğunu biliyordum ama arkamı dönüp bakacak zamanım yoktu.

“Evet?” diye bağırdım telefonu açar açmaz. Telefonda ki Alexander’dı. Bir o eksikti zaten.

“Hayır, evde değilim... Dışarıdayım... Evet, diskodayım... Hayır, başka bir erkekle gelmedim tabii ki... Nessa’yla birlikteyim... Hayır, artık sana gelmeyeceğim... Sana hayatında başarılar.”

Kapattıktan hemen sonra telefonum yine çaldı ama umursamayıp titreşimi kapattım ve cebime geri koydum. Arkamı dönünce Danijel’in kapıda durup bana baktığını gördüm.

“Sevgilin miydi?” diye sordu merakla.

“Eski.”

“Peki,” dedi şüpheli bakışlarla beni süzerek. “O bunu biliyor mu?”

“Bunun üzerinde çalışıyoruz şu anda. Bazen çok zorluk çekiyor ama bunu başaracağına eminim.” Dans etme hevesim şimdilik kaçmıştı. “Benim Nessa’yla konuşmam gerekiyor.”

Vanessa’nın yanına ilerlerken, renkli ışıkların Danijel’in beyaz tişörtünü nasıl renkten renge bürüdüğünü görebiliyordum.

Vanessa’yı bulana kadar canım çıkmıştı. Ricky’ye yapışmış bir hâldeydi. Simon ise biraz daha uzakta kızıl saçlı bir kızla dans ediyordu.

“Alexander aradı,” diye bağırdım Vanessa’nın kulağına. “Sanırım her an buraya gelebilir.”

Geleceğini tahmin etmiyordum aslında, daha çok hissediyordum.

Vanessa gözlerini devirdi.

“Burası bizim mekânımız,” dedim. “Diskoya geldiğimizi biliyor, burada olduğumuzu kolaylıkla tahmin edebilir. Buraya gelirse beni eve bırakabilir misiniz?”

Vanessa’nın bakışlarından bu geceyi böyle erken noktalamak istemediğini anlayabiliyordum. Bana biraz daha yaklaşıp, “Keyfine baksana sen! Bu kalabalığın içinde seni

asla bulamaz. Rahat ol,” dedi ve sevgilisiyle dans etmeye devam etti.

Aferin! İşte şimdi bir içkiye daha ihtiyacım vardı. Danijel’i kalabalıkta kaybetmişim. Öncelikle kendime bir viski kola alacaktım ardından da tuvalete gidip onu arayacaktım. Bu adam insana, sakızın saça yapıştığı gibi yapışıyordu.

Elimi kurularken telefonumun çaldığını hissettim. Lavabonun yanında duran bardağa uzanıp son bir yudum daha aldım. Telefonu hızlı bir şekilde cebimden çıkardım. Kimin aradığına bile bakmadan kulağıma götürdüm.

“Ben geldim,” dedi Alexander.

Lanet olsun. “Neredesin?” diye sordum hemen.

“Fare Kapanı’nın otoparkındayım. Senin de burada olduğunu biliyorum.”

“Benden ne istiyorsun?” diye bağırdım.

“Sadece konuşmak istiyorum,” dedi çabucak. “Buraya seninle konuşmak için geldim. Lütfen, biraz konuşalım. Konuştuktan sonra gideceğim. Söz veriyorum.”

Biraz temiz hava almak gerçekten iyi bir fikirdi. Zaten tuvalet de şu anda hayli kalabalıktı. İnsanların arasından zar zor geçip giriş kapısındaki vestiyere ulaştım ve ceketi mi alıp dışarıya çıktım.

Alexander’ın arazi aracı gözden kaçırılacak gibi değildi. Aracını iki park yerinin arasına çapraz şekilde park etmişti. Saçları ve giysisi iyi görünüyordu ancak yüzündeki gergin ifadeyi aramızdaki mesafeye rağmen seçebiliyordum.

Ona doğru yürürken beni fark etti. Sırtını yasladığı arabasından hızlı bir şekilde uzaklaştı ve bana bakarak, “Bu herif de kim?” diye sordu.

Şaşkınlıkla arkama döndüm. Danijel’in peşimden geldiğini görünce bakakaldım. Üstünde ceketi yoktu. Hava da gecenin ilerleyen saatlerinde iyice soğumuştı.

“Bu Danny,” diye onu tanıttım. Ona yine sevenlerinin hitap ettiği şekilde hitap ettiğimi fark ettim. Artık bunu değiştiremeyecektim herhâlde. “Buraya onunla birlikte geldim.”

“İyi akşamlar,” dedi Danny, oldukça nazik bir şekilde ve tokalaşmak için elini uzattı.

“Bu adamın seninle burada ne işi var?” diye sordu Alexander, öfkeyle. Danny dostça uzattığı eli havada kalınca elini bel hizama indirdi ama bana dokunmadı.

“Ona göz kulak oluyorum,” dedi Danny. Bunu söylerken Alexander’a küçümseyici bir şekilde bakmıştı. Sonra bakışlarını bana çevirdi ve şikâyet eder gibi bir tavrıyla, “İçkiyi biraz fazla kaçırdı da,” diye ekledi.

O bunu söylerken tam başımı hayır anlamında sallayacaktım ki birden başım döndü, az kalsın yere düşüyordum.

“Bu göz kulak olma işini bundan sonra ben üstleniyorum o hâlde,” dedi Alexander. Arabasının kapısını açtı. “Haydi bin, eve gidiyoruz.”

İleriye doğru bir adım atmak üzereyken Danny’nin önüme geçtiğini fark edip durdum.

“Belki de kıza seninle gelip gelmek istemediğini sormalısın,” dedi, tehditkâr bir ifadeyle.

“O benimle geliyor!”

Alexander bana doğru bir hamle yaptı ama Danny yerinden hiç kıpırdamadı.

“Kıza sormanı bekliyorum hâlâ,” dedi, donuk bir sesle.

Alexander öfkeyle soluyarak bana, “Benimle gelmek istiyor musun?” diye sordu.

Önce biraz duraksadım, sonra başımı az önceki denememden daha yavaş bir şekilde iki yana salladım. “Aslında istemiyorum.”

Danny arabanın açık olan kapısını geri kapattı. “Bu

konu burada kapanmıştır.” Elini omzuma attı. “Haydi, içeri girelim. Hem sen neden bu kadar çok içtin ki?”

Seninle daha rahat konuşabilmek için.

Alexander ben daha yanıt veremeden kolumdan tuttu ve beni arabasına doğru çekştirmeye başladı.

Birden elimde olmadan gülmeye başladım. Neden sürekli olarak birileri beni çekştirip duruyordu ki.

Danny beni onun elinden kurtardı ve sinirli bir şekilde Alexander’a bakmaya başladı. Alexander bir şey söylemedi, birdenbire Danny’e bir yumruk savurdu. Danny onun yumruğundan kolayca sıyrıldı ve o ana dek tuttuğunu bile fark etmediğim elimi bırakıp benden birkaç adım uzaklaştı.

“Artık gerçekten saçmalamaya başladın,” diye söylendi. “Bence bu gösteriyi burada bitirmelisin. Terbiyeni takın ve şu tıpsız oyuncak arabayı da alıp kaybol!”

Alexander bir saniye bile düşünmeden Danny’yi yakasından kavradı. Tam kafa atmak üzereyken Danny kendisini ondan kurtarmayı başardı ve Alexander’ın ellerini tutup büktü. Onu arabasına doğru sürükledi. Sürücü kapısını açıp onu arabanın içine itti. Sonra da kapıyı kapattı.

Eliyle arabanın tavanına vurarak, “Eve yavaş git!” dedi.

Eski sevgilim küplere binmişti ama yapabileceği bir şey yoktu. Arabasının radyosunu son ses açtı, gaza basıp direksiyonu önümüze doğru kırdı. Bir an bizi ezeceğini düşünüp korksam da hızla yanımdan geçip gitti.

Bu sahne bana epey tanıdık gelmişti. İki hafta önce Danny de aynısını yapmıştı. İçimden bir kahkaha patlatmak geldiyse de usulca gülümsedim.

“Bu Alexander da ne kibarmış!” dedi arabanın arkasından bakarken.

“Hiç değilse benim numaramı almak için kimseyle bahse girmiyor.” Olduğum yere çöküp oturdum. Şu anda

acınası bir durumdaydım ama yine de elimde olmadan gülümsemeye devam ediyordum.

Danny tenkit eden gözlerle bana baktı.

“Biliyor musun? Senin şu anda yatakta olman gerekiyor,” dedi ve beni koltuk altlarımdan tutup ayağa kaldırdı. “İçeri girelim. Eşyalarımızı aldıktan sonra bizimkilere haber verip gidelim hemen. Seni eve ben bırakırım, arabamla geldim.”

“Ben gayet iyiyim,” diye karşılık verdim.

Kalabalığın arasına girdiğimizde onu kaybetmemek için gözümü bir an bile ondan ayırmadım. Danny beni barın karşısındaki taburelerden birine oturtup, “Buradan sakın ayrılma, tamam mı? Hemen geliyorum,” dedi.

O sırada etrafıma biraz bakınma fırsatı buldum. Tavana, masaların yanlarında, baktığım her yerde fare resimleri vardı. Birdenbire bu saçma görüntü nedeniyle kahkaha atmaya başladım.

Kahkaha atmaya devam ederken Danny geri geldi, çatık kaşlarla bana bakıyordu. “Simon, Rickylele birlikte gidecek. Arkadaşına seni eve benim bırakacağımı söyledim. Yürüyebilecek misin?”

“Elbette,” dedim ama tam tabureden aşağı inerken ayağım bir şeye takılır gibi oldu. Danny tutmasaydı yere kaplanacaktım. Kolumdan tutup beni otoparka kadar güçlükle götürdükten sonra arabanın arka kapısını açtı.

Şaka maka seni bir köpek gibi arka koltuğa bindirecek, dedi iç sesim hemen.

Kendimi koltuğa bıraktığım gibi etrafıma bakınmaya başladım. Arabasının içindeki ve radyosunun üzerindeki ışıklar da onun gözleri gibi maviydi. İnanamıyordum, gözlerinin rengini vermişti arabasına. Yine elimde olmadan bir kahkaha daha attım.

Danny sürücü koltuğuna otururken, “Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

“Sen,” diye homurdandım.

“Seni bu kadar eğlendirebildiğime çok sevindim.” Navigasyonunu açtı. “Bana adresini söyler misin?”

Yüreğim ağzıma geldi. “Ne?” diye çılgılık attım. “Hayır, ben eve gidemem. Evdekiler beni öldürür.”

“Bunu o kadar içmeden önce düşünecektin. Şimdi adresini ver.”

“Beni en yakın mezarlığa atar mısın lütfen? Kesin boş bir mezar vardır, beni içine at gitsin.”

Çaresizce iç çektiğini duydum, zaten duyduğum son şey de bu oldu.

Yüzüme buz gibi hava çarptı. Danny arabanın kapısını açmış beni indirmeye çalışıyordu.

“Neredeyiz biz?” diye sordum, beni kendisine doğru çekmesine izin vererek.

“Benim evimde,” diye yanıt verdi. “Burası mezarlıktan daha sıcaktır.”

Omuzlarımı silktim. Şu anda nerede olduğumun pek de bir önemi yoktu, önemli olan acilen uyuyabileceğim bir yer bulabilmektir.

Beni kapıya kadar getirdiğinde iki daireden oluşan bir evin önünde olduğumuzu fark ettim. Danny kapıyı açtı ve beni koridora kadar ilerletti. İçeriden sesler geliyordu.

“Burada bekle,” dedi el işareti yaparak ve beni orada bırakıp koridorun karşısındaki odaya girdi. Tabii ki onu dinlemeyip peşine takıldım. Odanın hemen sağ tarafında kocaman bir koltuk takımı vardı. Tam karşısındaki duvarda televizyon asılıydı. Televizyonda saçma sapan bir komedi programı oynuyordu. Danny kumandayı eline alıp televizyonu kapattı.

Üçlü koltukta siyah saçlı bir kız yatıyordu ama onu net göremiyordum. Kız benden bir, iki yaş büyük olmalıydı, en azından karanlıkta seçebildiğim kadarıyla ben öyle tahmin ediyordum. Yerde bir örtü duruyordu. Danny onu alıp usulca kızın üstüne örttü.

“O kim? Kız arkadaşın mı?” diye sordum. Alkolün etkisinde olmasaydım muhtemelen bunu sormaya cesaret edemezdim.

“Onun gibi bir şey,” diyerek beni koridora doğru itekledi. Koridora çıktığımızda kapıyı arkamızdan yavaşça kapattı. “Bu Christina, o da bu evin bir parçası sayılır. Onun koltukta uyuduğuna şükretmelisin, bu sayede sen de benim yatağında yatabilirsin.”

Buna içten içe sevinmiştim. Yatak odasına vardığımızda tek isteğim bir an önce yatağa yatıp uyumaktı. Ayakkabılarımı ve pantolonumu çabucak çıkarıp odanın bir köşesine bıraktım. Üstümdekini de çıkarmak üzereyken, Danijel komodinden bir tişört buldu ve bana fırlattı.

“Benim tişörtümle yatabilirsin,” dedi, sonra arkasını döndü. Arkasını dönmesine gerek yoktu aslında, onun önünde soyunmaktan çekinmezdim. Altımda iç çamaşırım, üstümde onun tişörtü kendimi çift kişilik yatağa bıraktım. Tavana baktım, her yer dönüyormuş gibiydi. Danijel beni belimden kavrayıp biraz daha yukarı çekti ve üzerimi örttü. Gitmek için doğrulduğunda onu bileğinden tuttum ve yüzüme doğru yaklaştırdım.

“Gitme lütfen,” dedim. “İyi değilim ve yalnız kalmak istemiyorum. Ölmek üzereyim sanırım.”

“Böyle ölünmez hemen,” dedi nazıkçe. Sesi bugüne kadar duyduğum en sade ve en yumuşak hâline bürünmüştü. Aslında ses tonunda benim fark edemediğim bir şey daha vardı ama şu anda bunu düşünmek için çok yorgundum.

“Lütfen gitme,” dedim bir kez daha, kolunu sıkıca tutarak.

“Tamam, gitmiyorum.” Yatağın boş olan kısmına uzandı, kolunu da başımın altına doğru uzattı. Özenli bir şekilde yüzüme düşen saçlarımı toplayıp bir süre okşadı. Uyumadan önce hatırladığım son şey sevgi dolu bakışları ve dokunuşlarıydı.

Güneş ışığı gözümü açmam için beni zorluyordu. Göz kapaklarımı hayli güç bir mücadelenin ardından aralamayı başardım. Başım fena halde ağrıyordu. Burnuma çok tanıdık bir kokunun geldiğini hissettim. “Danny’nin kokusu gibi,” diye düşünürken birden aklıma dün gece olanlar geldi. Burası Danny’nin odasıydı ve ben de şu an onun yatağında yatıyordum. Çabucak dönüp yatağın diğer tarafına baktım. Boştu, gece orada birinin uyuduğuna dair herhangi bir iz de yoktu.

Yatakta yavaşça doğruldum. Yavaş hareket edince baş ağrımı biraz olsun hafifletebiliyordum. Merakla etrafıma bakınmaya başladım. Odanın duvarları beyazdı. Ben mavi çizgili bir çarşaf üzerinde uyumuştum. Açık kahve rengindeki mobilyalar hayli temiz görünüyorlardı. Odada kocaman bir dolap ve uzun bir şifonyer vardı. Açıkçası halı ve perdenin de yatağın mavi çizgilerinin renginde olmalarına hiç şaşırılmamıştı.

Oda çok düzenliydi. Sadece bir köşede yere yığılmış giysiler duruyordu. Biraz daha dikkatli bakınca onların bana ait olduğunu fark ettim. Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissedebiliyordum.

Son bir kez daha kendimi yatağa bıraktım ve yüzümü yastığa gömerek Danny’nin kokusunu içime çektim. Şampuan ve duş jelini andıran tatlı ve bir o kadar da erkeksi kokusu her tarafı sarmıştı. Hayatımın geri kalan yıllarını

bu yatağın içinde geçirebilirdim fakat bu yaptığımdan ve yarı çıplak hâlimden utanıp yeniden doğruldum.

Gece boyunca bana dokunmamış olması içimi biraz acıtmıştı. Benden hoşlanmadığı açıktı. Bu gerçekten ne yazık ki kaçamazdım. Ama belki de eşcinseldi? Olamaz mıydı?

Bu konu hakkında biraz daha ayrıntılı düşününce onun kızlardan numara aldığı ve onlara nasıl baktığını hatırladım. Evet, eşcinsel olmadığı kesindi. En azından şimdilik böyleydi.

Yataktan kalktım ve yerde üst üste yığılmış duran kıyafetlerimi kucaklayıp banyoyu aramaya başladım. Odanın içinde beyaz bir kapı daha vardı. Banyo olduğunu düşünerek oyalanmadan kapıyı açtım fakat karşıma antrenman salonu ile ofis karışımı bir oda çıktı.

Odanın bir köşesinde, pencerenin önüne yerleştirilmiş bir çalışma masası bulunuyorken; diğer köşesinde minderler ve tavandan aşağı sarkıtılmış bir kum torbası vardı. Duvarında barfiks demirleri asılıydı. Kapının yanı başında bir de dolap yer alıyordu. Dolaba hızlıca göz attığımda birkaç madalya ile kupa gözüme çarptı. Dövüş sporlarından başka ilgilenecek spor dalı bulamamış mıydı ki? Futbol ya da tenis gibi bir spor yapamaz mıydı?

Hemen sol tarafımda bir plaket gördüm.

Aman Tanrım.

O geçen senenin Dünya Gençler Kick Boks Şampiyonu'ydu.

Etrafa biraz daha baktıktan sonra odadan çıkmam gerektiğine karar verdim. Aslında burada ne işim olduğunu da bilmiyordum. Banyoyu ararken bulduğum ilk odaya dalmıştım ve şimdi Danny'nin özelini karıştırıyordum, üstelik üzerimde sadece iç çamaşırım ve onun tişörtü vardı.

Odadan çabucak çıkıp kendimi koridora attım. Sola dönüp yürüdüm ve gördüğüm ilk kapıyı açtım. Tam isabet! İşte banyo karşımdaydı. İçeri girince kapıyı arkadan kilitledim. Banyoda pembe bir kese ile kadın duş jeli vardı. Hiç çekinmeden onları kullandım.

Anlaşılan Christina bu evde yaşıyordu, bu durum hiç bana göre değildi. Kimdi bu kız?

Dolaptan kurulanabileceğim bir havlu aldım ve hızlıca kurulanıp pantolonumu giydim. Bluzumu giymeye yeltendiğimde burnuma dün gecedен kalan keskin bir alkol kokusu geldiğinden, üzerime yeniden Danny'nin bana verdiği tişörtü giydim. Lavabonun başına geçer geçmez gözüm diş macunlarına takıldı. Mavi olan macunun ona ait olduğunu tahmin edebiliyordum, hatta bir an içimden onu kullanmak geldi fakat sonra bu fıkirden vazgeçtim. Bu işi parmağımla da halledebilirdim. Saçımı düzgünce taradıktan sonra Christina'nın deodorantından sıkmayı da ihmal etmedim. Kendimi tamamen yenilenmiş gibi hissediyordum.

Yeniden koridora çıktığımda birisinin tabak dizdiğini belli eden sesler duydum. Sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Mutfak küçüktü ama ferah görünüyordu. Güneş ışığı odanın ortasındaki, sadece iki sandalyesi olan yuvarlak masanın üstüne vuruyordu.

"Kahvaltıyı yemek odasına hazırladım," diyen bir kız sesi geldi, yandaki odadan. "Buraya gelebilirsin."

Yemek odası mı? Bu ev ne kadar büyüktü acaba? Bir insan neden tek başına böyle büyük bir evde yaşardı ki?

O yalnız değil, Jessica!

Kendimden emin adımlarla sesin geldiği odaya gittim. İçeri girdiğimde dün koltukta uyuyan kızla göz göze geldik. Christina. Kız epey inceydi ve çok güzel bir yüzü vardı.

“Günaydın, Jessica,” dedi bana gülümseyerek.

Başka bir yerde ve başka bir şekilde tanışmış olsaydık onu hayli sempatik bulabilirdim ama şu anda ondan nefret etmeye çoktan karar vermiştim. Ondan nefret etmem için ilk neden hazırды: Giysileri! Sonbahar olmasına rağmen yazın ortasındaymışız gibi bacaklarını tamamen sergileyen kısa bir şort ile göğüslerinin yarısını açıkta bırakan kolsuz bir badi giymişti.

Christina masaya bir şeyler koymak için her hareket ettiğinde göğüsleri de onunla birlikte sallanıyordu.

“Haydi, sofraya otursana,” diyerek benim için bir sandalye çekti. En azından nazikti.

“Teşekkür ederim,” deyip sandalyeye oturdum.

“Danny koşuya gitti, birazdan gelir. Senin bu kadar erken uyanacağını tahmin etmemiştii,” diye açıklama yaptı. “Kahve ister misin?”

“Evet, lütfen.”

Christina oturduğu yerden masanın üzerine eğilince göğüsleri tamamen ortaya çıktı. Muhtemelen Danny’e de hep bu şekilde kahve dolduruyordu. Bana süt ve şeker de uzattı , her ikisinden de kahveme ekledim. Masada tereyağı, taze ekmek ve reçel çeşitleri bulunuyordu.

“Sen kimsin?” diye sordum. Bu sırada çok sıcak olmasına rağmen kahvemden bir yudum aldım.

“Christina,” dedi. “Ama herkes bana Tina der.”

“Onu biliyorum zaten. Burada mı yaşıyorsun?”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır, burası Danny’nin evi. Ben geçici olarak buradayım.” Suçluymuş gibi omuzlarını silkti. “Ailemle biraz aram bozuk da.”

“O da sana yatman için kanepesini verecek kadar nazik, öyle mi?” Bunu düşünmek beni hayli öfkeliendiriyordu.

“Aslında benim kendi odam var. Kanepede uyuyakalmışım.”

Geçici olarak evde kalan birine oda vermek mi? Bunların “geçici”den anladıkları neydi acaba?

“Kanepede uyuduğum için sevinmen lazım, yoksa Danny’nin yatağında asla yatamazdın,” dedi Christina, soluklandıktan sonra, “Üzgünüm ama o da benim yatağım da yatmak zorunda kaldı,” diye ekledi.

Açıkça beni tahrik ediyordu, ben de tahrik olmaya hazırımdım zaten.

“Yani siz aynı yatakta mı yattınız? Her neyse, bu beni ilgilendirmiyor.”

Sevecen bir tavırla, “Hayır,” dedi. “Dün öyle bir şey olmadı. Ben kanepede uyudum. Ama arada bir onun yatağında yattığım olur, geceleri korktuğum ya da kendimi çok yalnız hissettiğim zamanlarda.”

“Ne dokunaklı!”

Tam o sırada Danny yemek odasına girdi, kalbim de buna birkaç kez tekleyerek tepki verdi.

“Günaydın,” dedi. Koşu giysileri ter içindeydi. Doğrudan gözümün içine bakıyordu. “Yaşıyorsun demek, bu bir mucize!”

Masaya yaklaştı, bir eliyle omzuma dokunup Christina’nın yanına ilerledi. “Ben duşa giriyorum,” dedi ve ona doğru eğilip alnına bir öpücük kondurdu. “Kahvaltı için teşekkürler, Tina.”

Tina da gülümseyerek ona karşılık verdi. Ben ağzım açık şekilde bakakalmıştım.

Christina, bu öpücüğe çok şaşırdığımı ve alındığımı bakışlarımdan fark etmiş olacak ki sandalyesinden kalkıp yanıma geldi. “Korkma biz sevgili değiliz, hiçbir zaman da olmadık,” dedi.

“Ama öyle görünmüyor,” dedim, çaresizce. Hiç değilse kız bana açıklama yapacak kadar nazik diye düşündüm. Sınırli bir şekilde tereyağlı ekmeğimi ısırđım.

Danny masaya döndüğünde o yokmuş gibi davranmaya devam ettim.

“Nasılsın, daha iyi oldun mu?”

Tuhaf sesler çıkararak bir şeyler mırıldandım.

“Haydi, gel,” dedi Christina. “Sana evi gezdireyim.” Her ne kadar Danny’nin yanında kalmak istesem de onun peşinden takıldım.

Mobilyaların çoğu koyu renkliydi. Salonda hiç mavi renk kullanılmamıştı, bu da beni rahatlatmıştı. Christina taraçanın kapısını açtı ve o kıyafetlerle soğuk havaya çıktı. Komşuların arazisinden uzun çitlerle ayrılmış olan bahçe-de şık bir kahverengi oturma takımı vardı. Evlerin etrafı tamamen ağaçlarla çevriliydi ve dışarı ıssız denebilecek kadar sessizdi. Titreyerek içeri girdik. Sonra Christina beni Danny’nin yatak odasından geçilerek girilen özel çalışma odasına götürdü.

“Burası hem çalıştığım hem de rahatça antrenman yaptığım yer,” diye açıkladı. “Genellikle öğleden sonraları ve akşam yatağa girmeden önce burada antrenman yapar.”

Daha önce yanlışlıkla bu odaya girdiğimi söylemedim. Onun evde dilediği gibi gezmesine ve böyle özel bir odaya girme hakkına sahip olmasına şaşırmıştım, bu durumu biraz da kıskanmıştım.

Ben etrafa bakarken, o Danny’nin yatağını topladı. Daha sonra yan taraftaki odanın kapısını açtı.

“Burası da benim odam,” dedi, mutlu bir şekilde. Bu oda diğerlerine göre biraz daha büyüktü fakat içinde ek bir oda bulunmuyordu.

Odanın içinde yatak, dolap, koltuk ve bir de üstünde dizüstü bilgisayar bulunan çalışma masası dışında mobilya yoktu. Fakat oda çok dağınıktı. Yerde giysiler ve benim üstünde ayakta durmakta bile zorlanacağım kadar yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

Biz odadan çıkmak üzereyken Danny geldi.

“Seni artık evine götüreyim,” dedi. Biraz daha kalmak istiyordum ama itiraz etmedim.

“Seninle tanıştığıma çok memnun oldum,” diyerek elini bana doğru uzattı Christina. Ben de elimi ona uzattım ve tokalaştık. Görünüşünün ardında tamamen farklı birinin olduğunu hissetmiştim. “Belki yakında yine görüşürüz,” dedi. Bunu gerçekten istiyor muydu, yoksa bunun tam aksini mi diliyordu? Ses tonundan bunu anlayamadım.

“Belki,” dedim, cılız bir sesle. “Kahvaltı için teşekkür ederim.”

Ben eşyalarımı alıp Danny’nin peşinden giderken, Christina arkamıdan el sallıyordu. Arabaya yaklaştığımızda Danny bana ön yolcu kapısını açtı. Ben de şaşırılmış gibi yaparak ona baktım.

“Demek bugün yanında oturabilirim, öyle mi?”

“Ara sıra böyle istisnalar yaparım ama sen yine de çok alışma,” dedi ve kapıyı arkamdan kapattı. Hızlıca kendi yerine geçip navigasyonu açtı. Ona adresimi söyledim ve sessizce yola koyulduk. Benim daha önce hiç duymadığım şarkıları kısık sesle dinliyordu. Her nasılsa ona teşekkür etmem gerektiği geldi birden aklıma. Ne de olsa kimse tanımadığı birini sırf ortada kalmasın diye kendi evinde ağırlamaz, sonra da onu evine kadar bırakmazdı.

“Teşekkürler,” dedim usulca, “Bana göz kulak olduğun için.”

“Önemli değil ama bir dahaki sefere içki konusunda biraz daha dikkatli olmalısın. Sen en iyisi sadece su iç.”

Arabayı biraz hızlı sümesine rağmen sürücülüğüne güvendiğim için bir şey demedim. Kucağımda duran telefonumu elime aldım ve mesaj gelip gelmediğine bakım. Bir mesajım vardı.

Eve sorunsuz vardın mı?
Jess? Beni ara.

Yanıtlama tuşuna bastım hemen.

Her şey yolunda, Nessa. Geceyi Danny'nin evinde geçirdim, şimdi beni eve götürüyor. Seni sonra ararım.

Gülümseyerek telefonu bıraktım ve Danny'ye, "Sanırım senin Ricky, Vanessa'yı etkilemeyi başarmış. Umarım arkadaşımı kullanmıyordur," dedim.

"İkisi de reşit ve ne yaptığının farkında," diye karşılık verdi.

"Peki," dedim ve daha fazla dayanamayıp aklımı kurcalayan o soruyu sordum. "Christina kim, yani neyin oluyor?"

"Benim en yakın arkadaşım, bir süredir benim evimde yaşıyor."

Hiçbir şekilde bu konuda bana daha ayrıntılı yanıt vermiyordu. Ben de sonunda pes edip daha fazla soru sormaya karar verdim ve sessiz kalma hakkımı kullandım.

Eve varmamız çok uzun sürmedi. Evin bulunduğu sokağa geldiğimizde fazla ilerlemeyip arabasını sokağın başında park etti.

Tokalaşmak için elini bile uzatmadan, "Evine geldin," dedi.

Elimi çekinerek de olsa hâlâ direksiyonu tutmakta olan elinin üstüne koydum. Ona beni getirdiği için teşekkür etmek istiyordum. Belki gitmeden önce onu kendime çekip kaçamak bir öpücük verebilirdim.

Işık hızıyla elini elimden çekti, sanki onu ısıracaktım. "Yapma!"

Şaşırmış bir hâlde ona bakakaldım. Ne diyeceğimi bilemedim, dilim tutulmuştu. Omuzlarını düşürmüş, inmemi bekliyordu.

“Şey, ben düşündüm ki... Sadece... Belki bir... Yani en azından...”

“Ne düşündüğün beni hiç ilgilendirmiyor, Jessica. İyi günler.”

Aklıma birden dün gece yatakta saçlarıma nasıl sevgi dolu bir şekilde dokunduğu geldi. Şimdi yaptığı bu hareketle beni şoka uğratmıştı. Bu adam kesinlikle tutarsızdı. Yaptığı hareketler, her şey çelişiyordu.

“Beni kovuyor musun?” diye sordum, öfkeyle.

“Henüz değil. Ama az kaldı.”

“Bana neden böyle davranıyorsun?” En azından bir açıklama yapabilirdi, bana bu kadarını borçluydu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve burnundan sesli bir şekilde soludu. Sanki bana tahammül edemiyormuş gibi bir hâli vardı.

“Bak, şimdi beni iyi dinle,” dedi biraz öncekine göre daha yumuşak bir ses tonuyla. “Gerçekten üzgünüm ama şu an herhangi bir ilişkiye hazır değilim, tamam mı? Hayatım zaten karmakarışık ve sıkıntılı bir durumda. Bir de seni çekemem, anlıyor musun beni? Şimdi arabadan defolup gidersen sevinirim!”

Midemde bütün şiddetiyle nefret dolu bir sancı hissettim. Bu sancı sonra hayal kırıklığına dönüştü, son olarak da öfkeyle patladı.

“Sen iki yüzlü, aşağılık herifin tekisin!”

“Bunu sen istedin,” dedi. Arabadan inip ön taraftan dolanarak yanıma geldi ve kapımı açtı. “Bu seni arabadan kovduğum an!”

Kızgın bir şekilde hızla arabadan indim ve kapıyı bütün gücümle çarptım.

“Cehennemin dibine kadar yolun var!”

“Gitmek isterdim ama beni oyalıyorsun!” diyerek lafı yapıştırdı arkamdan.

Yüzüne son bir kez nefretle baktım ve tek kelime daha

etmeden yanından geçip gittim. Onun önünde ağlamak istemiyordum ama her an gözyaşlarına boğulabiliyordum. Eşyalarımı sıkıca göğsüme bastırıp adımlarımı hızlandırdım, eve girer girmez de hıçkırarak ağlamaya başladım. Akşama kadar saatlerce, asla bana ait olmamış olan bir şey için ağladım. Nihayet ağlamaktan şişen gözlerimle derin bir uykuya daldım.

Kan ter içinde dar bir sokaktan hızla geçiyorum. Kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor, nefes alamıyorum ve yer sallanıyormuş gibi hissediyorum. Korkuyla arkama bakıyorum. Arkamdaki yollar da aynı şekilde sallanıyor ve masmavi bir denizin sularına gömülüyor. Sağımdaki ve solumdaki duvarlar git gide yankınlaşarak üstüme geliyor ve sonra mavi bir sise dönüşüyor. Mavi renk her yeri kaplıyor ve mavi denizin içinde debelenirken nefesim kesiliyor.

ARALIK 1999

Jörg, elindeki belgeyi sonsuza dek ortadan kaldırmadan önce son bir kez daha okudu. İçeriğini zaten en ufak ayrıntısına kadar biliyordu fakat böylesi onun için daha kolay bir veda oldu. Aslında bu vedayı kolaylaştıran tek şey bu ayrılığın gerçek olmadığını, sadece kâğıt üstünde olduğunu bilmesiydi.

O çocuk için beş yıldan fazla uğraşmıştı. İlk yıl çocuk yurdunda, sonra koruyucu ailesi olarak kendi evinde... Son olarak da 1996 yılında ayrı eve çıkmasına yardım etmişti. Bu, duruşmadan hemen sonra olmuştu. Mahkeme süreci Danny için gerçekten de çok zor geçmişti. Bütün olayları yeniden anlatmak onu sarsabilirdi fakat yine de çok cesur davranmıştı. Babasına hukuki her yoldan dava açmış ve süreç yavaş ilerlemiş olsa da sonunda beklediği gibi davayı kazanmıştı. Aslında süreç düşündüğünden de uzun sürmüştü. Suç sabitti fakat Danny'nin annesinin sürekli olarak babasını savunmasından dolayı dava gereğinden fazla uzamıştı.

Danny büyük bir sıkıntıdan kurtulduğunu düşünürken yeni bir darbe daha yemişti. Bu seferki öncekinden de acımasızdı. Bu konu hakkında pek bir şey söylememişti, söylenecek fazla bir şey olduğunu da düşünmüyordu. Bir ömür boyu bununla yaşamak zorunda kalacaktı, tabii ne kadar yaşayabilirse.

Tüm bu olanlara rağmen Danny gayet iyi bir mezuniyet puanı almıştı. Fakat hayalindeki spor üniversitesine gitmek için çaba göstermekten vazgeçmişti. Kaderini kaçınılmaz gördüğünden, üniversiteye gitmenin bir anlamı

kalmamıştı onun için. Bu olanlar Jörg'u derinden yaralamıştı. Danny onun için evlat gibiydi. Onu seviyordu ve elinde olsaydı onu hemen evlat edinirdi.

Danny, üniversiteye gitmese de öğretmenlik kariyeri için ümitliydi ve spor salonunda eğitimlere başlamıştı. Danny eğitimini tamamlayıp çocukları çalıştırmaya başladığında, Jörg üniversitenin onun için çok da gerekli olmadığını anlamıştı.

Elinde tuttuğu belgeyi rulo haline getirip bir lastikle bağladı. Aşağıda doğum günü partisi için bütün hazırlıklar hızla devam ediyordu. Danny doğumgünü bu yıl çocuk yurdunda kutlamak istemişti. Bütün arkadaşları buradandı, burası onun evi gibiydi. Christina, Ricky ve Simon da gelmek üzere çoktan yola çıkmışlardı. Tabii yurttan olmaları onlar için çok da fark yaratmıyordu, yine yapacaklarını yapıp partinin ilerleyen saatleri için dansçı kızlar ayarlamışlardı. Dansçı kızlar, çocuklar yataklarına girdikten sonra geleceklerdi. Jörg'un hediyesi güzelce paketlenmiş hâlde diğer hediyelerin yanında aşağıda duruyordu. Danny'nin annesini de doğum gününe davet etmişti fakat her yıl olduğu gibi bu yıl da gelecek gibi görünmüyordu.

Kapı çalındı, Jörg başını kaldırıp baktığında Danny'yi gördü.

"Hey," diye selam verdi Danny. "Sen aşağıya gelmiyor musun?"

Jörg ayağa kalkıp Danny'ye sıkıca sarıldı, Danny de ona.

"Doğum günün kutlu olsun, ufaklık." Danny'nin sırtına samimi bir şekilde vurdu. Onu kendisinden bile daha iyi tanıyordu. İçini, dışını, her hareketini en küçük ayrıntısına kadar ezberlemişti ve şu an bir sıkıntısının olduğunu sezebiliyordu.

"Hayırdır, bir şey mi oldu?" diye sordu Jörg. Danny olduğu yerde omuzlarını silkti.

Jörg, "Otursana," deyip masanın başına geçti, Danny de ona söyleneni yaptı.

"Haydi, ne olduğunu anlat bana."

Danny tedirgin bir hâlde işaret parmağıyla oynuyordu. "Bir kızla tanıştım."

"İşte bu harika bir haber!"

Danny düşünceli bir şekilde Jörg'a baktı. Geçen bunca zamanın ardından bile Jörg, Danijel'in bu bakışlarından tedirgin oluyordu.

"Bu hiç de iyi bir şey değil, bunu biliyorsun."

Jörg bir an ne diyeceğini bilemedi. Danny'nin gerçek bir ilişkisinin olmasını ve ona bu konuda bir baba gibi nasihatler vermeyi istiyordu. Fakat Danny'nin bugüne kadar ki bütün ilişkileri gözünün önünde canlandı. İlk kez on altı yaşındayken sevgilisi olmuştu, babası hapse girmenden hemen önce. Kısa saçlı, minyon bir kızdı. Kız o kadar çekingendi ki bütün ilişkiyi Danny tek başına yürütmek zorunda kalmıştı. Buna rağmen ilişkileri birkaç aydan uzun sürmemişti. Kız, Danny'nin sıkıntılarını anlamıyordu. Danny'nin ona dokunmasında bir sorun yoktu ama konu onun Danny'ye dokunmasına gelince işler birden değişmişti. Kız da buna daha fazla dayanamayıp ilişkilerini sona erdirmeye karar vermişti. Bu ilişkinin üzerine bir de Danny'nin babasının o korkunç telefonu gelmişti ve bu Danny'nin kızlardan tamamen uzaklaşmasına neden olmuştu. Fakat bir süre sonra yeniden denemek istemiş ve bir sevgili daha bulmuştu. Bu kız diğerinin tam tersiydi. Özgüveni yüksek ve karakteri sağlam bir kızdı. Tabii yine aynı sorun ortaya çıkınca kızın bu özellikleri pek bir işe yaramamıştı. Neden ve sonuç aynıydı. Üçüncü denemenin ardından Danny artık bu ciddi ilişki meselelerinden elini eteğini çekmişti.

Jörg, Danny'nin kadınları artık dökme şarap gibi gör-

düğünün farkındaydı. Yeniden bir kızdan ciddi şekilde hoşlanmış olmasına içten içe çok sevinmişti ama ona nasıl akıl vereceğini bilmiyordu. Jörg'ün ona bir ilişkiye yalansız ve dürüst şekilde başlamasını öğütlemesi gerekmez miydi? Fakat birden artık onun yasal vasisi olmadığı aklına geldi, ona bir baba gibi nasihatte bulunmak yerine bir arkadaş gibi tavsiye vermeye karar verdi.

"Danny, bu habere gerçekten çok sevindim ama diğerlerinde yaptığın hatayı bunda yapmamalısın."

"Ciddi değilsin, değil mi?"

"Gayet ciddiylim. Kimse seni bunun için zorlayamaz, artık biraz da kendini düşünmelisin. Kızı tehlikeye düşürmediğin sürece bu bir sorun teşkil etmez ama ona anlattığın takdirde, bu sadece tüm yaşadıklarının tekrarlanması-na yarar."

"Bilemiyorum," derken Danny'nin ses tonu yine alçaldı, yeniden işaret parmağını kemirmeye başladı. "Nedense kendimi suçlu gibi hissediyorum."

Jörg derin bir iç çekti. "Beş yıl boyunca sana tavsiyede bulundum. Ama sen o beş yıl boyunca tavsiyelerimin hiçbirini dinlemeyip inatla kendi bildiğini yaptın. Şimdi senden bir kez olsun beni dinlemeni istiyorum. Lütfen, en azından bir kez sana verdiğim tavsiyeye göre davran."

"Tamam, bunu düşüneceğim," dedi. Oturduğu koltuğa biraz daha gömülüp gözlerini tavana dikti. "Aslında bu konuya son noktayı koymuş da olabilirim. Geçen ay kıza çok sert bir şekilde hayatımda kimseyi istemediğimi söylemiştim."

Jörg başını olumsuz anlamda sallayarak, "Davranışlarının ve tepkilerinin üzerinde çalışmalısın, Danny. Biraz tez canlısın."

"Hiç de tez canlı değilim, olacakları bildiğim için böyle yaptım. Gelecekte yaşayacaklarımdan korktuğum için..."

“Bütün bu ilişki meselelerine çok fazla kafa yoruyorsun. Senin yaşlarındayken ilişkiler gelir geçer, bu çok normal. Gelecekte duyduğun korkuyu artık bir rafa kaldırmalısın,” dedi Jörg ve ellerini sanki avuç içleri terlemiş gibi pantolonuna sürdü. “Kızı arayıp özür dile. Eğer ondan hoşlanıyorsan bir yolunu bulup kendini affettir.”

“Bunu gerçekten yapmamı beklemiyorsun, değil mi? Kendimi anlatmadan ondan nasıl özür dilerim? Bu imkânsız!”

“Haklısın,” diye yanıt verdi Jörg ve düşünmeye başladı. “Ona kısa süre önce bir ilişkiden çıktığını ve yeni bir ilişkiye başlamaktan korktuğunu söyle. Biraz zamana ihtiyaç duyduğunu da söyleyebilirsin. Sen bir şeyler bulursun evlat, bu konuda sana güveniyorum.”

Danny şaşkın bir şekilde başını olumsuz anlamda salladı. “Bir ilişkiye yalan söyleyerek başlamamı mı tavsiye ediyorsun?”

Jörg omuzlarını silkti. “Zor durumda kalacaksan, evet. Dedğim gibi sen bir yolunu bulursun. Savaşmadan pes etmek sana yakışmaz,” dedi.

“Bunu düşünceğim,” dedi Danny bir kez daha.

“Bana biraz ondan bahsetsene, o kızın neyinden hoşlandın?”

“Adı Jessica!” Sıra dışı şekilde ilgi çekici olan mavi gözleri kızın adını söylerken parlamıştı. “Benden sadece birkaç yaş küçük. Zayıf bir kız, uzun saçları var. Biraz huysuz ve inatçı birine benziyor ama bir o kadar da tatlı görünüyor.” Danny bir süre gözlerini kıstı, sonra konuşmaya devam etti. “Her şeyden önemlisi, diğer kızlar gibi onu parmağımda oynatmama izin vermiyor. Başına buyruk davranmayı seviyor. Benimle gerçekten ilgilendiğini düşünüyorum, en azından diğerleri gibi sadece görünüşümle ilgilenmiyor.” Son cümleyi söylerken gülümsemiş-

ti. "Sanırım duygu ve düşüncelerimi önemseyen birine ihtiyacım var, gerçeklerden kaçan birine değil. Evet, beni gerçekten tanımak isteyen biriyle olmak istiyorum. Kolay kolay korkmayacak biriyle... Bu ilişkiyi istiyorsa bu konuda kararlı olmalı."

”

OCAK 2000

“Tozpembe mi olsun, yoksa koyu mavi mi?”

“Oje sevmediğimi biliyorsun, değil mi?” dedim hemen.
Hepsinden önemlisi mavi asla olmaz.

Vanessa üzgün bir ses tonuyla, “Tamam, öyle olsun,” dedi. “Hiç değilse bir parlatici seç, yoksa ‘güzellik ve bakım hafta sonumuz’ bir işe yaramayacak!”

“Nessa, lütfen. Saçımda en az yüz tane toka var ve iki kez yüz maskesi yaptık. Tabii manikürü de unutmayalım. Muhtemelen şu an dünyadaki en bakımlı insan benim.”

Yine de onun kadar güzel olamazsın!

İç sesimden nefret ettiğimi daha önce söylemiş miydim?

Kapı çalındı. Arkadaşımın elinden kurtulup kapıyı açmaya gittiğimde, elinde ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir paket tutan annemi gördüm.

“Jessica, senin için bir paket geldi.”

Pakete şaşkınlıkla bakıp, “Ben bir şey sipariş etmedim ki,” dedim.

“Belki ek teslimattır,” dedi ve paketi elime tutuşturdu. Odadan çıkarken, “Kızlar, yemek yarım saate hazır,” diye ekledi.

Tırnaklarımın üzerindeki hâlâ kurumamış parlaticiya üflemeye başladım.

“Nessa, paketi hemen açar mısın? Kimden geldiğini merak ediyorum.”

Vanessa tırnak törpüsüyle paketin üzerindeki bandı kesmeye çalıştı. Sonunda bandı kesmeyi başardı ve paketi hızlı bir şekilde açtı. İçinde bir mektup ile bir kutu vardı. Mektubu kenara koyup kutuyu açtı.

“Bu bir radyo seti,” dedi şaşkınlıkla. “Hem de seksen kanallı, bununla ülke çapında yayın yapılabilir. Buna paran nasıl yetti?”

“Yetmedi ki,” diye karşılık verdim. O sırada aklıma Nessa’yla kullandığımız eski radyom geldi. “Birisi bunu yanlışlıkla göndermiş olmalı.”

“Bir de mektup var.”

Mektubu bir hamlede elinden çekip aldım. Gönderenin ismini görür görmez Nessa’ya dönüp, “Bu Danny’den,” dedim.

“Ne yazmış? Bunu sana hediye mi etmiş yoksa? Siz kavga etmemiş miydiniz?” diye sordu. Bir yandan da odanın içinde bir sağa bir sola yürüyordu. “Jessica, bana cevap verecek misin?”

“Benden özür diliyor,” dedim, sonra mektubu bir kez daha okudum. Kalp atışlarım aniden hızlanmıştı. “Bir de İngilizce yazılmış bir şiir var ama tek kelimesini anlamadım.”

“Ne yazıyor? Sesli okusana!”

Bilgisayar çıktısı olan yazıyı dışımdan okumaya başladım:

Jessica,

O pazar sabahı yaşananlar için senden özür dilerim. Yaptığım şey çok aptalcaydı, üzgünüm.

O gece yaşananları belki de kendince çok farklı yorumladın.

Gerçekten özür dilerim. Sana ufak bir hediye vermek istedim. İster bunu bir özür olarak, ister senden hoşlanmamın bir ifadesi olarak kabul et.

Yine de seninle ayrı yollara gitmemiz gerek, ikimiz asla bir ilişki yürütemeyiz. Ben gördüğün kişi değilim.

Üzgünüm,

Danny

Pain is a feeling
Cold moment at the pond,
No one is watching,
The flight of a knife,
The dead of a snake,
I know the sea of lies,
When the dogs bark,
No one is listening,
I am the bird of death,
The death-bringing bird of the night.*

“En azından yaptığı şey için özür dilemeyi biliyor, bu güzel bir davranış,” dedi Vanessa, düşünceli bir hâlde.

Sıkıntılı geçen haftaların ardından tam onu bir daha görmeyeceğimi düşünürken böyle bir şey yollayıp aklımı yeniden karıştırması büyük bir meziyetti doğrusu. Aferin ona!

“Bu şiirle ne anlatmak istiyor acaba, neden İngilizce yazmış ki?”

Vanessa omuzlarını silktiler ve kâğıdı elimden almak için hamle yaptı. “Bakmama izin ver!”

O mektubu okurken, ben de radyo cihazını inceledim. Bununla eriştiğim kitleyi hayli genişletebilirdim. Gürültü azaltıcı, ses düzeyi ayarı, sinyal güçlendirici ve otomatik kanal yönetim sistemi... Hepsi içindeydi.

* Bir histir acı
Gölde soğuk bir an,
Kimse izlemiyor,
Bir bıçağın savruluşu,
Bir yılanın ölümü,
Yalanlar denizini bilirim,
Köpekler havladığı zaman,
Kimse dinlemiyor,
Ben ölüm kuşuyum,
Gecenin ölüm getiren kuşu. (c.n.)

“Bu bir uyarı,” dedi Nessa.

Onu yarım kulak dinliyordum. “Neye karşı uyarı?”

“Sanırım kendisine,” diye yanıt verdi. Onun da kafası karışmış gibiydi.

“Ne?” Onu dikkatli dinlemiyordum. Bütün dikkatimi eski CB* aparatını çıkarıp yenisini takmaya vermiştim.

“Jess, bence bunu ona geri göndermelisin. En iyisi ona ait tişörtle birlikte geri gönder ve bir daha sana yazmamasını söyle.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Bu cihazı kesinlikle ona geri vermem!”

Tişört de bende kalıyor.

“Bu herifin kafasında bir tahta eksik. Bu kesin!”

Gülmeyi kendime sakladım. “Kime ne! Hem yakışıklı hem cömert. Boş versene, isterse deli olsun.”

Vanessa çıldırdığımı düşünerek bana bakıyordu. Aniden elimde tuttuğum oyuncağımyı aldı ve onun yerine kâğıdı elime tutuşturdu.

“Şimdi beni iyi dinle! Bu adam resmen deli. Önce seninle flört ediyor, sonra seni hiç aramıyor. Ondan sonra da seni kendi evine götürüyor ve ertesi sabah kovuyor. Peki, neden? İlerleyen günlerde böyle bir hediye yollamak için mi?”

İşte bu en iyi arkadaşına her şeyi anlatmanın olumsuz yanıydı, böyle günlerde tüm gerçekleri olduğu gibi yüzüne vururdu. Sanırım yazdığı şiiri dört kez, belki de daha fazla okudum. Sözcüklerin arasında bir şeyler aradım ama bulamadım.

Vanessa oturduğu yerden kalktı ve ellerini beline koyup, “Bana bak! Bence bu seri katil işine benziyor,” dedi. “Bence o tam bir psikopat. Kadınları öldürüyor, derilerini yüzüyor, sonra da ayakkabı yapıyor olmalı.”

“Ama o bir seri katile benzemiyor.”

* “Citizens Band.” Halk bandı ya da sivil yayın bandı. (e.n.)

“Peki, seri katillerin neye benzedikleri hakkında bir fikrin var mı?”

“Elbette. Kas yığınıdırlar ve bütün vücutlarında dövmeleler vardır. Ayrıca keldirler ve sürekli sigara içerler. Ha, bir de unutulmaması gereken en önemli madde var: Sakallı olurlar. Bunları herkes bilir.”

Vanessa alnını sinirli bir şekilde ovuşturdu. “Lütfen, biraz daha ciddi olur musun?”

Şiiri birkaç kez daha okuduktan sonra hiç değilse bir şeyi anlamayı başarmıştım. “Bu cümleler bana umut vermiyor...”

“Muhtemelen kendisi de tam bir ümitsiz vaka!”

İlk defa Vanessa’nın dediklerini hiç umursamıyordum. Bu kâğıtta yazan her şey benim için önemsizdi, önemli olan bunu düşünmüş olmasıydı.

“Ona cevap yazacağım,” dedim, kesin bir dille.

“Tanrı aşkına, sen de aklını tamamen kaçırmışsın! Tıpkı onun gibi!” Vanessa özenle yaptığımız saçlarını elleriyle öfkeli bir şekilde bozdu. Tam o sırada annem bizi yemeğe çağırdı ama ona sonra yiyeceğimizi söyledim ve oturup mektup yazmaya başladım.

Sevgili Bay Taylor,

Öncelikle mektubunuz için size çok teşekkür ederim. Üzülerek ifade etmek isterim ki karşınızda stajyer bir teknik ressam var, edebiyat hocası değil.

Şairler ve düşünürler, benim için kapısı olmayan odalar gibi. Ve bundan da memnunum, o odalara girmek istemiyorum.

Yine de beni uyarmak istemeniz gözümünden kaçmadı. Bunun için de size müteşekkirim ama belirtmek isterim ki beni herhangi bir konuda uyarmanıza gerek yok.

On sekiz yıldır siz olmadan bu dünyada bir şekilde yaşa-

mayı başarmış bulunuyorum. Bundan sonra da herhangi bir yardımınız olmadan yaşayabileceğimi düşünüyorum. Bu da demek oluyor ki: Ben kendime göz kulak olurum, sen merak etme!

Sonuç olarak:

Senden hoşlanıyorum ama bana şifreli mesajlar gönderecek bir mektup arkadaşına ihtiyacım yok. Bu yüzden içlerinden birini işaretlemeniz için size üç şık sunuyorum:

- a) Seni cumartesi akşamı alıyorum ve beraber sinemaya gidiyoruz.
- b) Hayatıma kaldığım yerden devam ediyorum.
- c) Sana kimsenin anlamadığı mektuplar yollamaya devam ediyorum ve herhangi bir cevap alamıyorum.

Not: Gönderdiğin radyo seti için binlerce kez teşekkür ederim. Gerçekten çok mutlu oldum.

En iyi dileklerle,

Jessica

Yemekten sonra otobüsle şehir merkezine gittim ve merkez sinemasından iki tane sinema bileti aldım. Film cumartesi günü saat sekizdeydi. Eve dönünce ellerimin titremesine güç bela engel olup sinema biletlerini zarfın içine attım, ardından zarfın ağzını yapıştırdım. Kararımı değiştirmeden önce köpeğimle birlikte dışarı çıkıp hızlıca mektubu postaneye bıraktım.

Sokak çok dar. Tanrıya şükür ki o mavi ışık artık eskisi kadar parlak değil. Hey şey karmakarışık. Etraf zayıf bir ampul'ün aydınatabileceği kadar aydınlık, neredeyse nefes alınamayacak kadar da havasız. O kadar hızlı koşuyorum ki durup nefes almak istiyorum fakat bir türlü duramıyorum.

Buradan kaçmam lazım. Ama doğru yolda olup olmadığım-dan bile emin değilim. Yol nerede? Kaçtığım şeyden uzaklaşıyor

muym, yoksa tam üzerine doğru mu koşuyorum? Bundan bile emin değilim!

Duştayken telefonuma bir mesaj geldi. Islak ellerimle telefonu aldım ve ne yazdığını görmeye çalıştım.

Çok kısa bir mesajdı.

Cevap a

Kalbim birden tekledi ve biraz önceki uykulu halimden hiçbir eser kalmadı. Elim mesajın yanıtla tuşuna doğru gittiyse de kendimi tuttum. Hızlıca duşumu alıp çıktım ve havluya sarındıktan sonra ona sadece bir gülücük göndermeye karar verdim.

Mesajımın üstünden bir dakika geçmeden yanıt verdi.

Sinemadan önce yemek?

Sonra bir mesaj daha geldi.

Seni saat tam üçte sizin sokağın girişindeki parkın oradan alırım, hani şu seni arabadan kovduğum yerden.

Telefonu hızla lavabonun üstüne bırakıp sessiz bir zaffer çığlığı attım. Tam o esnada banyo kapısı çalındı. “Jessica, biraz acele edebilir misin? Senden sonra duş almak isteyen başkaları da var,” diye seslendi babam.

“Şimdi çıkıyorum,” diye yanıt verdim ve çabucak kurulanıp kıyafetlerimi giydim. Sadece iki gün vardı. İki gün sonra cumartesi olacaktı.

Islık çalarak aynada kendime baktım. Bugün şık giyinmeye çalışmıştım. Vücut hatlarımı belli eden bir kot pantolon giymiştim, üstüne de bordo renkli bir kazak. Koluma yarasa bandı takmıştım, ayaklarıma da dizlerime

kadar çıkan kalın topuklu çizmemi geçirmiştim. Dalgalı saçlarımı omuzlarıma salmış, bir saatten fazla uğraşıp hafif bir makyaj yapmışım.

Annem meraklı gözlerle bana bakıyordu.

“Bugün Alexander’la mı buluşacaksın, tatlım?” diye sordu, pek umutlu olmasa da.

“Hayır, anne. Nessa’yla sinemaya gideceğiz,” diyerek yalan söyledim. Aileme Alexander’la ayrıldığımızı söyleyli uzun zaman olmuştu ama annem barışmamız için ısrar ediyordu. Annem onu seviyordu, aslında daha çok onun annesini seviyordu. Biz Alexander’la yaklaşık üç yıl çıkmıştık ve bu ailelerimizin birbirleriyle kaynaşmak için yeterince vakit bulmalarını sağlamıştı. Tabii böyle olunca da onunla birlikte dışarı çıktığımda kimse nereye gittiğimizi ya da saat kaçta döneceğimi sorgulamıyordu. Bazen bütün geceyi diskoda geçiriyorduk ve eve sabaha karşı geldiğinde kimse bir şey demiyordu.

Annem verdiğim yanıtın derin bir hayal kırıklığına uğramıştı.

“Belki bir ara ona da uğrarım,” diyerek onu biraz rahatlatmaya çalıştım.

“Buna gerçekten çok sevinirim, tatlım. Ama yeniden bir araya gelerseniz daha da çok sevinirim,” dedi çaresizce.

Umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktim. “Bakarız ama şimdi çıkmam gerek, anne,” dedim ve kaçarcasına evden çıktım.

Kendimi kusacakmış gibi hissediyordum. Ya gelmediyse? Ya beni ektiysen?

Sokağın sonundan sola döner dönmez onu gördüm. Kot pantolon ile mavi kırmızı şeritli kapüşonlu bir kazak giymişti. Kollarını göğsünün üstünde çaprazlamış hâlde arkasında duran yaklaşık sekiz metre uzunluğundaki bir

limuzine yaslanmıştı. Saçları her zamanki gibi dağınık görünse de aslında bunun saçlarının taranmış ve şekillendirilmiş hâli olduğunu artık öğrenmiştim. Beni gördüğü an yüzünde tatlı bir gülümseme oluştu. Görmezden gelmeye çalışmışım ama yanında siyah takım elbiseli biri daha vardı. Başını öne eğmiş şekilde bekliyordu.

Gözlerime inanamıyordum, o bir şoför müydü yoksa?

Ona doğru yürürken dizlerim yeniden titremeye başladı ve beynim çevrim dışı moduna geçti.

Yanına vardığımda Danny hızlıca doğruldu ve tokalaşmak için elini bana uzattı. Ben de elimi uzatır uzatmaz elimi çabucak kavradı. Ne zaman bana dokunsa sanki bütün vücudum elektrikleniyordu.

“Vay canına,” dedim arkasındaki siyah limuzine bakarak. “Beni almaya neden böyle geldin ki?”

“Âşık olduğum için,” dedi usulca.

Sanki dünya bir saniyeliğine durdu.

Âşık olduğum için, dedi!

O sırada şoför binmemiz için arabanın kapısını açtı. Menekşe renginde loş bir ışık arabanın içini aydınlatıyordu. Krem rengi deri koltukların üstüne otururken onların evimdekilerden daha rahat olduklarını fark ettim. Koltukların ortasında kolumuzu veya içeceklerimizi koyabileceğimiz bölmeler vardı. Danny’nin oturduğu taraftaki buzluğun içinde içki şişeleri olduğu da gözümünden kaçmamıştı. Danny onlardan birini açtı ve nereden çıkardığını göremediğim bardaklara koyup bir tanesini bana uzattı.

“İçki içmediğini söylemiştin?” dedim bardaklarımızı tokuştururken.

“İstisnalar kaideyi bozmaz.”

“Stajyerlerin bu tarz bir limuzin kiralayacak kadar zengin olduklarını bilmiyordum.” Fiyatı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ucuz bir şey olmadığı kesindi.

Belli belirsiz gülümseyerek, “Ek işimden iyi para kazanıyorum,” dedi.

“Biliyordum,” diye mırıldandım. “Çalıntı arabaları diğer ülkelere satıyorsun, değil mi?”

Şaşırmış bir şekilde, “Şey, hayır,” diye yanıt verdi.

“Yaşlı kadınların evlerine gidip onlara güzel gözlerini göstererek ağlıyorsun sonra da onlardan para istiyorsun, değil mi? Belki de onlara kendini torun olarak yutturuyorsundur?”

Hem şaşırmış hem böyle bir hayal dünyamın olduğuna inanmamış hâlde bana bakıyordu. “Aslında yaptığım iş biraz daha sıkıcı. Bir erkek moda evi için fotoğraf çektiyorum.”

“Modellik mi yapıyorsun?” diye sordum yüksek sesle. Dergilerdeki modellere benzemekle kalmıyor, bizzat modellik de yapıyordu anlaşılan.

Bu adam bende ne bulmuştu acaba?

Âşık olduğunu söylemişti ama...

“Evet,” diye mırıldandı. “Bunun için çılglık atmana gerek yok. Genellikle normal bir fotoğraf çekimi oluyor ve bundan gayet iyi para kazanılabiliyor.”

“Demek bunun için üniversite okumadın?”

Bakışlarını kaçırıp, “Aslında o konuda daha kişisel nedenlerim vardı,” dedi.

Bakışlarında yine o garip soğukluğu hissettim.

“Peki, bu yakışıklılığın gittiğinde, geriye buruşmuş ve yaşlanmış bir Danny kaldığında ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Buna fazla kafa yormuyorum.” Sesi hüzünlü çıkmıştı.

Bardağım bir süredir boştu, yeniden doldurmasını istemeyi unutmuştum, o da teklif etmemişti zaten.

“Ama anlayamadığım bir şey var hâlâ,” diye başladım aklımı kurcalayan sorulardan birini sormaya. “Beni neden

kendinden ya da başka şeylerden korumaya çalışıyorsun? Küçük kızları öldürüp ormana mı gömüyorsun yoksa?”

Başını koltuğa yaslayarak beni seyretmeye başladı. Loş ışıkta saçlarının her bir teli parlıyordu âdeta.

“Evimin bodrumunda uyuşturucu üretip satıyorum. Bunu kimse bilmemeli, o yüzden biraz dikkatli olmam gerekiyor.”

Ciddi olup olmadığını sorgulayan gözlerle ona baktım. Onunla ilgili tek sorunum vardı, o da söylediklerinin gerçek olup olmadığını hiçbir şekilde ayırt edemiyor olmamdı. Kimse ayırt edemezdi herhalde, çünkü yüzü çok ciddi görünüyordu.

Ben ona bakarken kahkaha atmaya başladı. Sanırım söylediklerinin ciddi olup olmadığını anlamaya çalışmam ona epey komik gelmişti.

“Mizah, bilgelerin kılıcıdır,” dedi.

Sonra birden eski ciddi hâline dönüp, “Şaka bir yana,” diyerek konuşmaya devam etti. “Felaket bir hayatım var ve kimseyi bunun içine çekmek istemiyorum.”

“Felaketler bana vız gelir,” diye karşılık verdim hemen.

“Şaka yapmıyorum. Mantıklı birisiysen kendini bunun içine sokmayı asla istemezsin!”

“Mantık mı? Bende mi? Yanımdan bile geçmez. On yedi yaşındaki birinden gerçekten mantıklı olmasını mı bekliyorsun?” diye sordum.

“Peki,” dedi, dramatik bir tavırla. “Ben de sana ne istediğini seçmen için üç şık sunuyorum ama bunların acı sonuçları olabilir, ona göre.

1.Dertsiz tasasız bir bekâr hayatı.

2.Ben.

3.Hayatının sonuna kadar birlikte mutlu mesut yaşayabileceğin kendine göre bir sevgili.

Seç birini.”

“İkinci şıkkı alayım lütfen.”

“Ben ciddiylim!”

“Ben de! İkinci şık.” Kıkırdamamı engellemeyi ne yazık ki beceremedim. “Gülmemek elimde değil çok komik davranıyorsunuz.”

Sinemanın otoparkına girerken arabaya bakan insanları izliyordum sessizce. Şoför arabayı sinema salonunun yanındaki restoranın önüne yanaştırdı. Şoför kapıyı açtığı anda önce Danny indi, sonra benim de inmem için elini bana uzattı. Herkesin bakışları bizim üzerimizdeydi ama Danny çok rahat davranıyordu. Peki, ya ben?

Hemen kapının önünde bizi bir garson karşıladı ve önden bize yolu gösterdi. Üstüne beyaz bir örtü serilmiş olan, yanan kırmızı mumlarla süslenmiş bir masayı işaret edip oturmamızı bekledi. Oturunca menüyü önümüze bırakıp birkaç adım geri çekildi ve beklemeye koyuldu.

“Ben mantarlı ve sebzeli domuz kızartması istiyorum,” deyip Danny’e baktım. “Sen?”

Danny sitemli bir ifadeyle, “Ben ölü hayvanları yemem,” dedi ve vejetaryen bir yemek seçti.

Garson yanıımızdan ayrılınca Danny’ye bakıp, “Neden bu kadar erken yaşta ayrı eve çıktın?” diye sordum.

“Erken derken?” Gözlerinin mavisinin sanki gölgelendiğini görür gibi oldum. “Ben yirmi yaşımdayım.”

“Evet ama çok erken,” diye karşılık verdim hemen.

Derin bir nefes aldı. “Ailem ben on beş yaşımdayken trafik kazasında öldü, ben de kısa bir süreliğine yurttan kalmak zorunda kaldım,” diye açıklama yaptı..

“Şey, çok üzgünüm. Başın sağ olsun.” Ailesi hakkında neden konuşmak istemediğini şimdi daha iyi anlıyordum.

“Geçmişte kaldı. Kaza sırasında ben arabada değildim,” dedi ve konuyu kapattı.

“Peki, kökeniniz neresi? Soyadın Alman değil.”

“Atlanta’da doğup büyüdüm.”

“Gerçekten mi?” diye sordum, şaşkınlıkla. Aslında Atlanta taraflarını tahmin ediyordum ama tam orası olacağı hiç aklıma gelmemişti. “Peki, o zaman nasıl böyle kusursuz bir Alman aksanının var?”

“Yarı Amerikalıyım sadece. Annem Alman’dı, iki dille büyüdüm. Yani Almanca benim anadilim.” Bakışları uzaklara daldı. “Ahşap bir evimiz vardı, bahçemizde de kocaman bir havuzumuz. Orada hava hep güzeldi, çoban köpeğimiz vardı bir de.”

“Benim de köpeğim var. Bir av köpeği. Siyah beyaz rengi var, aslında melez ama özünde av köpeği. Adı Leika.” Kolamdan bir yudum aldım. “Ne zamandır Almanya’dasın? Ve neden?”

Başlangıçlar masaya gelince bir an için sorumun yanıtsız kalacağını düşündüm fakat garson gider gitmez, “Annem ben on yaşındayken düşük yaptı,” dedi. “Bu olay onu o kadar çok sarstı ki ailesinin yanına dönmek istedi.”

“Ve sen burayı sevmedin...” Aslında bu bir soru değildi, sadece kendi kendime konuşuyordum ama o bunu bir soru olarak algılamıştı.

“Hayır, tam olarak öyle değil.”

“Büyükannenler buradalar sanırım, neden onların yanında yaşamadın?” diye sordum. “Onlarla anlaşamadın mı?”

“Ben iyi anlaşıyordum ama babam onlarla sık sık tartışırdı, bir gün ilişkimiz tamamen koptu.”

Yemeği bitirene kadar pek konuşmadık. Tabağımı boşalttıktan sonra, “Buraları bu kavga gürültü yüzünden mi sevmedin, yoksa yurt hayatından dolayı mı?”

“Hayatımda daha zorlu dönemler de oldu,” diye yanıt verdi.

Gözlerini birkaç saniyeliğine yumup açtı, bugünlük

onun hayatı hakkında daha fazla bilgi alamayacağımı anlamıştım.

“Benim hakkımda bu kadar konuştuğumuz yeter,” dedi ama aslında bu bir emirdi. “Senin kardeşin falan var mı?”

Masamıza sarışın, mini etekli bir kız geldi, boş tabakları alırken gözlerinin sürekli Danijel’in üzerinde olduğunu fark ettim. Danny de bunu fark etti ama kıza tek bir bakış dahi atmadı. Az önceki garsona ne olmuştu ki?

Kız gidince, “Bir erkek kardeşim var,” diye yanıtladım. “Bir büroda satış danışmanı.”

“Sen de dresajla ilgileniyorsun, teknik ressamlık stajı yapıyorsun, ailenle iyi anlaşıyorsun ve boş zamanlarının tadını çıkarıyorsun,” diye sıraladı. Tanıma sırası şimdi ondaydı.

“Evet,” dedim gülümseyerek. “Ailem bana çok güvenir, onların gözünde dünyanın en güvenilir ve sorumluluk sahibi insanı benim.”

Huzur dolu bir gülümsemeyle, “Tam resim kitaplarındaki gibi bir ailen var,” dedi.

Ailemi hiç resim kitaplarındaki aileler gibi görmemiş-tim. Elbette, bizim de sorunlarımız ve sıkıntılarımız vardı fakat benim hayatım onunkine göre çok normaldi.

“Yemek çok güzeldi, teşekkür ederim,” deyip masadaki sessizliği bozdum. Tabaklarımızı yavaşça kenara çektik ve Danny elini havaya kaldırarak garsona hesabı getirmesini işaret etti.

“Filmin başlamasına az kaldı, yavaş yavaş kalkmamız lazım.”

Danny parayı ödedikten sonra elimden tutarak beni restorandan çıkardı ve sinemaya gittik. Patlamış mısır ve birer kola aldık. Sıraya girdiğimizde herkesin gözünün üzerimizde olduğunu fark ettim. Daha doğrusu Danny’nin üzerinde olduğunu... Danny bunu fark etmişe

benzemiyordu, birlikte karanlık sinema salonuna girdik. Birkaç dakika içinde koltuklarımızı bulduk, rahat koltuğuma gömülünce derin bir nefes aldım.

Danny bana bakıp, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, her şey mükemmel," diye yanıt verdim.

Danny kolasından bir yudum aldıktan sonra içmek isteyip istemediğimi sorar gibi bana doğru uzattı. Kendi kolum olmasına rağmen onunla bir şeyler paylaşma düşüncesi hoşuma gitmişti, kolayı gülümseyerek elinden aldım ve birkaç yudum içip ona geri verdim.

"Eve nasıl döneceğiz?" diye sordum fısıldayarak.

"Geldiğimiz gibi," diye yanıt verdi, aynı ses tonuyla.

"Kızları hep limuzinle mi alırsın?"

Göz kırpıp, "Hayır, sen ilksin," dedi.

Film başlayınca sustuk. Başımı omzuna yasladım, sadece onu, bugün geçirdiğimiz harika dakikaları ve ileride birlikte geçireceğimiz zamanları düşünmeye başladım. Filme pek odaklanamadığımdan ne konusu ne türü hakkında fikrim vardı, bu gidişle de olacağına benzemiyordu. Göğsü oldukça düzenli bir şekilde inip kalkıyordu ve kokusu tıpkı yatağına sinen duş jelininki gibiydi.

Başımı hafifçe kaldırıp onu daha yakından incelemeye başladım. Burnu gayet düzgündü, yüzü ne çok kemikli ne de dolgun yanaklıydı. Mavi gözlerinin altındaki ve üstündeki kirpikler benim makyajla dahi yapamayacağım kadar uzundu. Onu ne kadar uzun bir süre incelediğimi bilmiyorum. Elimi dizinin üstünde duran elinin üstüne koydum.

Sanırım bunu yapmamı beklemiyordu, elini hışımla geri çekti.

"Affedersin," diyerek başımı omzundan çektim. Bu ani refleksinin izlediğimiz korku filminden ya da benden kaynaklanmadığını biliyordum.

“Yok, sorun değil.” Elimi tutup dizinin üstüne geri koydu.

Film bittiği gibi Danny beni elimden tutup kaldırdı. “Haydi, herkesten önce çıkalım.”

Koltuklarında oturmaya devam eden insanların çoğunu rahatsız ederek, gürültülü bir şekilde önlerinden geçtik. Tam çıkış kapısına gelmiştik ki bir kadının ayağına basıp dizlerimin üstüne kapaklandım. Danny beni elimden tutup kaldırırken gülme krizine girmiştım, ayağına bastığım kadınsa arkamdan söylenmeye başlamıştı.

Ayağa kalkıp Danny’nin elini tuttum. “Koş!” diyerek onu çekeştirdim. Danny koşmaya başlayınca beni epey geride bıraktı, ben de ona yetişebilmek için var gücümle peşinden koştum.

Kapıya vardığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Danny’nin kahkahası o kadar bulaşıcıydı ki hiç durmadan gülüyordum.

“Haydi gel,” deyip elimden tuttu ve beni otoparka götürdü.

“Aceleimiz mi var?” diye sordum, nefesimi düzenlemeye çalışırken.

“Hayır, yok,” dedi ama limuzinin yanına varana kadar adımlarını yavaşlatmadı. Şoför bizi görür görmez arabadan indi ve bize arka kapıyı açtı. Bizim kesinlikle kafayı bulduğumuzu düşünüyor olmalıydı.

Mini barın buzluğunda bizim için doldurulmuş iki bardak duruyordu.

Danny, “Sana!” diyerek bardağını havaya kaldırdı.

Ben de, “Bize!” diye bağırarak bardağımı onunkiyile tokuşturdum. Sinema salonunda yaşadıklarımız bizi çok eğlendirmişti.

“Aslında biliyor musun? Bir ilişkiye başlayabileceğimizi düşünüyorum,” dedi ve bardağını dikti.

Kalbimin normal bir şekilde, temposunu değiştirmeden atmasını istiyordum.

“Senin şu kesin gözüyle baktığın felaket meselesine ne oldu?”

Hemen çeneni kapatmazsan her şeyi berbat edeceksin...

İç sesim acilen susmamı emrediyordu ve bu konuda çok haklıydı. Fakat laf bir kere ağzımdan çıkmıştı artık, onun bu söylediğime ters bir tepki vermemesi için içimden dua ediyordum.

Başını hızla kaldırıp bana baktı. “Tek umudum felaket gelmeden önce senin benden sıkılman.”

“Umudun mu?” dedim alaycı bir şekilde. Danny özür diler gibi omuzlarını silkti, onun bu tepkisi karşısında yarısı hâlâ dolu olan elimdeki bardak yere düştü.

Bu şampanya...

Bardağımda ne olduğunu yeni fark etmiştim. Her neyse başıma vurmuştu. “Senden asla sıkılmam,” diye söz verdim ona.

“We will see,” dedi usulca. “Elimden geleni yapacağım.”

Yere eğilip bardağımı aldım ve boş bardağa sinirli bir şekilde baktım.

“Bu ne tür bir felaket ki?” diye sordum. Aslında bu soruyu Danny’ye değil, kendime sormuştum.

Eliyle çenemi kavradı, bana doğru biraz eğilip doğrudan gözlerinin içine bakmamı sağladı. Koyu mavi gözleri denizi andırıyordu ve bakışlarıyla âdeta beni o denizde boğulmaya davet ediyordu.

Öyle bir iç çekti ki istemsizce benim bile içime bir sıkıntı dalgası yayıldı.

“Bu konuyu sana kolayca açıklayabilseydim, inan bana seni yanımdan uzaklaştırmaya çalışmazdım. Ama söz ve-

* İngilizce, “Göreceğiz.” (e.n.)

riyorum, bir gün tehlike yaklaşırsa ve sen hâlâ yanımda olursan sana her şeyi anlatacağım.”

Danny bunu nasıl yapıyordu bilmiyorum ama kesinlikle beni hipnotize ediyordu. Bakışları beni delip geçiyor, nefes almamı engelliyordu. Kalp atışlarım her defasında tekliyor ve bedenim az da olsa terliyordu.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu.

Nefes al Jessica, nefes al!

Başımınla onaylayıp, “Evet, sana güveniyorum,” dedim. Artık fısıldamıyordum.

“Teşekkür ederim. Söz veriyorum, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Kaç bardak içmişti acaba, üç mü? Sarhoş olmadığını umuyordum.

Çenem hâlâ onun parmakları arasındaydı ve bakışları yerimden bir milim dahi kıpırdamama izin vermiyordu. Nefes almak için kendimi zorluyordum ama bu pozisyon-
da sakın kalabilmem çok güçtü. Danny başını yana yatırdı, bana biraz daha yaklaşmıştı ki dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Birkaç saniye duraksadıysa da gözlerini kapayıp dudaklarını hissetmeme izin verdi. Dudaklarımızı keşfeder gibi, birbirimizi arar gibi öpüşüyorduk. Elimde olmadan, biraz da onunla gerçek anlamda öpüşebilmek için dilimi de devreye soktum. Onu çok arzu ediyordum, öpüşmemizin olabildiğince derinlemesine olmasını istiyordum. Kendime şu an hiçbir şekilde hâkim olamıyordum.

Danny başta tereddüt etti ama sonra dudaklarını aralayıp dillerimizin birbirine değmesine izin verdi. İşte o an kalbimin gerçekten durduğunu zannettim. Kokusunu, tadını, hareketlerini her şeyini ezberlemek istiyordum.

Danny aniden dudaklarını dudaklarımdan ayırdı.

“Jessica,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Bir şey diyeceğini fark etmiştim fakat demedi.

“Evet?” diye sordum ama o cümlesini çoktan noktala-

mişti. Artık ne söylemeyi düşündüyse, onu söylemekten vazgeçtiğini hissedebiliyordum.

“Lanet olsun,” deyip bardağını bir kez daha doldurdu ve tek dikişte bardağını boşalttı.

Limuzin beni aldığı yerde durdu. Aradan birkaç saniye geçmişti ki kapımız açıldı fakat ikimiz de yerimizden kıpırdamayınca şoför kapıyı yavaşça geri kapattı.

“Ne yaptım ben?” dedi ve bana umutsuzca bakmaya başladı, ellerini göğsünde birleştirmişti.

Birden içimi bir korku kapladı.

Tanrım, yine mi? Ne olur, aynı olmasın!

Ona doğru hafifçe eğildim ve avucumun içiyle yanağına dokundum, yara izi olan yanağına.

“Her şey yolunda, Danny,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. “İkinci şıkkı seçtim ben. Sonucu ve bedeli ne olursa olsun, benim tercihim bu. Diğer seçeneklerin ne olduğu umurumda bile değil. Benim tercihim her zaman ikinci şık olacak!”

Başıyla onaylamakla yetindi sadece.

“Haftaya da görüşür müyüz?”

Yine başını olumlu anlamda salladı, ben de derin bir nefes aldım.

“Teşekkürler,” dedim. Hem bugün için hem önümüzdeki hafta sonu benimle yeniden buluşmak istediği için teşekkür etmiştim.

“Görüşürüz. Sana yazarım,” diye karşılık verdi. Sesi her zamanki kadar kendinden emin çıkmamıştı.

“Her şey yolunda,” diye tekrarlardım, bu kelimenin ileri bizim gizli şifremiz olacağını bilmiyordum. Bunun, belirsizliklerle boğuşurken birbirimize duyduğumuz güvenin şifresi olacağını aklımın ucundan dahi geçirmiyordum.

ŞUBAT 2000

Bu kez Danny'nin mesajı için çok beklememiştim. Çarşamba günü sabahın beşinde telefonuma bir mesaj gelmişti ve mesajı yarı kapalı gözlerle güç bela okuyabilmişim.

Günaydın,

Benimle cumartesi sabahı eski bir değirmene gelmeye ne dersin?

Seni hayatımda özel bir yeri olan değerli bir hanımefendiyle tanıştırmak istiyorum.

Mesaja hemen yanıt verip vermeme konusunda kararsız kaldım, sonra bunu düşünmeye dahi gerek olmadığına karar verip vakit kaybetmeden yanıtla butonuna bastım.

Çok isterim! Bir değirmende yaşayan asil bir hanımefendiyle tanışacağım için büyük onur duydum doğrusu. Tabii biraz garip kaçtığını da gizleyemeyeceğim, bu devirde eski değirmenlerde yaşayan hanımefendilere pek rastlanmıyor. Abiye giymem ya da reverans yapmam gerekir mi?

Sanırım benim aksime, Danny'nin sabır konusunda hiç sorunu yoktu çünkü bana tam iki saat sonra mimarlık ofisinin merdivenlerini çıkarken yanıt verdi.

Kot ve spor ayakkabı giymeni tavsiye ederim. Asil insanlardan çok, saman ve at yelesiyle karşılaşacaksın. Köpeğini de getir, orayı sevecektir.

Sabah onda seni almaya gelirim.

Danny

Cumartesiye kadar günler geçmek bilmedi. Danny'nin beni her zaman beklediği yere Leika'yla birlikte geldiğimde onu yine kollarını göğsünde çaprazlamış hâlde beklerken buldum. Sabahın henüz erken saatleri olmasına rağmen güneş yüzünü gösteriyordu.

Danny bana doğru birkaç adım yaklaşıp dudaklarıma ufak bir öpücük kondurdu. Öpücük çok kısa olsa da benim için çok değerliydi.

Köpeğimin gözündeyseniz bu yabancı kesinlikle çizgiyi aşmıştı. Hırlamaya ve sesli şekilde havlamaya başladı. Kendisini her türlü tehlikeye karşı hazır duruma getirmişti âdeta.

"Üzgünüm," dedim hemen. "Bu konularda çok hassastır. Bana gelmeden önce o bir sokak köpeğiydi, sanırım sokakta epey zor günler geçirmiş. Ona çok kötü davranmışlar, dövmüşler, hatta av tüfeğiyle bile vurmuşlar."

Danny, Leika'ya acıyarak baktı. Fakat gözlerinde acıma duygusundan çok, onun yaşadıklarını anladığını hissettiren yumuşak bir bakış vardı.

"Hiç sorun değil," dedi. "Bunu halledebiliriz. Kötü davranışlar konusunda onu anlayabiliyorum. Biz çok iyi arkadaş olacağız, görürsün bak."

Köpeği rahat bırakmak aslında en akıllıca hareketti. Genelde insanlar onları gördükleri gibi sevmek isterler ama bu onları korkutmaktan başka bir işe yaramaz. Hatta aksine her şeyi daha en başından berbat eder.

"Arabaya böyle mi oturacak? Örtüsüz bir şekilde mi?" diye sordum.

"Elbette," dedi şaşkınlıkla bana bakarak. Yüzümdeki tereddüdü görünce, "Alexander'la işler nasıl ilerliyordu bilmiyorum ama benim için arabanın herhangi bir önemi yok. Sonuçta bu kutsal bir şey değil. İnsanları ve köpekleri A noktasından B noktasına götüren bir makine sadece. O yüzden içeri geçin, haydi!" dedi.

“Islak çimenlerin üzerinde yürürse dönüş yolunda arabanın arka koltuğunu tamamen kirlendir ama,” diye hatırlatma gereksinimi duydum yine de.

Omuzlarını silkip dudağını büzüştürdü. “Ne önemi var ki? İleride çok kirlendiği zaman kumaşı değiştirebilirim.”

Yüzümdeki gülümsemeyi gizlemeye çalışarak Leika’nın tasmaını çözdüm ve arabaya girmesi için ona komut verdim. Onda hoşlandığım şeylerden biri de buydu. Başkalarının aşırı tepki verdikleri şeylere normalmiş gibi bakıyordu. Maddi şeylerden çok manevi şeylere değer vermesi çok hoştu.

Yolda hafif bir trafik vardı, herkes alışverişe ya da gezmeye gidiyor gibiydi.

“Sonsuz zamanımız yok maalesef, bu akşam bir maçım var.”

“Maç mı? Dövüş maçı mı yoksa?”

“Evet, ama öyle önemli bir şey değil. Sadece küçük bir maç işte.”

Bir türlü Danny’yi dövüşürken düşünemiyordum. Nedense benim gözüme oldukça narin ve nazik görünüyordu.

“Şöyle yapalım mı? Haftaya cumartesi günü gün boyunca meşgul olacağım, bu yüzden seni akşam alayım.”

“Ne işin var ki?”

“Her zamanki gibi sabah koşum, öğlen de fotoğraf çekimim var ama o fazla uzun sürmez.”

“Ben de seninle birlikte gelebilirim,” diye bir öneride bulundum.

Gülerek, “Bunun mümkün olduğunu pek sanmıyorum,” dedi.

“Ben de koşabilirim, bunun farkındasın değil mi?” dedim, alınmış bir tavırla.

“Pekâlâ. Madem gelmek istiyorsun, dediğin gibi olsun.

O zaman seni cumartesi günü sabah saat sekizde alırım. İstersen koşudan sonra bende kalabilirsin. Zaten Tina da evde olur, canın sıkılmaz.”

İçimden sevinç naraları atmaya başlamıştım bile. Ona yine istediğimi yaptırmayı başarmıştım.

“Dövüş sporu ve fotoğraf çekimini nasıl bir arada yürütüyorsun, zor olmuyor mu?” diye sordum.

“Neden olsun ki?”

“Ne bileyim. Yani arada bir gözün morarmaz mı ya da dişlerin kırılmaz mı?”

Yine yüksek sesle kahkaha attı. Onun kahkahası gerçekten çok hoşuma gidiyordu, daha sık duymayı isterdim.

“Biraz makyaj ve doğru yerlere yerleştirilmiş ışıklarla tüm kusurlarını örtüp seni yeterince güzel gösterebiliyorlar. Ayrıca ölümüne dövüşmüyoruz. Her şeyin bir tekniği ve kuralı var. Tam temas dövüşü de artık çok nadir yapıyorum.”

“Neden peki?” Anlayamıyordum. Dünya şampiyonluğu plakettinin üstünde tam temas yazıyordu.

“Özel nedenlerden dolayı... Tam temasın sonuçları hayli kanlı olabiliyor fakat hafif temas öyle değil. Onda puanlama üzerinden kazanıyorsun, nakavt olmuyor. Bir de yarı temas var ama o benim gözümde artık bir dövüş sporu değil.”

“Yani fişkıran kanlar ve hayati risk taşıyan sakatlıklar yok, öyle mi?”

Omuzlarını silkip. “İlla kan akacak diye bir şey yok. Sakatlanma her zaman olabilir ama o antrenmanlarda da oluyor.”

Danny tarlaların arasından geçen bir yola saptı.

“Hiç ciddi bir sakatlık yaşadın mı?” diye sordum.

“Evet, yaşadım. Dikiş atılması gereken birkaç derin yaram olmuştu. Bir kere kolum, bir kere ayağımdaki köprü-

cük kemiğim, bir kere de kaburgam kırıldı. Ayrıca aynı kemiğimi üç defa kırmak gibi bir alışkanlığım da oldu. Ama benim hatamdı. Bacağımı kırmama rağmen inatla aynı tekme tekniğini çalıştım. Tabii sonuçta yine beceremedim ve en sonunda pes ettim.”

“Aman Tanrım, bunun yanında ata binmek bile son derece güvenli kalıyor.”

“Bu spora on bir yaşında başladım ve o zamandan beri günde en az üç ya da dört saat antrenman yapıyorum. Bu durumda bilançom gayet iyi aslında,” dedi. Bunu, bu durumun farkına o da yeni varmış gibi söylemişti.

Büyük bir su çarkı olan bir değirmenin yanından geçtik. Yerde hâlâ kar kalıntıları vardı ama güneşin her yeri aydınlatan parıldamasına bakılırsa onlar da kısa zaman içerisinde eriyip gideceklerdi. Danny arabayı bir çiftliğin önündeki çimenliğe park etti.

“Seçebileceğin bir sürü spor dalı varken neden dövüşü seçtin ki?”

Danny el frenini çekti ve dönüp meydan okuyan gözlerle bana bakmaya başladı.

“Birden kendimi korumak zorunda olduğum hissine kapıldım,” dedi.

“Neden?”

“Geldik,” deyip önümdeki torpido gözünü açtı ve içinden bir poşet aldı.

“Bir gün karşına silahlı adamlar çıkarsa onlarla baş edebilir misin?” diye sordum.

“Kaç kişi saldırıyorlar?”

“Hımm, beş kişi diyelim.”

“Evet, onların hakkından gelebilirim, tabii yanlarında boyum kadar tüfekleri yoksa.”

Poşeti açıp peynirli krakerleri göstererek, “Umarım sever,” dedi. Başımı olumlu anlamda salladım. Arabadan

indi ve Leika'nın kapısını yavaşça açtı. "Öncelikle köpeğine bir merhaba demek istiyorum, ondan sonra seni Maya'yla tanıştıracam."

Ben de peşlerinden arabadan indim ve ikisini izlemeye başladım. Danny nasıl davranması gerektiğini ya zaten çok iyi biliyordu ya da adamakıllı bir araştırma yapıp öğrenmişti. Dizlerinin üstüne çökmüş hâlde elindeki poşeti Leika'ya doğru uzatmış bekliyordu. Leika poşete yaklaşımadan önce Danny'i iyice süzdü, Danny'nin bakışlarının yerde olması Leika'nın ona güvenmesini sağlamıştı.

Danny tam olarak doğru olanı yapıyordu, kendisini küçültüyor ve herhangi bir tehlike teşkil etmediğini ona göstermek için bakışlarını kaçırıyordu. Leika ona yaklaştı ve hızla elindeki poşetten birkaç kraker alıp geriledi. Sonra da ağızındakileri yere bırakıp tane tane yemeye başladı. Leika krakerleri yerken Danny ayağa kalktı. Bu yaptıklarıyla köpeğin kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. Danny'nin bu denli zor bir köpekle dahi iyi anlaşabilmesine çok sevinmiştim.

"Tamamdır," dedi ve tutmam için bana elini uzattı. "Bunu bundan sonraki her buluşmamızda tekrar edeceğiz. Haydi, şimdi seni Maya'yla tanıştırayım." Bana uzattığı elini gülümseyerek tuttum.

Maya yaklaşık yüz kırk beş santimetre boyunda şişman bir midilliydi. Kahverengi ve kaba tüylüydü. Dağınık yeleli hayli uzundu. Danny'nin ona seslenmesiyle hızla yanımıza geldi ve yüzümüze üfledi. Atların, insanların isteklerini bu denli hevesle yerine getirdikleri nadir görülürdü ama bu midilli çok cana yakındı.

Maya'nın ırkını söylemek zordu. Aslında Norveç midillilerine çok benziyordu ama onlar genelde beyaz olurdu, belki de Maya bir melezdi.

Danny parmağıyla arkadaki iki yavru midilliyi işaret etti.

“Bu Pablo, büyük olansa Josto. Onlar büyüdüğüm yurda aitler. Fakat Maya benim. Yurttaki kızlar ona bakıyorlar. Maya çok yaşlıdır, bir o kadar da üşengeçtir. Üstelik eğitimden falan da pek anlamaz ama çocuklar için oldukça rahat ve güvenlidir.”

Danny fark etmeden cümlelerin ortasında İngilizce’ye geçiş yaptı. Aslında İngilizcem gayet iyiydi fakat o çok hızlı konuşuyor ve tam bir Amerikan aksanı kullanıyordu. Bir müddet sonra onun bu durumun farkına varmadığını anladım ve koluna dokunup, “Yanlıs dil,” dedim.

“Şey, kusuruma bakma,” dedi ve hemen kendini toparladı. “Çok uzun zamandır Almanya’da olmama rağmen heyecanlandığımda bazen böyle oluyor.”

Heyecanlı mıydı? Neden ki? Benim yüzümden mi acaba?

Danny bu kez düzgün olan saçlarını eliyle karıştırıp onların şeklini yine bozdu. “Sanırım tamamen İngilizce düşünmemden kaynaklanıyor,” dedi.

On yıldan fazladır Almanya’da yaşamasına rağmen sanırım Amerikalı yanı hâlâ daha ağır basıyordu.

“Peki, rüyalarını hangi dilde görüyorsun?”

“Her iki dilde de. Aslında bu çok karışık bir durum, bunu genelde fark etmiyorum bile.”

Çok büyüleyici.

“Maya hakkında bir şeyler anlatıyordun az önce,” diye hatırlattım. “Senin için çok değerli olduğunu yazmıştın bana, uzun zamandır sana mı ait?”

“İki yıl önce almıştım. Aslında bana yakın zamanda öleceğini söylemişlerdi ama onun sadece iyi bir bakıma ihtiyacı varmış ki uzun bir süre daha benimle kalmayı başardı.”

“Tanrı aşkına, kim gider de ölmek üzere olan yaşlı bir midilli alır?”

“Nedenini bilmiyorum,” deyip omuzlarını silktilti. “Başka türlü yapamazdım. Onu ilk kez bir sirkin bahçesinde gördüm. Her gün oradan geçiyordum ve onun günden güne ilgisizlikten çöküşünü izliyordum. Buna daha fazla göz yumamazdım. Ben de gidip onu satın aldım ve bakılması için buraya getirdim. Aslında bu tamamen duygusal bir alışveriş oldu. Onun da benim gibi kimsesiz olduğunu fark ettim, o da tıpkı benim gibi kayıp ve yalnızdı.”

Kayıp ve yalnız mı? Bende kesinlikle böyle bir izlenim bırakmamıştı.

Elimle koluna dokundum ve onu kendime çevirip gözlerinin içine baktım. Her seferinde gözlerinin mavisinde kendimi kayboluyormuş gibi hissediyordum ama bu duruma günden güne alışıyordum sanki. Danny de aynı benim gibi hissetmiş olmalı ki birden dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Burnundan verdiği nefesin burnuma çarpması kadar güzel bir his olamazdı. Bu kez kendimi tamamen ona bıraktım. Danny beni şehvetle öpmeye başlayınca kalp atışlarım da hızlanmaya başladı. Diliyle dudaklarımı aralayıp dillerimizi buluşturduğunda öpüşmemiz daha da şiddetlendi.

Birden nefessiz kaldığımı fark ettim, dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve nefes almam gerektiğini söyledim. O da benimle aynı durumda olmalıydı, çünkü nefes nefese kalmıştı. İkimiz de aynı anda gülümsedik. Kollarımı boynuna doladım ve ellerimle onun yumuşak saçlarına dokundum. Onu yine kendime çekip öpmek istiyordum. Aslına bakılırsa benim onunla öpüşmek istemediğim tek bir an bile yoktu.

Danny boynunu kollarımdan kurtarıp boşta kalan elimi tuttu. “Haydi gel,” dedi aceleyle. “Maya’yı alıp biraz gezinmeye çıkalım.”

Kaçmıştı, benden resmen kaçmıştı. Bunu fark ettiğim-

de beynimden vurulmuşa döndüm. *O sahneyi bozması kaçmaktan başka bir şey değildi...*

Ama neden ve niye?

Ahıra geldiğimizde bir dizgin aldı ve Maya'nın boynuna geçirdi. Leika'ya seslendim, o da bizimle birlikte ahırdan çıkıp otlığa doğru koşmaya başladı. Bir müddet sessizce yan yana yürüdük. Sol eliyle atın dizginini, sağ eliyle de benim elimi tutuyordu. İki parmak onun, iki parmak benim, bir parmak onun ve bir parmak benim... Çok değişik bir el tutuşma şekliydi.

"Bu akşam beni kaçta alırsın?" diye sordum.

"Benimle birlikte gelebilirsin. Beraber bir şeyler yeriz ve oradan birlikte gideriz. Hem böylece zaman da kazanmış oluruz."

Gülümseyerek, "At kokacağım ama," dedim.

Tek kaşını kaldırıp bana ciddi olup olmadığını sorarcasına baktı. "Dövüş arenasına gideceğiz, orada kimsenin senin kokunu sorun edeceğini sanmıyorum."

"Peki, Leika?"

"Onu da bize bırakabiliriz," dedi gülümseyerek. "Dönüşte alırız. Ama yabancı bir evde korkar mı?"

"Evinde bir şeyleri kırmasından korkmuyor musun?" diye sordum. Alexander'ı düşünmeden edemiyordum, o hep bir şeylerinin kırılacağından, çizileceğinden veya Leika'nın bir yerlere işeyeceğinden korkardı. Gerçi Leika bugüne kadar bir kez olsun evin içinde işlememişti.

Kaşlarını çatıp, "Neden sürekli olarak köpeğinin bir şeyleri kırmasından endişe ediyorsun? Bırak, kırarsa kırсын. Evdeki her şeyin yenisi alınabilir."

"Leika hiçbir şeyi kırmaz," diye açıklama yaptım hemen. "Ona sadece üzerine yatabileceği bir örtü sersek ve bir kaba su koysak yeter."

Danny başıyla onayladı. "Tamam, sorun değil. Hallederiz."

Bu konularda gerçekten çok rahattı, bu da onda çok beğendiğim bir özellikti.

“Artık geri dönelim,” dedi ve Maya’yı işaret etti. “Bine-
lim mi?”

“Binebiliyor musun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“En ufak bir fikrim yok,” dedi sırtarak.

Ben de gülererek, “Tahmin etmeme izin ver o zaman.
Seni ben götürüyorum, değil mi?” diye sordum.

“Evet,” diye yanıt verdi. “Kendisi ahırın yolunu biliyor
zaten.”

“İkimizi birden taşır mı?”

“Hmm. Ben seksen kiloyum, ya sen?”

“Elli beş,” diye yanıtladım.

“Bu seferlik sorun olacağını hiç sanmıyorum. Ne de
olsa saatlerce binmeyeceğiz.”

Danny, Maya’nın belinden tutup kendisini yukarı çekti ve bir bacağını arkaya atıp üstüne oturdu. Sonra biraz arkaya doğru kayıp önündeki kısmı işaret ederek beni de yukarı davet etti.

“Önünde mi gideceğim?” diye sordum, şaşkın bir hâlde.

“Tabii ki de,” dedi sırtarak. “Seni koruyabilmem için
hep gözümün önünde olman gerek.”

“Maya’nın eyeri olmadan oraya asla çıkamayacağımın farkındasıdır umarım,” dedim, utanmıştım.

“Çıkamaz mısın?”

“Hayır, çıkamam,” diye yanıtladım.

Danny abartılı bir şekilde iç çekti ve sağ ayağını sol ayağının yanına getirip Maya’nın sırtından aşağı kaydı. Benim arkama geçti, belimden tutarak yukarı kaldırdı. Sağ bacağını midillinin üstüne attım ve boynundaki dizgine tutunup kendimi sabitledim. Danny biraz önce çıktığı şekilde yeniden yukarı çıktı ve arkama oturdu. Elimle tuttuğum dizgini aldı, damağını şaklatıp Maya’yı harekete geçirdi.

Maya dosdoğru ahıra doğru yürümeye başlamıştı, kurulmuş gibi sağa sola dönmeden ve durmadan ilerliyordu. Çıplak bir ata binmek sanki bir sandala binmek gibiydi. Hem rahatsız hem bir o kadar rahat... Danny bir süre sonra yorulmuş olacak ki dizginleri benim elime tutuşturdu. Aslında tutmaya gerek olmadığını söylemek istedim. Ne de olsa Maya kendi kafasına göre gidiyordu.

Danny'nin ellerini birden kalçalarımdaya hissettim. Bu hareketiyle hızla çarpmaya başlamış olan kalbim, çenesini omzuma yasladığı an sanki duracakmış gibi oldu. Arkamda otururken bana ne istiyorsa yapabileceğini bildiğim için bir an panikledim ve düşünme yetimi kaybettim. Maya değişen ruh halimi hissetmiş olsa gerek, kulaklarını arkaya, bana doğru dikti ve adımlarını hızlandırdı.

Tam o esnada bir traktör fren yapmak yerine aniden önümüze kırıp yolumuzu kesti. Benimle aynı anda Maya da panikledi ve ön ayaklarını havaya kaldırdı. Az kalsın arkaya düşmemize neden olacaktı ki ön ayaklarını hızla geri yere indirdi. Fakat bu kez de arka ayaklarını havaya kaldırdı. Kesinlikle beklemediğimiz bir hamle yapmıştı. Danny ve ben öne doğru kayıp Maya'nın başının üstünden yere düştük. Böyle olmasını ikimiz de beklemiyorduk.

Şanssızlığa bakın ki yumuşak yeşil çimenlerin üzerine değil, çakıl taşlarının olduğu araba yoluna düşmüştük.

"Siktir," dedi Danny, düştüğü yerden kalkıp oturdu. "Bir şeyin var mı?"

Ben de zorla doğrulup düştüğüm yere oturdum ve durduk yere gülmeye başladım. "Hayır, yok. Ben gayet iyiyim ama Maya hiç de senin dediğin gibi tembel ve güçsüz bir hayvan değilmiş. Bunu yapmasını hiç beklemiyordum. Ya sen nasılsın?"

"Daha iyi olamazdım," dedi ve bana gülümsedi. Sonra birden yüzü ciddileşti. "Elin kanıyor!"

Başımı bedenimde acı hissettiğim yerlere çevirdim. Çakıl taşları ellerime batmıştı fakat herhangi bir kesik görünmüyordu. Sonra gözlerim acıyan sağ bileğime kaydı ve kanadığını gördüm. Fazla derin bir yara değildi ama yine de çoktan birkaç damla kan yere akmıştı.

Ben de onu süzüp, “Senin de kanaman var,” dedim ve dizini gösterdim. Pantolonunun dizi tamamen yırtılmıştı ve yarası benimkinden daha derindi.

“Hayır, hayır, hayır. Lanet olsun.” dedi ve birden panikle ayağa fırladı. Bu tepkisinin nedenini hiç anlamadım. Dövüş sporlarında bu tür kazaların hep olduğunu kendisi söylemişti zaten, neden şimdi birdenbire bu kadar paniklemişti ki?

O tam bir ödle.

İç sesim ne yazık ki bu kazadan sağ çıkmıştı.

“Bakmama bir izin ver,” dedim ve elimi dizine uzattım.

“Çek elini,” deyip elimin üstüne hafifçe vurdu. Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Oysa sadece yardım etmek istemiştım. Hatasını anlamış olacak ki, “Özür dilerim,” dedi çabucak. “I am sorry, özür dilerim, kusuruma bakma, canını acıtmak istememiştım, çok üzgünüm, sorry!”

Dizinin kanamasına verdiği tepkinin ardından özür dileme şekline de şaşırmıştım.

Ödle, diye bağırmaya başladı iç sesim yeniden. *Mavi gözlerinin yanı sıra kanı da kaprisli!*

“Sadece bakmak istemiştım,” diye savunmaya geçtim.

“Gerek yok. Her şey yolunda,” dedi ve hemen ayağa kalktı. Benim kalkmam için herhangi bir yardımda bulunmamıştı. Ellerini hızlıca pantolonuna sildi. “Devam edelim mi?” diye sordu, sakinleşmeye çalışıyordu.

“Peki,” deyip ayağa kalktım.

“Gel, yine Maya’ya bindireyim seni.” Beni belimden tuttu ve hayvanın üstüne çıkmama yardımcı oldu.

“Sen çıkmayacak mısın?” diye sordum.

“Hayır.”

“Neden? Korktun mu yoksa?” diye takıldım.

Danny alaylı bir şekilde gülmeye başladı. “Tabii canım! Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.”

Hiç konuşmadan kan bulaşan ellerine baktı.

Leika bir saniye bile yanımdan ayrılmıyordu artık, Danny’nin de aramıza yeniden duvar ördüğünü hissedebiliyordum.

“Bu akşam yüzünden mi?” diye sordum. “Bu şekilde dövüşemez misin?”

Bana bakmaya başladı, dudağının birkaç saniyeliğine kıvrılıp gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirdim.

“Yaralı bir diz yüzünden mi?” Tek kaşını kaldırarak aklımı kaçırp kaçırmadığımdan emin olmak istercesine baktı.

“O zaman neyin var?” diye sordum. Fakat o bakışlarını çabucak benden kaçırdı, eve gidene kadar da tek bir kelime etmedi.

Danny eve girdiğinde Christina onu koridorun başında karşıladı.

Sadece, “Tina,” dedi sessizce. Artık o kelimeyle ne demek istediye Tina onu hemen anladı. Başıyla onaylayıp beni bileğimden tuttuğu gibi tuvalete doğru çekiştirmeye başladı. Aynı şekilde Danny de kendisini banyoya attı ve kapıyı arkadan sıkıca kapattı. Ben ellerimi yıkarken, Tina dezenfektan alıp geldi.

“Kıpırdama, Jessica,” diyerek yarayı sildi. Ben de o sırada onu izliyordum. Yüzü çok güzeldi, âdeta bir melek gibiydi; bir meleğe tam uymuyor olsa da saç rengi de gü-

zeldi. Benden biraz daha uzun olmasına rağmen bana göre zayıftı. Bileğimdeki yaraya dikkatlice yara bandı yapıştırdıktan sonra başını kaldırıp bana baktı.

“Teşekkür ederim,” dedim hemen.

“Rica ederim, sana yardımcı olabildiysem ne mutlu bana.”

“Danny neden böyle?” diye sordum kapalı banyo kapısını göstererek.

“O nasıl ki?” dedi, sanki nasıl biri olduğunu bilmiyor-muş gibi bir tavırla.

“Mühürlü bir kapı gibi. Bu küçücük olaydan büyük bir dram yarattı. Maya’nın üstünden düştük sadece ama o sanki bu olay dünyanın sonuymuş gibi davrandı.”

Tina omuzlarını silkip, “Onun atından düştün. Sana bir şey olacağından korkmuş ve bunun için üzölmüş olmalı,” dedi.

Bu oldukça akla yatkındı aslında.

Bu konuyu neden bu kadar çok düşünüyordum ki? Kendimi bu düşüncelerden uzaklaştırmak için, “Danny’yle birlikte bu akşam maça gideceğiz, sen de geliyor musun?” diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı.

“Leika burada kalacak,” dedim ve koridorda hızlı bir şekilde soluyarak bu tanımadığı eve ve insana bakan köpeğimi işaret ettim. “Onu Danny’nin odasında bırakmayı düşünüyorum. Sen de akşama kadar onu rahatsız etmezsen sevinirim, yabancı insanlara biraz zorluk çıkarabiliyor da.”

“Hiç sorun değil. Odasına girmem, olur biter,” dedi ve koluma dokunup, “Benimle mutfığa gelir misin? Soslu makarna yaptım, hepimize yetecek kadar var,” diye ekledi

O sırada Danny de banyodan çıkıp bizi takip etti.

Yavaş yavaş kendimi bu evde daha huzurlu hissetmeye başlamıştım. İkisi de insanı nasıl rahat hissettireceğini

iyi biliyordu. Salya akıtan, kirli patili köpeğim bile kimseyi rahatsız etmiyordu. Kimse soru sormuyordu, kimse imalı bakışlar atmıyordu ve bütün bu olan biteni kimse sorun etmiyordu.

İlk defa bu eve, bu aileye ait olmak, onun bir parçası olmak istedim.

Danny'nin üç kişilik yemek yemesine rağmen yemek hepimize rahatlıkla yetmişti.

Ağzım bir karış açık kalmış şekilde bütün o yediği yemekleri vücudunun neresine sığdırdığını anlamaya çalışırken, “Enerjiye ihtiyacım var,” dedi, özür diler gibi bir ifadeyle.

“Yok, sorun değil. Afiyet olsun,” dedim ve yeniden yemeğime döndüm.

Hep birlikte Leika'ya yer hazırlamaya başladık. Yere büyük bir örtü serdik ve yanına bir tas su koyduk, o sırada Danny de spor çantasını hazırlıyordu.

“Orada Jörg'le tanışacaksın,” dedi çantasına eşofman altını koyarken.

“Jörg de kim?”

“Yurttaki bakıcım. Ailem... Onlar öldükten sonra... Benimle o ilgileniyor.” Christina'yla birkaç saniye baktıklarını fark ettim.

“İyi birisi mi bari? Ondan memnun musun?” diye sordum.

“Başıma ondan daha iyi bir şey gelemezdi. Onu seviyorum.”

Danny çantasını ve anahtarını alıp Christina'ya doğru yürüdü. “Biraz geç gelebilirim, sorun olmaz umarım?”

Christina dudağını büzürüp Danny'nin gözlerine

bakmaya başladı. Bir an için Danny'nin boynuna sarılıp gitme diye ağlayacak sandım.

“Öyleyse sonra görüşürüz,” deyip Christina'yı alnından öptü. Oysa daha biraz önce Christina'yla iyi anlaşabileceğimizi düşünmüştüm.

Sesli bir şekilde homurdanarak Danny'yi arabaya kadar takip ettim.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Danny, düşünceli bir tavırla.

Başımı olumsuz anlamda sallayıp gözlerimi ondan kaçırdım.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu ellerini hafifçe havaya kaldırarak.

Evet, diye bağırdı iç sesim. Sen kaprisli ödleğin tekisin ve seninle aynı evde yaşayan başka bir kızı öpüyorsun. Hem de gözlerimin önünde!

Omuzlarımı düşürdüm ve sinirden alt dudağımı iç kısımdan ısırp kanattım. Danny ise sadece beni izliyordu.

“Christina'yı kıskanmışsın sen,” dedi, sonunda anlamıştı.

“Yarışmacımız hedefi tam ortasından vurup yüz puan aldı,” dedim, sinirli bir şekilde.

“Bunu sana nasıl açıklayabilirim ki?” deyip düşünmeye başladı. “Christina'nın benim gözümde bir kız kardeşten farkı yok. Tamam, çok yakın olabiliriz ama bugüne kadar onunla aramızda duygusal denebilecek hiçbir şey olmadı, asla da olamaz. Dünyadaki son kadın bile olsa ona asla dokunmam.”

Sana da dokunmadığı gibi!

Danny yavaşça yanıma yaklaştı ve ne zaman önemli bir şey söyleyecek olsa yaptığı gibi çenemden tutup gözlerine bakmamı sağladı. “Bana bu konuda güvenmek zorundasın,” diye fısıldadı. “İleride bir gün bunu kesinlikle anlaya-

caksın ve o zaman bu kıskançlığın için kendine güleceksin. İnan bana.”

Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu ve arabaya bindi.

“Konsantrasyonu çok düşük,” dedi Jörg, sinirli bir şekilde ve bana kaçamak bir bakış attı. Sanki bunların hepsi benim suçummuş gibi hissediyordum, sanırım gerçekten de öyleydi.

Jörg’ü sevmiştim. Kırklı yaşlarının ortasındaydı ve yaş benden büyük iki kızı vardı. Ayrıca tam olarak arkadaş canlısı baba tipine uyuyordu. Açık kahverengi gözlerinin içine bakınca insanın ister istemez ona güvenesi geliyordu.

Danny’nin rakibi genç bir Rus’tu. Danny’den yarım kafa uzundu ve daha kiloluydu, bu da ona üstünlük sağlıyordu. Danny onun kadar güçlü olmasa da ondan çok daha hızlı ve çevikti. Gerçi bu konuda antrenörü benimle aynı fikirde gibi görünmüyordu, öfkeden âdeta köpürüyordu. Mola verilince antrenörü öfkesini kusmak için Danny’yi kenara çekti.

“Eyvah, eyvah, Dogan çok sinirli,” dedi Jörg. “Danny şimdi sıkı bir azar işitecek.”

Biz de hemen ayağa kalkıp aşağıya, ringin olduğu yere indik. Danny sırtını köşe direğine yaslamış güçlükle nefes almaya çalışıyordu. Üstünde oynadığı kulübün forması vardı.

Dogan onun önünde bir sağa bir sola yürüyüp duruyordu. Şu an gözüme tam bir boğa gibi görünüyordu, hayli kızgın bir boğa.

“Dan, sen az önce ne yaptığını sanıyorsun?” diye çıkıştı. “Nerede olduğumuzu zannediyorsun, kız balesinde mi?”

Danny gözlerini devirdi. Antrenörü de ona maçın gidişatını anlatmaya başladı. “Adam senden kat kat daha kuvvetli, güç bakımından ondan kilometrelerce geridesin!”

“Hadi ya,” dedi Danny şaşırmış gibi yaparak. “Ciddi misin? Belki şaşıracaksın ama bunu ben de fark ettim!”

“Beni neden sinirlendiriyorsun ve bir türlü harekete geçmiyorsun o zaman? Adamla yumruklaşmaktan başka bir şey yapmadın ama o senden daha güçlü. O yüzden yumruklaşmayı bırak!”

Danny anladığını belirtir şekilde başını evet anlamında salladı.

“Neden sürekli sağa sola zıplayıp duruyorsun? Amacın ne senin? Rakibini can sıkıntısından öldürmekten başka bir şey yaptığın yok!”

“İşte bu iyi bir şey!”

Dogan sinirli şekilde Danny’nin omzunu dürttü. “Sırtımayı kes! Kendini hemen toparlıyorsun ve ona alttan saldırıyorsun. Kolların yerine bacaklarını kullanmalısın! Bacaklarının yanlarına çalışmalısın!”

“Anlaşıldı.”

“Üç tane harika vuruş kaçırdın. Ona yandan vuracaksın, bacağının hemen yanına. Beni anlıyor musun? Hangi fırsatı değerlendirdin şu ana kadar?”

“Hiçbirini.”

“İşte sorun da bu, neden değerlendirmedin?”

Danny omuzlarını silkip, “Unuttum,” dedi.

“Bir daha unutursan ben de kendimi unuttur ve boynunu kırarım,” Ümitsizce başını salladı. “Zıplayarak atman gereken tekmeleri kaçırdığın da gözümünden kaçtı sanma sakın. Üstelik bununla kimi etkilemeyi düşünüyorsun? On yaşındaki kızım bile kesinlikle etkilenmez bu dövüşme şeklinden. Zıplayarak atılan tekmedeki en önemli kural neydi?”

“En çok puan ondan alınır!”

“Aynen öyle. O hâlde neden sürekli olarak yumruk atıp duruyorsun?” Dogan, Danny’nin sırtını ovaladı. “Şimdi

kendini hemen toparlamalısın, evlat. Sol tarafa hafif tekme, sağ tarafa ise sert tekme atıyorsun.”

“Hımm,” diye mırıldandı Danny. “Tamam koç, son bir raund daha var.”

Hakem bizi dövüş alanından uzaklaştırmak için düdüğünü çaldı. Jörg’le az önce oturduğumuz yere döndük, Dogan da bizimle geldi.

Bana dostça gülümseyerek, “Ben, Dogan,” dedi. “Hiç kafana takma, biz Danny’yle çok iyi anlaşıyoruz.”

Evet, bunu görebiliyordum...

“Jessica!” diyerek elimi uzattım. “Ne zamandan beri onunla çalışıyorsunuz?”

“Sanırım beş yıl oldu, buraya taşındığından beri beraberiz. Onun kışını tekmelemeden adamakıllı bir şey başaramayacağını bilecek kadar uzun bir süre diyelim.”

Dogan çok hırslı görünüyordu. Belki bir eğitmen olarak böyle olmak zorundaydı, belki de Danny tam da bu yüzden bu kadar başarılıydı.

“Basma tekme at, Dan!” diye bağırdı yanımda. Onu yavaş yavaş sevmeye başlıyordum.

Birden ayağa fırladı ve alkışlayarak, “İşte bu, sonunda yaptı!” dedi.

Danny balta tekme tekniğini uygulayıp adamın omzuna yukarıdan tekmeyle vurdu. Rakibi kısa bir süreliğine dengesini kaybetti ama kendisini hemen toparlayıp önceki pozisyonuna geri döndü. Tara o sırada Danny eğilip adamın sağ baldırına sıkı bir tekme daha geçirdi. Danny’ye yumruk atabilecek kadar hızlı değildi fakat onu bacağından tutarak döndürüp yere düşürecek kadar dikkati yerindeydi.

“Bugün neden bu kadar yavaş?” diye söylendi Dogan.

Rakibinin onu döndürdüğü anda Danny bu fırsatı değerlendirip boşta kalan bacağıyla rakibinin yüzüne sıkı bir

tekme savurdu. Çabuk bir şekilde ayağa kalktı ve Dogan'ın ondan yapmamasını istediği sağa sola zıplayarak tekme atma hareketini yaptı. Bu kez rakibi hayli sersemlemiş durumdaydı, bu da Danny için fazladan yumruk ve tekme atma fırsatı demekti.

Danny rakibine çalışırken rakibi onu aniden yumrukladı ve Danny'nin birkaç adım gerilemesine neden oldu. Fakat Danny bunu avantaja çevirip rakibinin üstüne koştu ve havaya zıplayarak yüzüne bu defa daha sert bir tekme attı. Rakibi sarsılıp dizlerinin üstüne düştü ve birkaç saniye sonra yüz üstü mindere yığıldı.

Bana göre bu tekme çok güzel ve yerindeydi ama Dogan başını ellerinin arasına alıp, "Yine bir tekme daha kaçırdı," dedi. Buna rağmen attığı son tekmeyle üç puan daha aldı ve maçı çok az bir farkla da olsa kazanmayı başardı.

Dogan az da olsa sakinleşmişe benziyordu, ben de etrafta hiç kan görmediğim için çok rahatlamıştım.

Jörg'le birlikte aşağıya indim ve Danny'nin boynuna atladım. Tişörtü ter içindeydi ama ben bu tarz şeyleri umursamazdım. Aksine onu bu haliyle nedense daha da yakışıklı bulmuştum. Bundan sonra onun maçlarında ve antrenmanlarında daha çok bulunmak istiyordum. Sırf onu düşük bel eşofman altıyla görmüş olmam bile bundan sonra onu her gece odama ve rüyalarımın davet edeceğim anlamına geliyordu. Maçı kazandığı için de çok mutluydum aslında. Öpücüğü tuzluydu fakat bir o kadar da yumuşaktı. Saçlarıysa bu kez gerçekten darmadağınaktı ve başını sallarsa her tarafa ter sıçratacağından en ufak şüphem bile yoktu. Yanağındaki küçük bir çizikten başka görünürde herhangi bir yarası yoktu.

Duşunu alıp üstünü değiştirdikten sonra Leika'yı almaya gittik. Eve giderken ben az kalsın arabada uyuyakalacaktım fakat o yorulmak bilmiyordu. Bugüne kadar onun yorulduğunu hiç görmemiştım.

Üşüyen ayaklarıma baktım, daha şimdiden onunla yürüyüş konusunda inatlaştığıma pişman olmuşum. Hava daha aydınlanmamıştı, onu hep beklediğim yerde Leika'yla birlikte karanlıkta bekliyordum. Danny'nin mavi sis farlı BMW'si sokağa girdi ve her zamanki yerde durdu.

Danny arabadan indi, bana kaçamak bir öpücük verip, "Günaydın," dedi. Her zamanki gibi tamamen uyanıktı. Keyifli bir ruh haliyle, "Yola koyulmadan önce sıra Leika'da," deyip ona geçen seferki peynirli krakerlerden verdi. Leika bu kez ondan daha az çekinmişti, uzattığı krakerleri hızla kapıp midesine indirdi. Sonra Danny'nin boş olan elini koklayıp yaladı fakat Danny ne yerinden kıpırdamıştı ne de Leika'yı sevmeye kalkmıştı.

"Leika harika bir köpek," dedi gülümseyerek. Sabah sabah nasıl oluyordu da bu kadar keyifli olabiliyordu bir türlü anlamıyordum. "Arkadaşlık kurmak istiyor ama hâlâ biraz zamana ihtiyacı var."

"Çoğu insan bunu hiç anlamıyor," dedim.

"Zaten sorun da bu ya." Danny'nin bakışları birden kederlendi. "Çoğu insan uzun bir ömür yaşıyor. Seksen yıl ya da daha uzun yaşıyorlar ama hayatlarındaki zamanı iyi değerlendiremiyorlar. Hayatlarını ya koltukta oturarak ya televizyon karşısında ya da bilgisayar başında harcıyorlar. Ama hayatı gerçekten hayat yapan şeyler için asla zamanları olmuyor. Diğer insanlar için; arkadaşları, aileleri, bir köpeğin dostluğu veya doğanın güzelliği için... Farkındalıklarını yitirmiş durumdalar."

O, zaman ve etrafındaki insanlar hakkında felsefe yapmaya devam ederken, ben soğuktan donmuş olan ayaklarımdan başka bir şey düşünmüyordum.

"Bu acınası diyarda yaşayan insanlar bir kereliğine göz-

lerini açıp çevrelerinde olan bitene baksalardı, bu kadar acı ve keder olmazdı. Fakat kendi boş hayatları ve saçma problemlerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorlar. Etraflarındaki canlılar umurlarında bile değil.”

“Almanya’dan nefret ediyor olmalısın!” Sözlerini yanlış anlamıştım.

Gülümsedi. “Amerika da farklı değil. İnsanlar her yerde, bütün dünyada aynı.”

Ben de öyle miydim? Sırf kendisiyle ve kendi hayatıyla ilgilenen bir insan mıyım? Zamanımı gerçekten de boş mı harcıyordum?

Bundan sonra bu tarz konularda daha dikkatli ve hassas olacağıma dair söz verdim kendime.

Danny arabanın arka kapısını açınca, Leika hiçbirimizden komut almadan arabaya binip arka koltuktaki yerini aldı. Arabayı Danny’nin evinin önüne park ettik ve beraber yürümeye başladık. Onun temposuna ayak uyduramayacağımı anlamam uzun sürmedi.

“Yavaşla!” dedim. Bu kez de arkama geçti ve benden bir, iki adım geride yürümeye başladı.

“Lütfen, beni sıkıştırma!” diye isyan ettim.

“Sürekli olarak söylenmeyi bırakır mısınız? Benimle gelmeyi kendin istedin,” diye çıkıştı ve ayağımın dibinden bir milim olsun uzaklaşmadı. Daha hızlı yürümek istediğini anlıyordum ama o yürümüyordu ki resmen koşuyordu.

“Ama sen bana yürüyeceğimizi söylemiştin,” diyerek isyanımı sürdürdüm. “Etrafta deli gibi koşacağımızı bilmiyordum.”

“Beni daha dikkatli dinlemelisin, Jessica.” Acımasızca gülümsedi. “Ben sana her sabah koşuya çıkıyorum dedim, yürümekten hele bir ördek gibi paytak adımlarla yürümekten hiç bahsetmedim.”

“Benim bir ördek gibi paytak adımlarla yürüdüğümü mü söylemek istiyorsun?”

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Evet, hem de fazlasıyla paytak adımlarla yürüyen bir ördek gibisin. Tanrıya şükür, burada hiç ördek yok, eğer olsaydı seni onların arasında kaybetmemem için gözümü senin üzerinden hiç ayırmamam gerekecekti.”

“Tamam, bu kadar yeter artık!” diyerek arkamı döndüm ve sırtına yumruk atmaya başladım. Danny gülme krizine girdi, şu anda beni ona saldıran bir ördek olarak düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Öfkeli bir şekilde yumruklarımı biraz daha sertleştirdim, ne yapsam hak etmişti.

“Sen çıldırmışsın,” diye söylenmeye başladı. “Sırtımda morluklar oluşacak.”

“Ben de. Tam. Onu. İstiyorum. Zaten.” Her bir kelime için benden bir yumruk yiyordu. Yavaş yavaş sinirim yataşmaya başlamıştı.

Danny bileğimi tutup arkama doğru yavaşça büktü ve beni o şekilde sıkıca tuttu.

“Biliyor musun, Ducky?” dedi, alaycı bir tavırla. “Şimdi eve dönüyoruz ve benim bisikletimi alıp geri getiriyoruz. Belki o zaman benim tempoma ayak uydurmak için bir şansın olur.”

“Bana az önce ne dedin?” deyip ona yeniden vurmaya çalıştım fakat ellerimi bırakmadı.

“Ducky! Tatlı değil mi?” diyerek kendini savundu hemen. “Bu İngilizce kelimenin aslında hoş bir anlamı var, sevgilim ya da aşkım gibi bir anlama geliyor.”

“Ama o benim için ördek demek,” diye ısrar ettim.

“Evet, benim için de öyle,” diye itiraf etti. Onun gülmekten yere yatmasını bekliyordum ki hiç tereddüt etmeden üstüne atlayıp onu eşek sudan gelinceye kadar dövebilecekim.

“Öyleyse beni bırak ve benimle bir erkek gibi dövüş!”

dedim hırlayarak. Tam ayağına basmak için hamle yaptığım anda hiç zorlanmadan ve elimi bırakmadan beni kendisinden uzaklaştırmıştı.

“Az önce hırladın mı sen?” diye sordu, âdeta bir çocukla oyun oynuyormuş gibi eğleniyordu benimle. “Köpeğinki yeterli gelmedi herhalde.”

“Ben ördek değilim,” diye bağırdım öfkeyle.

“Bu arada köpek demişken,” dedi ve Leika’yı işaret etti. Yanımızda duran Leika dilini çıkarmış eğlenerek bir ona birde bana bakıyordu. “Bisiklete ayak uydurabilir mi?”

“Tabii ki. O bir av köpeği. Onu ata bineceğim zaman da yanımda götürüyorum, kondisyonu iyi!”

“Yani senin gibi olmadığını söylüyorsun?”

“Yeter!” diye bağırdım. “Bugün gerçekten çok konuş-tun, seni aşağılık, adi...”

Birden bana doğru eğildi ve beni o kadar uzun öptü ki diyeceğim her şeyi unuttum.

Bisikletle onun temposuna daha iyi uyum sağlamıştım. Oturağı benim için biraz yüksekti ama idare ediyordum.

Danny bisikletin hızına gayet rahat ayak uyduruyordu, birkaç kilometre ilerledikten sonra ara sıra beni geçtiğini ve ona yetişmek için hızlanmak zorunda kaldığını itiraf etmeliyim. Leika da Danny’ye oldukça iyi ayak uydurmuştu ama onun da dilinin git gide tehlikeli bir şekilde dışarı çıktığı gözümünden kaçmamıştı. Danny yedi kilometreyi geride bıraktıktan sonra döndü ve geldiğimiz yolu geri koşmaya başladı.

“Sen komaya girmeden önce...” deyip benimle alay etmeye başlar başlamaz bisikleti üstüne sürdüm fakat az daha ben dengemi kaybedip düşüyordum.

Yapmacık bir üzüntüyle Danny başını olumsuz anlamda salladı. “On sekiz yıl boyunca ben olmadan hayatta

kalmayı başardığını söylemiştin ama şu anda bunu nasıl başardığını gerçekten çok merak ediyorum.”

Dilimi çıkardım ama yanıt vermedim. Yanında bisiklet sürerken onu izlemek için bolca zamanım olmuştu. Mavi bir şapkası vardı ve yine mavi bir kot ceket giymişti. Altında da beyaz çizgili mavi bir koşu eşofmanı vardı. Giysileri vücuduna yakışmıştı fakat ben en başından beri yaklaşık yüz elli yedi kere onları üzerinden çıkarmanın hayalini kurmuştum.

Ondan deli gibi hoşlandığımı inkâr edemezdim. Onun içinde resmen kaybolmuştum. Dünyadaki hiç kimse onu benim kadar sevemezdi. Bana ait olmasını istiyordum, beden ve ruhen. Ne olursa olsun, bir gün o benim olacaktı.

Benim, diye bağırdı iç sesim. Sadece benim!

Hızla duş aldım ve yanımda getirdiğim yedek kıyafetlerimi giydim. Danny banyodayken Christina’yla birlikte kahvaltı hazırladık. Hep beraber yemek odasında kahvaltı yaptık. Danny giderken, “En geç akşamüstü gelirim” dedi ve beni kendisine çekip dudaklarıma kısa ama ateşli bir öpücük kondurdu. Sonra da Christina’ya yaklaşip alnından öptü.

Sanırım ona da tuhaf geldiğinden tam kapıdan çıkarken durdu ve bize baktı. “Siz ikinizi burada gerçekten başbaşa bırakmalı mıyım?”

“Elbette,” diye yanıt verdik ikimiz birden.

Başını olumlu anlamda salladı ama pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Uslu dur, Tina,” deyip kıza öyle bir bakış attı ki ben olsam bir fareye dönüşür kaçacak bir delik arardım. Fakat Tina gözünü bile kırpmadan onun arkasından bakmaya devam etti. Onu takdir etmiştim.

“Kendini evinde gibi hisset, canım,” dedi kapıyı kapatırken. “Bize ait olan her şey sana da ait.”

Buradaki hiçbir şey sana ait değil, diyerek içimden ona yanıt verirken birdenbire ona karşı neden bu kadar acımasız olduğumu düşündüm.

Danny'nin bu sabah insanlar hakkında söylediği felsefi sözler aklıma geldi, kendimi kötü hissettim. Kız bana gerçekten dostça yaklaşmaya çalışmıştı fakat ben onu düşman gibi görmeyi o kadar benimsemiştim ki belki de iyi niyetini fark edememiştim.

Aslında akşama kadar Danny'nin odasında takılıp sağı solu karıştırabilir ve belki şimdiye kadar onun bile hayal etmediği şeyler hayal edebilirdim. Fakat bunları yapmak yerine Christina'nın peşinden salona gittim ve kendimi onun yanına otururken buldum. Leika da peşimden geldi ve Christina'nın çıplak bacağına koklamaya başladı. Tina elini aşağı o kadar yavaş indirdi ki Leika onu da koklayıp başını birden onun dizlerine yasladı. Bu benim için bile yeni bir şeydi çünkü Leika bir yabancıyla asla bu denli yakınlık kurmazdı.

Christina, Leika'ya ne kadar güzel bir kız olduğunu fısıldarken, o da mutlu bir hâlde kuyruğunu sallıyordu. Tina daha onu okşamadan ayaklarının dibine oturuverdi.

Christina yanındaki çantasından törpü çıkardı ve pembe ojeli tırnaklarını törpülemeye başladı.

"Onu nasıl buluyorsun?" diye sordu birden.

Danny'yi nasıl bulduğumu mu soruyordu?

Büyüleyici. Harika. Seksi. Nefes kesici.

"Gayet iyi," dedim sadece. "Biraz içine kapanık ve kolay anlaşılmaz ama onun dışında çok sevimli."

Çok sevimli! İç sesim onunla dalga geçip geçmediğimi sorarak beni sıkıştırıyordu. Danny hakkında yüzyılın en yetersiz kelimesini kullanmıştım.

Christina bana tuhaf bir bakış attı. Yeşil gözlerinin şekli Danny'nin gözlerine o kadar çok benziyordu ki onları tanımasam rahatlıkla akraba olduklarını söyleyebilirdim.

“Kızlarla uzun ve istikrarlı bir ilişki sürdürmek konusunda pek tecrübesi yoktur,” diye konuşmaya devam etti Christina. “Biraz sabredersen her şeyin yoluna girdiğini görürsün.”

Gülmeye başladım. “Biliyorum. Danny gibi birinin parmağını şıklatması yeter, anında etrafına beş kız toplanır!”

“Öyle olabilir ve belki dışarıdan öyle görünüyordur ama parmağını şıklatmıyor.”

“Peki neden?”

“Bunu kendin öğrenmelisin.”

Nedense ruh halim bozulmaya başlamıştı, Danny’nin odasına gitmediğime pişman olmak üzereydim.

“Ne zamandır burada yaşıyorsun?” Burada birlikte oturduğumuza göre ona bir şeyler sormaya hakkım vardı. Hem arkadaş olabilir hem birbirimiz hakkında bir şeyler öğrenebilirdik.

“Yaklaşık iki yıl. Ama bu sürekli değil tabii. Geçen sene otuz hafta yoktum, sonra yine geldim. Kendimi bir yaprak gibi rüzgârın estiği yöne bırakıyorum.”

“Peki, neden geri geldin? Burada kira daha ucuz olduğu için mi?”

Kahkaha attı, çok şaşırmış gibiydi. “Jessica, tabii ki ben buraya kira ödemiyorum, o işi Danny yapıyor. Elektrik, su, doğalgaz, sigorta, alışveriş yani aklına ne geliyorsa o karşılıyor. Hatta benim giysilerimi bile o alıyor.”

Bu kız benimle alay mı ediyordu? Yoksa beni sınıyor muydu?

“Bu ona haksızlık değil mi?” Sadece bu soruyu sorabilmişim.

Şimdi gerçekten şaşırmıştı, bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. “Bence hayat baştan sona haksızlık,” diye yanıt verdi. “Danny bunu sorun etmiyor. O çok kazanı-

yor, bense az. Ben ev işlerini yapıyorum. Temizlik, yemek, ütü... Bence bu gayet adil.”

İşte bunu bir türlü anlamıyordum. Benim geldiğim yerde kimse böyle bir şey yapmazdı. Bütün masraflar ikiye bölünürdü ve temizlikten yemeğe kadar her şey ortak yapılırdı.

Bu kız gerçekten inanılmaz. Ona sülük gibi yapışmış ve beleşe yaşıyor!

“Nerede tanıştınız?” diye sordum, düşüncelerimden biraz olsun uzaklaşabilmek için.

Christina törpüsünü kenara koyup tırnaklarını incelemeye başladı. “Kendine yardım grubunda tanıştık. Ağır travma geçiren çocuklar bölümünde. Birkaç yıl oluyor.”

Şaşırmış hâlde yutkundum. Ailesinin ölümü onu gerçekten de bu kadar ağır mı yaralamıştı?

“Danny tam olarak neden oradaydı?”

“Kendisine sorsana,” diye çıkıştı.

Elbette, bu akşam bu konuyu ona açarım ve o da bana her şeyi olduğu gibi anlatır zaten!

Bu kesinlikle işe yaramazdı. Eğer Danny’yi benim tanıdığımdan daha iyi tanıyorsa bu sorunun yanıtını ondan alamayacağımı biliyor olmalıydı.

Ne yazık ki bu söylediğine verebilecek uygun bir karşılık bulamadığım için bir önceki konuya döndüm.

Cesaretimi toplayıp, “Dürüst olmak gerekirse ben bu yaptığımı hiç doğru bulmuyorum!” dedim. “Onun evinde yaşıyorsun ve tamamen onun parasıyla geçiniyorsun. Tamam, paran yetmiyorsa bir şey demem ama hiç değilse bir iş arayamaz mısın?”

Gözlerine kapkaranlık bir gölge düştü ama sesi beklediğimden daha sakin çıktı. “Eskiden çok para kazanıyordum ama Danny bundan hiç hoşlanmıyordu. O işi yapmamı

istemiyordu, onun yerine bir meslek öğrenmemden ya-
naydı.”

“Tabii canım. Zaten senin nasıl para kazandığın onu
çok ilgilendirir ya ...”

Bana boş boş bakmaya başladı. “Ben bir hayat kadınıy-
dım. Oradan kazandığım parayla da uyuşturucu alıyordum.”

“Çok komik,” dedim. Ayağa kalkıp Danny’nin odasına
gidecektim. Tina’yla konuşmak çok saçmaydı, tıpkı kendisi
de saçma olduğu gibi.

“Bu gerçek,” diye fısıldadı ve kazağının kolunu yukarı
doğru kıvrıp açtı. Jilette yapılmış çizikleri görebiliyordum.
Bileği iyileşmişti ama yine de izi belli olan kesiklerle
doluydu. Kolunun üst tarafıysa uzun zaman önce iyileşmiş
iğne izleriyle tamamen delik deşik bir hâldeydi.

Anlattıklarının gerçek olduğunu anladığım an birden
kanım dondu. Midem bulandı ve ondan biraz uzaklaşıp
koltuğun köşesine doğru kaydım.

“Bunu Danny’e söyleyeceğim,” dedim ama kısa süre
sonra kendimi ne kadar komik bir duruma düşürdüğümü
fark ettim.

O da bunu fark edince bana yeniden gülümsemeye başladı.
“Uyan artık, uyuyan güzel. Dedim ya, bu işi yapmamı
o istemiyordu!”

“Asla!” dedim, kendimi ikna etmek için kesin bir dille.
“O asla bir... Yani, o senin gibi... Senin gibi birini... İzin
vermez...”

Christina sözümü kesti. “Demek istiyorsun ki, o benim
gibi uyuşturucu alabilmek için hayat kadınlığı yapan birini
asla evine almaz?”

Kanımın yavaş ama acı verici bir şekilde damarlarımda
yeniden akmaya başladığını hissedebiliyordum. “Evet, ay-
nen öyle demek istedim.”

“Uyan artık, uyuyan güzel,” dedi bir kez daha. “Danny senin hayal ettiğin gibi beyaz atlı bir prens değil. Gerçekte olmadığı biri olmasını ondan bekleyemezsin!”

“Bunu da nereden uyduruyorsun?” diye bağırmaya başladım sinirli bir şekilde. Bu cümleyi söyleyerek çok ileri gitmişti. “Ben ondan hiçbir şey beklemiyorum, nasıl olmak istiyorsa öyle olabilir!”

“Gerçekten mi?” Yeşil gözleri öfkeyle parladı. “Bu yüzden mi benim gibi uyuşturucu bağımlısı bir orospuyu evine aldığını öğrenince şok oldun? Bu yüzden mi onun böyle bir şey yapmayacağını umuyordun?”

“Erkek arkadaşın olmamasına rağmen onunla fazla ilgilenmen garip değil mi?”

Christina üzerime eğilip yakamdan tuttu ve beni olduğum yere sabitledi. “Bana bak, Danny benim için bir erkek arkadaştan çok daha fazlası,” diye söze başladı. “O benim için her şey demek. O benim ailem. Onu herkes ve her şeyden daha çok seviyorum. Eğer bir gün ölmem gerekirse onun için hiç tereddüt etmeden ölürüm!”

Bütün bu söylediklerinde ciddiydi, bundan hiç kuşku duymadım. Bu konuda ne diyeceğimi ya da düşüneceğimi bilmiyordum, sanki yanlış bir filmde gibiydim.

“Jessica, burada ne aradığını gerçekten bilmiyorum. Eğer gökkuşağının altında, çimenlerin üzerinde, şeker yiyerek gülüp eğlenen çocukların sesini duyabileceğin bir cennet arıyorsan kesinlikle yanlış yerdesin. O mucizevi yer burada değil ama orayı arıyorsan,” dedi ve bana pence-reyi işaret etti. “O hâlde buradan çık ve dışarıda aramaya devam et!”

Sonunda beni tedirgin etmeyi başarmıştı. “O senin için bu kadar değerliyse neden onun kız arkadaşını korkutup kaçırmaya çalışıyorsun?”

“Onu korumak için!” dedi, buz gibi bir sesle. “Senin gibi insanlardan...”

“Benim gibi insanlardan mı?” diye bağırdım öfkeyle. “Ucube olan sizsiniz, ben değilim!”

“İşte tam da böyle düşünen bir insanın Danny’nin yakınlarında olmasını istemiyorum!”

“Buna sen karar veremezsin!”

“Şimdi beni iyi dinle, uyuyan güzel,” dedi ve ellerini yakamdan çekip omuzlarıma kaydırıldı. “Danny cehennem içinden geçti. Onun ihtiyacı olan son şey, onu yine üzecek biri. Eğer onun canını acıtacak herhangi bir şey yaparsan seni öldürürüm!” Gözleri tehlikeli şekilde parlıyordu ve bu söylediklerinde herhangi bir şaka payı olduğunu sanmıyordum.

Ellerini tutup üzerimden çektim. “Christina,” dedim sakince. “Onu kıracak veya üzecek herhangi bir şey yapmam, çünkü onu seviyorum.”

Vücuduma yakın durmaya devam eden ellerini geri çekti ve az önce gerilen yüzü yine yumuşayıp arkadaş canlısı bir hâl aldı.

“Sevindim,” diye mırıldandı, rahatlamış bir tavırla. “O zaman arkadaş olmamızın önünde hiçbir engel bulunmuyor. Kahve içmek ister misin?”

Az önceki konuşmaların hiçbiri yaşanmamış gibi mutlak masasında birlikte kahve içtik. Christina banyo yapma bahanesiyle ortadan kayboldu. Ben de Leika’yla dışarıda bir tur atmak istiyordum fakat o, koridorun orta yerinde uzanmış yatıyordu, önce başını kaldırdıysa da sonra adım atacak hâli yokmuş gibi ön bacaklarına geri bıraktı. Sabah sporu onu düşündüğümünden daha çok yormuşa benziyordu. Leika’yı sevmek için eğildiğimde Christina’nın odasının kapısının açık olduğunu fark ettim. Bana kendi

evimdeymişim gibi hissetmemi söylemişti, yani içeri girip birazcık etrafa bakmamın sakıncası olmazdı.

Ne aradığımı bilmeden eşyalarını karıştırmaya başladım. Her an elime bir hap ya da toz poşeti gelecekmış gibi hissediyordum. Sonuç olarak ne hap, ne toz poşeti, ne şırınga, ne de hayat kadını olduğunu gösteren bir şey bulabildim. Mobilyaların üzerinde bile zerre kadar toz yoktu.

Tam odadan çıkmaya karar vermiştim ki yatağının yanındaki sehpanın üstünde eski bir defter gördüm. Defteri çekinerek elime aldım ve sayfalarına hızlıca göz gezdirmeye başladım. Belki Danny'yle ilgili bir anısını yazmıştı ümidiyle bakıyordum fakat defter yazdığı şiirlerle doluydu. Şiirlerden birini okumaya başladım.

*Kokusu bedenimde,
Kimse yok beni kurtaracak.
Lütfen, çabuk bitsin bu çile!
Ölmek istiyorum yine sadece.*

Şok olmuş hâlde defteri yerine geri koymak istedim. Daha fazla karıştırıp özel hayatına girmek istemiyordum ama şiirin devamını görünce okumadan duramadım.

*Yalnızım, beni koruyacak bir annem yok.
Gücüm bir işe yaramıyor.
Sadece yatıyorum sessizce,
Bağırmak istiyorum onu istemediğimi.*

*Ama yine giriyor içeri ve sokuluyor yanıma,
"Gel çocuk, şimdi anne olma zamanı!"
Acı ve korku yığılıyor üzerime,
Seni beklemekten başka elimden bir şey gelmiyor.*

Defter elimden kayıp yatağın üzerine düştü. Tam arkamı dönüp bu kasvetli odadan çıkacakken Tina'nın kapıda bornozuyla bana baktığını gördüm. Kollarını birbirine bağlamış hâlde Danny'nin bana baktığı gibi bakıyordu. Sanki şu anda karşımda Danny'nin kız versiyonu duruyordu.

"Çok üzgünüm," dedim sessizce. Bunu odasını karıştırıp kişisel defterini okuduğum için mi, yoksa başına gelenler için mi söylediğimi ben de tam olarak bilmiyordum. Fakat onun alt dudağının titrediğini görebiliyordum.

"Uzun zaman önceydi," dedi, sanki bu bir şeyleri az da olsa iyileştirecekmiş gibi. "O zamanlar yedi yaşındaydım."

Defterini yatağın üzerinden aldım ve yanına gidip eline verdim. Yüz ifadesini daha net görebilmek istiyordum, eşyalarını karıştırdığım için bana kızıp kızmadığını anlamam gerekiyordu.

"Çok ama çok üzgünüm," dedim, bu kez geçmişini kastederek.

"Üzülmene gerek yok, ne de olsa bu senin suçun değil."

Leika'yla birlikte evi hızla terk ettim.

"Danny de mi?" diye sormak istemişim ama bu durumdayken ona Danny'yi soramazdım, bu ona haksızlık olurdu. Üstelik yanıtı da biliyordum. Danny bana bir sürü ipucu vermişti ve aklımda uçuşan soruların çoğunun yanıtını bulmuştum.

"Babam bir keresinde yüzüme şişe fırlatmıştı."

"Hayatımda daha zorlu dönemler de oldu."

"Tam resim kitaplarındaki gibi bir ailen var."

"Kötü davranışlar konusunda onu anlayabiliyorum."

"Birden kendimi korumak zorunda olduğum hissine kapıldım."

İkisi de çok sorunlu çocukluk dönemleri geçirmişlerdi, içeriği her ne olursa olsun. Birdenbire Christina'yı aslında ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Aslında onu sevmek imkânsızdı, o tıpkı Danny gibiydi. Dışarıdan ne kadar farklı görünürlerse görünsünler aslında onlar birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki... Yin ve Yang gibiydiler.

Her ikisi de aynı beden diline, aynı kara mizah anlayışına ve aynı huylara sahiptiler...

Kimseye güvenmemeye dikkat ediyorlar ama bir yandan da insanlara karşı yardımsever olmaya çalışıyorlardı. Elllerinde ne varsa paylaşıyorlar ve kimle paylaştıklarını önemsemiyorlardı. Bu bir hayat kadını da olabilirdi, bir doktor da. İnsanları ayırmıyorlardı. Kendilerini, onları yargılayan insanlardan korumaya çalışıyorlardı. Benim gibi insanlardan...

Aynı kaderi paylaşıyorlardı ve birbirlerine benim asla anlayamayacağım duygusal bir bağla bağlıydılar.

MART 2000

İlkbahar gelince Danny'nin spor salonunda olduğu zamanlar dışında birlikte daha fazla vakit geçirir olduk. Haftada en az dört kez salona gidiyordu ve orada saatler harcıyordu. Hafta sonları çoğu kez bisikletiyle gelip ahırdaki binicilik derslerimi izliyordu. Asıl çılgınca olansa evi ile derslerin olduğu ahır arasındaki mesafenin yirmi kilometre olmasıydı ama Danny bu yolculuğun onu rahatsız etmediğini, aksine kafa dağıtmasını sağladığını söylüyordu. Geldiğinde bisikletini ahırın dışında bırakıyor ve buradan bulduğu bir elmayı yiyerek beni izlemeye koyuluyordu, bunu yaparken de hayli mutlu görünüyordu.

Derslerin ardından atla son bir kez daha dolanırken genellikle Danny de bize eşlik ediyordu. Atı ahıra geri götürdüğümde kızların bana attıkları kaçamak bakışları görmezden gelmek günden güne zorlaşıyordu. Hiçbir dedikodu ve değerlendirme at ahırındaki kızların yaptığı kadar acımasız olamazdı. Ben ansızın yakışıklı erkeğin nasıl beğenip de beraber olduğu anlaşılamayan o tuhaf kız oluvermiştim. Nedense Danny'nin bisikletini dışarıda bırakıp her yanıma gelişinde dedikodular yarıda kalıyor ve herkes soluğu yanımda alıyordu. Daha doğrusu Danny'nin yanında alıyorlardı.

Danny bunun gibi durumlardan hiçbir zaman şikâyetçi olmazdı ama artık onun da rahatsız olmaya başladığını fark edebiliyordum. Başlarda her zaman olduğu gibi onlara yardımsever ve arkadaş canlısı olarak yaklaşmıştı. Elbette, kızların onun bu iyi niyetini suistimal etmeleri fazla uzun

sürmemiştir. Yardım isteme bahanesiyle Danny'i sürekli olarak yanlarına çağırıyorlar ve ona saçma sapan ayak işleri yaptırıyorlardı. Atı tut, eyeri yerleştir, saman balyasını ahıra götür... Sonunda kızlardan kurtulmanın yolunu arar olmuştum. Atla gezmeye çıkıyoruz deyip oradan kaçıyoruz. Tabii bu durum kızların gözünde daha da sevilmeyen biri olmama neden olmuştu.

Beni Danny'ye çoğu kez Thorsten bırakıyordu. Son zamanlarda yanıma sürekli olarak patenimi de alır olmuştum, onun bisikletle attığı turlara böyle katılıyordum. Elbette, onun temposuna yine ayak uyduramıyordum ama bana göre bunun tek sorumlusu eski ve bakımsız olan patenlerimdi.

Danny'nin spor salonundan bir arkadaşı bisikletinin arkasına bagaj takmıştı ve bizde ona bir ip ile tutacak iliş-tirmiştik. Böylelikle uzun turlarda ipe tutunarak ona ayak uydurabiliyordum. Yokuş çıkarken gücümü korumak için tutunuyordum, yokuş aşağıya inerken ise fren yapabiliyordum. Beni arkasından çekmesi çok eğlenceli oluyordu.

Nisan ayında Danny'nin spor ve fitness eğitmeni olmaya hak kazanabilmesi için yeterlik sınavı vardı. Bu yüzden ondan hiç beklemediğim bir şey yapıyordu, yani oturup adamakıllı ders çalışıyordu. Danny bu sınavdan kesinlikle yüksek not almak istiyordu. Fakat fitness salonunda çalışmak yerine antrenör olmayı çoktan kafasına koymuştu.

Bu pek hoşuma gitmiyordu aslında. Onun daha düzenli bir işte çalışmasını tercih ederdim. Şüphesiz ki spor salonlarından kazanacağı paranın çok daha fazlasını fotoğraf çekimlerinden kazanıyordu. Fakat bu modellik işi benim gözüme gelecek vadeden bir iş gibi görünmüyordu. Elbette, Danny bu konuda bana tek bir söz bile söylettirmiyordu. İleride bir gün bireysel antrenör olmak gibi bir hedefi

vardı ama bana göre bu iş de emekli olana kadar onu kurtarır mıydı, emin değildim. Yine de şansı yaver gitmiş ve bir sürü genç öğrenci ona başvuruda bulunmuştu. Günde en az altı ile sekiz saatini gruplar hâlinde eğitim verdiği çocuklara ayırıyordu.

Nisan ayının sonunda artık maçlara çıkmama kararı almıştı. Bundan sonra bu işi öğrencilerine bırakıyordu. Geçtiğimiz haftalarda onun tam temaslı bir maçını izlemiştim. İkisinden biri nakavt olana kadar birbirlerini resmen öldüresiye dövmüşlerdi ve ben oracıkta az daha korkudan ölecektim. Neticede Danny maçı kazanmıştı fakat bunun sonuçlarını günlerce vücudunda taşımak zorunda kalmıştı. Mor bir göz, kanayan bir burun, burkulan bir kemik ve açılan bir kaş... O maçtan sonra Danny'den tek istediğim puanlı yapılan hafif temas maçlarına çıkmasıydı fakat o, maçları tamamen bırakacağını söylemişti. Bu konuda onunla aynı fikirde değildim.

Bu konuyu en son açtığımda bana, "Kazanacağımı kazandım. Dünya şampiyonasını bundan sonra zaten kazanamam, o hâlde daha fazla dövüşmenin ne anlamı var?" demişti.

Danny bir şeye karar verdiği zaman onu bu kararından vazgeçirmek imkânsızdı. Bir katır kadar inatçıydı, bunu öğrenmem fazla uzun sürmemişti.

"Potansiyelini çöpe atıyorsun," diye kızdım.

"I don't care," dedi yine. Bu söz her zaman bir konunun onun için tamamen kapandığı anlamına gelirdi.

* İngilizce, "Umurumda değil." (c.n.)

MAYIS 2000

Ehliyet sınavına gireceğim tarih belirlenmişti, Danny de meslek eğitimini 1,5 not ortalamasıyla tamamlamıştı. Jörg, Christina, Ricky, Simon, Danny ve ben kutlamaya gitmiştik. Ne yazık ki Vanessa ile Ricky ayrılmışlardı, dostça ayrılmış olmalarına rağmen Nessa yine de bizimle gelmek istememişti.

Gece boyunca o bar benim bu bar senin gezdikten sonra en son Danny'nin taraçasındaki küçük bahçede almıştık soluğu. Christina arkamızda bıraktıklarımızı toplarken, Danny de bizi eve bırakmıştı.

“Yakında beni eve getirip götürmek zorunda kalmayacaksın,” dedim, arabayı bizim sokaktaki park yerine yanaştırırken. “Sadece dört hafta, sonrasında kendim gidip gelebileceğim.”

“Seni getirip götürmek beni rahatsız etmiyordu ki, Ducky,” dedi gülümseyerek. “Seve seve alıp bırakıyorum seni.”

“Ama beni rahatsız ediyor. Artık beni ağabeyimin bırakmasını ya da senin gelip almanı istemiyorum.”

Danny onayladı. “Tamam, haklısın. O zaman senin bir arabaya ihtiyacın olacak, nasıl bir şey düşünüyorsun, ona göre alalım.”

“Şey, sana henüz söyleme fırsatım olmadı ama benim bir yıldır arabam var zaten.”

Danny bu yanıma çok şaşırmıştı. “Ha! Bir insanın henüz ehliyeti bile yokken neden arabası olur ki?”

“Alexander’la beraber olduğum zamanlar... Şey, o Mercedes’te çalışıyor biliyorsun. Onun eski Mercedesle-

ri alıp tamir etmek gibi bir hobisi var. Ondan zamanında bir tane satın almıştım. Bir 190er. AMG, DTM Versiyon.” Bu arabayla gurur duyuyordum. Özel yapım emsalsiz bir arabaydı.

Danny yüzünü buruşturdu. Bu onun pek hoşuna gitmemişti anlaşılan. Hem bu arabayı Alexander’dan almış olmam hem bana on sekizinci yaş günümde araba hediye edemeyecek olması nedeniyle hayli gergin görünüyordu.

“Güzel ve güvenli mi bari?”

“Elbette!” diye yanıt verdim hemen. “O bir Mercedes, ondan daha güvenlisi olamaz.”

Danny başıyla onayladı, öfkesini ve gerginliğini benden saklamaya çalışıyordu. “Belki cuma gününden gelip bütün hafta sonu bende kalabilirsin, artık bu aşamaya geçebiliriz.”

Kalbim sanki yerinden çıkacaktı. Uzun zamandan beri bu konuyu onunla konuşmak istiyordum ama konuyu bir türlü açamamıştım.

“Elbette. O da bir seçenek,” dedim, hiç heyecanlanmamış gibi ses tonumu sabit tutmaya çalışarak.

“Neden olmasın ki, zaten bir kere bende kalmıştın.”

Bu çok uzun zaman önceymiş gibi geldi gözüme birden.

“Yakında on sekiz oluyorsun, doğum gününden sonra sana kimse karışamaz artık.”

“Şu anda da bana kimse karışmıyor ki. Üstelik ailem seni çok sevdi,” diye hatırlattım. Ondan gerçekten hoşlanmışlardı. Birkaç hafta önce hep beraber yemek yemiştik ve ailemin kanı ona ısınvermişti.

Zaten Danny’yi sevmemeleri mümkün müydü? Onu sevmeyecek bir insanın olabileceğini sanmıyordum.

“Ben döndükten sonra her hafta sonu bende kalabilirsin, böylece sürekli git gel yapmak zorunda kalmazsın,” deyip düşüncelerimi böldü. “Senin için çok zor olmaya-
caksa hafta içi işe de benden gidebilirsin.”

Döndükten sonra mı? Nereden döndükten sonra?

“Sen nereden döndükten sonra?” diye sordum merakla.

Derin bir nefes aldı. “Şimdi sakın delirme lütfen.”

Nabızımın daha hızlı ve güçlü şekilde atmaya başladığını hissedebiliyordum. Arabayı bir anda sıcak basmış gibi oldu, doğrudan gözlerine bakıp, “Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Tina’nın bu yıl bir kez daha uyuşturucu bırakma kliniğine gitmesi gerekiyor, tamamlayıcı tedavi için,” dedi. Bana tedirgin bir şekilde bakıp, “Aranızda geçen konuşmadan bana bahsetti,” diye ekledi.

Elbette, Tina bundan Danny’ye bahsetmiş olabilirdi ama o, bunca zaman boyunca bana sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmişti.

“Christina bu lanet şeyden kurtuldu. Geçen sene otuz hafta boyunca oradaydı ve gerçekten iyi bir iş çıkardı. Çok uzun zamandır onu bu maddelerden kurtarmaya çalışıyordum. Sonunda bunu başardım ama bu çok zorlu bir süreç oldu. Tina her defasında o haplara yeniden bulaşmayı başarıyor. Bu kez bu işi kesin olarak bitirmemiz lazım. Her şey yolunda giderse ona bizim spor salonundaki barda iş ayarlayabilirim.”

Danny ne zaman böyle uzun konuşsa en önemli ve en can alıcı noktayı atlıyordu.

“Tina adına gerçekten çok sevindim,” dedim, bu söylediğimde ciddiydim. “Ona şans diliyorum ama bunun seninle ne alakası var?”

Danny bir kez daha ama bu sefer daha uzun bir nefes aldı ve sırtını sürücü koltuğuna yasladı. “Ben de onunla gidiyorum, haftaya yola çıkacağız.”

“Ne? Neden? Peki, niye kimse bana bundan bahsetmiyor? Ve sen neden gidiyorsun?”

Bakışlarımı yakalayıp çıldırmama engel olmaya çalışıyordu. “Bana ihtiyacı var, bunu tek başına asla başaramaz. Birisinin onu desteklemesi lazım ve onun benden başka kimsesi yok. Hem zaten geri geleceğiz, söz veriyorum!”

“Orada ne kadar kalacaksınız?” diye sordum. Çok sinirlenmiştim fakat yine de onu kıracak bir şey söylemekten kaçınıyordum.

“Duruma göre değişir. Plana göre sekiz hafta. Her şey çok iyi giderse altı hafta da olabilir ama on olma ihtimali de var.”

“Ne?” diye çılgılığı bastım, daha fazla kendime hâkim olamayarak. “Bunu bana gitmeden birkaç gün önce mi söylüyorsun? Bunu benimle daha önce konuşamaz mıydın?”

“Bunda konuşacak bir şey yok!” dedi, sert bir şekilde. “Başka bir seçeneğim yok, onun hayatı söz konusu!”

Parmaklarımı o kadar çok sıktım ki çantamda tırnaklarımın izinin çıkacağına emindim. “Sen ondan sorumlu değilsin!” dedim sakın kalmaya çalışarak.

“Ben öyle görmüyorum, Jessica. Dediğim gibi, benden başka kimsesi yok!”

İçimi çektim. “Tabii!” Yin ve Yang. “Peki, gideceğiniz yer nerede, seni ziyarete gelirim.”

Gözlerini kapattı ve parmaklarını direksiyonun üstünde davul çalar gibi hareket ettirerek bir ezgi tutturmaya çalıştı. “Buradan iki yüz elli kilometre uzakta. Sık sık ziyaretime gelmen için uzun bir yol fakat Jörg ve Ricky bir kere gelirler, sen de o zaman onlarla birlikte gelebilirsin. Onlara, gelecekleri zaman seni de almalarını söylerim, tabii gelmek istersen.”

İki yüz elli kilometre. İki buçuk saat gidiş, iki buçuk saat geliş.

Harika! Çok teşekkür ederim, Christina!

“Ehliyetimi alır almaz kendim gelirim,” dedim, bu konuda kendimi sağlama almak istemiştim.

“Yol çok uzun ve sen daha acemi şoförsün,” diyerek tek kaşını kaldırmış hâlde bana baktı.

“Yoksa benim için endişeleniyor musun?”

“Hem de nasıl! Seni bisiklet kullanırken gördüm. Elbette, endişeleniyorum,” dedi, sonra da ellerimi avuçlarının arasına aldı. “Sana daha ihtiyacım var.”

Derin bir nefes alıp artık düşündüklerimi dile getirmem gerektiğine karar verdim.

“Biliyor musun, belki de artık Christina’dan yavaş yavaş kurtulmalısın. Oraya beraber gitmeyi nasıl konuştuğunuz çok merak ediyorum. Birbirinize sevgili olduğunuzu falan mı söylüyorsunuz?”

“Hayır, öyle bir şey söylemediğimize emin olabilirsin. Orası kapalı bir yer değil, her zaman yanında bir refakatçi getirebilirsin. Ayrıca...” Yeniden derin bir soluk aldı, ellerini geri çekip kollarını göğsünde çaprazladı. “Ayrıca orada çocukluk travması yaşayanlar için de bir klinik var, ben de orada olacağım.”

“Sen neden orada olacaksın, Danny?” Gözlerine bakmaya çalıştım ama bakışlarını karşıdaki sokak lambasına sabitlemişti ve hiç kıpırdatmıyordu. Tırnaklarını çıplak kollarına geçiriyordu ve dudaklarını birbirine o kadar sıkı bastırıyordu ki tek kelime etmeyeceği açıktı.

Usulca ona doğru yaklaştım, tırnaklarını derisine daha fazla batırmaması için ellerini geri çekmeye çalıştım.

“Danny, benimle konuşur musun?” Ben ellerini kolumdan ayırmaya çalıştıkça o daha fazla bastırıyordu. Ben ona yaklaştıkça o arabanın el verdiği ölçüde kendini geriye çekiyor ve benden uzaklaşıyordu. Bir an arabadan ineceğini bile düşündüm.

Çok yakınsın, diye fısıldadı iç sesim. Ona çok yakınsın!

Onu bırakıp koltuğuma geri oturdum. Biraz rahatladı ve birkaç kez karnından nefes almaya çalıştı.

“Biliyorsun,” diye fısıldadı. “Zaten ileride sana bunu bizzat ben anlatacağım ama biraz daha sabırlı olman gerekiyor.”

“Tamam.”

“Teşekkürler,” dedi ve bana doğru dönüp elimi tuttu ve parmaklarımın üstünü hafifçe öptü.

“Tina da travma seanslarına katılacak mı?”

“Evet.”

Şimdi tam zamanıydı. Uzun süredir aklımı kurcalayan bir konu vardı. Ona sormak istediğim, daha doğrusu ondan almak istediğim bir söz.

“Bana bir keresinde uyuyamadığı zamanlarda senin yatağına geldiğini söylemişti.”

“Doğru,” dedi ve yeniden karnından nefes almaya başladı. “Bunu arada bir yapıyor.”

“Öyleyse bütün anıları tazelendiğinde bunu büyük olasılıkla klinikte de yapacaktır. Yani geceleri uyuyamadığında seninle uyumak için yatağına gelecektir?”

Danny stresten tırnağını yemeye başladı. “Bu muhtemel, yani büyük ihtimalle evet, gelecektir. Bu o kadar kötü mü?”

“Evet, benim için kötü,” dedim. Saçımın bir telini parmağıma dolamaya başlamıştım.

Şimdi bir korkak gibi davranma, haydi söyle ona!

“Benim için kötü; çünkü ben senin sadece bana ait olmanı istiyorum.” Sonunda söylemiştim, artık geri alamazdım.

Danny’nin yüz ifadesi hiç değişmedi. “Benden beklediği sadece güven ve samimiyet. Şefkat ya da ilişki beklemiyor. Mesele onun kendisini güvende hissetmek istemesi sadece.”

“Tecavüzden korkan bir kızın başka bir erkeğin yatağına girerek samimi olmak ve kendisini güvende hissetmek istemesi tuhaf değil mi?” Ses tonuma çok özen göstermem rağmen bu konuda duyduğum rahatsızlığımı gizleyememişim.

Danny burnundan nefes verdi ve belli belirsiz şekilde gülümsemeye başladı. “Aslında bu hiç tuhaf değil, ne de olsa tanımadığı bir adamın yatağına girmiyor, benimki-ne giriyor.” Başını olumsuz anlamda salladı. “Haydi ama, Ducky. Şimdiye kadar beni tanımış olman gerekirdi. Ben öyle biri değilim. O kızlarla flörtleşmem sadece bir gösteriden ibaretti. O ben değildim. Christina’yı çıplak hâlde kucağıma bile bağlasan aramızda asla bir şey olmaz!”

Cümlelerindeki her bir kelime tamamen doğruları yansıtıyordu, bunu gözlerinden ve yüz ifadesinden anlayabiliyordum.

“Evet,” dedim sakince. “Bunu biliyorum!”

Danny tamamen bana dönüp sol yanağıma avucunun içine aldı. Arabanın karanlık olmasına rağmen gözlerindeki mavi parıltıyı görebiliyordum.

“Seni seviyorum, Jessica,” diye fısıldadı. “Hayatım boyunca kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim.”

Bunca zamandan sonra bana aşkını ilk defa ilan etmişti, bense ona tek kelime dahi yanıt veremeden donup kalmıştım.

Danny sessizce gülerek burnumun ucunda bir anahtar sallamaya başladı.

“Olur da canın sıkılırsa ve araba kullanmak için bahane ararsan bize gelip çiçekleri sulayabilir ya da kediye besleyebilirsin.”

Evde ne sulanacak bir çiçek ne de beslenecek bir kedi vardı. Bundan sonra onun evi bana her zaman açık olacaktı. İstedğim zaman gidip gelebilecektim.

İlk mesaj yolculuğun ilk günü geldi.

Ducky,

Buraya rahat vardık. Kaldığımız yer harika, bir tepenin üstünde bulunuyor. İnsanlar çok nazik, ayrıca yemekler de güzel.

Tina'nın odası benim odamın hemen yanında ve bunun için çok mutlu (uzun yol yürümeyi pek sevmiyor da).

Ama buranın en güzel tarafı, tüm kızların sarışın ve doksan-altmış-doksan olmaları.

Sütun gibi bacakları var.

Yani sonuç olarak seni özlemeyeceğim!

Danny

Sesli bir kahkaha attım. Leika'yla yürürken bir yandan da tuşlara basarak cevap yazıyordum.

Rahat varmanıza sevindim. Tina'ya da selam söyle. Gece-leri yanına geliyorsa en azından benim yerime de sıkıca sarılsın sana.

Orada eğleniyor olmana sevindim ama benim de burada boş duracağımı sanıyorsan yanılıyorsun.

Ehliyetimi alır almaz evine gideceğim ve kediye pencereden aşağı atacağım!

Not: Benim de bacaklarım sütun gibi!

Hemen bir mesaj daha geldi.

Tina'ya selamını söylerim. :-)

Bilmem fark etmiş miydin ama benim evim giriş katta. Lanet olası kedi muhtemelen hayatta kalacak.

Burada geçireceğimiz zamanın gerçekten yararlı olacağını düşünüyorum, bu benim için de geçerli.
Şimdiden seni özledim, umarım yakında gelirsin.
Not: Sarı saçtan hiç hoşlanmam!

HAZİRAN 2000

“Tanrı aşkına, neden hep bu kadar hızlı sürmek zorundasınız ki?” diye söylenmeye başladım.

Gözlerim hız göstergesine kaydı. Hızımız saatte iki yüz yirmi kilometreydi.

“Bu otobandaki ideal seyir hızı,” dedi Ricky, özür diler gibi. “Peki, neden ‘zorundasınız’ dedin? Benden başka kim arabayı bu kadar hızlı kullanıyor?”

“Danny de tam bir çılgın gibi kullanıyor!” dedim hemen.

“Sonuçta oraya bir an önce varmak istiyoruz,” dedi ve isteksizce de olsa ayağını gazdan çekip biraz yavaşladı.

“Böyle iyi mi?” Yine her zamanki Latin gülümsemesi yüzündeydi.

Başım la onayladım fakat onu bu zamana kadar çok iyi tanımıştım, ilk fırsatta gazı yeniden kökleyeceğini biliyordum.

Ondan gerçekten hoşlanıyordum. Yalnızca Danny’nin arkadaşı olduğundan ya da iyi kalpli ve nazik olduğundan değil. Ona her zaman güvenebileceğimi biliyordum. Gerçi dışarıdan bakınca tam maço erkeklere benziyordu ama bunu en başta Danny için de düşünmüştüm. Ricky kadınları severdi, hele ki sarışinsa, manken gibi bir vücudu ve çekici göğüsleri varsa.

Vanessa ne sarışındı ne de tam olarak onun aradığı tarzdaki kızlardandı, Ricky en başından beri onun hakkında ciddi düşünmemişt i ve bunu her ikisi de biliyordu. Bera-

ber birkaç ateşli gece geçirmişler ve birbirlerine doyunca da ayrı yollara gitmişlerdi.

“Danny’yle nereden tanışıyorsunuz?” diye sordum, hız ibresi yeniden yükseliyordu.

“Biz Rottweil’de onunla aynı okula gittik,” diye yanıtladı. “Onu Almanya’ya geldiğinden beri tanıyorum.”

“Önce Rottweil’de mi yaşamış?”

“Evet, sana anlatmadı mı? Yurda yerleştikten sonra taşındı.”

“Daha önce nerede yaşadığını bilmiyordum. Kendisinden bahsetmekten pek hoşlanmıyor.”

“Kim hoşlanıyor ki?” diye yanıt verdi. Bir süre sustuk, aklımdaki soruların bir kısmına ondan yanıt alabileceğimi umarak, “Öyleyse bu onun için çok kötü olmuş. Önce annesini ve babasını kaybetmiş sonra da en yakın arkadaşından uzak bir yere taşınmak zorunda kalmış,” dedim.

Ricky şaşkın bir hâlde birkaç saniye boyunca soru soran gözlerle yüzüme baktı.

“O kendi isteğiyle o kadar uzağa gitti. Bu bizim için hiç sorun olmadı, benim o zaman da ehliyetim vardı ve sürekli olarak yanına gidip geliyordum. Bu arada bir saat içinde oraya varmış oluruz,” dedi, hızı yeniden iki yüze yükseltmişti.

“Danny’nin babasıyla bazı sorunlarının olduğunu biliyorum,” dedim. Ricky’e dikkatle baktım, dudaklarını ısırma-ya başlamıştı. “Ama yine de ailesini trafik kazasında kaybetmesi çok kötü olmuş doğrusu!”

“Trafik kazası mı?” deyip bana baktı, bir şeylerin ters gittiğini o an anladım. Sonra, “Evet, bu onun için gerçekten çok zor bir dönemdi,” diyerek toparlamaya çalıştı.

“Tahmin edebiliyorum,” dedim üzülmüş gibi yapılarak.

“Ama yine de kendini çok iyi toparladı,” dedi ve konuyu değiştirdi. “Ehliyet sınavın ne zaman?”

“Haftaya.”

“O zaman sana bol şans dilerim. Peki, heyecanlı mısın?”

“Heyecanlıyım ama başaracağımı biliyorum,” diye yanıt verdim ama aklım tamamen Danny’deydi. Bulduğum ilk fırsatta ailesi hakkında bana neden yalan söylediğini ona sormam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim.

“Geldik, bak şurası.”

Hafifçe öne eğilip gözlerimi kıstım ve pencereden dışarı bakmaya başladım. Yeterince yaklaştığımızda Danny ve Christina’yı gördüm. Üstelik yanlarında biri daha vardı, büyük ihtimalle orada çalışan görevlilerden biriydi. Bina ormanın ortasındaydı ve şehre gerçekten de çok uzaktı. Görünürde otlardan ve ağaçlardan başka bir şey yoktu. Aslında bu durum gayet akla yatkındı, ne de olsa oradakiler şehirde yaşadıkları sıkıntıları daha sakın bir yerde atlatmaya çalışıyorlardı.

Ben tam Danny’ye doğru yürüyordum ki Christina boynuma atladı.

“Jessica,” diye bağırdı. “Geldiğin için o kadar mutluyum ki! Seni çok özledim.” O sırada Ricky de yakın arkadaşının omzuna yumruk atarak onunla selamlaştı, sonra da Christina’yla tokalaştı. „

Christina çok iyi görünüyordu, bunu hemen fark ettim. Yüzü pembeleşmişti ve biraz kilo almıştı. Onun yanından alelacele ayrıldığım için üzüldüm ama bir an önce Danny’ye kavuşmak istiyordum.

Danny’ye doğru yürüdüm, beni kendisine çekip tutkulu şekilde öptü. O güven veren kokusunu içime çektim. Ellerimi belinin etrafına dolayıp ona sıkıca sarıldım. Bir

süre sonra Danny'nin bundan rahatsız olduğunu hissettim ama bunu hiç fark etmemişim gibi yapıp kollarımı çözdüm ve ona gülümsedim.

"Nasılsınız, nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Yorucu," dedi Danny.

"Açıkçası ben uzun zamandır kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," dedi Christina, gözlerinin içi ışıldıyordu. "Buradan çıktığımda bu konu benim için tamamen kapanmış olacak!"

Kendisiyle gurur duyuyordu, bunu tavırlarından görebiliyordum. "Jessica, inanabiliyor musun? Bunu başaraçam! Ben de normal bir hayat süreceğim. Yaz bitince spor salonunda çalışacağım. Üstelik seneye bir meslek de edinebilirim. Tanrım, sana anlatmam gereken o kadar çok şey var ki!"

Ricky arkama geçip, "Seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Danny'ye. İkisi kaşla göz arasında ortadan kayboldular, ben de Christina'yla kalıp onu dinledim.

Nihayet ehliyetimi almayı başarmıştım.

Doğum günümünden bir gün sonraki ilk işim ağabeyimle birlikte arabamı Alexander'ın atölyesinden almaya gitmek oldu.

Oraya vardığımızda Alexander bir egzozla uğraşıyordu. Diskoda olanlardan sonra ne görüşmüş ne de birbirimizden haber almıştık.

"Merhaba," dedim, sakın bir sesle konuşmaya çabalıyordum. Arabamı alacağım için çok heyecanlıydım ve bu heyecanımın ondan kaynaklandığını sanmasını istemiyordum. "Nasılsın?"

Başıyla selam verdi. "Geçmiş doğum günün kutlu ol-

sun, Jessica,” dedi. Arabayı işaret edip, “Birlikte bir tur atmak ister misin? Nasıl çalıştığını sana bir kez daha göstermek isterim.”

“Tamam,” dedim ve sürücü koltuğuna oturdum. Ağabeyim de arka koltuğa oturup kemerini bağladı. Normalde kemer bağlamayı seven biri değildi, bu yüzden ona sinirlendiğimi belli eden bir bakış attım. O ise bana omuzlarını silkerek karşılık verdi.

“Kusuru bakına ama beni neyin beklediğini bilmiyorum,” diye savundu kendini.

Bu arabayı sürmek hayallerimi süslemişti. Spor süspanسیونlar nedeniyle araba neredeyse yere yapıştı. Alexander’ın yardımıyla arabayı park etmeyi bile başardım. Kim bilir, belki ileride bir gün onunla arkadaş olabilirdik.

Aynı günün akşamı odama girdiğimde yatağımın üstünde kocaman bir paket gördüm. Bir doğum günü kartı ile kaliteli bir çift paten paketin içinden bana bakıyordu. Elimi patenin üstünde gezdirdim, tekerlekleri yumuşacıktı. Kart, Christina ve Danny’den geliyordu.

Doğum günün kutlu olsun.
(Başka mazeretin kalmadı!)

Bunlar hayatımda gördüğüm en pahalı patenlerdi.

Danny arabamı görünce ıslık çaldı. Artık arabam da olduğundan, fazla dayanamayıp ilk hafta sonu iki yüz elli kilometre yolu aşip onun yanına gitmiştim.

“Güzel araba,” dedi sırtarak. “Buraya bununla sağ salim gelebilmeğe şaşırdım.”

Beni kızdırmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. “Tina nerede?” diye sordum.

“Dışarıya bir saat sonra çıkabilir. Güvenlik görevlileri ancak o zaman bahçede oluyor, ayrıca hava kararmadan da geri dönmesi lazım. İlk altı hafta dışarıyla bağlantıyı çok kısıtlıyorlar. Risk almak istemiyorlar.”

“Peki, ben sana onun için bir paket uyuşturucu versem?” diye sordum merakla.

“Onu içeri sokmam mümkün değil,” dedi eski binayı işaret ederek. “Oraya girmeden önce insanları tamamen soyup üst araması yapıyorlar.”

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedim, bu söylediğine inanamamıştım. “Dışarıya her çıkışından sonra içeriye girerken seni soyuyorlar mı?”

“Evet.”

“Hadi ya.” Üzülmüştüm. Onun gibi dokunulmaktan rahatsız olan birisinin buraya her ziyarete gelişimde benim yüzümden tanımadığı kişiler tarafından aranması hiç hoş değildi. Buraya sık gelmemek için kendimi tutmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

“Odaları da sürekli olarak arıyorlar. Yani en iyi şekilde korunuyorum.” Gülüp elini bana doğru uzattı. “İznin olursa anahtarı ver de bir tur atayım.”

Christina’nın bize daha sonra katılacak olmasına aslında çok sevinmiştim. Danny’yle baş başa vakit geçirmeyi özlemiştim. Artık otoparkta ne kadar baş başa kalabilirsek... Gerçi arabamdan o kadar etkilenmişti ki şu anda baş başa olduğumuzu unutmuş gibiydi.

Danny gazı sonuna kadar kökledi, ben ağzımı dahi açmadan koltuğa sıkıca tutundum.

“Bu araba senin için çok hızlı,” dedi. “Bu kadar hızlı olması hiç hoşuma gitmedi.”

Ellerimi sımsıkı tuttuğum koltuktan alıp bacaklarımın üstüne koydum. “Aslında hızı önemli değil,” dedim. “Ben senin gibi gaza sonuna kadar basmıyorum, tam aksine arabayı dikkatli ve güvenli bir şekilde sürüyorum,” dedim.

Anlaşılan verdiğim yanıt hoşuna gitmemişti, sessizce homurdandı.

“Sence Tina başarabilecek mi?” diye sordum. Onun için endişeleniyordum.

“Aslında başaracağını düşünüyorum ama yine de geri dönme tehlikesi var. Onu gözümün önünden pek ayırmamam lazım, bu yüzden yeniden benimle eve gelecek, ne yapacağımıza o zaman bakacağız.”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Bence gayet iyi gidiyor. Başaracağına inanıyorum.”

TEMMUZ 2000

Salonun orta yerinde duran kocaman bir valizle pencereden dışarıyı seyrediyordum. Dannylerin cuma günü öğleden sonra gelmelerini dört gözle beklemiştim. Biraz daha orada kalsalar burada çıldırabilirdim sanırım. Özellikle Danny'nin yokluğu beni çok zorlamıştı. Onu yeniden etrafımda görmek bana iyi gelmişti ve pazar akşamına kadar buradan ayrılmak gibi bir niyetim yoktu.

Eşyalarımı koyabilmem için dolabının bir bölümünü boşaltıp bana yer açmıştı. Banyoda da bana bir çekmece ayarlamıştı. Yanımda köpek sepeti bile getirmiştim ve doğal olarak onu da Danny'nin odasına koymuştum. Bana bir şey demiyorlardı, eve istediğim gibi yerleşmekte özgürdüm. Yanımda üç bozkır zebrası, beş deve kuşu ve Namibya'dan iki aç çocuk getirsem bile hiç sorun etmezlerdi.

Christina nefes kesici görünüyordu, bu da içimdeki kıskanç kuşların kanatlarını çırpmasına neden olmuştu. Vücut ölçüleri kısa sürede hızla toparlanmıştı. Saçları parlıyordu ve gözleri ıslık ıslık. Gerçekten çok güzel bir kızdı, Danny'yle birlikte olsalar büyük ihtimalle göz kamaştırıcı bir çift olurlardı.

"Hâlloldu!" dedi Tina ve gülümseyerek anlatmaya başladı. "Spor salonundaki geçici işe kabul edildim. Haftanın üç günü oradaki barda çalışacağım."

"Bu harika bir haber, Tina!" Onun adına gerçekten sevinmişim.

"Tek sorun Danny'nin beni oraya götürüp getirmek zorunda kalacak olması. Ne yazık ki oraya otobüs yok. Ben daha iyi bir yer bulana kadar böyle idare edeceğiz. Ge-

en hafta bir sürü iş başvurusu yaptım, bunlardan birinin olumlu sonuçlanması lazım.”

Vay canına! İşte bu çok güzel bir haberdı.

“Tina,” dedi Danny. “Ehliyet başvurusunda bulunmak istersen bana söylemen yeterli, masrafları ben stlenirim. Arabayı da paylaşabiliriz ama eğer istemezsen sana yeni bir tane alabilirim.”

“Asla olmaz,” diye karşı ıktı Tina. “Senden bunların hiçbirini istemiyorum, kendim para kazanıp biriktirmem lazım.”

Danny iini çekti. “Ama bu çok saçma. Bunların bana bir şey kaybettirmeyeceğini biliyorsun, değil mi?”

Demek işler böyle yürüyordu. Christina istemese de Danny bazı şeylerde ona ısrar ediyordu.

Günün geri kalanını koltukta geçirdik. Danny ve Christina et yemedikleri için büyük boy bir vejetaryen pizza sipariş ettik. Bu duruma alışmam gerektiğini bir kez daha anladım.

Doğrusu tuhaf bir arkadaş grubu olmuştuk. Danny ayaklarını uzatıp oturmuştu. Sağ kolunun altında ben, sol tarafında da başını Danny’nin karnına yaslamış olan Christina vardı. Tıka basa pizza yemiş, gazlı içecekler imiştik. Danny genellikle yediklerine çok dikkat ederdi ama arada sırada kontrolünü tamamen kaybettiği de olurdu, bugün de öyle olmuştu. DVD oynatıcıya iki komedi filmi koyup izledik, az daha gülmekten koltuktan aşağı dşecektik.

Gece yarısı olduğunda yatağa girmek için hazırlanmaya başladık. Üçümüz birden banyoya geçtik. Christina’nın Danny’nin yanında tamamen soyunmasına hiç şaşırmamıştım. zerinde i çamaşırlarıyla dişlerini fırçalamaya başladı. Dişlerini fırçalarken göğüsleri styenininde içinde sallanıyordu. Danny de üstündeki baksır şortu ve tişörtüyle dişlerini fıralıyordu. İkimizin bakışları aynada buluştu,

kendimi onun mavi, yeşil ve kahverengi karışımı gözlerine bakarken buldum. Elimde diş fırçasıyla lavabonun boşalmasını beklerken Danny'yi süzüyordum. Christina'nın sallanan göğüslerine baktıysa bile ben görmemiştim. Ben üstümü yatak odasında değiştirdim, her şeyin bir sınırı olmalıydı.

Yatağın üstüne mavi ve gri renkli bir nevresim örtülmüştü. Nevresim tertemiz kokuyordu, kumaş vücuduma değer değmez soğuktan ürperdim.

Danny odaya gelip kapıyı kapattı. Leika huzurlu şekilde halının üstüne yayılıp çoktan uyku moduna geçmişti. Aslında Leika'nın Danny ve Christina'yı yeniden gördüğünde bu kadar sevineceğini hiç düşünmemiştim. Sırt üstü yatıp onlara karnını kaşıtmıştı, bunu kolay kolay yapmazdı.

"Pencereyi açık bırakabilir miyim?" diye sordu Danny. "Yattığım odanın penceresini hep açarım da."

"Elbette," diye yanıtladım. "Kışın ortasında açık bırakmadığın sürece hiç sorun olmaz."

Özür diler gibi gülümsedi. "Ama sadece sıcaklık sıfırın altına düştüğünde..."

Evet. Bu iş hayli eğlenceli olacak gibi görünüyordu. Bugüne kadar Danny ve Christina'nın panjurları kapattıklarını ya da asansör kullandıklarını hiç görmemiştim. İkisi de son derece klostrofobiktiler.

"Hangi tarafta yatıyorsun?" diye sordum.

"Fark etmez, öyle takıntılarım yok."

"Christina geceleri yanına geldiğinde hangi tarafta yatıyor?" diye sordum, ona meydan okuyan bir bakış atarak.

O da aynı bakışı bana attı, sanırım ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. "Yatağın boş olan tarafında," diye yanıt verdi.

Kararımı değiştirdim, kapı tarafını ona bırakıp diğer tarafa geçtim. Danny de ışığı kapatıp yanıma uzandı. Komedinin üstündeki abajur açıktı, onun mavi gözlerini görebileceğim kadar etrafa ışık saçıyordu.

“Şimdi emin oldum,” dedim, memnun bir ifadeyle. “Gözlerin lens değilmiş.” Lens olsaydı yatmadan önce onları çıkarmak zorunda kalırdı.

“Ne?” dedi şaşkınlıkla.

“Gözlerin,” diye yanıt verdim. “Öyle farklı bir mavi renge sahip ki onların lens olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayır, gözlerim gerçek,” deyip hafifçe gülümsedi. “Gerçekten geçen seneden bu yana gözlerimin lens olup olmadığını mı merak ediyordun?”

“Evet,” dedim, utangaç bir ifadeyle.

“Ducky, bunu bana sorabilirdin.”

Yanaklarım biraz kızardı ama şükürler olsun ki lamba kapalıydı, kızardığımın çok belli olmadığını umut ediyordum. “Soramadım.”

“Sormak istediğin herhangi bir şey varsa sorabileceğini biliyorsun, değil mi? Bana istediğin her şeyi sorabilirsin.”

Başımla onayladım. Komodinin üstündeki ışığı kapatmak için hamle yapmıştı ki birden bana dönüp, “Bunun benim için yeni bir şey olduğunu bilmeni istiyorum,” dedi.

“Nasıl yani? Bugüne kadar bir kızla aynı yatakta hiç yatmadın mı?” Ciddi olamazdı.

“Yattım ama uyumak için değil,” dedi kısık sesle.

“Nasıl yani? Sonra onları odandan mı kovuyordun, ne yapıyordun?”

Yüzünde oluşan sırıtişa inanamıyordum. “Aslına bakılırsa, evet... Onun gibi bir şey yapmış olabilirim.”

Gözlerimi devirdim, bu tam da ona göre bir hareketti zaten. “Sana bazen inanamıyorum!”

“Çoğu kez onları yataktan atmama gerek kalmıyordu; çünkü onları genellikle yatağıma almazdım, kapının arkasında bir yer...” derken birden durdu ve kendisini toparladı. “Asıl söylemek istediğim, bu gece gözümü kapatıp

kapatamayacağımı bile bilmiyorum. Bugüne kadar Christina'nın dışında yanımda kimse yatmadı."

İlla uyumak zorunda değiliz, diye uyardı beni iç sesim ama elbette bunu ona söyleyecek cesaretim yoktu.

Danny ona bir şey sormak istediğimde sorabileceğimi söylemişti.

"Başkalarının doğru yaptığı, benim yanlış yaptığım ne var?"

"Ha? Sen neyi yanlış yaptın ki?" Danny soruyu anlamamıştı.

"Nasıl desem," dedim, o sırada yeniden kızardığımı hissettim. "Anlaşılan başkalarının sana yaklaşmasına izin vermişsin."

Danny gülümsedi. "Senin diğerleri dediğin topu topu üç kişiydi. Ayrıca yanıyorsun, onların bana yaklaşmasına izin vermedim. Onlar beni kendilerine yaklaştırdılar. Bu ikisi arasında büyük bir fark var."

"Danny..." diyerek söze başladım ama ne diyeceğimi tam olarak bilmiyordum. Buna bir çözüm bulmamız gerekiyordu. Aslında pek bir çözüm önerim de yoktu. "Ben de kendimi sana sunabilirim."

Bunu duyunca yüzünde hiçbir tepki oluşmadı. "Şimdi sana bunu nasıl açıklayabilirim ki... Yani bu onlarla biraz... Duygusuzcaydı... Hatta daha da kötüsü... Kabaydı. Romantizm ve aşk söz konusu değildi."

Bana sevgi dolu gözlerle baktı. "Bu bizim için istediğim bir şey değil."

Duygusuz, kaba ve aşktan yoksun olmaz zaten.

"Onları sevdin mi?" diye sordum, konuyu biraz değiştirmeye çalışarak.

"İlk ikisini sevmiştim ama seni sevdiğim gibi değildi, zaten onlar da birkaç ay sürdü."

Tam onlarla neden yürümediğini soracaktım ki Danny hızlı davrandı. “Peki, sen? Sende durum nasıldı?”

“Sadece Alexander,” diye yanıt verdim. “Sanırım onu sevmiştim, en azından o zamanlar öyle düşünüyordum.”

Danny birkaç saniye duraksadı, sonra tamamen bana dönüp, “Seni seviyorum, Ducky,” dedi.

“Ben de seni seviyorum.”

Yeniden arkasını döndü ve abajuru kapattı.

“Danny?” diye seslendim.

“Hı?”

“Bana ailen hakkında neden yalan söyledin?”

İç çekti ve yattığı yerden doğrulup bana baktı. “Yalan, doğruyu söylemekten çok daha kolaydı. Kusuruma bakma.”

“Yani ikisi de hayatta?”

“Evet, kazada ölmediler.”

Ben de doğrulup oturdum ve sol yanağına dokunarak, “Bu da yalandı, değil mi?” diye sordum.

“Hayır, o gerçekten anlattığım gibi oldu ama bir kaza değildi. Babam şişeyi yüzüme bilerek attı. Hastaneye kaza olduğunu söyledik, yüzüme on iki dikiş atıldılar.”

“Neden böyle bir şey yaptı?”

“Bir akşam babamla çok tartıştık. Çok sarhoştum. Çene-mi kapatmam gerektiğini biliyordum ama bir türlü yapamadım. Kavgaya büyüdüm ve o da sinirlenip bana şişe fırlattı.”

Ailesiyle yaşadıklarını düşündükçe sırtımdan aşağı doğru sanki bir ürperti indi. Bir insan bir başkasının yüzüne şişe atabilecek kadar nasıl nefret dolu olabilirdi merak ediyordum doğrusu. Belki tanımadığı birine atabilirdi ama kendi canından olan bir çocuğa bunu nasıl yapabilirdi ki?

“O zaman kaç yaşındaydın?”

“On üç.”

“Yani benim gibi seni önceden tanımayanlara bunun

bir kaza olduğunu söylüyorsun?” Şoku üstümden hâlâ atamamıştım.

“Aynen öyle,” dedi sessizce. “Dışarıya hep güzel olanı göstermek çok önemlidir, bunu çok küçük yaşta öğrenmiştim.”

“Peki, bilmem gereken başka şeyler de var mı?” Aslında bu saçma soruyu neden sorduğumu bilmiyordum. Benden bir şeyler sakladığı apaçık ortadaydı ama bunu kendisini korumak için yapmıyordu, beni korumak için yapıyordu.

“Evet,” dedi düşünceli bir tavırla. “Bir şey daha var. Bunu sana bir gün anlatacağıma söz veriyorum ama o gün bugün değil.”

“Neden bugün değil?”

“Bunun için önce kendimi hazırlamam gerekiyor. Böyle şeyleri kolayca anlatamıyorum. Hem bence bugünlük bu kadar yeterli.”

“Bir çırpıda söyleyip kurtulsan olmuyor mu?” diyerek şansımı son kez denedim.

Lambayı kapattı ve yatağa girip yorganı omuzlarına kadar çekti. “İyi geceler, Ducky.”

İçimdeki bütün nefesi dışarı verip, “İyi geceler,” dedim. Birkaç saniye öyle durduktan sonra yatağa uzanıp Danny’ye yaklaştım. Kolumu yorganın üstünden ona sarıldığımda Danny sanki bunu bekliyormuş gibi elimi tutup yorganın içine aldı ve parmaklarını benimkilere doladı. Muhtemelen sabaha kadar da bırakmaya niyeti yoktu.

Hafta sonu annemin ve dedemin doğum günleri vardı. Bütün cumartesi gününü ailemle birlikte büyük babamlarda geçirdik. Bu kalabalık aile buluşmaları Danny’ye

belki fazla gelir diye düşünmüştüm ama yanıldığımı fark etmem yine uzun sürmedi. Danny birbirine karışan bunca sesin oluşturduğu gürültüden rahatsız olmuyor aksine keyif alıyor gibiydi. Akrabalarım onu sevmişlerdi. Danny'nin yaşlı insanların anlattığı onca hikâyeyi nasıl sabırla dinlediğini izliyordum. Bugün yeni bir şey daha fark etmiştim, Danny çocukları seviyordu. Onlarla çok güzel anlaşıyordu. Çocuklar da onu sevmiş gibi görünüyorlardı. Sürekli olarak ya oyuncaklarını Danny'ye gösteriyorlar ya da oyun oynamak için onu bahçeye çağırıyorlardı. Danny akrabalarımınla sohbet etmekle meşgul olduğunda da onun üstüne çıkıyorlardı. Gözümde birden onun ne kadar iyi bir baba olabileceği canlandı.

Akşam eve vardığımızda ben baş ağrısından yorgun düşmüştüm, o ise en iyi modundaydı, keyfi yerindeydi. Ona her hafta sonunu ailemle geçirmesini rica etsem büyük ihtimalle ısrar etmeme gerek kalmadan bunu seve seve kabul ederdi. O sırada Danny'nin böyle bir aile ortamında daha önce hiç bulunup bulunmadığı sorusu aklıma takıldı. Belki de güzel bir aile günü geçirmeyeli yıllar olmuştu. Peki, ailesi yaşadığına göre annesine ne olmuştu? Kardeşi var mıydı? Muhtemelen Almanya'da tek başına değildi, ailesinden birileri burada olmalıydı. Uygun bir zamanda annesine ne olduğunu sormam gerektiğini, hatta mümkünse beni onunla tanıştırmasını istemeyi düşündüm.

Onunla güzel bir uyku alışkanlığı yakalamıştık, bu benden çok onun hoşuna gidiyordu. Akşam yataktayken biraz sohbet ediyorduk, sonra ben sol tarafıma dönüyordum, o da karnını sırtıma yaslıyordu. Ellerimizi kalçamın üzerinde birbirine kenetleyip uykuya dalıyorduk. Bu pozisyondayken kontrol tamamen onda oluyordu, böylece gece dokunmamam gereken yerlerine yanlışlıkla dokunmamdan

korkmasına gerek kalmıyordu. Acaba onda kaldığım bu ilk haftada geceleri uyuyabilmiş miydi? Sabah kalktığımda onu gece yattığı pozisyonda buluyordum. Elimi bir saniye dahi bırakmıyordu, beni bırakmıyordu.

AĞUSTOS 2000

Bu cumartesi günü hava çok sıcaktı, biz de güne daha sakın başlamıştık. Ben at binmek için Leika'yla ahıra gitmiştim, Danny de önce koşmaya sonra da biraz antrenman yapmak için spor salonuna gitmişti. Öğlene doğru Leika'yı annemlerin evine geri götürdüm. Onu yeniden Danny'nin evine götürmek işkence olurdu. Ben ve Danny, Maya'yla kısa bir yolculuk yaptık. Hava gerçekten sıcaktı ve güneşin altında kavrulmaya hiç niyetimiz yoktu. Öğleden sonra tayları otlatırken ıhlamur ağacının gölgesine uzanıp günün geri kalanında ne yapabileceğimizi düşünmeye başladık. Aslında havuza gidebilirdik ama üşendik. Sonuç olarak kendimize bir akaryakıt istasyonundan dondurma aldık ve bulduğumuz en yakın dereye ayağımızı daldırıp müzik dinledik.

Danny'nin müzik zevki alışılmışın epey dışındaydı. Ya kısık sesle kederli ve epik müzikler dinliyordu ya da derin anlama sahip İngilizce şarkılar dinliyordu. Sözlerini hızlı söylemeleri nedeniyle genellikle anlayamıyordum ama Danny her defasında bana elinden geldiğince açıklamaya çalışıyordu.

Yol üstündeki bir birahane hızla bir şeyler yedik ve sıcak havada yapacak başka bir şey bulamadığımızdan kendimizi evdeki koltuğa attık. Christina cuma akşamı bir arkadaşına gitmişti ve pazar günü dönmeyi planlıyordu. Söylediğine göre arkadaşı Natascha'yla vakit geçirecekti fakat bence Danny'yle baş başa zaman geçirebilmemiz için bizi evde yalnız bırakmak istemişti.

Matrix izliyorduk, daha doğrusu Danny izliyordu, ben-

se sadece onu izliyordum. Bir ara filmdeki bir şeye güldü ve ben neyin komik olduğunu bile anlamadan ona gülümsemeye başladım. Gerçekten de gülerken gözleri daha güzel parlıyordu.

Dizlerimin üstünde Danny'ye biraz daha yaklaştım ve başımı koluna yaslayıp sol elimle onun sağ elini tuttum. Danny başını filminden kaldırıp bana baktığında sanki bakışlarıyla beni boğdu ama tatlı bir boğulmaydı bu. Onun gözlerinde boğulmak bir rüya gibiydi. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve içim kıpır kıpır olmuştu. Danny ellerimizi çözdü ve kolunu kaldırarak başımı omzuna yaslayabilmem için bana fırsat verdi. Ben de bu fırsatı hemen değerlendirdim, o da bana kolunu doladı. Yüzüme düşen birkaç saç telini özenle arkaya toplayıp usulca alnımdan öptü. Başımı ona çevirmemle dudaklarımın dudaklarıyla buluşması bir oldu.

Bugün olsa harika olabilir aslında. Tina da yok, tamamen yalnızız.

Yavaş yavaş üzerine çıktım, öpüşmemiz giderek daha da alevlendi. Daha fazla dayanamayıp elimi tişörtünün altına soktum ve kaslı vücudunda yavaşça gezdirdim. Tam tişörtü çıkarmayı planlarken Danny dudaklarını dudaklarımdan muzip bir gülümsemeye ayırıp, "Bence durmalısınız," dedi.

Neden?

Israrcı bir şekilde ona göz ucuyla baktım, tişörtünü çıkarmak için hamle yapacaktım ki Danny elimi tutup çekti ve bacaklarımdan üstüne geri koydu.

"Hayır," dedi, ona itiraz etmemi engelleyecek kadar tatlı bir ifadeyle.

Bunu her ne kadar tatlı bir ifadeyle söylemiş olsa da artık kızmaya başlıyordum.

"Neden sana dokunamıyorum?"

“İstemediğimden.”

“Aferin,” diye söylendim. “Peki, ben de bana dokunmana izin vermezsem sen ne hissedersin?”

Omuzlarını silkip, “Hiç sorun olmaz, bir daha yeltenmem bile,” diye yanıt verdi.

“Danny, öyle demek istemedim. Sadece buna bir yerden başlamamız gerektiğini söylemeye çalışıyorum.”

Öfkeli ya da gergin olduğunda hep yaptığı gibi kollarını göğsünde birbirine çaprazladı ve en ufak bir tepki vermedi.

“Baban ve sana yaptıkları yüzünden mi?” diye sordum, sorunun yanıtını bile bile.

Danny şok olmuş gibi birkaç saniye yüzüme baktı, sonra koltuktan hızla kalkıp odayı terk etti. Ben de hemen peşinden gittim ve onu odasında yatağın üstüne oturmuş hâlde pencereden dışarıya bakarken buldum.

“Danny,” diyerek konuşmaya başladım yeniden. “Seni istismar ettiğini tahmin edebiliyorum.”

“İstismar mı?” Sesi soğuk ve aklını kaçırmak üzereymiş gibi çıkmıştı.

Lanet olsun, bu konuyu açmamam gerekirdi!

Ona biraz zaman tanı, Jessica...

Danny birden yataktan fırladı ve bir o yana bir bu yana yürüyüp, “İstismar...” diye tekrar etmeye başladı. Sanki bu kelimeyi başına gelenleri tanımlamakta hafif buluyor gibi söylüyordu.

“Bana tecavüz etti,” diye bağırdı birden.

Yüksek bir binadan aşağıya atlamışım gibi hissettim. Nihayet bunu bana söylemişti, hem de yüksek sesle.

“Anlıyor musun?” diye bağırdı bu kez. “Bana tecavüz etti üstelik defalarca, iki yıl boyunca. Annem de bunu biliyordu ama beni korumak için kılını bile kıpırdatmadı. Hem de hiç!”

“Belki bilmiyordu,” diyebildim zar zor.

“Biliyordu, hem de çok iyi biliyordu. Babam her gece saatlerce benim odamda oluyordu. Beni kurtarması için anneme bağıırıyordum ama her defasında beni duymazlıktan geliyordu. Bir gün bağıırışlarıma dayanamayıp odaya geldi. Ayaklarına kapanarak bir şeyler yapması için ona yalvardım ama o yüzüme bile bakmadı, odadan çıkıp gitti. Beni odada o adamla yine yalnız bıraktı.”

Kafese kısılmış bir hayvan gibi oradan oraya yürüyüp duruyordu. Ellerini sarı saçlarının arasında gezdiriyordu ve İngilizce küfürler ediyordu.

“Bunları sana neden anlatıyorum ki?” diyerek bu kez bana kızmaya başladı. “Sen zaten biliyordun.”

“Anlatıp içini dökmek iyi gelebilir. Belki bu şekilde bizim için de bir çözüm yolu bulabiliriz.”

Sessizce hırladı. “Ben bunu mahkemede anlattım ve sonuçta kendimi nasıl hissettim biliyor musun? Hiç tanımadığım insanların karşısında kendimi suçluymuş gibi hissettim, üstelik o sırada babam karşımda oturmuş bana gülüyordu.”

Odanın içinde dönerken birden durdu ve giysi dolabının kapısına tekme attı. Ayağında sadece çorap olmasına rağmen dolabın ahşap kapağından gelen çatlama sesini duydum. Danny hızını alamamıştı, öfke nöbeti geçirir gibi dolabın kapağına tekme atmaya devam etti. Sonunda kapak daha fazla dayanamayıp tamamen kırıldı. İyi ki Leika’yı annemlere bırakmıştım yoksa bundan çok korkar, hatta ona saldırmasına neden olabilirdi.

“Sanırım yeni bir dolaba ihtiyacım var,” dedi gayet sakin bir ses tonuyla. “Benimle pazartesi günü yeni bir tane almaya gelir misin?”

“Elbette.”

Danny homurdanarak yatağın ayak ucuna gelip oturdu.

Bakışlarını boş duvardaki hayali bir noktaya sabitleyip derin bir şekilde soluk alıp vermeye başladı.

“On yaşına kadar hayatım çok normaldi,” diye anlatmaya başladı. “Sonra bir hata yaptım ve annem düşük yaptı...”

“Bir dakika,” diyerek sözünü kestim. “Demek, sen bir hata yaptın ve annen düşük yaptı. Bu nasıl olur ki?” Bu saçma düşüncüyü onun aklına kim sokmuştu acaba?

“Sözümü kesme, beni sadece dinle, tamam mı? Sorularını sonra sorarsın.”

“Peki,” dedim ve dudağımı ısırıp onu dinlemeye başladım.

“Düşükten sonra Almanya’ya taşındık, babam burada içmeye başladı. Anlaşılan kardeşimin kaybını kaldıramamıştı ve Almanya’da yaşamaktan nefret ediyordu. Her ikisi için de bütün suçu bana yükledi. Kısacası çok mutsuzdu ve sürekli içki içiyordu. Hızını alamayıp eve eşcinsel erkekler getirir ve sabaha kadar onlarla yatarı. Sonra eve gelenlerin yaşları git gide küçülmeye başladı; çünkü onlar daha ucuza geliyordu. Annem tüm bu olanlardan haberdardı, hatta bir gün onları bu konuda tartışırken buldum. Bu tartışmadan sonra babam eve daha çok erkek getirir oldu. Yatak odasına girerler ve sabaha kadar çıkmazlardı. Ama annem hep kendisini onların arkadaş olduklarına ve içerde başka şeyler yapmadıklarına inandırırıldı.”

Birden sustu ve gözlerini yumdu. Şu an içimden yanına gidip ona sarılmak geliyordu ama bunu yapmaya çok korkuyordum. Elleri tir tir titriyordu, yine de anlatmaya devam etti. “Henüz on bir yaşma basmamıştım. Babam ilk defa odama geldi ve bana sadece sarılmak istediğini söyledi. Sonra aniden bütün vücuduma dokunmaya başladı. Bunu yapmazsam eve yeniden erkek getireceğini ama annemin bunu istemediğini, aksi takdirde boşanacaklarını

söyledi. İşte her şey böyle başladı.” Yeniden derin bir nefes alıp verdi, “Benim de ona dokunmamı istedi ve sonunda da bana tecavüz etti. Onun istediklerini yapmazsam anneme zarar vereceğini söyledi, ben de benim yüzümden annemin zarar görmesini istemiyordum.”

Ağzım açık hâlde başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. “Bütün bu olanlar tamamen onun suçu, bunun farkındasın değil mi?”

“Bugün bunun farkındayım ama maalesef o zamanlar annemi korumak için kendimi ona boyun eğmek zorunda hissediyordum. Başka seçeneğim de yoktu zaten. Sürekli evden kaçıp duruyordum ve anneme de her seferinde evden kaçması için yalvarıyordum ama o beni dinlemiyordu bile. Her defasında babam gelip beni geri alıyordu ve her şey yeniden başlıyordu.” Kısık gözlerle bana doğru dönüp alışkın olmadığım bir bakış attı. “Hâlâ bilmek istiyor musun yoksa burada bırakayım mı?”

Tanrım, söylemediği bir şey daha mı vardı?

“Bilmek istiyorum,” deyip gözlerimi kapattım, kendimi bu berbat olayların ardından gelecek daha ağır şeylere hazırladım.

“Odama geliyor ve üstümü soyuyordu. Bazen ellerimi başımın arkasında bağlıyordu ve bütün vücuduma dokunuyordu. Sırf elleriyle de değil, diliyle, hatta...” deyip sustu, gerisini getiremedi. İstemsizce ondaki hasarı düşünmeye başladım. Bunları ömrü boyunca unutamayacaktı, bu anıların izlerini ne bedeninden ne de ruhundan asla silemeyecekti. Ben de anlattıklarını dinlerken zihnimde canlanan görüntüyü unutabileceğimi sanmıyordum.

“Karyolamın baş ucunda tutunacak bir yer vardı, sırt üstü yatıp oraya tutunmak zorunda kalırdım. Kıpırdamamı kesinlikle yasaklardı. O ne yapmak istiyorsa yapardı. Fakat bir türlü kıpırdamadan duramaz, her seferinde

onun dokunuşlarından korunmak için kollarımı birbirine kenetlerdim, o zaman da beni yorulana kadar döverdi. Beni bağlayabilirdi de ama genelde bunu yapmazdı; çünkü diğer türlü daha fazla eğlendiğini söylerdi. Sonunda işini bitirip odadan çıktığı zaman bana kesinlikle yerimden kıpırdamamamı söylerdi. Bu bazen saatlerce sürerdi. Kapıda durup beni gözetler, doğrulmaya çalışırsam beni yeniden döverdi. Oklava ya da urganla dövdüğü de olurdu.”

Demek bu yüzden baskı altında olduğunu hissettiği zamanlarda kollarını göğsünde çaprazlayıp sakinleşmeyi bekliyordu.

“Gerçekten çok kötüydü, Jessica. Her cuma akşamı eve alkollü gelirdi. Odama geleceğini bildiğimden, yatağıma oturur kafesteki bir hayvan gibi kaçmayı düşünürdüm. Fakat nereye kaçabilirdim ki? Benim odam çatının hemen altındaydı ve kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Merdivenin gıcirtısını duyduğum zaman onun odama geldiğini bilirdim. Korktuğum için dolabıma saklanırdım ama bağırıp beni dışarı çıkartırdı. Onu kandırmayı bırakmam gerektiğini, odada olduğumu bildiğini söylerdi. Öfkelendiğinde canımı daha fazla acıtırırdı.”

Danny sanki dili tutulmuş gibi aniden sustu ve tişörtünü çıkarıp sırtı bana dönük şekilde yatağa oturdu. “Bak,” dedi fısıldayarak.

“Aman Tanrım!” Diyebildiğim tek şey bu oldu. Sırtının her tarafı uzun beyaz çizgilerle doluydu. Uzaktan belli olmuyordu ama yakından bakıldığında hepsini görmek mümkündü. Bir anda babasının onu bir köle gibi nasıl hunharca dövdüğü gözümde canlandı.

Parmağımı istemsizce hâlâ dikiş izleri belli olan bir yaranın üstüne değdirdiğimde, “Yapma,” diye fısıldadı ve tişörtünü giydi. Ayağa fırlayıp yeniden odanın içinde tur atmaya başladı. “Hiçbir şey umurunda değildi, istediğini

aldığı zaman dururdu. O zaman yatağıma oturur, sigarasını yakar ve benimle sohbet etmeye başlardı. Her defasında o odadan çıkarken ben hıçkırarak ağlıyor olurdum. Odamda olmadığı zamanlarda bile sigara ve içkinin keskin kokusunu alır, yaşadıklarımı hatırlardım.” Danny durdu, kollarını göğsünde çaprazlayıp bana bakmaya başladı. “Herhangi bir sorun var mı?”

Başımı hayır anlamında salladım ve ellerimle ateş gibi yanan gözlerimi yumup sakinleşmeye çalıştım. Ona ne bir şey sorabilirdim ne de bir şey diyebilirdim. Bütün kelimeleri unutmuş gibiydim, onun bu yaşadıkları karşısında söyleyecek tek bir şey bulamıyordum.

“Buraya gel,” deyip yatağın boş tarafını gösterdim.

Sözümü dinleyip yanıma geldi ve yavaşça oturdu. Şaşkın gözlerle bana bakmaya başladı. “En kötüsü de annemin bana hiç yardım etmemiş olması, aksine beni daha da ona itti. İkisinden de nefret ediyorum, aslında elimde fırsat varken onu öldürmeliydim.”

“Ne?”

“Bir gün çok büyük bir kavga ettik. On beş yaşındaydım ve az çok dövüşmeyi de öğrenmiştim. Yine bir gece içmişti ve hırsını benden çıkarmak istiyordu. Keyfine göre beni dövmeye başladı. İlk defa o gün annem onun önüne geçip beni rahat bırakmasını istedi. Babam da ona önünden çekilmesini söyledi ama o çekilmedi. Babam anneme vurdu ve onu yere düşürdü. İşte o anda sabrım taşıtı. Babama vurmaya başladım. Aslında elimde fırsat varken onu öldüresiye dövmem gerekirdi ama morarmış bir gözle onu öylece yerde bırakıp evden kaçtım. Karakola gidip onu şikâyet ettim. Ondan sonra ben çocuk yurduna gönderildim, o da hapishaneye.”

“Sen doğru olanı yaptın,” diyerek onu teselli etmeye çalıştım. “Hayatının geri kalanını mahvetmesine asla izin vermemelisin.”

Danny homurdandı.

Daha ne kadar mahvedebilir ki? diye geçirdim içimden.

“Bugün bile annemin bana neden yardım etmediğini kendime sorup duruyorum. İleride bir gün çocuklarımla olmayacağını biliyorum ama eğer olursa onları canım pahasına korur kollarım!”

Bütün bu konuyu bir gün uzun uzadıya düşünmem gerekiyordu. Bu kadar bilgi beynime fazla gelmişti ama yine de şu an yapmak istediğim tek şey onu kollarımın arasında hissetmekti.

Onu kendime çektim ve sırtını sıvazlamaya başladım. O da yüzünü omzuma gömüp iç çekti. Ona sıkıca sarıldım, ürperdiğini hissettim.

Biraz yavaşla, diye uyardı beni iç sesim. *Önce ayağa kalkmasına izin ver ki sonra sana doğru adım atabilsin.*

“Bana bunları anlattığın için gerçekten çok memnun oldum,” diye fısıldadım kulağına. “Seni anlıyorum ve sen hazır olana kadar bekleyeceğime söz veriyorum. İleride bir gün zaten hazır olacaksın.”

“Bugüne kadar kimsenin bana rızamla dokunmasına izin vermedim,” diyerek alnını omzuma yasladı. “Bu asla gerçekleşmeyecek, hiçbir zaman kendimi hazır hissetmeyeceğim.”

“Hayır, bir gün bunu başaracaksın,” diye söz verdim ona. “Bunun ne kadar süreceğinin benim için hiçbir önemi yok, seni istediğin kadar bekleyebilirim. Dünya kadar zamanın var.”

“Zaman...” diyerek başını omzumdan kaldırdı. Biraz uzaklaşıp yüzüme bakmaya başladı, gözleri doluydu.

“Zaman...” diye tekrar etti. “Bu maalesef bende olmayan bir şey.”

Birden panikledim, ellerimin titrediğini hissettim. “Neden?” diye sordum hemen. Danny dudaklarını birbi-

rine bastırınca bana her şeyi tam olarak anlatmadığını anladım. “Danny? Neden? Bana hemen söyle lütfen, neler oluyor?”

“Söyleyemem, bunu yapamam...”

“Hayır, yapabilirsin, hatta yapmalısın.” Bu sefer kolay pes etmeye niyetim yoktu. Bu gece bana o kadar çok şey anlatmıştı ki devamını da bilmeye hakkım vardı.

“Korkuyorum, ansızın çıldırıp beni arkanda bırakarak kaçıp gitmeden ve bir daha da geri gelmemenden korkuyorum.” Sessizce titriyordu, gözleri yaşla dolmuştu ama onları çabucak sildi.

“Bu daha önce oldu mu? Bu yüzden birisi seni bırakıp gitti mi?”

“Evet.”

“Ben hiçbir yere gitmeyeceğim, söz veriyorum.” Kimse beni ondan ayıramazdı, ne olursa olsun.

Boğazını temizleyip sesini toklaştırdı. “Asla tutamayacağın sözler verme.” Öfkeli hâlde pencerenin yanına gidip bana bakmaya başladı.

“Lütfen, ne olduğunu söyle artık,” diye yalvarmaya başladım.

“Tamam, söyleyeceğim!” dedi ama ses tonu her an vazgeçecekmiş gibiydi. Kollarını göğsünde çaprazladı, sonra saçlarını karıştırmak için ellerini geri çözdü. İçindeki savaş yaklaşık birkaç dakika sürdü.

“Tamam, sana söyleyeceğim.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve ağzımda hoş olmayan bir kan tadı vardı. Kendimi hiç bu kadar uçurumun kenarındaymış gibi hissetmemiştim.

“Ben HIV pozitifim.”

“Ne?”

Söylediği şey yavaş yavaş beynime doğru ilerledi ve ora-

da parladı. Beynimden iç organlarıma, oradan da hâlâ nasıl yerinde durduğuna şaşırdığım mideme kadar indi.

“Ne?” diye sordum bir kez daha. “Ama bu olamaz bunu sadece...”

Evet, böyle bir hastalığı kimler kapabilir ki? Fahişeler? Eşcinseller? Eroinmanlar?

“Ne düşündüğünü biliyorum ama düşündüğün şey doğru değil,” diye açıklamaya başladı hemen. “Ben uyuşturucu ya da ona benzer bir madde kullanmadım, bunu bana babam bulaştırdı.”

Kimden bulaştığının ne önemi var ki? İçimdeki ses bağırdıyordu: Kaç!

Yatışmak üzere olan panik hâlim yeniden alevlenmişti. Alnımda biriken ter sanki bütün vücuduma ateş yaymıştı. Bir an sıcaktan bayılacağımı sandım. Onunla yaptığımız uzun ve tutkulu öpüşmeler gözümün önünde canlandı. Kendimi ona vermek istemişim.

“AIDS misin?” Ona neden deli gibi bağırdığımı bilmiyordum.

“Tam olarak değil. HIV pozitifim. Sağlıklıyım ve herhangi bir sıkıntım yok. Hastalığım gün yüzüne çıkana kadar normal bir yaşam sürmeye devam edebilirim.”

“Ama bu bulaşıcı,” diye bağırarak konuşmaya devam ettim. “Birbirimizi bir yıldır tanıyoruz, bana bunu nasıl söylemezsin?”

Danny yeniden yanıma oturdu. “Lütfen, panik yapma,” dedi gayet rahat bir tavırla. “Korkmana gerek yok, sana bulaştırmadım. Yani daha doğrusu bulaştırabileceğim herhangi bir harekette bulunmadık. İşler tehlikeli bir hâl almadan önce sana söyleyeceğime ve seni koruyacağıma dair söz vermişim. Ben sözümü her zaman tutarım.”

“Bunu bana söylemeliydin!” diye bağırmaya devam ettim.

“Biliyorum.”

Danny sakinleşmem için kolunu omzuma atıp beni kollarına almak istedi. Ama önce, “Sana sarılabilir miyim?” diye sordu. Başımınla onayladım. Kollarının arasına girdiğimde nefesimin daraldığını hissettim. İlk defa kendimi onun yanında rahat hissetmiyordum. Şu an istediğim tek şey yatağından çıkıp buradan uzaklaşmaktı, ondan uzaklaşmaktı.

Danny nefesimin daraldığını hissetmiş olacak ki hızla kollarını üzerimden çekti. “İstersen gidebilirsin,” dedi sakin bir tavırla.

Vücudumun her hücresi gitmek için can atıyordu. Kaç, diye bağırdı iç sesim yeniden. Panik içinde etrafıma bakındım ve gözlerimle kapıyı aradım.

“Gidebilirsin. Gerçekten, hiç sorun değil.” Bu benim için anahtar cümleydi. Hızla yataktan kalkıp koridora doğru yürüdüm. Danny de peşimden geldi fakat kollarını birbirine çaprazlamış hâlde aramızda mesafe bırakarak beklemeye koyuldu. Yüzü ifadesizdi, ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

“Gitmende hiç sorun yok ama sana bulaştırdığımı düşünüp korkmanı asla istemem, sen tamamen sağlıklısın.”

Ayakkabımı giyerken ellerim tir tir titriyordu. Çantamı aceleyle vestiyerden alıp olduğum yerde durdum ve ona bakmaya başladım. Ona bir şey söylemek istiyordum ama ne diyeceğimi bir türlü kestiremiyordum.

“Pazartesi günü ben spor salonundayken gelip eşyalarını alabilirsin, böylece karşılaşmamış oluruz,” dedi usulca ve elini uzattı, bense istemsizce kenara çekildim. Yüzüme bakıp gülümsedi ama bu acı dolu bir gülümsemeydi. Sonradan bana değil kapı tokmağına uzandığını anlayınca bu hareketimden dolayı utandım.

Danny bana dış kapıyı açtı. “İstersen seni eve bıraka-

bilirim, şu anda pek araba kullanacak durumda olduğunu sanmıyorum. Arabanı da yarın Simon'la birlikte evinin oraya getirebiliriz, sorun olmaz.”

Kısa bir yanıt bile vermeden, ona değmemeye özen göstererek yanından geçip kapıdan çıktım. Bahçeden koşarak geçtim. Arabamın kilidini daha yanına varmadan uzaktan açtım. Kapıda vakit kaybetmek istemiyordum. Planladığım şekilde çabucak arabanın içine girdim ve kendimi sürücü koltuğuna bıraktım. Arabayı üçüncü denemede çalıştırabildim. Park yerinden çıkana kadar yaptığım manevralardan ve çıkardığım lastik seslerinden rahatsız olmuştum. Normalde bunu isteyerek yapmaya çalışsam herhalde beceremezdim. Ellerim direksiyondan kayacak kadar terliydi. Radyonun sesini sonuna kadar açmıştım, pencereleri de.

Mercedes'imle ana yola çıktığımda etraf karanlık olduğu için söylenmeye başlamıştım ki arabanın farlarını yakmamış olduğumu fark ettim. O sırada telefonum titredi, arabayı sürerken telefonu çantamdan alıp gelen mesajı okudum.

Eve varınca bana kısa bir mesaj at lütfen.

Sadece sağ salim gidip gitmediğini bilmek istiyorum.

Senin için endişeleniyorum. Teşekkürler.

Alaycı bir ifadeyle gülmeye başladım. İnsanı gerçekten sinir edebiliyordu. Şu an telefonu camdan dışarı atabilmek için neler vermezdim.

Son anda direksiyonu kırıp yoldan çıkmaktan kurtuldum.

Lanet olsun. Belki de gerçekten araba kullanmamalıyım.

İlk dinlenme tesisine girdim ve kendimi hızla arabadan dışarı attım. Nereye doğru gittiğimi bile bilmeden ken-

dimi karanlığın içine bıraktım. Beynim bu kadar bilgiyi kaldıramıyordu, bütün bunlar bana bir numara büyüktü. Danny bu gece bana çok fazla bilgi vermişti, hayatındaki bütün acıyı ve kederi benimle paylaşmıştı. Gerçi bu onun için de hiç kolay değildi. Onu bütün bu zorluklarla baş başa bırakmıştım.

Birden hızla koştuğumu fark ettim ve olduğum yerden Alaska'ya koşarak kaç günde varabileceğimi düşünmeye başladım. Bu geceyi unutabilir miydim? Hayatımı bu gece hiç yaşanmamış gibi dünyanın öteki ucunda saklanarak geçirebilir miydim? Bu kâbus ömür boyu beni takip ederdi ve asla peşimi bırakmazdı. Belki bugün değil, belki yarın da değil ama bir gün mutlaka beni yakalar ve içine hapsederdi. Koşmayı bıraktım ve ellerimi dizlerime koyup nefes almaya çalıştım.

Düşün, Jessica! Düşün!

Beynim şu anda tamamen HIV ile ilgili sahip olduğu bilgileri bulmaya çalışıyordu. Okulda bir kere bu konuyu işlemiştik, bu genellikle eşcinsel erkeklerde görülen bir hastalıktı. Bulaşma yolları da bir anda zihnimde beliriverdi: Korunmasız cinsel ilişki, şırınga değiş tokuşu ve kan nakli.

Öpüşmenin her çeşidi zararsızdı, tıpkı onunla aynı evde yaşamak gibiydi. Danny'yle geçirdiğim bütün yılı dakika dakika gözden geçirdim. Aynı şişeden bir şeyler içmiş, beraber yemek yemiş, teriyle temas etmişim. Ama bunların hepsi zararsızdı, terle bulaşmazdı. Maya'nın sırtından düştükten sonra Danny'nin dizindeki kanamaya neden öyle tepki verdiğini, o esnada neden beni hızla kendisinden uzaklaştırdığını ve bütün o çabasını, her şeyi şimdi daha iyi anlıyordum. Geçmişî hâlâ ona küçük oyunlar oynuyordu.

AIDS hakkında neler biliyordum? Bir otoimmün hastalığı olduğunu ve zaman içinde bütün bağışıklık sistemini

kemirip yok ettiğini biliyordum. Bu hastalığın çok zorlu aşamaları vardı. Hastalık kendini hemen göstermeyebilirdi ama ilk belirtiler ortaya çıkınca devamının hızla gelmesi mümkündü. Peki, AIDS'den nasıl ölünürdü?

Muhtemelen hayli acınası ve yalnız bir şekilde...

Bunu idrak eder etmez Danny'yi düşünmeye başladım. Söz vermiş olmama rağmen arkama bile bakmadan kaçmam hakkında ne düşünüyordu acaba?

Bu lanet olası park alanında ne yapıyordum ki şimdi? Yavaştan arabama doğru yürümeye başladım. Tüm camları açıktı, çantam ve anahtarım dâhil her şeyim arabadaydı. Hâlâ orada olmalarını ümit ediyordum, orada değilse bile bu geceden itibaren böyle saçma şeyler için kafamı fazla yoramazdım.

Her şey bıraktığım gibi arabadaydı ve park yeri bomboştu. Çantamı elime alıp akaryakıt istasyonuna doğru sürdüm. Acilen atıştırılmalık şekerli bir şeyler yemem gerekiyordu.

Bir çikolata ve kola aldım. Erkekler tuvaletinin girişinde bir kondom otomatu vardı. Üzerinde, "AIDS'e fırsat verme, sen de katıl," yazıyordu. Gülmeli miydim yoksa ağlmalı mıydım, bilemiyordum. Yine de çantamdan bozuk para çıkarıp makineye attım ve bir kondom aldım. Tam o esnada tuvaletten çıkan tepeden tırnağa dövme, şişman bir adam benim makineden kondom aldığını gördü.

"Bu gece onu kullanmak istiyorsan ben hazırım, be-beğim," dedi, diliyle dudağını yalayarak. Ona öfkeyle orta parmağımı gösterdim. Gülerek yanımdan uzaklaştı. Kondomu pantolonumun cebine sokuşturdum ve diğer aldıklarımı da çantamın içine atıp oradan ayrıldım.

Çantamdan telefonumu alıp Christina'yı aradım. Hâlâ uyumamış olacak ki ikinci kez çalışında telefonu açtı.

"Tina," dedim endişeyle. "Bir şey oldu!"

“Ne oldu?” diye sordu. Paniklemişti.

“Danny.”

“Ona ne oldu?” diye bağırdı bu kez.

“O, onun... Tanrım!”

“Sana söyledim, değil mi?” diye sordu kısık sesle.

Elbette, Tina da bu durumdan haberdardı. Nasıl bunu söylemek için onu arayacak kadar aptal olabilirdim ki?

“Neden bana hiçbir şey söylemedin?” diye bağırırmaya başladım. “O AIDS’li ve hepiniz bunu bilmenize rağmen bana tek kelime dahi etmediniz. Neden?”

“Senin bu tepkilerine karşı onu korumak için!” dedi buz gibi soğuk bir ses tonuyla.

“İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız!”

“Sen hâlâ onun yanında mısın?” diye sordu merakla.

“Elbette değilim, kaçtım,” dedim ama şimdi bu yaptığım hareketin ne kadar saçma olduğunun farkına varmıştım

Tina telefonun mikrofonuna derinden üfledi. “Jessica.” Ses tonu tıpkı Danny’nin öfkesini kontrol etmeye çalıştığı zamanlarda olduğu gibi çıkmıştı. “Şimdi bir yere otur ve beni iyi dinle.”

“Oturuyorum,” dedim ve kendimi yere, yeşilliğin üzerine bıraktım.

“Bu gerçek hep vardı ve şimdi sana bunu söylemesinden sonra hiçbir şey değişmeyecek.”

Christina’nın sözleri beynime yavaş yavaş giriyordu âdeta.

“Şimdi ne yapmalıyım?” diye sordum ümitsizce.

“Eskisi gibi davranabilirsin. Hayatınızda hiçbir şey değişmeyecek, değişen tek şey kafandaki düşünceler olacak. Onunla iki yıldır aynı çatı altında yaşıyorum, hastalığının bulaşıcı olmadığını en büyük kanıtı benim.”

“Ama sen onunla aynı yatağı paylaşmıyorsun.” Bu akşam neden herkesle bu kadar bağırarak konuşuyordum ki?

“Sen de onunla aynı yatağı o denli yakınlaşacak şekilde paylaşmadın ki.” Sinirlerim iyice tepeme çıkmıştı, neden her zaman her şeyi bilmek zorundaydı?

“Jessica,” deyip yeniden konuşmaya başladı. “Bildiğin bir tehlikeyle yaşamak dışarıda başına gelebilecek gündelik tehlikelerle yaşamaktan daha az risklidir.”

Bu doğru muydu? Gerçekten de öyle miydi?

“Şimdi ne yapmalıyım?” diye sordum bir kez daha.

“Seninle tanıştığımız zaman bana verdiğin sözü hatırlıyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım. Tabii ki o bunu görmemişti ama yine de bana yanıt vermeye başladı. “Eğer o sözünü tutmazsan nerede olursan ol seni bulurum ve senin için Danny’den kapacağın hastalıktan çok daha tehlikeli olurum!”

Söylediklerini zihnimde tekrar ettim. Bu gerçek zaten hep vardı. Bunca zaman boyunca o virüs onun kanındaydı ve şimdi bunu biliyor olmam riski arttırmıyordu.

“Jessica?” Christina düşüncelerimi böldü. “Lütfen, şimdi onun yanına dön. Telefonu kapatmam lazım. Danny’yi aramalıyım.”

Aklımı yitirmiş gibi hissediyordum. Telefonumu çantama geri koydum ve “tek boynuzlu at” olan CB radyo yayınının adını “karabasan” olarak çevireceğime dair kendime söz verdim ve ilerleyen günlerde bunu gerçekten de yaptım. Bu çıkmazdan kaçamayacağımı sık sık kendime hatırlatmak için güzel bir yöntemdi. Bugünden itibaren bu hep peşimden gelecekti ve ömrüm boyunca yanımdan ayrılmayacaktı.

Saat kimisi için gecenin yarısı, kimisi içinse sabahın kö-

rüydü. Mercedes'imle Danny'nin evine vardığımda panjurları her zamanki gibi açıktı, içeride hiç ışık yanmıyordu ama bu Danny'nin uyuduğunu göstermezdi. Geceleri evdeyken pek ışık açmazdı. Bir keresinde bana kendisini böyle daha güvende hissettiğini söylemişti. Elbette, şimdi nedenini daha iyi anlıyordum. Benim arabayı park ettiğim yer Danny'nin salonuna bakıyordu, oraya girmek için arabayı döndürdüm. Normalde üç manevrayla girdiğim park yerine şimdi iki yüz kırk manevra yapmış olmama rağmen bir türlü giremiyordum. Kafam karmakarışık ve yorgunluktan ölüyordum. Sonuç olarak arabayı park edemedim, kendimi tam bir trafik canavarı gibi hissediyordum. Benim daha ciddi sorunlarım vardı, yamuk park edilmiş bir araba kimseyi ilgilendirmezdi. Elimden geldiği kadarıyla park ettim ve eşyalarımı alıp arabadan indim. Evin kapısını yavaşça açtım. İçeri girdiğimde evin çok sessiz olduğunu fark ettim. Banyoya gidip gece yatarken giydiğim şortumu ve tişörtümü giydim. Onu uyandırmamak için salondaki koltukta mı yatmalıydım, yoksa yatak odasına mı gitmeliydim? Sonuç olarak yatak odasında karar kıldım.

Danny uyanıktı, aslında bunu tahmin etmek güç değildi. Geldiğimi duymuş olmalıydı, destek için başının altına iki yastık koymuş ellerini de başının arkasında bağlamış hâlde yatıyordu.

"Geri dönmüşsün," dedi kısık sesle. Sokak lambalarının ışığı onun yüzünü görebileceğim kadar içeri sızıyordu. Yüzünde rahatladığına ya da sevindiğine dair en ufak bir mimik yoktu.

"Elbette geri gelecektim."

Yatakta yavaşça doğrulup oturdu. "Neden?"

"Çünkü seni seviyorum."

"Çok aptalca bir hareket."

"Olabilir," dedim. "Ama böyle... Klendathu gezegenin-

den gelen insan yiyen bir uzaylı bile olsan bu değişmezdi, yine gelirdim.”

“Neden?” deyip başını olumsuz anlamda sallamaya başladı. Aslında bu soruyu benden çok kendisine soruyordu ama yine de yanıt verdim.

“Çünkü seni seviyorum. Hem de her şeyden daha çok. Kendi canımdan bile!”

Danny yataktan kalkıp yanımdan geçti ve salona doğru yürüyüp başını pencereye yasladı. Elimdeki eşyaları salonun orta yerine bıraktım.

“Öleceğimin farkındasın değil mi?”

“Hepimiz öleceğiz,” dedim, gayet rahat bir tavırla.

“Evet,” diye fısıldadı. “Kimimiz erken, kimimiz geç.”

“Danny sen sağlıklısın, uzun süre de böyle kalacağına eminim. O noktaya gelene kadar kullanabileceğin bir sürü ilaç var.”

“Belki de yoktur. Tıp kansere karşı deli gibi ilaç bulmaya çalışıyor ama bizi umursayan pek yok. Bize her an ölebileceğimiz söyleniyor ve bizden bununla yaşamamız bekleniyor.”

“Hiçkimse ne zaman öleceğini bilemez,” diye fısıldadım. Danny’nin yaşam süresinin sınırları hakkında fazlasıyla bilgi sahibi olduğunu biliyordum.

Sustu ve pencereden dışarı daha dikkatli şekilde bakmaya başladı.

“Sen arabayı nasıl park ettin öyle,” diye sordu telaşla. “O şekilde kalamaz.”

Omuzlarımı silktim. “Bir türlü park yerine sokamadım.”

Koltuğun üstündeki eşofmanını çabucak giyip kapıya doğru yürümeye başladı. “Anahtarı ver de onu düzeltiyim.”

Yerdeki çantama eğilip içini karıştırarak anahtarı ara-

dım. Bulur bulmaz Danny'ye uzattım, parmaklarımız birkaç saniyeliğine birbirine temas etti. Bir anda ikimiz de elektriklenmiş gibi birbirimize baktık, akşamdan beri üzerimizde olan bütün gerginlik âdeta bir balonun patlaması gibi patlayıp sönmüştü. Bu patlama bütün bir şehri birkaç saatliğine aydınatabilecek kadar güçlüydü. İçimde oluşan ona dokunma arzusu birdenbire beni ele geçirdi. Danny bunu bakışlarımdan anlamıştı. Benden uzaklaşmak için hamle yapmak üzereyken anahtarı elinden geri alıp çantanın içine attım ve elimi boynuna dolayıp onu kendime çektim. Bir süre baktık, kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Onun da nefesinin hızlandığını fark ettim.

Danny bir şey söylemek için tam ağzını açacaktı ki ona fırsat vermeden dudaklarımı dudaklarına dayadım. Danny yavaş ama bir o kadar istekli şekilde öpüşüme karşılık verirken ellerimi boynundan karnına doğru kaydardım. Tişörtünü sıyrıp parmaklarımla kaslı gövdesine dokunmaya başladığım an birden bileklerimi kavradı ve ellerimi arkamda birleştirip sıkıca tuttu.

"Yapamayız," diye fısıldadı, dudakları hâlâ dudaklarımdaydı.

"Nasıl yaptığımızı birazdan görürsün!"

Hafifçe gülümsedi yine. "Biraz mantıklı ol lütfen, ben evde kondom bile bulundurmuyorum."

"Lütfen, ellerimi bırakır mısın?"

Danny isteksizce ellerimi bıraktı. Hızla ondan kurtuldum. Yerdeki paltomun cebinden çıkardığım kondomu sevinçle sallayarak ona gösterdim.

"Yapma ama," deyip gözlerini devirdi. "Lütfen, kes şunu. Bu çok tehlikeli."

"I don't care!" dedim, onun sıkça dediği gibi.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Çok korkuyordum ama korkuma yenik düşüp onun esiri olmaya hiç niyetim

yoktu. İç sesimi duymazdan geldim ve az önce ısırdığım için kanamaya başlamış olan dudağıma da aldırış etmedim.

“Jessica,” deyip konuşmaya yeltendi ama sözünü kestim.

“Sus,” dedim ve onu yeniden öpmeye başladım. Fakat Danny karşılık vermiyordu. Ellerimle kaslı vücuduna dokunmaya başladım. Danny’nin refleksle birkaç santim geri çekildiğini fark edince ellerimi kalçalarına doğru indirdim. Onu kendime çektim, Danny nefesini tutmuştu. Gözleri kapalıydı ve alt dudağı tır tır titriyordu. Dokunuşlarım yavaşlar yavaşlamaz, Danny benden kaçarcasına uzaklaşıp sırtını duvara yasladı. Peşinden gittim. “Lütfen, beni köşeye sıkıştırma,” diye yalvarmaya başladı, onu bileğinden tutup yeniden salonun ortasına çektim.

“Bugün bana güvenmen gerekiyor,” diye fısıldadım dudaklarımı boynunda gezdirirken.

“Araba,” dedi. “Arabayı düzeltmem lazım.” Bu onun tek kaçış şansıydı ama bu şans onun elinden almak zorundaydım.

Onu yavaş yavaş yatak odasına doğru çekmeye başladım.

“Aptal arabayı boş ver, benimle gel!”

Gün ışığı ve açık olan pencereden içeri giren kuş sesleriyle uyandım. Uykulu gözlerimi araladığımda kendimi Danny’nin göğsünde yatarken buldum. Üzerimden uyku mahmurluğunu atıp rahatlamaya çalıştım ve derin bir nefes aldım. Şu anda hissettiğim mutluluğun ve huzurun hayatımın sonuna kadar bozulmadan sürmesini istiyordum. Danny’nin düzenli şekilde nefes alıp vermesinden onun hâlâ uyuduğunu anladım. Bu fırsatı değerlendirip ona

dikkatle bakmaya başladım. Aklıma bir kez daha o malum soru geldi: Bir insan nasıl bu kadar kusursuz şekilde yakışıklı olabilirdi? Gerçi kusursuz olmadığı kesindi ama dış görünüşü sanki bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi.

Onunla yatmak hiç de bahsettiği gibi duygusuz ve kaba değildi. Belki de dün gece bütün kontrolü bana bıraktığı için biraz olsun rahatlayabilmiş ve korkularını bir köşeye bırakıp sadece anın tadını çıkarabilmişti. Ben kesinlikle öyle olduğuna inanıyordum.

Bana güvendiğini açıkça göstermişti ama yine de gece boyunca elimi omuz hizama koyup beni bileklerimden sıkıca tutmuş ve aramızda belirli bir mesafe bırakmıştı. Yakınlaşmaktan bu denli korkmasını anlıyordum, bu korkusunda haklıydı ama zamanla alışması gerekecekti. Ona dokunmam konusunda dün çok katı davranmıştı. İki defa tişörtünü çıkarmaya yeltenmişim ama ikisinde de bana engel olmuştu. Şu anda da üstünde dün akşamki tişörtü vardı ve ince bile olsa aramızda bir kumaş olması beni rahatsız ediyordu. Tamamen çıplak olmasını ve tenlerimizin birbirine değmesini tercih ederdim.

İstemsizce elimi yumuşak tişörtünün üstünde gezdirdiğimde sıçrayarak uyandı. Birkaç saniye boyunca şaşkın gözlerle bana baktı, sonra bütün vücudu yeniden gevşedi, gözlerindeki o şaşkın bakış da kayboldu.

“Günaydın,” diye mırıldandı uykulu bir sesle.

“Günaydın.” Yanağına sabah öpücüğü kondurdum ve parmaklarımı açıkta kalan kolunun üzerinde gezdirmeye başladım. Danny kolunu tamamen açıp dokunabilmem için bana daha fazla alan tanıdı ve gülümseyerek beni izledi. Bu hareketi benim için yeni bir şeydi ve kalbim buna deli gibi sevinmişti.

“Sen bu saatte nasıl hâlâ yataktasın?” Saat sekizdi, Danny hafta sonları bu saatte çoktan ya koşuya ya da antremana gitmiş olurdu.

“Her şey çok güzel,” dedi ve iyice gerindi.

Bu benim için bir sinyaldi. Yatakta doğruldum ve ona doğru eğilip güçlü bir sabah öpücüğü daha verdim. Danny de öpücüğüme benim kadar istekli şekilde karşılık verince elimi kalçasına attım ama elimi atmamla yataktan kalkması bir oldu.

“Bu gece olanlar asla tekrarlanmamalı,” dedi, gözleriyle benim gözlerimi arıyordu. “Duyuyor musun beni? Bu senin için çok tehlikeli.”

Hemen işaret parmağımı dudaklarının üstüne koyup onu susturdum. “Bu anı bozma lütfen.”

Danny sustu. Onun sorununu anlayamıyordum. Her şey yolunda gitmişti, hem de düşündüğümüzden daha kolay olmuştu. Kullanılmış kondomu ağzına sağlam bir düğüm attıktan sonra bir poşete koymuş ve banyodaki çöp kutusuna atmıştı. Ardından ikimiz de ellerimizi yıkamış ve romantizmden uzak bu hareketimiz hakkında hiç yorum yapmamıştık. Hatta dün gece o kadar güzel geçmişti ki onun hastalığı bir kez bile aklıma gelmemişti fakat şimdi o hatırlatınca her şey yeniden beynime hücum etmişti.

Danny aceleyle ayağa kalktı. “Öncelikle arabayı düzgün şekilde park etmem lazım, orada o şekilde kalamaz. Sonra da duşa gireceğim.” Danny odadan çıkar çıkmaz midemin bulanmaya başladığını hissettim. Tek bir cümlesiyle geçirdiğimiz geceyi ve duyduğum endişeleri bana yeniden hatırlatmıştı, yine panik olmaya başlamıştım.

Derin nefes al, Jessica, karnından nefes alıp ver.

Durup dururken neden bu kadar panik yapmıştım ki? Bir şey olması zaten mümkün değildi. Danny gelmeden kendimi toparlamalıydım, korktuğumu görmesine izin veremezdim, yoksa bana bir daha dokunmazdı.

Açık pencerenin yanına gidip bildiğim birkaç yoga hareketini yapmaya başladım.

Güneşe doğru derin bir nefes al, köpeğe doğru geri ver. Kobraya doğru nefes al, çocuğa doğru geri ver.

Danny yatak odasına geri gelmişti, beni pijamalarım içinde ellerim havada bir aşağı bir yukarı hareket ederken izliyordu. Ben konuşmayınca o da sustu fakat bakışları yine içimi eritmeyi başarmıştı.

Vücuduna sadece bir havlu sarılıydı ve eskiden dolap olan fakat şu anda yarısı yerde yarısı ayakta duran tahta parçasının içinden birbirine karışmış kıyafetlerini almaya çalışıyordu. Ağzım bir karış açık kalmıştı. Danny'yi daha önce hiç bu hâlde görmemiştim.

Danny alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırarak bana baktı ve meydan okurcasına, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kadınların üzerinde bıraktığı etkinin tamamen farkında. Parmağını şıklatmasıyla tüm kızları etrafına toplayacağını biliyordu. Fakat Christina haklıydı, o bunu yapmıyordu ve asla da yapmayacaktı. Bunun nedenini dün geceden beri artık ben de biliyordum.

Danny kahvaltısını yaparken ben çabucak duş aldım. Nemli saçlarla masaya, Danny'nin karşısına oturdum. Üstünde kan kırmızısı bir tişört vardı ve onun da saçları benimkiler gibi ıslaktı, üstelik saçlarını yine taramamıştı.

Bir süre hiç konuşmadan kahvaltımızı yaptık. Arkada radyo çalışıyordu ama dikkatimi ona veremiyordum, aklım Danny'nin aramıza çektiği görünmez duvardaydı.

"Haydi, soracağın soruları sor bakalım," dedi, duvarı biraz alçaltmıştı. "Ölü gibi susmamız ya da bir kedi gibi etrafta ses çıkarmadan dolanmamız durumu değiştirmez."

Ellerimle önümdeki kahve bardağını sıkıca sardım. Elveda dertsiz tasasız geçen güzel hayatım...

Aradığın cenneti burada bulamayacaksın! Teşekkürler, Christina! Biraz daha açık sözlü olabilirdin.

"Hastalığını başka kimler biliyor?" Aslında soru listem

hayli uzundu ama ben en kolayından başlamayı tercih etmiştim.

“Ailem, Christina, Jörg, Ricky ve Simon. Spor salonundaki eğitmenim ve antrenörüm Dogan da biliyor. Başka bilen yok.”

“Dogan biliyordu ama yine de seni Dünya Şampiyonası’na götürdü? Bu tehlikeli değil mi? Başkalarına bulaşmaz mı?”

“Bu neredeyse imkânsız. Kanımın açık bir yaraya sıçraması ve bunun saniyeler içinde gerçekleşmesi lazım. Çünkü virüs havayla temas ettiği an ölüyor. Açıkçası sokakta yürürken üzerine bir yıldırımın düşmesi ihtimali bu virüsün maç esnasında birine bulaşma ihtimalinden daha yüksek.”

“Yine de nakavt olana kadar dövüşmeye devam etmezdin. Çünkü minimum seviyede de olsa her zaman risk vardır.”

“Aslında tam olarak öyle değil. Dünya Şampiyonası’ndan sonra kendimi nedense hiç rahat hissetmedim. Yeniden katılabilirdim ama bütün o testleri yeniden olmam, eğitimleri yeniden almam gerekirdi, ben de buna bir kez daha katlanamazdım. Bu yüzden hafif temasa geçtim, o daha kolaydı.”

“Bu virüs ne zamandan beri sende?”

Çıplak ayaklarını sandalyesinin ucuna dayadı ve dizlerini göğsüne çekip çenesini dizlerine yasladı.

Aranızdaki duvarı yeniden örüyor. Sorduğum sorulara ve söylediğim şeylere çok dikkat etmem gerekiyordu yoksa yine benden uzaklaşmaya çalışacaktı.

“Bu tam olarak bilinmiyor. Belirtiler bende ortaya çıkmadı ya da ben fark etmedim. Bazılarında virüsü kaptıkları gibi gribe benzer bir hastalık oluyormuş ama bu bende olmadı, olmuş olsa bile kimse bunu fark etmedi. En kötü

ihtimalle on bir yaşında kapmış olmalıyım. Ben böyle olduğunu düşünüyorum.”

“On bir yaşında... Baban bunu yapmaya başladığı zaman...” diye tekrar ettim verdiği yanıtı.

“Evet.”

“Yani aslında bu kötü bir durum, değil mi? Ne kadar önce, o kadar kötü? Kuluçka döneminden dolayı?”

“Aslında bu kuluçka dönemi meselesi tam olarak doğru değil. Ona latent (asemptomatik) dönem denir. Bu virüs taşıdığın, başkalarına bulaştırabileceğin ama sağlıklı olduğun zaman dilimidir. Şu anda vücudumu etkilemiyor. Hastalığın ne zaman dışa vuracağını kimse önceden kestiremez. Bu herkeste farklıdır. Bazılarında on ay sürerken, bazılarında on beş yıla kadar uzuyor.”

Kahve bardağını sıkmaktan parçalara ayıracağımı düşündüm. “Belki de virüs kendisini hiç göstermez,” dedim, ümitvar şekilde.

“Bu mümkün değil. HIV her zaman AIDS’e dönüşür, bundan kaçış yok.” Sesi rahat ve sakindi.

“Peki, sonra ne olur?” diye sordum, korkuyla fısıldayarak.

“Belirtiler ortaya çıkar. Hastalanırsın. Bu her türlü şey olabilir. Mide bulantısı, baş dönmesi, cilt rahatsızlıkları, nezle... Bağışıklık sistemi tamamen çöker.”

Hastalığını öyle anlatıyordu ki sanki bir bulutun oluşumundan bahseder gibi rahattı.

“Ve sonra bir gün bir bakarsın AIDS olmuşsun. Şanslıysan hızlı ölürsün ama değilsen ölümün aylar ya da yıllar sürebilir.”

Dudaklarım titredi. Gözlerimi kapattım ve kendimi uzaklarda, Akdeniz’in kenarındaki güneşli bir plajda hayal ettim.

“Ölüm sebebi tam olarak ne oluyor?”

“Bu da oldukça değişken. Çoğu kişi zatürre ya da veremden ölüyor. Normalde zararsız olan fakat bağışıklık sisteminin artık mücadele edemediği hastalıklar da öldürebiliyor. Onur kırıcı değil mi? Ölüm sebebi soğuk algınlığı bile olabilir.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. Bunları böyle kolayca anlatmasından rahatsız olmuşum. Ama belki de böylesi iyiydi. Bu onun için bir savunma mekanizmasıydı.

“Hasta olduğunu nasıl öğrendin?”

Oturduğu yerden kalkıp kahvaltı masasını toplama-ya başladı. Birden içimde yanlış bir soru sorduğuma dair kuşku oluştu.

“Babamdan... Bu eve taşınmamdan hemen sonra beni aradı ve onunla acilen görüşmem gerektiğini söyledi. Elbette, onunla görüşmeyeceğimi kesin bir dille ifade ettim, o da bana hastalık bulaştırdığını ve aynı onun gibi kısa zaman içinde öleceğimi söyledi.” Tabakları mutfak tezgâhının üstüne bıraktı ve kollarını göğsünde çaprazladı. Gözlerini yumar yummaz içinde daha fazla tutamadığı tüm gözyaşlarını sessizce dışarı akıtmaya başladı. “Babam biliyordu,” diye fısıldadı. “Biliyor olmalıydı. Yıllarca eşcinsellerle yatıp kalktı, bunu fark etmişti. Bana da bulaştırmak istediğini düşünüyorum.”

“Tanrım!” Bundan başka söyleyecek bir şey gelmedi aklıma. Böyle bir şey olamazdı, olmamalıydı!

Hızla ayağa kalkıp yanma gittim ve kollarımı açarak ona usulca sarıldım. Danny itiraz etmedi ve yüzünü saçlarıma gömüp ağlamaya başladı. Onu biraz rahatlatmak için sırtını sıvazlamaya başladım, omzumda hissettiğim ıslaklık hiç umurumda değildi. Hastalık bulaşacağı korkusu tamamen ortadan kaybolmuş, onun yerine içime öfke lavları dolmuştu. Bir volkan gibi patlayıp Danny’nin tanımadığım ve hiçbir zaman da tanımayacağım babasını yakıp kül etmek

istiyorum. O bu dünyadaki en çok nefret ettiğim şeydi. Öfkem daha da büyüyüp alevlendi ve benim ayrılmaz bir parçam haline geldi.

“Beni şimdi anlıyor musun?” dedi hıçkırıklarının arasında. “Hayatım tam bir felaket ve seni onun içine çekmek istemiyordum. Özür dilerim, ne olur beni affet. Hayatım boyunca asla normal bir ilişki yaşayamayacağım.”

“Elbette, bizim de normal bir ilişkimiz olacak,” dedim. “Bunu dün gece gördük.”

Başını omzumdan kaldırıp çaresizce gözlerimin içine baktı. “Ben onu kastetmiyorum. Hiçbir zaman bir geleceğim ya da çocuklarım olmayacak.”

İç çekme sırası şimdi bendeydi. “Daha yirmi yaşındasın ve çocuk mu düşünüyorsun? Çoğu erkek otuzlu yaşlarının ortasında baba oluyor ve o zamana kadar daha çok vaktimiz var.”

“Hayatta en çok istediğim şey çocuklarımın olması.”

“Ben de istiyorum ama şimdi değil. On yılda çok şey değişir. O zamana kadar hastalığın için bir ilaç ya da bir tedavi yöntemi bulacaklarına eminim. Tedavi bulunamasa bile bu hastalığa sahip insanların normal çocukları olabileceğine eminim.”

“O zamana kadar yaşayamayacağım.”

“Sus! Nasıl böyle bir şey düşünürsün!”

Susuyordu ama dişlerini güçlü şekilde sıkıldığını görebiliyordum.

“Bu konuda danışma merkeziyle en son ne zaman görüştün?”

“Yıllar önce.”

“Tahmin etmiştim. Lütfen, en kısa zamanda birlikte gidelim.”

Eliyle yüzündeki yaşları sildi. Kendini bırakmışlığı bir

anda kayboldu ve yeniden onu tanıdığım ilk günkü rahat hâline döndü.

“Peki, bundan ne bekliyorsun?” diye sordu kısık sesle.

“Yanıt bekliyorum!”

Sessizliğinin uzun sürmesinden, bu yanıttan tatmin olmadığını anlamıştım.

“Lütfen,” diye yalvarmaya başladım sonunda. “Ben de bu konuda bir yol bulmaya ve buna alışmaya çalışıyorum.”

“Tamam!” dedi sonunda. “Elimde birkaç adres var. Yarın onları ararım ve nereden randevu ayarlayabileceğimize bakarım.”

Parmak uçlarımin üzerinde doğrulup ağlamaktan tuzlanmış dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim, sen bir tanesin.”

“Ben tam bir ahmağım,” dedi. “Seni kesinlikle bu olayın içine çekmemeliydim. Seni uyarmak yerine kendimden uzaklaştırmam gerekirdi. Hepsi benim suçum.”

Parmağımla göğsüne dokundum. “Böyle konuşmayı keser misin? Ben çocuk değilim, kendi kararlarımı kendim verebilirim. İçindeki bu suçluluk duygusunu oraya baban sokmuş, bunu sana karşı kullanmaya devam etmesine izin veremezsin!”

Danny yeniden homurdanmaya başlayınca biraz sakinleşmeye çalıştım.

“Ben sana her konuda sonuna kadar güveniyorum, Danny. Lütfen, sen de bana güven. Eğer seninle yatmamda bir sakınca yoksa sen de bunu kabul et lütfen.”

“Bu çok tehlikeli!”

“Hayatın kendisi zaten tehlikeli değil mi? Bu evden çıkarken kafama bir kiremit düşebilir ya da bir arabanın altında kalabilirim, belki de bir elektrik direği tam benim üstüme devrilebilir.”

Başını olumsuz anlamda sallayıp gözlerini devirdi.

“Belki bu kontrol işini biraz erteleyip her şeyi olurlarına bırakabiliriz.”

“Peki, nasıl istersen,” diyerek onu onayladım gönülsüzce. Üstelik oraya gidince birbirinizle fazla oynamayın denmesi ihtimalini düşünmek dahi istemiyordum.

Danny elimden tutup beni kendisine çekti.

“Ben de bu gece bir şeyi yapabileceğimi gördüm,” diye söze başladı. “Bir insana güvенеbileceğimi, bana yaklaşmasına izin verebileceğimi... Bugüne kadar bunları hep kaçınmam gereken yanlışlar olarak görürdüm ama dün ilk defa bir insana hem bedenem hem ruhen bu kadar yakın olabileceğimi gördüm.”

Danny yeniden derin bir nefes aldı. “Sana sonuna kadar güveniyorum. Sadece şu uygulamaya geçme konusuna çalışmam gerekiyor. Lütfen, birazcık sabırlı ol.”

Başımı olumlu anlamda salladım ve onu anladığımı göstermek için elinden tuttum. Elbette, değişim zaman alacaktı, her değişim zaman alırdı.

“Haydi, biraz yürüyüşe çıkalım,” diyerek onu temiz havaya çıkarmaya çalıştım. “Bana annemle olanları ve babanın neden seni suçladığını da anlatırsın.”

Pazartesi akşamı yatağıma girdiğimde bir türlü uyuyamadım. Bilgisayarı açıp bu hastalıkla ilgili her şeyi araştırmamak için kendimi zor tutuyordum. Araştırırsam muhtemelen kontrolümü kaybedip çıldırırdım. Aslında bu konu hakkında Christina’yla konuşmayı tercih ederdim ama onu henüz görememiştim. Üstelik aklımı karıştıran tek konu bu değildi, Danny’nin bugün yürüyüşte bana anlattıkları da zihnimde yankılanıyordu.

Danny annesinin düşük yapmasının tamamen kendi suçu olduğunu kabullenmişti. Bu konu onun için tartışmaya kapalıymış gibi davranıyordu. Ailesi onu buna nasıl inandırmıştı hayret ediyordum. Danny o zamanlar daha

on yaşında olan küçük bir çocuktu, bütün suçu nasıl olmuş da ona yıkabilmişlerdi?

Ailesiyle Amerika'da yaşadıklarını gözümün önünde canlandırabiliyordum. Annesinin elini tutarken sokakta kaybolan köpeğini aramak için hıçkırıklarla izin istemesini, babasının onu azarlayıp izin vermemesini, Danny'nin söz dinlemeyip annesinin elini bırakmasını ve kaçmasını... Annesinin Danny'yi durdurmak için onu kolundan tutmaya çalışacağını kim bilebilirdi ki? O esnada annesinin başı dönmüş, dengesini kaybederek merdivenlerden aşağı düşmüştü. Bu durumda bütün suçu on yaşındaki küçük bir çocuğa kim yükleyebilirdi? Danny'nin üzerine yaktıkları bu yük çok büyük ve çok anlamsızdı.

Huzursuz şekilde yatağında sürekli olarak bir sağa bir sola dönüp duruyordum. Başım çok ağrıyordu, göz kapaklarımı her kapattığımda gözümün önünde sarışın, mavi gözlü bir yakışıklı canlanıyordu. Artık yatakta dönmekten yorulmuş bir hâlde başımı kaldırıp saate baktım. Sabah olmasına az kalmıştı, son bir kez daha gözlerimi kapatıp uykuya dalmaya çalıştım.

Koşuyorum, daha hızlı koşuyorum. Basamakları hızla tırmanarak gökyüzünün maviliğine doğru koşuyorum. Ben yukarı koştukça arkamdaki basamaklar da hiçliğe doğru kırılıyor. Bu kırılma en sonunda ayağımı bastığım basamağa kadar ulaşıyor. Artık gökyüzünün maviliğine yaklaşmak yerine ondan uzaklaşıyorum. Ayağımın altındaki basamağın boşluğa savrulmasıyla ben de düşmeye başlıyorum. Etrafımda tutunabileceğim hiçbir şey yok. Düşüyorum ve düşüşüm giderek daha da hızlanıyor.

Üçümüz birlikte yeni bir dolap almaya gittik ve onu evde hep beraber kurduk

Christina boynuma atlayıp bana dakikalarca sıkıca sarıldı. Cumartesi akşamı geri dönmüş olmama çok sevindiğini görebiliyordum, kırılan dolap hakkında da tek kelime etmemişti. Danny'nin ani çıkışlarına ve kontrolünü kaybetmesine alıştığından olsa gerek, bunu gayet normal karşılamıştı. Bu Danny'nin tüm bu olaylarla başa çıkma biçimiydi.

Cuma akşamı işten çıkınca spor salonuna gittim. Danny, öğrencilerinden bazıları ertesi gün üçüncü seviye sınavına girecekleri için onları toplamıştı. Onları izlemek için Christina da oraya gelmişti.

Christina'yı izleyici bölümünde göremeyince onun arka tarafta olduğunu ve Danny'yi öğrencileriyle baş başa bıraktığını anladım.

Danny'yi salona girdiğim ilk anda görmüştüm. Öğrencilerin minderin üstünde oluşturduğu çemberin tam ortasında durmuş onlara, "Sağ gösterip sol vurun. Bu hareketi yaparken kesinlikle adım atmayın," şeklinde taktikler veriyordu. "Sağ, sol ve vur. Adım atma, aynen böyle. Kaval kemiğinizle vurmayı unutmayın..." Çocukların yan vuruşlarından oldukça memnun olduğunu görebiliyordum. Danny son bir hareket daha gösterdikten sonra bana doğru dönüp dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu.

"Merhaba. Tina da arkalarda bir yerde olsa gerek," dedi aceleyle. Danny'nin eğitim tarzı Dogan'dan çok farklıydı. Danny öğrencilerine sesini hiç yükseltmiyordu. Motivasyonlarını artırmak için onlara hakaret etmiyor, aksine onları övüyordu. Şimdiye kadar bir tane bile öğrencisi sınavda kalmamıştı. Etrafıma bakınca Christina'nın duvarın yanındaki minderin üstünde oturduğunu gördüm. Ona doğru yürüdüm ve yanına oturdum.

"Selam," dedi.

Ben de selam verdim, bir müddet sessizce oturup Dan-

ny'yi izledik. Danny sol bacağına havaya kaldırıp öğrencilerine vuruş yapacakları bacaklarını nasıl kullanacaklarını ve rakiplerini kendilerinden nasıl uzaklaştırabileceklerini gösteriyordu. Danny solak olduğu için hep sol bacağına kullanırdı ve bu da rakiplerini her zaman şaşırtırdı. İlk başlarda Danny'nin bacağına o şekilde açabilmesine çok şaşırmıştım ama artık bu benim için sıradan bir şey haline gelmişti. Günlerimizin çoğunu burada geçiriyorduk. Ben Christina'yla minderin üstünde otururken Danny ya öğrencilerini eğitiyordu ya da kendisi antrenman yapıyordu. Üstelik öğrencilerinin sayısı günden güne artıyor ve çalıştığı spor salonunu yukarı taşıyordu. Bu güzel bir gelişme olsa da yorucu olmaya başlamıştı. Eskiden sadece ders saatlerinde gitmesi gerekiyordu, şimdi ise bütün gün boyunca spor salonundan çıkamıyordu. Her hafta sonu da fotoğraf çekimlerine gidiyordu ve bazen birkaç gün gele-meyebiliyordu. Hafta içi telefonu çok sık çalmaya başlamıştı, hafta sonu ise susmaz olmuştu. Sürekli olarak ya öğrencileri unuttukları bir konu hakkında soru sormak için ya da menajeri bir sonraki fotoğraf çekimi hakkında bilgi vermek için onu arıyordu.

"Aslında sana teşekkür etmek istiyordum," dedi Christina.

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hafta sonu onun yanına geri döndüğün için."

Altına kısa siyah bir pantolon, üstüne de boğazına kadar fermuarını çektiği siyah spor bir ceket giymişti.

İstemsizce gülmeye başladım. "Bunun için bana teşekkür etmen gerekmiyor ki, zaten bunu senin için yapmadım."

"Haklısın ama yine de teşekkür etmek istedim. Lütfen, sana bunu daha önce söylemediği için ona kızma. O en başında söylemek istemişti ama ben ve Jörg söylememesi

ve doğru zamanı beklemesi için onu ikna ettik. O kadar yorgundu ki artık düzgün bir ilişkisi olsun istemiştik.”

“Ona kızgın değilim, Tina. O en başından beri beni uyarmıştı ve aramızdaki mesafeyi hep korumuştur ama yine de ben onunla kalmak istemiştik.”

“Bir kez daha teşekkür ederim,” dedi yine. “Beni kabul edildiğin için. Başka bir kadın Danny’yi kendisi ile benim aramda bir seçim yapmak zorunda bırakabilirdi.”

“Tina,” dedim, derin bir nefes aldım. “Eğer ona bir seçim yapması gerektiğini söyleseydim o beni değil, seni seçerdi.”

Christina bana bakarken sanki konuşmaya devam edip etmemeyi düşünüyormuş gibiydi.

“İlk başlarda öyle olabilirdi ama üzerinden çok zaman geçti, bu soruyu ona şu an soracak olsan hiç tereddüt etmeden seni seçer.”

Söyledikleri hakkında biraz düşününce ne kadar haklı olduğunu anladım. “Tina,” deyip elini tuttum. “Onu asla böyle bir şeye zorlamazdım. Onu hiçbir şey için zorlamazdım, hem bunu ona nasıl yapabilirdim ki.”

Christina, “Sana geçmiş hakkında her şeyi anlattı değil mi?” diye sordu.

“Evet, öyle olduğunu düşünüyorum,” dedim, en azından bunun için dua ediyordum. Daha fazlasını kaldırabilirdim, bilmiyorum.

Birdenbire rahatlayıp içinde tuttuğu bütün nefesini dışarı bıraktı. “Buna sevindim, büyük ihtimalle anlattıklarını ayrıntılı şekilde birkaç kez daha dinlemek zorunda kalacaksın. Bu onun için çok önemli.”

“Onu her zaman sıkılmadan usanmadan dinleyeceğim,” diye söz verdim. “Peki, siz bu konuda konuşuyor musunuz?”

Başını evet anlamında salladı. “Evet, biz sürekli bu

konuları konuşuruz. O benim geçmişimi biliyor, ben de onunkini. Birbirimizden gizlimiz saklımız yok.” Kısa bir süre sustu. “Ben sana da açılmak istiyorum,” dedi birden. “Ben de senden bir şeyler saklamak istemiyorum. Sana kendi hikâyemi anlatabilir miyim?” Elimi tuttu.

“Elbette anlatabilirsin.”

Beni köşeye doğru çekti ve sırtını sahaya döndü. Ben de aynısını yaptım. Christina’nın gerginleştiğini tırnaklarını kemirmeye başlamasından anlayabiliyordum.

“Bu konu hakkında konuşmak benim için çok zor,” dedi fısıldayarak. “Ama yine de bunu yapmak istiyorum.”

“Tamam,” diye yanıt verdim. “Hiç sözünü kesmeden seni dinleyeceğim, anlatırken daha rahat edersin.”

Gülümseyerek teşekkür etti. “Benim için zor olan şu,” diye başladı konuşmaya. “Herkes tüm bu olanlarda benim hiçbir suçumun olmadığını, kendimi suçlu hissetmemin çok anlamsız olduğunu söylüyor. Yine de ben kendimi bu konuda suçlu hissediyorum.”

Tırnaklarını yemeye ara vermeden monoton şekilde anlatmaya başladı. “Ben yedi yaşındaydım, ablam ise on. Annemin önceleri bu konudan haberi yoktu. Babam annemin dışarı çıkacağı günleri beklerdi. Her perşembe günü annem arkadaşlarıyla buluşmak için evden çıktığında babam yanıma gelip bizi kendi yatak odasına çağırırdı. Başlarda sadece Caroline’i yatağa alırdı ama benim de çı- rılçılplak kalmamı ister, yatağın yanındaki sandalyeye oturup onları seyretmemi söylerdi. İlerleyen zamanlarda bana da dokunmaya başladı. Parmaklarını bacak aramda gezdirir, penisini zorla ağızıma sokardı. Yine de yatağa sadece ablamı alırdı, ablam evden kaçıp beni arkasında bırakana kadar böyle devam etti.”

Ablasının neden onu arkada bıraktığını, onu da beraberinde götürmediğini sormak istedim ama sözünü kesme-

ye çekiniyordum. Christina sanki düşüncelerimi okumuş gibi, “Sen şimdi ablan neden sana da destek olmadı ya da seni de yanında götürmedi diye soruyorsundur. Ne yazık ki bizim aramızda başkalarındaki gibi abla kardeş bağı yoktu. O benden nefret ederdi çünkü o yatağa girerken ben sadece sandalyede oturur ve onları izlerdim. Kaçtığından beri onu hiç görmedim, bir daha geri dönmedi. O günden sonra yatağa hep ben girmek zorunda kaldım. Annem bir şeylerden şüphelenmiş gibiydi ama müdahalede bulunmuyordu. Sadece arkadaşlarıyla dışarı çıkmayı bırakmıştı ama yine de babamla yalnız kaldığımız başka zamanlar oluyordu. Mesela annem doktora, alışverişe ya da başka herhangi bir yere gittiğinde fırsatı kaçırmazdı. Annem çok defa Caroline’i aramak için çocuk yurtlarına ve çocuk sığınma evlerine gitti ama onu bulmayı başaramadı. Bugüne kadar onu bulan ya da ondan haber alan olmadı.”

Christina’nın gözyaşları yere dökülmeye başladığında o büyük gözleri küçülüverdi ve makyajı da gözyaşlarıyla birlikte akmaya başladı. Sıkıca tuttuğu elimi bir an olsun bile bırakmadan bacaklarını kendisine doğru çekti.

“Hep soyunmak zorunda kalırdım,” diye devam etti, duygusuz bir ifadeyle. “Danny’nin babası gibi beni dövmezdi ama sürekli olarak fotoğraflarımı çekerdi. Bacaklarımı tamamen açıp sandalyeye ters oturmamı isterdi ve farklı açılardan yüzlerce fotoğrafımı çekerdi...” Aniden sustu ve hızlı bir şekilde gözyaşlarını silmeye başladı. Danny beklenmedik bir anda arkamızda göründü ve eliyle Christina’nın saçlarını okşamaya başladı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu endişeli bir ifadeyle.

Danny’nin, Christina’nın sıkıntısını hissedip buraya gelmiş olmasına çok şaşırmıştım. Yüzümüz duvara dönmüktü ve Danny’nin öğrencilerine ders verdiği yerden bizi duyabilmesi ya da görebilmesi mümkün değildi. Ama Ch-

ristina ağlamaya başlar başlamaz, Danny bunu hissetmiş gibi hemen yanımıza gelmişti. İkisinin arasındaki bağ hem etkilenmeme hem ürpermeme neden olmuştu.

“Her şey yolunda,” deyip güvence verdim ve bakış-larım-la gidebileceğini işaret ettim. “Sadece dertleşiyor-duk...”

Danny ne olduğunu hemen anlamıştı, geri gidip göz-den kayboldu.

“Annemin topuklu ayakkabılarını ve sütyenlerini giy-mek zorunda kalırdım. Benim için fazla büyüklerdi ama o bundan çok hoşlanırdı ve evin içinde öyle dolanmam-dan keyif alırdı, üstelik o hâlde fotoğraflarımı çekerdı...” Parmağı ısırılmaktan kanamaya başlamıştı ama o umur-samayıp ısırmaya devam ediyordu. Gözlerimi yumdum. Danny’nin anlattıklarından sonra hiçbir şeyin beni çok etkileyemeyeceğine kendimi inandırmıştım ama Christi-na’nın hikâyesi de beni bir o kadar etkilemeyi başarmıştı.

“Annen bu konuda bir şey yaptı mı?” diye sordum kısık sesle.

Başını evet anlamında salladı. “Üç yıl sonra nihayet öğ-rendi ve ondan ayrıldı, beni de yanına alıp evi terk etti. Yine de ablamın kaçırmasından, boşanmasından beni so-rumlu tutar ve benden nefret ederdi.”

Öfkeyle homurdandım. İnanılmazdı. Normalde anne-lerin çocuklarını koşulsuz sevmeleri ve korumaları bek-lenmez miydi?

“İçten içe kendimi ölmüş gibi hissediyordum. Yaşadığı-mı hissedebilmek için kendimi jiletlemeye başladım, yara-larımın daha uzun süre sızlaması için üstüne tuz bastığım bile oluyordu. Sonunda dayanamayıp ben de on dört ya-şındayken evden kaçtım,” dedi. “Otobüs duraklarında ta-kılmaya başladım ve bir gün uyuşturucuyla tanıştım. Önce esrara, sonra eroine başladım. Şeytan ayini yapan gruplara

karıştım ve kafasının bir tahtası eksik olan insanlarla yatağa girmeye başladım. Bu beni o kadar usandırmıştı ki daha fazla eroine ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. O zamanlar birisiyle yatacaksam bunu parasız yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim, en azından bu şekilde kolayca para kazanabileceğime kendimi inandırmıştım. Bir gün çocuk esirgeme yurdundan birileri beni buldu ama ben inatla her defasında oradan kaçtım. Bana ağır çocukluk travması geçirmiş kişilerle aynı evde koruma altında kalmamı dahi teklif ettiler ama oraya hiç gitmedim. Onun yerine düzenli olarak kendine yardım gruplarına katıldım, zaten Danny'yle de orada tanıştım."

Christina ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakmaya başladı. "O benim hayatımı kurtardı. Beni düşmekten kurtardı, her düştüğümde de kalkmama yardımcı oldu. Sonra arkadaş olduk. Beni uyuşturucudan kurtulmam için hastanelere götürdü ve bildiği bir yurda yerleştirdi. Son olarak babama dava açmam için bana yardımcı oldu. Ama o sadece altı yıl ceza aldı," dedi ve yutkundu. "İnanabiliyor musun? Sadece altı yıl! Ablamla olanları, çekilen resimleri kanıtlayamadık, benim ona geç dava açmam da işimizi epey zorlaştırdı."

İster istemez aklım Danny'ye gitti. Babasıyla mahkemede yaşadığı korkunç anların aynısını Christina yüzünden bir kez daha yaşamak zorunda kalmıştı.

Christina iki eliyle gözlerini silip, "İki yıl sonra da Danny'ye taşındım," dedi. "O zamanlar uyuşturucu denen bu illetten tamamen kurtulduğumu düşünüyordum ama Danny beni yine de geçen senenin başında uyuşturucu bırakma kliniğinde sekiz ay boyunca kapalı tuttu. Ondandır nefret ettim, ona yalvardım, onu arkadaşlığımızı bitirmekle bile tehdit ettim ama o vazgeçmedi. Şu an bunun için ona minnettarım. Uyuşturucudan kurtulduğumu bilme-

sine rağmen bu defteri tamamen kapatabilmem için beni bu sene oraya yeniden götürdü. Zaten sonrasını biliyordun.”

Usluca Christina'yı kendime doğru çektim ve yüzümü saçlarına gömdüm.

“Teşekkürler, Tina,” diye fısıldadım. “Bana anlattığın için... En başından beri sizinle birlikte olmayı çok istedim.”

Christina sarılmayı bırakıp yüzüme bakmaya başladı.

“Jessica,” diye seslendi. Eski, normal ve neşeli ses tonuna az da olsa dönmeyi başarmıştı. “Sen uzun zamandan beri tıpkı Danny gibi benim ailemden birisin. Seni çok seviyorum.”

Gülümseyip onu yine kollarımın arasına aldım. “Ben de seni seviyorum, Tina,” dedim, bir süre sonra. “Danny’yi de çok seviyorum, hem de bütün kalbimle. İçinde hiç korku veya endişe kalmasını istemem. Onu hayatımın sonuna kadar asla yalnız bırakmayacağım, söz veriyorum. Ne olursa olsun, başımıza ne gelirse gelsin, ben hep onunla kalacağım.”

İkisi için de söylediklerim doğruydı; çünkü ikisini de bütün kalbimle seviyordum. Hayatı boyunca yürüyeceği her yolda, atacağı her adımında Danny’nin yanında olacaktım. Bu değersiz yaşamımda yapacağım son şey de olsa, ne pahasına olursa olsun, ondan ayrılmayacaktım.

Bütün hafta boyunca işime odaklanamamıştım, bu yüzden cuma günü izin alıp önce biraz at binmeye, ardından da Danny’ye gittim. Sessizce kapıyı açtım, koridora vardığımda evde birisinin olup olmadığından emin olamadım.

Aslında evde birisinin olduğundan neredeyse emindim ama kimseyle karşılaşmamış olmama çok şaşırmıştım.

“Merhaba?” diye seslendim evin içinde.

Christina odasından koridora çıkıp, “Jessica, gelsene. Danny hâlâ işte,” dedi.

“Ama arabası dışarda.”

Christina’yla sarılıp selamlaştıktan sonra yüzüme, “Gerçekten mi?” der gibi baktı. “İçeri girdiğini görmedim, belki de taraçadadır?”

“Ben bir bakayım,” dedim, Christina da yeniden odasına çekildi. Çantamı askılığa astım ve salondan geçip bahçeye çıktım. Sandalyeler yerli yerindeydiler, çimenlerin üstünde de kimseyi göremiyordum ama duyduğum bir ısıklık sesiyle yalnız olmadığımı anladım. Merakla etrafıma bakındım, Danny’yi bulmam biraz zamanımı aldı.

“Tanrı aşkına, senin çatıda ne işin var?” diye bağırdım. “Aşağı in hemen.”

“Hayır,” diye inatlaştı. “Sen yukarı gel.”

Âdeta inleyerek iç çektim ve oraya nasıl çıktığını çözmeye çalıştım. Etrafıma biraz bakındıktan sonra gözlerim garajın yanındaki çöp bidonuna takıldı. Kapağı kapalı olan çöp bidonunun üstüne çıktım, oradan da ayağımı garajın kapısına atıp çatının oluklarına tutundum ve kendimi Danny’nin olduğu yere kadar yukarı çektim. Aslında düşündüğümünden daha kolay çıkmıştım.

Çatı fazla dik olmasa da kendime güvenemeyip dört bacak üstünde Danny’ye doğru emekledim. Kiremitler sıcaktı ama günün yarısı bulutlu geçtiğinden dayanılmaz kadar sıcak değillerdi, aksi hâlde ellerimde oluşacak yanıkları düşünemiyordum.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum bir kez daha, Danny’nin yanında kendime yer bulmaya çalışıyordum.

“Gün batımını izliyorum,” diye yanıtladı ve yanağımdan öptü.

“Buradan mı? Evin üst katında da gün batımını izleyebileceğin pencerelerin olduğuna adım gibi eminim.”

“Ama sadece buradan görebiliriz.” Parmağını uzatıp ağaçların arasını işaret etti. Manzara nefes kesiciydi, çatılının ardındaki yeşilliği görebiliyorduk.

“Tam olarak neyi kast ediyorsun?”

“Şu tepenin ardında bir mezarlık var, orada sanki yer yüzü ile gökyüzü birleşmiş gibi görünüyor. The Gateway to Heaven.”* Danny bana yaklaştı ve başımı o yöne doğru çevirdi. “Tam şurada.”

“Gerçekten de öyle.” Danny haklıydı. Bir yerden sonra ufuk çizgisi sanki kayboluyormuş gibi görünüyordu.

“Ruhum kanatlarını sonuna kadar açtı ve bu sessiz diyarın üzerinden evine gidiyormuş gibi uçup gitti,” diye fısıldadı Danny. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi ve kolumdaki tüyler diken diken oldu.

“Hüzünlü ama güzel,” diyerek onun gibi fısıldadım.

“Bu Einchendorff’un Mondnacht şiirindeki en sevdiğim dize. Ayrı düşmüşlerin yeniden bir araya gelmelerini konu alıyor. Dünya ile cennet arasındaki sınır yok oluyor ve ikisi arasında geçiş yapmak mümkün hâle geliyor. Ölümler isterlerse yaşayan oluyorlar, yaşayanlar da isterlerse ölü oluyorlar. Ama bu sadece ufuk çizgisi yeryüzüne bu kadar yaklaştığında mümkün olabiliyor, şu anda olduğu gibi.”

“Yok artık...”

Danny göz ucuyla bana baktı. “Bu bir efsane sadece...”

“Hayır, onu kastetmiyorum,” deyip ne düşündüğümü açıklamaya başladım. “Seninle tanışmadan hemen önce dönme dolabın üzerindeyken aklımda bu şiirin ilk dizesi vardı, yarım saat sonra seninle tanıştık ve konuşmaya baş-

* İngilizce, “Cennet geçidi.” (e.n.)

ladık. Şu anda da seninle bu konuda konuşuyor olmamız çok ilginç değil mi?”

Danny omuzlarını silkip her zamanki umursamaz tav-
rıyla, “Bence değil. İnsanların her zaman önsezi yetenek-
leri vardır ama saçma sapan başka şeylerle çok fazla alaka-
dar olduklarından bunu fark etmezler.”

“Önsezi mi? Bu konuşmayı mı, yoksa seni mi?”

“Kim bilir? Belki de sadece...”

Tam o sırada çatı katının pencerelerinden biri açıldı ve
kıvrıkcık saçlı bir kadın başını dışarı çıkarıp bize bakmaya
başladı. “Danny,” diye seslendi ve uzun bir nutuk çekme-
ye hazırlandı. “Neden diğer normal insanlar gibi çatıların
altında oturmayı denemiyorsun?”

“Burası daha güzel,” diye yanıtladı Danny. “Sen de gel-
mek ister misin, Britta?”

Britta sinirli bir şekilde gözlerini devirdi. “Başka bir
arzunuz var mı? Çay ve pasta da ister misiniz?”

“Evet,” dedi Danny, mutlu bir ifadeyle. “Bu çok iyi bir
fikir.”

“Oradan hemen iniyorsunuz,” gibi bir cümle işittikten
hemen sonra pencerenin kapanma sesini duyduk.

“Ciddi miydi?” Bu yanıtı bilinmeye değer bir soruydu.

“Umarım değildir,” dedi gülerek. “Çaydan nefret ede-
rim.”

“Çok saçma! Çayı herkes sever.”

“Ben sevmem,” diyerek af dileyen gözlerle bana bak-
maya başladı. “Kötü hatıralar diyelim.”

“Çayla mı ilgili?” diye sordum, inanmakta zorlandığımı
belirten bir ifadeyle.

“Uzun hikâye,” diyerek yavaşça bana doğru döndü.
“Bugün olanı asla unutma. Her zaman aklında olsun ve
gözünü hep açık tut. O zaman böyle olayları daha çok fark
edeceksin. Belki bir gün sana yardımı da dokunur.”

“Anlamıyorum, bana nasıl yardımı dokunabilir ki?”

Danny bir süre sessiz kaldı. Etrafımızı saran ışığın rengi değişmeye başlamıştı, kızıla dönüşüyordu, gerçek değildi sanki.

“İleride bir gün,” diye başladı konuşmaya. “Artık burada olmadığım zaman... Ufka yaklaştığında, belki bana da yaklaşmış olursun.”

“Kes şunu!” diyerek kestim sözünü. “Beni ürpertiyorsun.”

“Sadece aklında bulunmasını istiyorum, Ducky. Ne olur ne olmaz diye.”

“Böyle şeyleri aklımıza getirmemeliyiz.”

“Biliyorum.”

Pencere yeniden açıldı ve Britta bizi görebilecek şekilde dışarı doğru uzandı. Elinde ne çay ne de pasta vardı. “Hemen iniyorsunuz!” diye bağırdı, eliyle inmemizi işaret ederek. “Eğer ev sahibi bunu görürse başın gerçekten belaya girer, evlat.”

“Tamam, iniyoruz,” dedim aceleyle. Gün batımı nedeniyle kıpkızıl bir çizgiye dönüşmüş olan ufka doğru son bir kez daha baktım. Sonra da dizlerimin üstünde geri dönüp garaj kapısına kadar emekledim.

Danny sırtını sıcak kiremitlere yaslayıp uzandı. “Bana biraz zaman ver, beş dakika sonra yanında olurum.”

EYLÜL 2000

Erika Blumhardt gergin bir şekilde saate baktı. Önünde sadece bir randevu kalmıştı. Genç çift randevuyu geçen ayın ortasında almıştı. Erika onları kabul ettiği için şimdiden pişmandı. Randevu zamanına daha on beş dakika olsa da penceresinden görünen otoparka bakıp durmaktan kendini alamıyordu. Pencerenin karşısında dikilirken ağırlığını verdiği bacağını sürekli olarak değiştiriyordu. Bunlar hâlâ neden gelmemişlerdi ki? Neden insanlar hep son dakikada gelirlerdi?

Son zamanlarda bunun gibi küçük şeyler için fazla sinirlendiğini kabul etmeliydi. Nedense genellikle işiyle ilgili konularda bu kadar sinirleniyordu. Yaklaşık on beş yıldır kamu hizmetinde çalışıyordu, son on yıldır da AIDS Danışma Bölümü'ndeydi. Önceden bu kadar çabuk sinirlenen biri değildi. Aslında onu sinirlendiren, ondan yardım isteyen insanlardı. Kendi hayatları zaten mahvolmuştu ama onlar ısrarla çevrelerindeki insanların hayatlarını da mahvetmeye devam ediyorlardı. Âdeta Rus ruleti oynuyorlardı ve oynayanların çoğu karşısındakinin ona bu laştırdığı hastalıktan habersiz oluyordu.

Eskiden hastaları için üzülür, onlarla birlikte bir çözüm yolu bulmaya çalışırdı. Bugünlerde ise kendi kızının başına gelebilecek şeyleri düşünmekle meşguldu. Bir erkeğin korunmasız şekilde kızıyla cinsel ilişkiye girebileceğini ve hastalığından bahsetmeyip onu tehlikeye atabileceğini düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu. Böyle erkeklerin kafasına silah dayayıp bir şarjör mermi boşaltmak istiyor-

du. Yasemine'in de böyle bir erkekle tanışıp bunları yaşayabileceği düşüncesi onu çıldırtıyordu.

Yasemine doğduğundan beri bazı şeyler değişmişti, aslında neredeyse her şey değişmişti. Erika da değişmişti. Bu yeni düşünce tarzıyla bu işte fazla ilerleyemeyeceğinin farkındaydı. Her ne kadar bu düşünceden kurtulmaya çalışsa da bir yandan bunu gerçekten istemiyor diğer yandan da doğru olanın bu olduğuna kendisini inandırmaya çalışıyordu. Erika'nın amirleriyle konuşması gerekiyordu, böyle devam edemeyeceğini söyleyip yerini değiştirmelerini isteyecekti. Gelecek olan çiftte daha şimdiden öfkelenmişti. Randevuya gecikmemişlerdi ama yine de Erika sinirlerine hâkim olamıyordu. Acaba çocuk bakıcısını mı aramalıydı?

Kapının vurulmasıyla bu düşüncelerinden tamamen uzaklaştı.

Hızlı adımlarla odanın içinden geçip kapıyı açtı.

"Erika Blumhardt," diyerek kendisini tanıttı ve içeri giren genç adamla tokalaştı. Koyu mavi gözleri onu hipnotize etmiş gibiydi. Erika ona birkaç saniyeden uzun baktığını fark etti. Genç adamın adını bile tam anlayamamıştı. Hızlıca onun elini bırakıp kıza döndü. Adını tekrarlayıp onunla da tokalaştı. Kız çok zayıftı, yüzü de oldukça solgun duruyordu. Biraz dağınık olan kahverengi saçları ona yavru midillileri hatırlatmıştı. Kız, adının Jessica olduğunu söyledi.

"Lütfen, içeri girin ve hemen karşıdaki masaya geçin."

Masaya doğru yürüyüp Erika'nın onlara oturmaları için yer göstermesini beklediler, sonra da hiç konuşmadan yerlerine oturdular.

Hasta olan kadın! Burada çalışmaya başladığından beri kendi kendine hep bu oyunu oynardı. Bu tahminlerinin çoğu tutardı, bu gelen çiftte tahmin yürütmek çok daha kolay olmuştu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu sevecen bir tavırla. Dosyasını çıkarıp karşısında oturan mavi gözlü erkeğin ismini aradı. Danijel Taylor.

“Bu hastalıkla ilgili bilgi almak istiyoruz, bulaşıcılık durumu ve diğer şeyler hakkında,” diye yanıt verdi kız. Heyecanlı görünüyordu ama partneri pek öyle değildi, hatta yüzündeki ifadeden burasının şu an onun olmak istediği en son yer olduğunu okuyabiliyordu. Zaten refakatçi olarak gelen her hasta yakınında bu tarz bir bakış ya da tavır sık sık görülebiliyordu.

“Öncelikle, hastalık hakkında genel bilgiler içeren belgeleri size vereyim. İçinde benim telefon numaram da var, herhangi bir sorun olursa hiç çekinmeden beni arayabilirsiniz.”

Genç kız belgeleri alıp çantasına koyunca ortam sessizleşti.

“Sizi hastalık hakkında bilgilendireyim, anlamadığınız veya sormak istediğiniz bir şey olursa araya girmekten çekinmeyin lütfen.” Erika iç çekmemek için kendini zor tuttu. Böyle hiçbir şeyden haberi olmayan hastalara her şeyi baştan anlatmak çok zaman alıyordu.

“HIV pozitiften AIDS’e geçene kadar bu hastalığın sürecini belirleyen dört evre vardır. Süreç ilk olarak HIV virüsünün bulaşması ve akut enfeksiyonla başlar, bu evrede hastalık kendini ilk kez belli eder.”

“Virüs vücuda enfekte olduktan sonraki birkaç hafta belirti görülmez, fakat sonra akut enfeksiyon evresi dediğimiz evre başlar. Bu evrede ortaya çıkan belirtiler çok benzer olduğu için genellikle griple karıştırılır. Nadiren de olsa herhangi bir belirti ortaya çıkmayadabilir. Belirtiler genellikle grippe olduğu gibi ateş, halsizlik, kas ve eklem ağrıları ile kendini hasta hissetmek şeklinde ortaya çıkar. HIV virüsü kanda çoğaldıkça vücudun bağışıklık sistemi-

nin ürettiği antikorların sayısı da artar ve hastalık latent evresine geçer.”

Erika ara verip karşısındaki çiftte baktı. Jessica onu ilgiyle dinlerken Danijel’in sıkılmış olduğunu fark etti. Kimsenin soru sormaya niyeti olmadığını anlayınca anlatmaya devam etti.

“Latent evresinde virüs vücutta sinsice yayılmaya devam eder. Bu evre asemptomatiktir. Hastalık belirtile-ri görülmez. Bu dönem ortalama olarak on yıl sürer. Bu konuda istisnalar da vardır. Bazıları HIV pozitif kalarak AIDS olmadan çok uzun süre yaşamaya devam ederler ama bazılarıysa birkaç aydan fazla dayanamazlar.”

“Bir dakika,” dedi Jessica. Erika onun gözlerinde parlayan umut ışığını görmüştü. “Az önce bazı hastaların AIDS olmadan uzun süre HIV pozitifte kaldığını söylediniz, yani AIDS’e hiç dönüşmemesi mümkün mü?”

İşte bu an, Erika’nın karşısındaki hasta için içinin cız ettiği andı; çünkü şimdi hastanın tutunmaya çalıştığı tek umudu elinden alması gerekiyordu.

“Hayır, bu söz konusu değil, en azından şimdilik... Tıp bu konu üzerinde çalışıyor. Şu anda, tüm enfekte olanların önünde sonunda AIDS olacağı kabul ediliyor. Bu on yıl sürecek diye bir şey de yok. Genellikle daha kısa sürer. Bu hastaların bağışıklık sisteminin gücüne ve fiziksel durumuna göre değişir. Günümüzde tıbbın sunduğu etkili ilaç AZT, onun da tam olarak araştırıldığını söyleyemem. Aslında kanser ilacıydı, son zamanlarda latent evresini uzatmak için de kullanılıyor. İşe yarayıp yaramadığı konusunda size kesin bir şey diyemesem de daha iyi bir seçenek olmadığı da aşikâr. Çoğu hasta ilacın yan etkilerinden şikâyet ediyor ve uzun süreli kullanıma dayanamıyor. Bunun temel nedeni de enfeksiyonun ve latent evresinin süresi.”

Jessica sesli şekilde nefes aldı, sanki Erika'yı daha iyi duymaya çalışıyor gibiydi. Danijel ise hâlâ rahat bir şekilde oturmaya devam ediyordu, dünya umurunda değilmiş gibi bir havası vardı. Şu anda ona dünyanın oluşumuyla ilgili bir şey bile anlatılsa ilgisini çekmezdi. Erika yeniden sinirlenmeye başladı. Bu tavır hiç de hoş karşılanacak gibi değildi. Kendisini ne sanıyordu ki? Yakışıklılığının onu hastalıktan koruyacağını mı düşünüyordu? Bu tarz insanların hepsi kendini beğenmiş tiplerdi. Sakinleşmek için başını hafifçe salladı ve yeniden konuya döndü.

"T lenfositlerinin sayısı iki yüzün altına düştüğünde hastalığa yakalanmak an meselesidir. İşte o zaman AIDS'ten söz etmeye başlanılabilir. Bu aslında hastalığın kapıya dayandığının göstergesidir. Dördüncü evrede, akut evredekiyle aynı belirtiler görülebilir. Fakat bu sefer belirtiler kaybolmaz, dolayısıyla artık griple karıştırılması mümkün değildir. Bağışıklık sisteminde yeterli savunma hücresinin kalmamasını fırsat bilen birçok enfeksiyon kendini göstermeye başlar. Sağlıklı bir insanın kolayca atlatabileceği bu enfeksiyonlar, AIDS olan birini öldürebilir."

"Sorun şu ki o bu hastalığın ona ne zaman bulaştığını tam olarak bilmiyor. Biz on bir ile on üç yaşları arasında bulaştığını düşünüyoruz. Fakat tahminimiz on bir yaşında bulaşmış olduğu yönünde," diye araya girdi Jessica.

O mu? Erika iç çekti. Bunu hiç hesap etmemişti. Bu, karşısındaki tabloya hiç uymuyordu. İddiayı kaybetmişti.

"Bay Taylor, şimdi kaç yaşındasınız?" Soruyu sorarken ona bakmamak için epey çaba harcadı. Onda kendisini çeken bir şey vardı.

Erika, kendine gel. O senin oğlun yaşında!

"Yaklaşık olarak yirmi bir yaşındayım. Yani sizin dediğinize göre ölmem gereken zamanlardayım." Danijel hâlâ keyfinden ödün vermiyor gibi görünse de Erika onun sesinden içindeki üzüntüyü az da olsa fark edebilmişti.

Erika bu tarz tepkilere alıştı. “Tam olarak öyle değil, Bay Taylor. Bazı istisnalar olduğunu söylemiştim. Yaşam sürenizi uzatmak için tam olarak neler yapıyorsunuz? AZT kullanıyor musunuz?”

“Artık kullanmıyorum. Yıllar önce bıraktım, vücudum bir türlü kaldırmadı. Sağlıklı besleniyorum ve sporla ilgileniyorum. İşleri şimdiye kadar gayet güzel götürdüm, görünüşe göre ortalamanın üzerinde yaşayacağım.” Yanagının yakınında oluşan gülümseme belirtisi sözlerindeki sertliği biraz olsun yumuşatmıştı.

“Son kontrolde kan değerleriniz nasıldı?”

“Gayet iyiydi. Bize bulaşıcılıkla ilgili bilgi verebilir misiniz?”

“Elbette.” Karşısındaki iki gence sert şekilde bakıp, “Cinsel ilişkide korunuyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki. O kadar aptal değiliz.”

“Bay Taylor, her şeyi bildiğinize göre benden tam olarak ne öğrenmek istiyorsunuz?” Adam yavaş yavaş Erika’nın sinirlerini bozmaya başlamıştı. Yakışıklı da olsa hiçbir insanın onu böyle sinirlendirmeye hakkı yoktu.

Danijel kız arkadaşına baktı. “Bana bilmediğim bir şeyler söyleyin ya da ona ne kadar korunursak korunalım bu tarz bir ilişkinin tehlikeli olduğunu anlatın.”

İşte şimdi her şeyi daha iyi anlamıştı. Demek bu görüşmenin arkasında kız vardı. Erika gülümseyerek sempati duymaya başladığı bu genç çifte baktı. Adam sevgilisi için gerçekten endişeleniyor olmalıydı. Az önce hakkında düşündüğü erkeklerden bin kat daha iyiydi bu. Genellikle böyle çiftlere ne kadar dikkatli olmaları gerektiğini anlatırdı ama bu çiftin zaten gerektiğinden daha fazla dikkatli olduğu anlaşılıyordu.

“HIV aslında zor bulaşan bir hastalıktır. Bulaşma riski sadece kan, meni ve vajinal sıvı gibi enfekte vücut sıvı-

larının transferiyle oluşur. Genellikle erkekler arasındaki eşcinsel ilişkiyle bulaşır. HIV pozitif birisiyle aynı evde yaşamamanın, birlikte uyumanın ya da öpüşmenin herhangi bir riski yoktur. Korunmak şartıyla ilişkiye girmek de güvenlidir. Korunmasız yapılan oral ilişki riskli olabilir. Virüs havayla temas eder etmez ölüyor olsa da ihtiyaten taşıyıcı aletleri ve diş fırçalarının ortak kullanımından kaçınmak gerekir.”

Jessica, Danijel’e bir zafer kazanmış gibi baktı. Hatta Erica, Jessica’nın sevgilisine dil çıkartmak istediğinden adı gibi emindi. Danijel ise pek ikna olmuşa benzemiyordu.

“Tüm risklere rağmen seks yapmanın tehlikeli olmadığını mı söylüyorsunuz?” dedi tek kaşını kaldırarak. “Sizce bu çok ihmalkâr bir açıklama olmadı mı?”

“Hayır, kesinlikle olmadı,” dedi Erika, başını olumsuz anlamında sallayarak. “Bir HIV pozitif diğer insanlar gibi normal şekilde hayatına devam etmeli. HIV pozitif biri ilişkiye girdiği insana hastalığını söylemek zorunda da değildir.”

“Ama ona bulaştırdığım takdirde bunun sonucundan tamamen ben sorumlu tutulurum.”

“Her şey karşılıklı güvene ve onaya dayanıyorsa sorun olmaz. Heteroseksüel ilişkide bulaşma riski düşüktür. Diyelim ki ilişki esnasında kondom yırtıldı ya da sızdırdı ve panik oldunuz. Hemen hastaneye gidersiniz ve size dört hafta boyunca kullanmanız gereken PEP ilaçları verilir, böylece büyük ihtimalle virüs daha vücuda yayılamadan yok olur. Bu genellikle işe yarayan bir yöntemdir.”

“Süpermiş!” dedi Danijel, alay eder gibi bir tavırla. “Ne kadar da mantıklı!”

“Ben sadece bilgi veriyorum.”

Jessica konuşmanın gidişatından çok memnundu ama görünüşe göre beyefendi hayli sinirlenmişti. Erika bu se-

fer iç çekişini saklamaya gerek duymadı. Bir kasiyer olsa muhtemelen çevresindeki insanlarla daha kolay ve daha sağlıklı bir şekilde iletişime geçebilirdi. Gözleri saate kaydı ve Yasemine’i okuldan alma zamanının geldiğini gördü.

“Başka sorunuz yoksa bu sohbeti burada sonlandıralım. Dediğim gibi aklınıza takılan herhangi bir şey olursa numaram sizde var, beni her zaman arayabilirsiniz.” Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı, yaptığıнын ayıp olup olmadığına aldırmaksızın eşyalarını masadan toplamaya başladı. Şu an istediği tek şey kızını okuldan alıp mutlu ve huzurlu evine gitmekti.

Beynimin içinde yankılanan tek bir şey vardı. *On yıl, ortalama on yıl!* On yıldan sonra hastalık gün yüzüne çıkıyordu. Danny yaklaşık on bir yıldır bu hastalıkla boğuşuyordu, ortalama süreyi şimdiden aşmıştı.

On yıl! Bu sürekli beynimde yankılanıp duruyordu, bundan başka bir şeye odaklanamaz olmuştum. O nasıl olup da bu kadar rahat kalabiliyordu ki? *Çünkü bunu uzun zamandır biliyor ve bu durumu artık kabullenmiş.*

Peki, ben neden kabullenemiyordum? Sanırım tüm bu olanlar benim için çok fazlaydı.

Yolun ortasında durdum, Danny birkaç adım daha attıktan sonra durduğumu fark edip döndü ve yanıma geldi.

“Ne oldu?” diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

“On yıl, dedi,” diye fısıldadım.

“Hayır, hayır,” diyerek ellerimi tuttu. “Şimdi sakın böyle bir şey düşünüp kendini üzme, bu herkes için geçerli değil.”

“İstatistiklere göre öyle ama.” Gözyaşlarımı daha fazla tutamayıp yanaklarımdan akmalarına izin verdim.

“O ortalama insanlar için geçerli, sence ben ortalama birine benziyor muyum?”

Başımı hayır anlamında salladım, o ortalama biri dışında her şeydi.

“Bak, gördün mü?” dedi gülümseyerek. “Bu benim için geçerli değil. Ben çok zindeyim, her gün spor yapıp sağlıklı besleniyorum. Çoğu insanın hayatı boyunca yapabileceği spordan daha fazlasını tek başıma yapıyorum. Bu şekilde vücuduma ben sağlıklıyım sinyali gönderiyorum, o da bunu anlayıp onaylıyor. Şimdi oturup hastalığımı düşünsem inan bana en kısa süre içerisinde hasta olurum.” Danny işaret parmağıyla birkaç defa alnına vurdu. “İnsanın düşünce gücü o kadar büyüktür ki her şeyi kontrol eder. Geçenlerde karanfile alerjisi olan bir grup insanı teste sokmuşlar. Hepsini bir odaya koyup odanın ortasına da bir demet karanfil çiçeği bırakmışlar. Odadaki herkesin burnu akmaya başlamış ama bir süre sonra çiçeğin aslında plastik olduğu söylenmiş. Yani her şey beyinde bitiyor. İnsanlar alerjileri olduğunu düşündükleri için öyle tepki vermişler. Ben bu oyunu tersten oynuyorum. Beynime hasta olmadığımı telkin ediyorum, o da bunu kabullenip vücuduma yansıtıyor,” dedi ve bir süre sustu. “En azından benim hastalıkla baş etme yöntemim bu. Biz böyle yaşamalıyız, başka yolu yok. Peki, sen böyle yaşayabilir misin? Bunu kaldırabilir misin, Ducky?” Gözleriyle beni hipnotize etmişti sanki.

“Evet, bunu deneyeceğim.”

“Pekâlâ,” dedi gülümseyerek.

“Ama biraz önce kullanman gereken ilaç hakkında söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. İlacı neden kullanmıyorsun? Aklını peynir ekmekle mi yedin?”

Danny hayli sesli bir şekilde iç çekti. “O kadar basit değil. İlacı duyar duymaz kullanmaya başladım ama vü-

cudum kaldırmadı. On dört hafta boyunca aralıksız kus-tum. On kilodan fazla zayıfladım, günün on iki saatini uyuyarak geçirdim, durmadan terledim ve sürekli midem bulandı. Ne spor yapabiliyordum ne de normal bir hayat sürebiliyordum. Okula gidemediğimden hiç bahsetmiyorum bile. Hep hastaydım ve sanki virüs kendini göstermek üzereymiş gibi hissediyordum. Bir gün daha fazla dayanamayıp ilaçları bıraktım ve bir hafta sonra hayatımın yeniden normale döndüğünü fark ettim. Üstelik o ilaçları dört saatte bir içmem gerekiyordu, böylelikle gece kalkıp ilaç içme işkencesinden de kurtulmuş oldum. Sonuç olarak helper hücrelerimin sayısı üç yüzün üstünde olduğu sürece herhangi bir ilaç kullanmayacağıma dair kendime söz verdim.”

“Hangi sıklıkla kan tahlili yaptırıyorsun?”

“Son tahlili iki yıl önce yaptırdım ama sonuçları gayet iyiydi. Şu an da kendimi o günkü kadar sağlıklı ve iyi hissediyorum.”

“Dikkatli olmalısın, Danny,” dedim. “Seninle her şey varım ama düzenli şekilde kan tahlili yaptırman gerekiyor. Ayrıca doktor önerirse ilaç kullanacağına da söz ver lütfen.”

“Pekâlâ, ama öncelikle yeni bir aile hekimi bulmam lazım. Benimki iki yıl önce vefat etti. Ayrıca muayeneye gitmemi istiyorsan önce bana bir söz vermelisin.”

“Ne sözü?”

“Sen de benimle gelip kan vereceksin ve HIV testi yaptıracaksın.”

Küçük dilimi yuttum.

“Ne? Neden ki?” diye kekelemeye başladım. “Bu çok saçma, o gece bir şey olmuş olamaz.”

“O geceyle ilgili bir şey değil bu,” diyerek ellerimi bıraktı ve kollarını bağladı. “Sende HIV olmadığına eminim

ama o günkü tepkini hatırlıyorum ve aklımda oluşan korkudan tamamen kurtulmanı istiyorum.”

“Peki, yaptırırım.” Yeniden içimde beliren paniği Danny’ye belli etmek istemiyordum.

Madem bulaşmadığından emindim neden şu an avuçlarımın içi terden gl olmuştu? Neden panik yapıyordum ve test olmak istemiyordum ki?

Çünkü sen tam bir çatlaksın, diye bağırdı iç sesim. *Her gün ölümle dans ediyorsun ve bu çok normal bir şeymiş gibi davranarak hayatına devam ediyorsun!*

İçimden gelen sese orta parmağıımı gösterebilirdim. Sessizce, Danny’yle birbirimize yaklaştığımız anları gözümün önünden geçirmeye başladım.

Fazla yakın!

“Her şey yolunda mı?” Danny bana endişeli gözlerle bakıyordu.

“Elbette,” dedim abartılı şekilde gülümseyerek. “Ne olabilir ki? İkimiz için de randevu al, ben de o aptal testi yaptıracağım.”

“Tamam,” dedi Danny ama bana bakmaya devam etti. Aklımdan geçenleri okuyabildiğine emindim. Testi yaptırmamı da bu yüzden istiyordu, aslında içten içe çok korktuğumu biliyordu.

Cebindeki anahtarları çıkarıp arabaya doğru yürümeye başladı. “Bunun güzel yanlarını da konuşabiliriz.”

“Ne gibi?”

Gülümseyerek, “Erika ilişkiye girmemizde herhangi bir sakınca olmadığını söyledi.”

“Ne güzel ya!” diye söylenmeye başladım. “Ben söyleyince duymazlıktan geliyorsun ama Erika söyleyince ikna oluyorsun, öyle mi?”

“O bu konuda bilgili,” diyerek oturmam için yolcu koltuğunun kapısını açtı. Glmsemesini saklamaya çalıştı-

ğını dudağını ısırmasından anlayabiliyordum. “Hem bu durum kişisel bir isteksizlikten kaynaklanmıyordu.”

“Hımm, demek öyle. O yüzden mi geçtiğimiz haftalarda ne yaparsam yapayım benden kaçmaya çalıştın?”

“Bu bir daha tekrarlanmayacak, söz veriyorum. Ben sadece seni korumaya çalışıyordum.”

“Çok yakında görüşürüz o zaman.” Bunu derken bile heyecanlanmışım.

“İlişki esnasında bileğini tutabildiğim sürece benim için sorun yok,” dedi, sırtıyordu. Aklındaki düşünceler şu an açıkça o yöne kaymıştı.

“Elbette tutabilirsin,” diyerek bileklerime baktım. “Üstelik ilk sefer olmasına rağmen hiç fena değildin.”

Danny tek kaşını kaldırarak bana bir bakış attı ve hemen ardından gülümsemeye başladı. “Biliyorum, Ducky. Senin de hoşuna gittiğini çıkarttığın seslerden anlayabiliyordum.”

Yanaklarımın kızarıklığını perdeleyip konuyu değiştirmek için aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Erika sana bayıldı.”

“Evet, ben de fark ettim,” dedi. “Çılgınca değil mi? Nereyseyse annem yanında.”

“Anne demişken...”

“Evet?” Sesi birden gerilmişti.

“Ailenin ölmediğini söylemiştin,” dedim.

Danny’nin vücudu gerginleşti, direksiyonu daha da sıkı kavradı. “Evet, öyle söyledim.”

“Onunla tanışmak istiyorum,” dedim.

“Ne?” diye bağırdı, az daha karşı şeride geçip diğer arabalarla burun buruna gelecektik.

“Ailenle tanışmak istiyorum sadece,” dedim, sıkıca koltuğa tutunup nefes almaya çalışıyordum. “Bu yüzden bizi öldürmen gerekmiyor.”

“Asla!” diye bağırdı. “Never ever! Hiç şansın yok! No way!”

“Neden?”

“Babam hapiste, onun orada çürüyerek ölmesini istiyorum. Dünyadaki hiçbir şey beni oraya, onun yanına götürmez.”

“Babandan bahsetmiyorum,” deyip onu sakinleştirmeye çalıştım. “Sadece annenle tanışmak istiyorum.”

Öfkeyle burnundan solumaya başladı. “Onun normal olmadığını söyledim ya. Gerçek dünyada değil, kendi hayal dünyasında yaşıyor, o bir deli.”

“Ne olursa olsun, onunla tanışmak istiyorum.”

Görmememe rağmen şu anda Danny’nin gözlerini devirdiğini tahmin edebiliyordum.

“Peki, nasıl istersen,” dedi sonunda. “Ama sonra beni neden uyarmadın deme sakın.”

“O kadar da kötü olamaz.”

Bu cümleme hiç yanıt vermedi.

“Öyleyse ona geleceğimizi haber veririm ve hafta sonu Rottweil’a gideriz.”

Sarışın, çok zayıf bir kadın kapıyı açtı. Çok güzeldi, sarının her tonunu üzerinde taşıyan saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Gözleri, minyon ve ince olan yüzüne göre büyük kalıyordu. Etrafa suçüstü yakalanmış bir hayvan gibi bakmıyor olsaydı gayet dostça baktığını söyleyebilirdim.

Kendini duvara dayayıp, “Hemen içeri girin,” dedi. Ona dokunmadan yavaşça içeri girdik.

Tedirgin bir şekilde bir bana bir Danny’ye bakıp duruyordu.

“Merhaba anne,” dedi Danny. “Jessica’yla tanış.”

Pür dikkat bana baktı. “Seninle tanıştığıma memnun oldum, ben Marina. İçeri gelsenize. Gelin, gelin. Sizi gördüğüme çok sevindim.” Bir süre elime bakıp benimle tokalaşıp tokalaşmamak için tereddüt etti. Sonra nihayet elini uzattı. Danny’ye bir zafer bakışı atıp sıırtttım.

Ev çok eskiydi. Duvarların boyasından mobilyalara ve perdeler kadar evdeki her şeyin eski olduğu anlaşılabilirdi. Maria’nın peşinden oturma odasına doğru giderken hemen sol tarafımda üst kata çıkan merdivenleri gördüm. Danny’nin, babasının onun yanına geldiğini merdivenlerin gıcirtısından anladığını söylediğini hatırladım. Bu ürpermeme neden oldu.

Acaba Danny şu anda nefret ettiği bu eve geldiği için ne hissediyordu?

Marina bizi oturma odasına getirdiğinde ağzım açık kaldı. Az önceki koridorla buradaki mobilya dekorasyonu arasında büyük bir fark vardı. Burada her şey yepyeni görünüyordu. Anlaşılan Taylor ailesinin herhangi bir maddi sıkıntısı yoktu. Dışarıda hava sıcak olmasına rağmen şömine yanıyordu.

“Bir şeyler içmek ister misiniz?” diye sordu Danny’nin annesi.

Danny, “Hayır,” dediği anda ben “Evet,” dedim.

Marina odadaki büyük pencereden dışarıya doğru düşünceli bir şekilde bakmaya başladı. “Dışarıda korkunç bir hava var değil mi?” dedi, sonra bize döndü ama tam olarak bize baktığı söylenemezdi. Sanki arkamızda bulunan boş duvardaki bir noktaya bakıyor gibiydi. Yeniden pencereye döndü. “Bütün gün kar yağmaya devam etti. Arabalar bizim olduğumuz yere çıkamıyorlar, kar küreyici ne zaman gelir acaba?”

Danny’ye bakmaya başladım. İşaret parmağını alnına dayayıp bana annesinin deli olduğunu ima etmeye çalıştı.

Marina'nın baktığı pencereden dışarı bakmaya başladım, güneş parıldıyordu ve arabanın biri sokaktan sorunsuz şekilde geçiyordu.

"Size çay getireyim, bu soğukta üşümüştünüzdür."

"Ben bir su alayım lütfen," dedim. Giydiğim kısa şort ile üstü açık ayakkabıma baktım. Danny de üzerinde Amerikan bayrağı olan bir şort giymeyi tercih etmişti.

Danny'nin annesi içecekleri getirmek üzere uzaklaştığında kendimi en yakındaki ikili koltuğa bıraktım. Etrafa göz gezdirirken evin tertemiz olduğunu fark ettim, tek bir toz zerresi yoktu. Evde kişisel bir eşya da yoktu. Ne bir fotoğraf ne de aile bağlarını gösterecek herhangi başka bir şey...

Marina bana bir bardak su getirdi ve karşımıza oturdu.

"Anlat bakalım," dedi beni cesaretlendirmeye çalışarak. "Nasılsın?" Sanki beni yıllardır tanıyormuş gibi rahat konuşuyordu. Az önceki düşünceli hâlden eser kalmamıştı.

"İyiyim, sizinle tanışabildiğime çok sevindim."

"Danny sana hiç Amerika'dan bahsetti mi?" Gözlerinin mavisini heyecanla parlıyordu, Danny gözlerinin rengini kesinlikle annesinden almış olmalıydı.

"Biraz," diye yanıtladım. "Havuzu olan güzel bir evde yaşadığınızdan bahsetti."

"Evet, öyleydi." Sanki hayal âlemine dalmış gibi konuşuyordu. "Şehirden uzakta yaşıyorduk, etrafımız yeşilliklerle çevriliydi, geceleri cırcır böceklerinin sesini rahatlıkla duyabiliyorduk. Danny o zamanlar yüzme ve atletizmle çok ilgiliydi."

Danny'nin o zamanki becerilerinden bahsetmeye başladı. En uzun atlayışını, en iyi atışını, en hızlı koşusunu ve yüzüşünü... Bunları en küçük ayrıntısına kadar anlatıyordu. Hafızası olağanüstüydü.

“O zamanlar eşimle, Danny’nin hayatını spor yaparak kazanacağından emindik. Çok yetenekliydi ve bütün hocaları onun yeteneğini geliştirmeye hevesliydi, kısacası gelecek vadeliydi.” Danny’ye birden soğuk bir bakış attı. “Ama Almanya’ya geldikten sonra hepsini bir kenara attı. Havuzu olmayan bir evde yaşamaya başladığımız için yüzmeye devam etmek ona zor geldi. Maalesef o hep rahatına düşkün bir çocuktur.” Titreyen elleriyle önüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına attı.

Şaşkınlıkla Danny’ye baktım. Onun önceden başka spor dallarıyla ilgilendiğini bilmiyordum ama beni asıl şaşırtan annesinin onu rahatına düşkün biri olarak anlatmasıydı.

“Başka nedenlerden dolayı bıraktım,” diye kendini savundu Danny. “Her şeyden önce ilgilendiğim spor dalını değiştirmiştım. Bunu sen daha iyi biliyorsun, anne. Bütün katılacağım maçların izin kâğıtlarını sen imzalardın.”

Marina başını evet anlamında salladı. “Biliyorum, Danny. Seni takdir ediyorum, bu herkesin yapabileceği bir spor değil.”

Danny derin bir nefes aldı, yeniden kendini savunmak için bir şeyler söylemek üzereyken bundan vazgeçti.

“Ama o bu sporda çok başarılı,” dedim, kendimi tutamamıştım. Dünya şampiyonu olmak ve üniversiteye gitmeden antrenör olmayı başarmak herkesin harcı değildi.

Elimdeki bardağı ortadaki sehpanın üzerine koyunca Danny’nin annesi bana şaşkınlıkla bakıp hızla ayağa kalktı. Bir bez ile dezenfektan getirdi ve bardağı koyduğum yeri silmeye başladı.

Danny sinirli bir şekilde gözlerini devirdi ve yine kollarını göğsünde çaprazlayıp sırtını koltuğa yasladı.

“Affedersin,” dedi ve silmeyi bitirip yeniden yerine oturdu. “Biliyorsun, birazdan Liam okuldan gelecek, o zamana kadar her yer temiz olmalı. O üzücü kazadan beri

mikroplara ve tozlara karşı bünyesi çok hassas. Beni anlıyorsun, değil mi?”

Başımı olumlu anlamda sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Tanrı aşkına, biri bana Liam'ın kim olduğunu söyleyebilir mi?

“Anne,” Danny sanki karşısında anlayışı kıt biri varmış gibi tane tane konuşarak ve yüksek bir sesle ona seslenmişti. Zaten büyük ihtimalle annesinin öyle bir sorunu vardı. “Sanırım şu anda bir şeyleri karıştırıyorsun, mikroplardan ve tozlardan kendisini koruması gereken benim.”

Danny'nin annesi yüzünde üzgün bir ifadeyle gülümsemeye başladı. “Danny, kardeşine karşı biraz daha saygılı olabilirsin,” dedi ve sonra bana dönüp, “Danny ile Liam anlamadığım bir nedenden dolayı hiçbir zaman iyi anlaşamadılar.” Başka bir şey söylemeden yüzüme uzun bir süre baktıktan sonra, “Sanırım Danny hâlâ Liam nedeniyle Almanya'ya gelmiş olduğumuz için öfkeli. Ama gelmekten başka seçeneğimiz yoktu çünkü en iyi doktorlar buradaydı. Danny Atlanta'da kalmak istemişti. Anlaşılan kardeşi için arkadaşlarını, sporu ve Rex'i orada bırakmak ona fazla geldi,” dedi.

Demek kardeşiydi...

“Rex?” dedim ve Danny'ye baktım fakat o yine gözlerini devirip bakışlarını benden kaçırdı.

“Danny'nin köpeği. Havayolu şirketi köpeği kabul etmediği için onu orada bırakmak zorunda kaldık.” Marina'nın bunu gerçekten üzülererek söylediğinden hiç kuşku yoktu.

“Sorun uçak değildi, sorun babamın onu yürüyemeyecek hâle getirene kadar dövmüş olmasıydı,” dedi öfkeyle. Gözlerim elimde olmadan faltaşı gibi açılmıştı fakat ne diyeceğimi bilemediğimden bakışlarımı her ikisinden de kaçırdım.

“Danijel!” dedi Marina, hafifçe sesini yükselterek. “Bunu nasıl söylersin? Baban asla böyle bir şey yapmazdı, o seni severdi!”

“Evet, kesinlikle. Kendi sapık tarzıyla çok severdi, anne. Haklısın!”

Birdenbire buraya gelme fikrinin çok yanlış olduğunu düşündüm. Gelmek için Danny’yi zorlamamalıyım. Tüm bu yaşadıklarının zor olması yetmez gibi bir de onu bunlarla yeniden yüzleşmek zorunda bırakmıştım.

Marina oturduğu koltukta ileri geri sallanmaya başladı. Yine başımızın üstündeki bir noktaya odaklanmış bakıyordu. Bir süre sonra bizim burada olduğumuzu unuttuğunu sandım. Danny’nin elini tuttum. Tanıdık sıcaklığı biraz da olsa üstümdeki gerginliği hafifletmişti. Dönüp ona baktığımda dikkatli şekilde annesini izlediğini gördüm.

Marina elini hamile kadınların karnını okşadığı gibi okşuyordu. “Nihayet vakit geldi,” dedi kısık sesle. “İki hafta sonra bebek geliyor.”

“Tebrikler!” dedim.

Danny damağını şaklatıp bana bakmaya başladı. Omuzlarımı silktim, bu konuda benim hiçbir suçum yoktu.

“Sanırım gitme vaktimiz geldi!” dedi Danny, sinirli bir şekilde. Onu bu güne dek hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

“Ama daha Jennifer’a evi gezdirecektim,” dedi Marina ve oturduğu yerden kalktı.

“Aslında görmeyi çok isterdim,” dedim, Marina’nın adımı yanlış söylemesini duymazlıktan gelip Danny’ye masumca dudak büzdüm.

Danny aniden elimi bırakıp, “İyi eğlenceler,” dedi, sert bir tavırla.

Marina peşinden gelmemi işaret etti, ben de merdivenlere doğru onu takip ettim. Merdivenler gerçekten de

gıcırdıyordu. Dönüp Danny'ye bakmama engel olamadım. Danny ilk başta hiç kıpırdamadan öfkeli gözlerle bize baksa da sonra dayanamayıp peşimizden geldi.

Elbette, bana ilk önce Liam'ın odasını gösterdi.

Kapının üzerinde tahta harflerle "Liam Fynnley" yazıyordu.

Kapıyı usulca açıp kenara çekildi. Birkaç adım içeri girdim. Burası tam bir genç odasıydı. Yatağın üzerinde serili futbol nevresimi, çalışma masasının üstünde asılı Britney Spears poster ve vitrinde de birkaç kupa vardı. Birkaç adım daha atıp kupaların üstünde yazanları okumaya çalıştım. Bunlar kick boks kupalarıydı.

"Liam da mı kick boks yapıyordu?" diye sordum. Aslında çok şaşırmıştım, Danny ile Liam'in iyi anlaşmaları gerekmez miydi?

Marina şaşırdı. "Hayır, Liam küçüklüğünden beri tenis oynar."

"İşte," deyip kupalara biraz daha dikkatli baktım. Üstlerinde birbirlerine karşı dövüş pozisyonu almış iki adamın resmi vardı, hiçbir yerde tenis topu görünmüyordu. Daha fazla soru sormamaya karar verdim ve etrafıma bakınmaya devam ettim. Yatak sanki bugüne kadar üstünde hiç kimse yatmamış gibi duruyordu ve çalışma masası da yeni gibiydi. Giysi dolabına yaklaşıp kapağını açtım, tamamen boştu. Dönüp Marina'ya baktığımda zaten düzgün olan yatak örtüsünü düzeltmeye çalıştığını gördüm.

Danny şaşırdığımı fark etmiş olacak ki yanıma gelip, "Gel, sana kendi odamı göstereyim," dedi. Danny dolabın kapağını kapatıp elimi tutmak için hamle yaptığı sırada annesi, "Sakin hiçbir şeye dokunma," diye uyardı, Danny de hızla ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, hiçbir şeye dokunmuyorum."

Biz odadan çıkarken Marina dolabın kapağına dezen-

fektan sıktı ve elindeki bezle birkaç kez sildi. İçimden o dezenfektanı ve bezi elinden alıp onun yüzüne fırlatmak geçiyordu.

Danny beni kolumdan tutup koridorun sonundaki odaya doğru çekti. Odası banyonun hemen yanındaydı ve Liam'ın odasına göre daha büyüktü.

Bu odada her şey karmakarışık ve dağınıktı. Sanki Danny gittiğinden beri bu odaya hiç kimse girmemişti. Yatağı hemen köşedeydi, mavi çarşafının ucu katlanmıştı ve üstünde bir toz tabakası vardı. Bütün oda tozla kaplıydı. Liam'ın odasındaki gibi burada da kupalarla dolu bir raf vardı ve sanki kupalardan birkaç tanesi eksik gibi duruyordu.

Duvarda birkaç katılım ve başarı sertifikası asılıydı. Tavan ahşaptı. Aslında oda bir genç için oldukça sevimli ve güzeldi. Yuvarlak kenarlı dolabı görünce birden Danny'nin bana anlattıkları gözümde canlandı.

Dönüp dağınık yatağa bir kez daha baktım, kahverengi ahşap karyola başlığına ve köşelerdeki karyola direklerine...

Aniden bu odada nefes alamadığımı hissettim. Boğazım düğümlenmişti, odayı terk etmek istedim. Kan izleri görmekten korktuğumdan yere bakamadım, sanki hemen ensemde Danny'nin babası duruyormuş gibi hissedip ürperdim. Oda hâlâ içki ve sigara kokuyordu.

Daha fazla dayanamayıp Danny'nin elini tuttum ve onu koridora doğru çekerek odadan kaçtım. Arkamı döndüğümde Marina'yla burun buruna geldim, pür dikkat Danny'nin odasına bakıyordu. Sonra bakışlarını bize, hemen ardından da ellerimize çevirdi ve dehşet içinde çığlık atarak bir adım geriledi. "Seni öldürebilir, Julia," dedi, sanki rahat şekilde nefes almakta zorlanıyormuş gibiydi. "Sana söylemedi mi?"

Bakışlarını Danny'ye çevirip sertleştirdi. "Ona söyle-

medin değil mi? Onu öldürmek mi istiyorsun, hepimizi öldürmek mi istiyorsun?”

Danny derin bir nefes aldı ve konuşmak için kendini zorladı. “Anne, sakın ol. Virüs başkalarına bu şekilde bulaşmaz, kimseye bir şey olmayacak!”

“Virüs!” dedi yine şok olmuş bir ifadeyle. “Tanrım, birazdan Liam okuldan gelecek.” Liam’ın odasına doğru koşar adımlarla yürüdü. Dezenfektanı eline alıp dolaştığımız her yeri silmeye başladı.

Şaşkınlıkla ellerimi hafifçe kaldırıp soru soran gözlerle Danny’ye baktım.

Yüzündeki ifadeyi değiştirmeden omuzlarını silktilti.

“Haydi, buradan gidelim,” dedim. Gıcırdayan merdivenlerden aşağı indik. Masanın köşesinde duran bardağımlı alıp mutfığa götürürken Marina’nın da yanımıza geldiğini gördüm. “Hemen gidiyor musunuz? Liam’la tanışmak istemez misin?”

“Belki başka bir zaman...”

Başıyla onayladı ve az önce oturduğu, sallanan sandalyesine geri döndü.

“Hoşça kal, anne,” dedi Danny fakat annesi bizi duymamıştı sanki. Gözlerini yine bir noktaya kilitlemişti ve bir öne bir arkaya sallanıp duruyordu.

Dışarı çıkınca ikimiz de derin nefes aldık. Danny tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

“Ne var?” diye sordum. “Gayet iyiydi işte.”

Kalkık kaşının yanına sert bir yüz ifadesi de eklemişti.

“Gerçekten,” dedim. “Annenden hoşlandım, eğlenceli birine benziyor.”

“O tamamen aklını kaçırmış durumda.”

“Olabilir, yine de ondan hoşlandım.” Arabaya oturduğumuzda, “Akıl hastası olduğu için elinden gelenin en iyisi bu. Sonuçta bu olanlar onun suçu değildi,” diye ekledim.

Danny anlamadığım İngilizce bir şeyler söylüyordu yine.

“Baban gerçekten de köpeği dövdü mü?” Bu soruyu sormadan içim rahat etmeyecekti.

“Evet, dövdü,” diye yanıt verdi zar zor. “Alkollüydü, kendinde değildi. Bir odun parçasıyla gözümün önünde ona acımasızca vurmaya başladı.”

Lütfen, bunu gözünün önünde canlandırma, Jessica. Lütfen.

Ona bir şey söylemem gerektiğini hissettim. “Açıkçası içerde neden bana bir erkek kardeşin olduğundan hiç bahsetmediğini düşünüp durdum ama sonradan konuyu anladım,” dedim. Bir süre sustuktan sonra, “Kardeşin için üzgünüm, Danny. Köpeğin ve o lanet olası geçmişin için çok ama çok üzgünüm.”

Danny dudaklarını birbirine bastırdı ve tek bir kelime daha etmedi. Sonra bana kısa bir bakış atıp beni onayladığını belirtircesine gözünü kırptı, ardından arabayı çalıştırdı.

Tara, onu hayatının şansı olarak görmüştü. Onun kataloglar, dergi reklamları ve posterler için modellik yaptığını biliyordu. Onunla mükemmel bir çift olacaklarını düşünüyordu, birkaç haftalığına düşündüğü gibi de olmuştu. Sabahları okulda buluşuyorlar, akşamları da birlikte dışarı çıkıyorlardı. Bir keresinde Danny onu eve götürmüştü ama aralarında bir şey olmamıştı. En fazla öpüşme aşamasına kadar ilerleyebilmişlerdi, ardından Danny onu yine ama bu kez buz gibi bir tavırla reddetmişti. Danny’nin içine kapanık tuhaf hâline, onu her defasında reddetmesine ve gününün büyük bölümünü onunla geçirmek yerine o aptal spor salonunda geçirmeyi tercih etmesine rağmen

Tara onunla tek bir fotoğraf çekimine gitme fırsatını kaçırmamak için her şeye katlanmıştı. Yine de sonunda Danny onu terk edip topukları kırılmış bir çift ayakkabı gibi bir köşeye atmıştı.

Aradan uzun zaman geçmiş olmasına rağmen ona öfkeliydi. Her şey iç çamaşırı meselesinden çıkmıştı. Danny, iç çamaşırı modeli olması için çok iyi bir teklif aldığından bahsetmişti. Bu kesinlikle kaçırmaması gereken bir fırsattı, bunu ikisi de biliyordu. Ama Danny saçma sapan bir nedenle bu teklifi reddetmişti. Peki, neden? Kendisini iç çamaşırıyla rahat hissetmediğinden. *Rahatsız!*

Sonra bir gün Tara'nın çalıştığı muayenehaneye bir telefon geldi. Danijel Taylor adında bir adam yıllardır HIV pozitif olduğunu ve düzenli olarak kan tahlili yaptırabilmek için yeni bir doktora ihtiyaç duyduğunu söylüyordu. HIV pozitif mi? Eğer kız arkadaşı için de bir randevu istemiş olmasaydı Tara onun kesinlikle eşcinsel olduğunu düşünecekti.

Acaba telefonda onu tanımış mıydı? Düşük ihtimal... Tüm yakın arkadaşları gibi Danijel de ona Tara derdi ama o telefonda konuşurken hep soyadını da söylerdi. Adını hatırlasa bile büyük ihtimalle kim olduğu asla aklına gelmezdi, ne de olsa dünyada sayısız Tamara Müllers vardı.

Sonuçta ikisini de perşembe sabahına kaydetti. Önce kan alınacak, sonra tahlil için laboratuvara gönderilecekti. Kız arkadaşı Jessica Koch sadece HIV testi olacaktı, Danny ise kapsamlı bir kan tahlili yaptıracaktı. Tara için onları beklemek düşündüğünden daha zor olacaktı, çünkü şimdiden heyecanlanmaya başlamıştı.

Tara onu hemen tanıdı.

“Günaydın,” dedi güler yüzle. Yanındaki kız arkadaşını gördüğünde içinden gelen kahkaha atma isteğini zar zor bastırdı. Kız, Tara’dan neredeyse bir kafa boyu kısaydı, vücudunun geri kalanı da Tara kadar güzel değildi.

BUNUN İÇİN mi terk etti beni? Bu kötü bir şaka olmalı!

Öfkesini ve yaralanmış benliğini kontrol etmesi gide-
rek zorlaşıyordu ama şu anda iş yerindeydi ve farklı bir
şekilde davranması söz konusu olamazdı.

Danijel onu gördüğüne şaşırdıysa da bunu hiç belli et-
medi. Hiç tanımamış gibi selam verip sağlık kartını uzattı.
Tara kartı bilgisayara okuttu ve sonra ayağa kalkıp onlara
nereye gitmeleri gerektiğini gösterdi. “Şu koridoru düm-
düz yürüyün ve sol tarafa dönün. Koridorun sonunda bek-
leme odası var. Ben gelene kadar orada bekleyebilirsiniz.”

İkisi tarif edilen yöne doğru el ele yürürlerken, Tara
olumsuz anlamda başını salladı. Kız açık farkla Danijel’in
yanında sönük kalıyordu ama Danijel yine de onunla ol-
mayı seçmişti. Tüm bu olanlar saçmalıktan başka bir şey
değildi.

İkisinin evraklarını hazırladı, gelen son bir telefona
daha bakıp onların yanına gitti. Danijel ile başlayacaktı.

“Bay Taylor, lütfen,” diye seslendi. Danijel ayağa kalkıp
sevgilisine öpücük verdikten sonra Tara’nın arkasından
gidip muayene odasına girdi.

“Lütfen, oturun. Birazdan başlayacağız,” dedi Tara.
Danijel ona denileni yaptı. Üstündeki giysiler muayene
için biraz fazla resmiydi. Bu, Tara’nın aklına Danijel’in
buradan çıkınca bir fotoğraf çekimine gidebileceğini ge-
tirdi. Bunun gerçek olma ihtimalini ve Danijel’in o kızı da
beraberinde götürceğini düşünmek yeniden öfkelenme-
sine neden olmuştu.

İğneleri ve kapsülleri hazırladıktan sonra eldivenlerini

giydi. Bu tanımazlıktan gelme oyununun daha ne kadar süreceğini düşünüyordu. Fazla uzun sürmeyecek gibiydi.

“Hangi kolundan yapmamı istersin?” diye sordu. Yüzüne yayılan hoş bir gülümsemeyle Danijel’in tam karşısına oturmuştu. Ona kokusunu alacak kadar yakındı.

Tara bacak bacak üstüne attı ve ona doğru eğilip dekoltesini daha da görünür kıldı. Danijel’in kısa bir süreliğine de olsa onun göğüs çatalına baktığını fark ettiğinde bunu bir zafer olarak algıladı. Yüzü ciddileşmiş ve gözlerinin mavisi daha koyu bir hâl almıştı.

“Fark etmez,” dedi Danijel, nihayet.

Tara onun sol kolunu bantlayıp iğneyi batırırken, “Nasılsın, Danny?” diye sordu.

“Gayet iyiyim,” diye yanıt verdi Danny, bakışlarını ondan bir saniye bile kaçırmadan. “Sen nasılsın, Tara?”

“Ben de gayet iyiyim,” diye fısıldadı Tara. *Yeni bir erkek arkadaşım var. Bir İtalyan ve çok yakışıklı. Üstelik senden çok daha ateşli. Adı Angelo Lamonica.*

Elbette, içinden geçenleri ona söylemedi, bu kulağa çocukça gelirdi.

“Bir an için beni tanımadığını düşündüm,” diye devam etti onun yerine.

“Hayır, seni tanıdım.” Bunu derken bakışlarıyla Tara’yı baştan aşağı süzüyordu sanki. “Ama tanımamı isteyip istemediğinden emin olamadım.”

Tara ilk iğneyi çektikten sonra ucunu iyice kapattı ve ikinci iğneyi de aynı deliğe soktu.

“Böyle düşünmene yol açan nedir?” diye sordu nazikçe. “Ne de olsa ben kindar biri değilim!”

Lanet olsun, neden böyle bir şey söyledim ki?

Danny’nin iç çekişini duydu. “Tara, bak, o zaman benim gerçekten geçerli sebeplerim vardı. Tüm bu olanları unutamaz mıyız? Şu an başka sorunlarım var.”

Evet, bunu tahmin edebiliyorum. Ben de HIV pozitif olsaydım, benim de başka sorunlarım olurdu. Bu cümleyi dışından söylememesinin tek nedeni iş yerinde olmasıydı, eğer burada değil de başka bir yerde karşılaşmış olsalardı bunları kesinlikle ona söylerdi.

“Eğer seni incittiysem çok üzgünüm, Tara,” dedi birden.

Tara şaşkınlıkla ona baktı. Bakışları nazikti, yumuşamış gibiydi. Mavi gözlerine baktığında, zamanında ona neden âşık olduğunu bir kez daha hatırladı.

Kalp atışları hızlanmıştı. Fakat karnında uçuşmaya başlayan kelebekleri bir torbaya koyup içini yeniden öfkeyle doldurdu.

“Seninle işim bitmişti zaten!” dedi, öfkeli bir tavırla.

“İyi öyleyse!” diyerek ona aynı şekilde yanıt verdi Danny.

Tara son iğneyi de çıkardı ve kanayan yere bir yara bandı yapıştırıp onunla tokalaştı. “Haftaya aynı gün doktor sizinle ayrıntılı olarak görüşecek,” dedi, resmi bir şekilde.

“Teşekkür ederim, Tara. Görüşmek üzere.”

Tara alaycı bir ifadeyle güldü. “Birbirimizi tanıdığımızı zannetmiyorum, Bay Taylor.”

Danny’nin başını sallayarak odadan nasıl çıktığını görünce zaferle gülümsedi. Şimdi sıra sevgilisindeydi. Aslında kıza HIV testi yaptırmak istemesinin nedenini sormak istiyordu ama muhtemelen bu sorunun yanıtını haftaya sonuçlar belli olunca öğrenecekti.

Tara sonuçları bilgisayara girerken heyecanlanmıştı. Şimdi geriye sadece Danny’nin kız arkadaşına test sonucunun negatif çıktığını söylemek, sonra da Danny’yi doktorun yanına götürmek kalmıştı.

“Bayan Koch, lütfen,” diye seslendi bekleme odasında. “Sonuçlarınız için birkaç dakikalığına benimle yan odaya gelir misiniz lütfen?”

Elbette, Danijel de sevgilisinin peşine takılmıştı.

Tıpkı bir köpek gibi, diye düşündü Tara.

“Yalnızca siz lütfen,” diyerek hatırlatmada bulundu.

“O da sonuçlarımı öğrenebilir,” dedi kız hemen.

İkisi de içeri girince Tara yavaşça kapıyı kapattı ve onlara dönüp, “Bayan Koch, test sonucunuz negatif,” dedi. “Bay Taylor, siz benimle birlikte üç numaralı odaya gidip doktorunuzla görüşeceksiniz, kendisi içeride sizi bekliyor.”

Kızın yüzünün rengi atmıştı ve Danny’nin bunun nedenini anlaması birkaç saniye almıştı. Tabii ki Tara bu durumu görmezden geldi ama gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Danny kızı kollarının arasına alıp kulağına, “Negatif demek senin hasta olmadığını gösterir,” dedi. “Her şey yolunda, sağlıklısın.”

Jessica bekleme odasına geri dönerken, Danny ise Tara’yı takip etti. Üç numaralı odanın kapısı açıldığında doktor, “Lütfen oturun, Bay Taylor,” dedi. “Ben de sizin sağlık raporunuzu inceliyordum.”

Tara odadaki bazı evrakı topluyor ve başka küçük işlerle oyalanıp konuşulanları dinlemeye çalışıyordu.

“Burada sizin 1996 ve 1997 yıllarında iki defa AZT’ye başladığınızı gördüm.”

“Doğrudur.”

“Her ikisinde de sadece üç ay kullanmışsınız.”

“Bendeki yan etkileri çok fazlaydı, bu yüzden bırakmak zorunda kaldım.”

Korkak, diye düşündü Tara.

“Aslında,” diyerek konuşmaya başladı Danijel. “Şu an kendimi çok iyi hissediyorum ve ilaçlara olabildiğince geç başlamak istiyorum.”

“İçiniz rahat olsun, Bay Taylor. Şimdilik tahlil sonuçlarınız gayet iyi. İlaç kullanmak konusundaki kaygılarınızı desteklemekten başka bir şey diyemeyeceğim. T lenfositlerinizin sayısı beş yüzün üstünde, bu gerçekten çok iyi bir değer ve hastalık belirtilerinin ortaya çıkmasını engelliyor. Sizinle birazdan kanınızdaki virüs hakkında da konuşacağım.”

“Her altı ayda bir, mümkünse üç ayda bir düzenli olarak kontrole gelmeniz gerekiyor. Olur da durum kötüye giderse hemen müdahale etmeliyiz. Değer iki yüzün altına indiğinde yüksek ihtimalle hastalık kendini gösterecektir.”

“Tamam, sorun değil. Her üç ayda bir kan veririm.”

“Bu arada,” dedi doktor, önündeki kâğıt yığınına karıştıyordu. “Sanırım burada virüsün size ne zaman bulaştığının bilgisi yok. Ne zaman ve nasıl bulaştığına dair bir fikriniz var mı?”

Tara’nın kalbi hızla atmaya başladı, nefesini tutmuş Danijel’in vereceği yanıtı bekliyordu.

“Bunu yalnız konuşabilir miyiz?”

Doktor, Tara’ya bir uyarı bakışı attı, onun odada olduğunu daha yeni fark etmiş gibiydi.

“Elbette,” dedi doktor. “Bayan Müller de şimdi çıkıyordu zaten.”

Ondan nefret ediyordu! Onu önce terk etmişti, şimdi de patronunun yanında odadan kovduruyordu. Elbette, bunların bir sonucu olacaktı.

Hafifçe gülümseyip odadan çıktı.

Öğlene doğru Danijel’in dosyası nihayet yerine kon-

muştı. Ortalıkta kimse yoktu, onunla birlikte çalışan arkadaşları pastaneye gitmişti. Tara titreyen elleriyle dosyayı dolaptan aldı ve hızlıca sayfalarını karıştırmaya başladı. Dosyada daha birkaç ay önce uyuşturucu bırakma kliniğine gittiği yazıyordu. Okumaya devam edince oraya sadece refakatçi olarak gittiğini öğrendi. Yine de devlet onun masraflarının bir kısmını karşılamıştı. Fakat onunki uyuşturucu için değil, travma içindi.

Koridorda bir ses duyar duymaz dosyayı çabucak kapatıp yerine geri koydu. Ona ne olduğu hiçbir şeyi değiştirmezdi ki. İster uyuşturucu olsun ister travma... O bir bağımlıydı, işte bu kadar. Birkaç gün içinde sevgilisine gidip ona Danijel'den bahsedecekti. Normalde Angelo'nun saldırgan tavırlarından hiç hoşlanmazdı ama şimdi bunu bir avantaja çevirecekti. Angelo'nun eşcinsellerden nefret ettiğini biliyordu. Hafta sonu ona Danijel Taylor hakkında bildiklerini kendince anlatacak ve ona harika bir ders verecekti.

KASIM 2000

Öğrencileri Danny'yi üç gün sürecek tam temas turnuvasına katılmaya nihayet ikna etmeyi başarmışlardı. Danny'yi ringde dövüşürken izlemek ve bundan bir şeyler öğrenmek istiyorlardı.

İlk karşılaşmalar perşembe akşamı yapılmıştı ve maçlar cumartesi gününe kadar aralıksız devam edecekti. Turnuva, Sinsheim yakınlarındaydı. Danny her gün bir saat yol gidip gelmek istemediğinden ben, Christina ve Danny bir otelde kalıyorduk.

Çoğu zaman maçlar nakavtla bitiyordu. Dogan da bu fırsatı kaçırmak istememişti. Son gün maçlara katılıp yine Danny'ye bağırıp çağırırdı. Bu zaten gergin olan sinirlerimi iyice germişti.

Christina sanırım ilk defa Danny'nin resmi bir maçına gelmişti. Koluma var gücüyle yapışmış her bir tekme veya yumrukta, "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," deyip duruyordu. Son maçta Danny artık yorulmuştu ve bu yorgunluğu fırsat bilen rakibi Danny'nin suratının ortasına sağlam bir tekme savurmuştu.

Danny yere düştüğünde patlayan kaşını tribünden bile görebilmiştim. Karşılaşma hemen durduruldu, onu sandalyesine oturtup müdahale etmeye başladılar. Dogan, hiç acımadan Danny'ye dövüş taktikleri vermeye devam ediyor ve ona sürekli olarak bağırıyordu. Danny'nin sağ kaşının üstü temizlenip dikiş atıldıktan sonra maça devam etmesi için onu yeniden ayağa kaldırdılar. Oturup dinlenmesi için hiç zaman tanımamışlardı.

Christina'nın, dikiş atılırken Danny'nin yanına gidip

elini tutmasını zor engellemiştim. Onun bu hareketi rakibini gülmekten öldürebilirdi. Fakat benim endişem daha çok, dikişin iz bırakıp bırakmayacağıyla ilgiliydi. Minde-rin üstündeki kan temizlendi ve maça devam etmeleri için işaret verildi.

Sonuçta Danny bu maçı ve bundan sonraki final maçını kazanmayı başardı. Bundan sonra yüksek kademe maçlara katılmayacağını, bunun sadece öğrencileri için yaptığı bir istisna olduğunu söylediğinde, maçlar sırasında onun için ne kadar endişeleniyor olsam da aldığı bu karara üzölmüş-tüm.

Pazar sabahı Danny yataktan kalkamayacak kadar yor-gun olduğunu söyledi ve saat dokuza kadar yatıp dinlen-di. Sonra hep birlikte kahvaltı yaptık ve öğleden sonra eve doğru yola koyulduk.

Hafta sonu Danny'nin yatağında uzanmış dergi karış-tırıyordum. Christina odasında tırnaklarına oje sürüyör-du. Danny salonda televizyon izliyordu. Leika ise mutfak halısının üstünde uyukluyordu. Bu şekilde ayrı odalarda bulunmamız bizim dargın ya da küs gibi algılanmamıza neden olabilirdi ama aslında durum bunun tam tersiydi. Canım sıkılırsa Danny'nin yanına gidip onunla birlikte oturmak isterdim, o da beni her zaman kollarını açarak yanına kabul ederdi. Aynı şekilde Christina'nın odasın-da da her zaman hoş karşılanırdım, ne olursa olsun beni odasından çıkarmak istemezdi. Bu grubun parçası olmak çok güzeldi. Kendimi iyi hissediyordum. Yaşantımdan hiç olmadığım kadar memnundum. Hayatımız sorunsuz olmaktan uzaktı ve önümüzde bizi bekleyen parlak bir gelecek yoktu ama hayattan alabileceğimizin en fazlasını almakta kararlıydık. Birlikte olduğumuz sürece hiçbir şey

bizi sarsamazdı.

Bu düşüncelerin ortasında Danny odaya girdi.

“Ben dışarı çıkacağım,” dedi, yanıma gelip yatağa oturdu ve saçlarımı okşamaya başladı.

“Şimdi mi?” diye sordum. “Ama saat dokuzu geçti, nereye gideceksin ki?”

“Bugün cuma, cuma akşamları için saat dokuz erkendir,” diye yanıt verdi. “Az önce Ricky aradı, Simon’la birlikte diskoya bir şeyler içmeye gideceklerini söyledi. Benim de onlara katılmamı istedi.”

“Hiç değilse benim de gelmek isteyip istemediğimi sorabilirdin!”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Maalesef tatlım. Bu erkek gecesi.”

Danny’nin elini tutup kendimi yukarı çektim. “Dur tahmin edeyim, yine o saçma numara avını oynayacaksınız, değil mi?”

Özür diler gibi omuzlarını silkti. “Sanırım en sonunda onu da oynayabiliriz.”

Gözlerimi devirip, “İhanet kuşları sizi,” dedim, alınmıştım.

Danny yüzümü ellerinin arasına aldı, gözlerini gözlerime kenetledi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. “Bu bir oyun sadece, bunu sen de biliyorsun. Sonuçta kimseyi aramıyorum.”

Nefes alıp vermem hızlandı, az önceki tavrımdan hiç eser kalmamıştı.

Lanet olsun, bunu her seferinde nasıl başarıyor?

“Haklısın,” dedim. “Beni de aramamıştın zaten!”

“Bunu yapmayı gerçekten planlıyordum aslında. Biliyorsun, söz vermiştim.”

“O kızlara üzülüyorum. Günlerce aranmayı bekliyorlar, gözlerinin önünden telefonu bir an olsun ayırmıyor-

lar.”

Tıpkı zamanında benim yaptığım gibi, diye aklımdan geçirdim ama bunu ona söylemezdim tabii.

Danny güldü. “Haydi ama, Ducky. O kadar da kötü değil. O dönemden sen de geçtin, biliyor olmalısın.”

“Biliyorum, çabalayıp büyük bir sabır göstermiştim. Ciddiyim, Danny. Kızlar bu gibi durumlarda gerçekten çok heyecanlanırlar ve bir şeyler beklerler ama siz onlarla sadece oynuyorsunuz. Bu hiç adil değil.”

Omuzlarını silktilti. “Benim hayatımda hiçbir şey adil değildi.”

Bu, onun hayatının adil olmayışıyla mücadele etme şekli miydi? Bunu kaldırabilirdim, çünkü daha kötüsü de olabilirdi.

“İyi, defol git o zaman,” diye mırıldanarak onu yataktan hafifçe itekledim. “Haydi kaybol ve sakın o saçma oyunu kaybedeyim deme!”

“Teşekkürler, Ducky,” dedi ve hızlıca dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Sen bir tanesin. Gece beni bekleme, çok geç gelirim.”

Aradan beş dakika geçmeden Danny’nin arabasının sesini duydum ve dergimi okumaya devam ettim. Bana geri döneceğini biliyordum, çünkü o bana aitti. Her zaman bana ait olacaktı.

Biraz daha okudum, köpeğimle bir tur attım, Christina’ya iyi geceler dileyip yatağa uzandım. Şu anda onun muhtemelen kolunda iki kızla çılgınca eğleniyor olduğunu düşündüm. Gülümseyerek başımı olumsuz anlamda salladım. Bunlar beni kıskandıramazdı.

Birisi çılgılık attı ama bunun gerçek mi, yoksa rüya mı olduğundan emin olamadım. Uykulu gözlerimi ovalayarak açtım ve radyonun saatine baktım. Saat üçe geliyordu

ve yatağımın yan tarafı hâlâ boştu. Yarı uykulu şekilde yatak odasının açılan kapısına doğru baktım. Koridorun ışığı açıktı, Christina kollarının arasında sıkıca tuttuğu yastığıyla kapı eşiğinden gözlerini kısarak içeri bakmaya çalışıyordu.

“Danny?” diye fısıldadı odanın içine doğru.

Şu anda tıpkı beş yaşındaki bir çocuk gibiydi, yirmili yaşlarındaki bir kızla hiç alakası yoktu.

“Danny daha gelmedi,” diye yanıt verdim.

“Ne zaman gelir?” diye sordu, sesinden kısa süre önce ağladığı belli oluyordu.

“Bilmiyorum ama biraz daha sürebilir.”

“Peki,” dedi ve geriye doğru hamle yaptı. “Seni uyardırdığım için üzgünüm.”

“Tina?” dedim aceleyle, dönüp bana baktı.

“Evet?”

“Danny burada olsaydı ne yapardı?”

Bir süre bekledi, bu soruya yanıt verip vermemek konusunda kararsız kalmıştı ama sonra, “Beni yatağına alırdı,” dedi.

Yatağın diğer ucundaki yorganı çektim ve yatağın üstüne vurarak, “Gel,” dedim.

Christina hiç tereddüt etmeden koridorun lambasını kapatıp yatağa geldi.

“Bir şey yapmam gerekiyor mu?” diye sordum kısık sesle.

“Hayır,” diye yanıt verdi. “Yanımda olman yeterli.”

Sırtını bana dayayıp derin şekilde nefes alıp vermeye başladı. Pencerenin açık, odanın da soğuk olmasına rağmen kısa bir şortla yatıyordum. Çıplak bacaklarımız birbirine değiyordu. Danny sıcak olurdu, onunla yattığım zamanlarda hiç üşümezdim. O da genellikle baksır şortu ve tişörtüyle yatardı. Danny, bana Christina’yla araların-

da bir şey olamayacağını söylemişti ama Christina onun kucağında bu şekilde yatarken aralarında erotik bir şeyler olmaması imkânsız gibi duruyordu.

İç çekip bu düşünceyi aklımdan atmaya çalıştım. Bunların hiçbir önemi yoktu. Kolumla onu sardım ve kaskatı kesilen vücudunu biraz olsun sakinleştirmeye çalıştım. Ara sıra biraz önceki ağlamasından dolayı iç çekiyordu. Yüzüne düşen saç tellerini sevgiyle okşayarak arkaya doğru yatırdım, tıpkı Danny'nin ona yapacağı ve bana da yaptığı gibi.

Hayatımın şu son birkaç ayda nasıl değiştiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Eskiden bu evin kirasının ve faturalarının nasıl ödendiği konusuna kafayı taktığıma inanamıyordum. Az daha bu basmakalıp eski düşüncelerim için sesli bir kahkaha atacaktım. Bütün o saçma sapan sorunlar farklı bir hayata aitti, önceden çok daha ciddiye aldığım, gerçek sandığım bir hayata... Fakat bu bir yanılsamaydı. Gerçek, şu an yarı çıplak hâlde kollarımın arasında hıçkırarak sevgilimi bekleyen, istismara uğramış, bağımlılık tedavisi hâlâ devam etmekte olan kızdı.

Ben bu hayatta gerçekten de birisinin bir başkası için ödediği kiraya ve faturalara kafayı takıp bunun bir hak-sızlık olduğunu mu düşünmüştüm? Bu saçmalıktı. Tüm bu olanların hepsi saçmalıktı. Tıpkı şu an diskoda başka kızların numarasını almaya çalışan HIV pozitif bir adamın yatağında, eskiden uyuşturucu bağımlısı olan, küçük yaşta istismara uğramış bir kızla yatıyor olmam gibi... Fakat bunlar artık benim için normal şeylerdi, bir insanın tecavüze uğramasından ya da ölümü beklemesinden çok daha zararsız şeylerdi.

Christina'ya biraz daha yaklaşıp yüzümü yumuşak saçlarına gömdüm. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar duygusal olarak huzurlu ve rahat hissetmemiştim.

Danny çıplak ayaklarıyla odaya girdiğinde, gün neredeyse doğmak üzereydi. Christina ve beni yatakta birlikte görünce şaşırdıysa bile bunu belli etmemişti. Sessizce benim yanıma gelip yatağa uzandı. Derin bir şekilde uymakta olan Christina'nın üzerinden kollarımı çekip Danny'ye doğru döndüm.

"Merhaba," dedi kısık sesle ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu.

"Merhaba," diye karşılık verdim. "Kaç kı?"

"Ben on beş. Ricky on dört, Simon ise dokuz. Ben kazandım!"

Danny'nin alına bir öpücük kondurdum. "Harika, seninle gurur duyuyorum. İyi uykular, hayatım."

Danny yavaşça uzanıp sırt üstü yatmaya başladı. Sanırım saatlerdir Christina'yla kucak kucağa yattığımdan çok yorgun ve uykusuzdum. Aramızdaki sözsüz anlaşmayı bir anlığına unutup elimi Danny'nin beline attım. Danny kasatı kesildi ve nefessiz kaldı. Fakat şu an kıpırdamaktan o kadar çok korkuyordum ki onun vücudu biraz gevşeyene kadar elimi hareket ettirmeye cesaret edemedim. Danny'nin vücudu biraz gevşeyince elimi hemen oradan çekip yavaşça karnının üstüne koydum. Danny eliyle benim elimi kavrayıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Elim yuvarı doğru kaydırmamı engellemesinden şunu anlamıştım: *Karın olur, göğüs olmaz.*

Buna rağmen kaydettiğimiz ilerleme onun için büyük bir başarıydı. Danny elini yavaşça çektikten sonra başparmağımla karnını okşamaya başladım, nefesi düzenliydi ama yeniden kasılmıştı. Bir süre daha aynı şekilde karnını okşamaya devam ettim ama Danny'nin de giderek gerilmeye başladığını hissediyordum.

"Danny," diye fısıldadım kulağına. "Her şey yolunda, rahatla biraz."

Danny aniden elimi tuttu, ben karnının üzerindeki elimi çekeceğini düşünürken, o parmaklarımızı birbirine kenetleyip tişörtünün içine soktu. Ellerimizi tam kalbinin olduğu yere, göğsünün üstüne koydu.

Elimi kalbine o kadar güçlü bastırıyordu ki bir milim bile hareket ettiremiyordum.

Yaptığı bu hareketin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Tüm o yaşadıklarından sonra böyle küçük bir hareket aslında devasa bir adım sayılırdı. Bunu düşünmek gözlerimden birkaç damla yaş süzülmesine neden oldu.

Yatakta biraz yukarı kaydım, gözyaşıyla ıslanmış yanağımı yanağına değdirdim. Danny birkaç derin nefes aldıktan sonra kalbinin üstünde tuttuğu ellerimizi çözdü. Ben elimi çekmek istemiyordum, avuç içimle göğsüne dokunarak bir süre kalp atışlarını hissettim. Elimini çekmek için onun uyumasını bekliyordum ama sanırım ben ondan önce uyuyakalmıştım.

Burnumun üstünde hissettiğim yumuşak bir öpücük uyandırdı beni.

“Günaydın, Ducky.” Danny parmağının arka tarafıyla yanağımı okşayarak bana bakıyordu.

“Günaydın,” diye yanıt verdim ve sırt üstü dönüp gerindim. Yatağın diğer tarafının boş olduğunu görünce, “Tina nerede?” diye sordum.

“O erken uyandı ve köpekle dışarı çıktı. Sonra da bize kahvaltı hazırlayacakmış.” Gülümseyip, “Biraz daha yatakta kalabiliriz,” dedi.

Bu onun dün gece için teşekkür etme şekliydi.

“Yaşasın! Çok yaşa Christina!” dedim ve yumruğumu havaya kaldırdım. “Bu kızı çok seviyorum!”

“Evet, ben de!” diye karşılık verip tıpkı benim gibi yumruğunu havaya kaldırdı. “Çok yaşa Christina!”

“Sen az önce ne dedin?”

“Hımm...” Masumca omuzlarını kaldırdı. “Çok yaşa

mi?”

“Hayır, ondan önce,” dedim bir kez daha.

“Christina mı?”

Baldırının yan tarafını hafifçe çimdikledim. “Ondan öncekini diyorum! Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun!”

“Ha! O mu?” diyerek bir kedi gibi gerindi. “Onu sevdiğimi söyledim, bunu zaten biliyordun ki.”

“Hemen yatağımdan çık, seni yaramaz çapkın!” Kalçasını çimdikleyerek onu yataktan indirmeye çalıştım.

“Aslında bu benim yatağım,” diye hatırlattı. Ben çimdiklemeye devam edince yatağının kendi tarafından kalktı ve benim tarafıma gelip oturdu. Altımdaki şortu o kadar hızlı bir şekilde çekip çıkarmış ve odanın bir köşesine fırlatmıştı ki ben şoke olmuş hâlde hareketsiz kalmıştım.

“Sana inanamıyorum!” diyerek şakayla kızmaya devam ettim.

Tişörtümü çıkarmak için hamle yapacağı sırada onu sırtıca tutup çıkarmasına engel oldum.

“Önce sen!” diye meydan okudum.

Eğlenceli hâli birden kayboldu. “Hayır!”

“Lütfen,” dedim ve tişörtünün ucundan tutup yalvaran gözlerle ona bakmaya başladım.

Duraksayıp yine, “Hayır!” dedi.

“Danny, burada sadece ikimiz varız. Hiçbir sorun yok, her şey yolunda.”

“Peki, tamam,” dedi tereddütlü bir ifadeyle. “Bana sadece iki dakika ver.”

“İki saat bile bekleyebilirim.”

Bir kez daha karnından derin şekilde nefes almaya başladı ve odaklanmaya çalıştı. Beş dakika geride kalmıştı, ben hâlâ tişörtünün ucunu bırakmadan onun hazır olmasını

bekliyordum.

“Tamam,” diyerek kollarını kaldırdı, ben de o vazgeçmeden tişörtünü çabucak çıkardım. Onu zorlamamak için tişörtünü benimkinin yanına atmayıp ona geri verdim, o da hızla yastığın altına sakladı.

Vücudunu süzdüm. Çalışılmış, kaslı göğüsleri vardı. Karnı yumuşak olmasına rağmen yağsızdı. Kollar kaslı, göğsü kılsızdı. Şu an Danny’nin göğsüne dokunabilmek için neler vermezdim ama kendimi tuttum.

Bugün ona dokunmamam için beni tutmasına kesinlikle izin vermeyecektim, tam bu düşüncemi onunla paylaşacağım sırada o sanki bunu tahmin etmiş gibi sırt üstü uzandı. Ben de başımı göğsüne yaslandım. Dirseklerini yatağa dayamış beni izliyordu.

Parmak uçlarımla kollarından omzuna doğru usulca dokunmaya başladığımda tüyleri diken diken oldu.

Yavaş, diye uyardı iç sesim. Adım adım ilerle. Hedef sandığın kadar uzakta değil.

Aynı şekilde göğsüne, oradan da karnına doğru indim. Karnı dışında neresine dokunursam kasılıyordu.

Gözlerini kapatmıştı ve derin şekilde nefes alıp veriyordu. Onun her maçtan önce odaklanmak için ona kadar saydığını biliyordum. Bunu şu anda içinden yaptığının farkındaydım. Bunun iyi bir gelişme olduğunu, doğru yolda atılmış büyük bir adım olduğunu düşündüm.

Ona dokunmamı pek istemese de benim için buna katlanmaya çalışıyordu. Bu dokunuşlar her gün devam edecekti ve Danny belki bir gün bundan zevk alır hâle gelecekti.

“Danny’nin babası ona böyle onulmaz bir zarar vermeseydi şu anda ne kadar iyi olurdu?” diye sormaktan kendimi alamıyordum.

Kapı çalındığında Danny'nin rahatlaması neredeyse belirlenleşmişti. Christina dışarıdan neşeli bir şekilde, "Siz ikiniz hemen kalksanız iyi edersiniz, kahvaltı hazır!" diye seslendi.

ARALIK 2000

Danijel Alaric Taylor yirmi bir yaşına girmek istemiyordu. Ona çok şey borçlu olan çocukluğundan ve gençliğinden ayrılmak istemiyordu. Şu anda tek istediği, yataktan kalkıp çocukça bir şeyler yapmaktı. Örneğin, kışın ortasında spor ayakkabılarıyla gölde yürümek isterdi. Aslında ona kalsa daha tehlikeli şeyler yapardı. Yirminci kattaki bir balkonun kenarında yürümek gibi cesaret isteyen şeyler...

O yükseği ve adrenalini seviyordu. Christina ve Jessica bunu birlikte televizyon kulesine çıktıklarında öğrenmişlerdi. Kızlar en yüksek noktanın bir kat altında kalmışlar, o ise en yüksek noktaya çıkmıştı. Oradan biraz daha yukarı çıkmaya çalışırken görevliler onu kazağından tutup zar zor aşağı indirmişlerdi. Bu, doğum gününde Danny'e bungee jumping bileti almak için onlara ilham vermişti. Tabii dağ gezisi de harika olacaktı. Danny böyle bir atlayışı küçükken yapmıştı ve şimdi o heyecanı yeniden yaşamak için sabırsızlanıyordu.

Heyecanla havanın aydınlanmasını bekliyordu. Pencereye baktı, kapalı olduğunu görünce birden içi daraldı. Pencerenin kapalı olmasından hiç hoşlanmazdı, yüksek yerlerde kalmaktan da hoşlanmazdı. Şu anda kapıya birisi gelse kaçabileceği bir yer yoktu. Savaş ya da kaç... Oyunun kuralı buydu. Savaşmaktan korkmazdı ama yine de hep kaçmayı tercih ederdi. Bunun korkmakla, acıdan kaçmakla ya da herhangi başka bir şeyle alakası yoktu, o zaten acı çekmeye alışık ve dövüşmeyi de herkesten iyi biliyordu. Bu daha çok, onun hayatında edindiği deneyimlerinden biriydi. Birine karşılık vermek sorunu sadece kötüleştirir-

di. Ne kadar sakın kalırsan sorunlu bir durumdan sakın şekilde kurtulman da o kadar kolay olurdu ve bu herkes için daha iyi bir netice doğururdu.

Şu an öyle bir durum olsa kızları asla arkasında bırakıp kaçamazdı. Onları savunması ve koruması gerekiyordu. Bu yüzden geriye kalan tek seçenek savaşmaktı. İkisini korumak için ne gerekiyorsa hiç düşünmeden yapardı. Onlar için ölümü bile tereddüt etmeden göze alırdı. Birden kahkaha atmamak için kendini zor tuttu, sanki bu değersiz hayatının onlar için herhangi bir önemi vardı.

Sessizce yatakta doğruldu. Yatağının her iki tarafında da kızların yatıyor olması istemsizce sırtmasına neden olmuştu. Hayatı boyunca, onun sıkıntısını bilen ve buna rağmen, üstelik Christina'yı da kabul ederek, onu sevecek ve onunla sonuna kadar gözü kapalı gidecek bir kız arkadaşı olacağını hiç düşünmemiştir.

Eskiden, dünyada Christina'yı kabul edecek bir kız olduğunu asla düşünmezdi ama şimdi bütün bu olanları şaşırarak izliyordu. Sevgilisiyle yatmakta bile sorun yaşayan bir erkek, bir kız arkadaşıyla aynı yatakta yatıyor olmasını nasıl açıklayabilirdi ki? Aslında onun için bunu anlatması çok kolaydı. Ne o Christina'ya yan gözle bakardı ne de Christina onun dokunmaması gereken bir yerine dokunurdu. Arkadaştan çok ikiz kardeş gibiydiler. Danny, Christina'nın çekici bir kadın olduğunun farkındaydı ama ona hiç o gözle bakmamıştı. Doğüstü güçlere ve spiritüel şeylere inanmayan biri olsa da Christina'nın onun ruh ikizi olduğuna inanıyordu, hatta bundan emindi.

Danny koşuya çıkmadan önce Leika'ya tuvalet turu yaptırması gerekip gerekmediğini düşündü. Fakat gece geç saatte geldikleri için yatmadan önce onu bir kez daha dışarı çıkarmışlardı. Muhtemelen bir saat daha bekleyebilirdi.

On dört kilometrelik mesafeyi bir saatin altında almak

için bugün normalden daha hızlı koşmak istiyordu. Danny'nin aklı en çok spor yaparken karışıyordu, koşarken düşünceler zihnine doluyordu.

Vakit kaybetmeden banyoya girdi ama banyoda arkasını dönüp dönüp kapıya bakmadan duramadı. Bu saçma hareket için her defasında kendine kızılıyordu, bu onda takıntı hâline gelmişti. Ne zaman yabancı olduğu bir banyoya girse sürekli olarak kapıya dönüyor ve anahtar deliğinin arkasında birisinin olup olmadığını kontrol ediyordu.

Dişlerini fırçaladı, ardından spor kıyafetlerini giyip tempolu şekilde yürümeye koyuldu. Isındıkça adımlarını hızlandırdı ve sonunda koşmaya başladı. Kulaklığından gelen müziğin sesi sonuna kadar açık olmasına rağmen ona yeterli gelmiyordu, sürekli olarak aklına bazı düşünceler doluyordu. Bu karışık düşünceler genellikle kontrollü altındaydı ama her koşuya çıkışında onlar da kontrolden çıkıyordu.

HIV virüsü hakkında onları bilgilendiren kadın, "on yıl" demişti. Ortalama on yıl sonra hastalık kendini gösteriyordu. Sevgilisinin duyduğu endişeleri gidermek için bu zaman konusunda onu ikna etmeyi iyi başarmıştı ama aynı şeyi kendisi için yapamamıştı. Genel olarak ortalama insanlardan daha fazla spor yaptığını ve sağlıklı bir hayat sürdürdüğünü biliyordu. Ancak ne yazık ki ruhunu onlar kadar besleyememişti ve bu da onu ister istemez ortalama insanlardan zayıf bir duruma sokuyordu.

Peki, bu durum onu ortalama biri mi yapardı?

Bunun yanıtını Danny de bilmiyordu. Ortalama sürenin ne kadar üzerinde olursa olsun, hastalık her koşulda kendisini birkaç yıl içinde gösterecekti. Sonuçta kilise çanları onun için de çalacaktı ve bu uzak değildi. Otuz bir yaşını göremeyecek olmayı kabullenmişti. Kendisini buna alıştırmıştı. Otuzlu yaşlarını görebilse daha çok şey yap-

bilirdi, en azından onun için daha mutlu ve huzurlu bir ölüm olurdu.

Onu asıl üzen şey, insanları arkasında bırakacak olmasıydı. Christina. Onun için planları vardı. Ona kendi ayakları üzerinde durabileceği bir gelecek hazırlamak istiyordu. Onsuz da yaşayabilmesi gerekiyordu. Şimdiye kadar çok iyi mesafe katetmişti ve bunu başaracaktı.

Bir de Jessica vardı. Onun hakkındaki düşünceleri daha kısa ve netti. Onunla beraber olma fikri en başından beri bir hataydı. Tamamen bencil nedenlerle yapılmış bir hata...

Başta bu sadece bir oyundu. Kızın onda böyle takılı kalacağını kim bilebilirdi ki? O kadar zıt olmalarına ve onu o kadar zorlamasına rağmen birbirlerine bu denli bağlanacaklarını, birbirlerine ruh eşi olacaklarını kim bilebilirdi? Hayatı boyunca başka bir insanı kendinden ve Christina'dan daha çok sevebileceğini hiç düşünmemişti.

Danny'nin sevgisi herkesinki gibi değerli değildi. Annesini çok sevmişti zamanında, her erkek çocuğunun annesini koşulsuz sevdiği gibi... Ama o ne yapmıştı? Hiç yaşamamış olan çocuğunu, yaşayandan daha çok sevmişti. Rex'i de çok sevmişti ama bu sevgisi onu babasının elinden kurtarmaya yetmemişti.

Hayır, onun sevgisinin hiçbir değeri yoktu. Aksine, onun sevgisi tehlikeliydi.

Peki, duyduğu güven? Hayatı boyunca Jessica'ya güvendiği kadar kimseye güvenmemişti. Bir insanın ona dokunmasına rıza göstereceğine asla inanmazdı ama o, bunu başarmıştı. Jessica'ya koşulsuz güveniyordu, Jessica da ona. Kalbi bunu çoktan kabullenmişti ama beyni hâlâ onunla savaşmaktaydı.

Danny daha hızlı koşmaya başladı. Bir gün Jessica'nın kalbini kıracağını çok iyi biliyordu. Aklında sürekli olarak

ondan şimdi ayrılırsa daha az üzülmür düşüncesi dolanıyordu.

Ondan şimdi ayrılmak daha akıllıca olmaz mıydı? Yoksa kader onları ayırana kadar beklemeli miydi? Normalde bu tarz düşünceleri her zaman kontrol edebilir ve bir yerlere sokuşturup saklayabilirdi ama ne zaman sabahları koşuya çıksa hep aklına bunlar geliyordu. O kadar hızlı koşmuştu ki hesapladığından daha erken dönmüş, otele planladığından daha önce varmıştı.

Kan ter içinde otel odasına girdiğinde telefonunu eline aldı ve Leika'ya yanına gelmesini işaret etti. Leika kuyruğunu sallayarak mutlu bir şekilde geldi. Jessica'ya köpeğiyle iyi arkadaş olacaklarına dair verdiği sözü uzun zaman önce tutmuştu. Leika daha gençti, en fazla üç yaşında olmalıydı. Danny en azından Leika'dan daha uzun yaşamayı ümit ediyordu.

Christina ile Jessica dağ sıçanları gibi uyuyorlardı. Danny odadan sessizce çıktı ve koridorun sonuna doğru yürüdü. Koridorun sonunda asansör vardı ama asansöre binmeyeceği için merdivenlerden indi.

Leika önden koşarken Danny de telefonundaki mesajları karıştırıyordu. Öğrencilerinden, arkadaşlarından, yurttakilerden ve Jörg'dan bir sürü mesaj gelmişti. Şimdi yanıtlamayacağı için hepsine sadece hızlıca göz atıp geçiyordu. Annesinin ona mesaj göndermediğini fark etti, gün boyunca da göndermeyeceğini biliyordu. Her doğumgününde olduğu gibi... Hayal kırıklığı içinde telefonunu kapattı. Telefonu öfkeyle yeşilliğin üzerine fırlatmamak için aceleyle cebine geri koydu. Annesi hep hiç yaşamamış olan kardeşini düşünüyordu. Tam yanlarında yürüdükleri taha çitlere bir tekme atacaktı ki Leika'nın korkup kaçacağını düşünüp kendisini tuttu.

Danny aklına doluşan tüm olumsuz düşüncelerden

başını sağa sola sallayarak kurtulmaya çalıştı. Şu an soğuk bir duş almaya ve onun dikkatini dağıtacak herhangi bir şey yapmaya ihtiyacı vardı. Bugün çıkacakları Tirol dağları karla kaplı olacaktı. Jessica ve Christina'yla doyasıya kar topu oynayabileceklerdi. Şansları biraz yaver giderse yukarıya çıkmak için binecekleri teleferikte kendilerine ayrı bir kabin de ayarlayabilirlerdi. Belki o zaman kabinden biraz aşağı sarkabilir, hatta kızları korkutmayacak kadar kabinin üzerine çıkabilirdi. Yüksekliği seviyordu ve şu anda vücudunun ihtiyacı olan tek şey adrenalindi.

”

Eve istemeye istemeye döndük. Ayarladığım tatili en iyi şekilde geçirmiş ve orada planladığımızdan çok daha uzun bir süre kalmıştık. Biri tek kişilik biri de çift kişilik olmak üzere iki oda kiralamamıza rağmen biz hep çift kişilik odada beraber yatmıştık.

Spor salonu, aralık ayının son haftasından yılbaşına kadar kapalı kalmıştı, geri kalan zamanda da arkadaşları Danny'nin yerine işleri idare etmişlerdi. Fotoğraf çekimi randevularını ocak ayının sonuna ertelemişti. Eve gelir gelmez Danny yeniden valiz hazırlamaya koyuldu, hemen ertesi gün fotoğraf çekimlerini telafi etmek üzere iki haftalığına Karlsruhe'ye gitmeyi planlıyordu.

Öğrencileri Danny'nin biraz daha gecikeceğini öğrendiklerinde yedek öğretmenlerine serzenişte bulunmaya başlamışlardı. Danny bu iki farklı işi bir arada götürmenin zorluğunu fazlasıyla yaşıyordu. Christina spor salonunda işe başladığından beri haftada üç kez de onu götürüp getiriyordu. Hiç değilse bu işi Danny'nin sırtından alabilmek için uğraştım ve o yokken Christina'yı hep ben götürüp getirdim. Aslında Danny spor salonundaki işini daha çok seviyordu fakat fotoğraf çekimlerinden daha fazla gelir elde ediyordu, bu yüzden ikisini de bırakamıyordu. Her konuda olduğu gibi bu konuda da azimliydi, her şeyi bir arada yapmak ve kontrol altında tutmak için kendini zorluyordu.

Tatilde bir dakika bile baş başa kalamamıştık. Christina hep etrafımızdaydı. Akşam yatakta yalnız kaldığımızda Danny'nin üzerine atladım.

Hiç itiraz etmeden tişörtünü çıkarmama izin verdi. Bu aralar tişörtünü rahatlıkla çıkarabiliyor ve ona serbestçe dokunabiliyordum. Beni engellemiyordu ama tam olarak rahat da değildi, bunu fark edebiliyordum. Ona alışması için biraz süre veriyordum, bu noktaya kadar gelmek bile bizim için büyük bir başarıydı.

Ben üzerinde otururken Danny sırt üstü uzanmış, gözlerini bir saniye bile ayırmadan bana bakıyordu. Biraz zaman alsa da bir süre sonra bileklerimi bırakmıştı. Kollarını yana doğru açıp bana güvendiğini göstermiş ve hareket özgürlüğü tanımıştı. Titrediğini ve paniklememek için çok fazla çaba harcadığını hissedebiliyordum. Bu yüzden üzerine çok fazla eğilmemeye çalışarak ona rahat hareket edebileceği ve nefes alabileceği bir alan bırakıyordum.

Banyodan çıktığımda Danny giyinik hâlde yatakta sırt üstü yatıyordu. Gözlerini kapatmıştı. Çocukluğundaki o korkunç anılarla savaştığını hissedebiliyordum. Benimle birlikte bu aşamaya gelmek onun için gerçekten de çok zor olmalıydı. Birkaç dakika daha sessiz kalıp onun düşüncelerini bölmemeye gayret ediyordum ki bir hata yaptım.

Lambayı kapatmak için omzunun yanına elimi koyup onun üzerinden düğmeye doğru uzandığımda birden Danny bileğimi sıkıca tuttu ve oturma pozisyonuna geçti. Tüm bunlar sanırım bir saniye içinde olmuştu ve ben daha ne olduğunu bile anlayamadan kendimi sırt üstü yerde bulmuştum. Aceleyle yerden kalkıp yatağa geri döndüm. Danny dizlerini göğsüne çekmiş ileri geri sallanıyor ve kısık sesle küfürler ediyordu. Aslında onun hiçbir suçu yoktu, geçmiş sürekli aklına geliyor ve düşüncelerini ele geçiriyor olmalıydı. Bir dakika boyunca o şekilde oturduktan sonra aniden ağlamaya başladı.

“Ne oldu?” diye sordum korkmuş bir hâlde.

Bu hareketine o da şaşırmış gibi bana baktı ve küçük bir çocuk gibi omuzlarını silkti. “Bilmiyorum.”

Birkaç yıl sonra bir makalede, çocukken istismara uğrayan yetişkinlerin aradan yıllar geçse bile seks yaptıktan sonra ağlama krizine girmelerinin tamamen normal olduğunu okuyacaktım. İnsanlar yaşları kaç olursa olsun nedenini açıklayamaz şekilde bu durumla karşılaşabiliyorlardı. Bu genellikle ömür boyu devam eden bir şeydi. O anda bunu bilmediğimizden, ortaya çıkan bu ani tepki bizi çok korkutmuştu.

Yanına oturdum ve onu kollarımla sarıp omzumda dilediğince ağlamasına izin verdim. “Özür dilerim, yanlışlıkla oldu. Her şey yolunda.”

“Hiçbir şey olmadı ki,” diye itiraf etti. “Fakat ben yine de ağlamadan duramıyorum.”

Bir süre sonra Christina da odaya gelip yatağa girdi. Hiçbir soru sormadan o da Danny’nin sırtını sıvazlamaya başladı.

Danny’nin ağlamasını bitirip bana normal bir şekilde bakabilmesi sanki yarım asır sürmüştü.

“Özür dilerim, çok üzgünüm,” diyerek ellerinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi. “O kadar tükenmiş gibiyim ki... Sanırım yüz yıl bile yaşasam normal bir insanın yarısı kadar olamayacağım.”

Öfkeyle iç çektim. “Hiçbir şey için üzgün olman gerekmiyor! Sen olduğun gibisin ve hayatımda tanıdığım en doğru insansın. Normal dediğin diğer insanların hiçbirleriyle hiçbir şeye başlayamadım ben.”

Yine üçümüz aynı yatakta yattık. Pencere açık olduğundan oda soğuktu. Christina’yla beraber Danny’ye yapışmış, ısınmaya çalışıyorduk. Üzerimizde iki kalın battaniye vardı. Sanırım şu an Antarktika’da bile olsak üşümezdik.

Angelo Lamonica ceketinin yakasını yukarı kaldırarak kendini rüzgârdan biraz olsun korumaya çalıştı. Karla karışık yağmur yağıyordu. İşe yürüyerek gitmekten nefret ederdi. Aslında işten nefret ederdi. Şu anda evde kalmayı ve bilgisayar karşısında oturup çıplak kadın fotoğraflarına bakmayı tercih ederdi. Spor salonuna gidip biraz ağırlık da kaldırabilirdi, Tara'yı etkilemek istiyordu.

Tara'yı düşündüğü an içinin ısınmaya başladığını fark etti. Onun gibi kadınların uzun soluklu bir ilişki için uygun olmadıklarını biliyordu. Onlar daha çok bir ya da birkaç gecelik kadınlardı ve Angelo'nun tek istediği de zaten buydu. Elbette, ona asla böyle bir şey söylemezdi. Aksine, aralarını olabildiğince iyi tutmaya çalışıyordu. Aslında Tara'nın farklı tür erkeklerden hoşlandığını biliyordu. Mesela, Danijel Taylor gibi erkeklerden... Danijel onun tam tersiydi. Onun gibiler hep hayatın güneşli yüzünü görürler ve kızlarını bile başkalarına taşıtırlardı. Sadece kazancına bakılacak bile olsa, ki en önemlisi buydu, ortalamanın hayli üzerinde bir kazancı vardı. Aslında bu şanslı şekilde yakışıklı olmasından kaynaklanıyordu, dış görünüşü olmasa şu an sahip olduğu hemen hemen hiçbir şeye sahip olamazdı. Hayat her zaman yakışıklı erkeklere ve güzel kadınlara bir kapı açardı. Angelo bunu çok iyi biliyordu çünkü kendisi de yakışıklıydı. Kaslı, esmer ve iri bir vücuda sahipti. Saçları uzundu, onları atkuyruğu yaptığında daha da havalı oluyordu ve kızların daha çok ilgisini çekiyordu.

Yıllardır spor yapıyordu ve yumurta beyazı sayesinde pazıları hayli gelişmişti. Son numarası, sırtında omuzları-

nın tam arasına yaptırdığı ağzından ateş püsküren ejderha dövmesiydi. Yazın havuz kenarında onu gururla sergileyecek ve kızların ona bakmasının keyfini sürecekti. Kimse dövme hakkında saçma sapan yorumlar yapamazdı, yaptıkları takdirde Angelo hemen sinirlenir ve kavgaya çıkarırdı. Onun tek eksiği çabuk sinirlenmesi ve saldırganlaşmasıydı. Vücut bakımından diğer insanlardan her zaman daha üstündü, ayrıca acımasızdı. Rakibi kanlar içinde yerde yatsa bile umurunda olmazdı. Asıl o zaman daha çok zevk alırdı. Kırılan kemiklerin sesi ve fişkırان kanlar onu memnun eder ve keyiflendirirdi.

Angelo, en yakın arkadaşı Pete'nin aksine hırçın ve tez canlıydı. Bazen nasıl hâlâ arkadaş kalabildiklerini kendilerine sorup duruyorlardı. Karşısındaki insanı yere indirdiği zaman Pete'nin yüzünde de tek bir mimik belirmezdi, bu tür konularda çok soğukkanlıydı. Fakat genelde olayları kavgaya dönüşmeden çözme taraftarıydı. Angelo gibi her hafta sonu sokaklara çıkıp kavgaya aramıyordu.

Ne yazık ki Angelo'nun kavgaya çıkarmak için uygun bir fırsat bulması her zaman mümkün olmuyordu. Bu yüzden Tara ona eski sevgilisi Taylor'dan bahsettiğinde sevinmişti. Angelo onu uzaktan tanıyordu. Alışveriş merkezinde ve sokakta birkaç kez karşılaşmışlardı. Adını bilmemesine ve onunla hiç konuşmamış olmasına rağmen ondan hoşlanmıyordu. Çok yakışıklıydı ve epey pahalı bir arabaya biniyordu. Angelo'nun alkollü araba kullanmaktan ehliyetine geçici olarak el konulmuş olması, onun Taylor'a karşı duyduğu kıskançlığı biraz daha arttırıyordu. Tara, Taylor hakkında iş yerinde öğrendiklerini gelip anlatana kadar ondan neden hoşlanmadığını bilmiyordu. Elbette, bunları anlatınması gerekirdi ama Angelo başka kimseye söylemeyeceğine dair hayatı üzerine yemin etmişti. Fakat sözünü tutmayacaktı, nasıl tutabilirdi ki? Zaten ondan

hoşlanmıyordu. Ona ağzının payını vermek için her yolu denemeye değerdi. En iyisi eline böyle bir koz geçmişken bunu sonuna kadar kullanmaktı.

Aslında Tara'nın ona bunu söylemesinin nedeni Taylor'a hâlâ kızgın olması ve onu kıskanmasıydı. Angelo bunu saçma ve çocukça bir hareket olarak görüyordu. Fakat o eşcinsel erkeklerden nefret ederdi. Bunun yanında uyuşturucu bağımlılığı ve hastalık da söz konusuysa nefret konusunda tamamen raydan çıkabilirdi. Kendilerini mahvetmeleri yetmezmiş gibi bir de onun yaşadığı yeri kirleteceklerdi. İçindeki nefret büyüdükçe büyüdü ve sınır tanımaz bir hâl aldı.

Üstelik bu konuda Tara'yı etkileyebilirse bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. Bu, onunla ateşli bir gece daha geçirmesini sağlayabilirdi. Birlikte geçirdikleri son gecenin üstünden uzun zaman geçmişti.

Angelo bu adamın evinin oralarda dolanmaya başlayalı sekiz haftadan fazla olmuştu ama bir türlü onu görememişti. Bu, durumu kolaylaştırmıyor, aksine daha da sinir bozucu bir hâl getiriyordu. Adamın parası çok olduğundan uzun bir tatile çıkmıştı anlaşılan. Onu yeniden gördüğünde ocak ayının sonu gelmişti.

Angelo hastalık raporu alıp yaklaşık bir hafta boyunca Taylor'u takip etti. Ne zaman işe gittiğini, arabasını nereye park ettiğini, kız arkadaşının eve ne zaman gelip gittiğini öğrendi. Muhtemelen kızı eşcinsel olduğunu gizlemek için kullanıyordu. Diğer insanlar buna kanmış olabilirlerdi ama Angelo bu oyuna son vermenin vaktinin geldiğini biliyordu. Onun her sabah saat kaçta ve nerede koştuğunu öğrenmişti. Önce açık arazide, sonra da ormanın içinde kısa bir koşu yapıyordu. Sabahın köründe, insanların henüz uyanmadığı bir saatte... Tek yapılması gereken onu yoldan ormanın içine doğru çekmekti. Lanet olsun, işte bu çok eğlenceli olacaktı.

Sabret, Angelo. Sadece bir gece daha...

Ekibi hazırды, en azından bu saatte uyanabilen kısmı.

Angelo ellerini ovuşturdu. Belki hava soğuk olduğundan, belki de içindeki heyecandan... Çalıştığı büyük depoya girdiğinde neşeyle, "Günaydın!" diye seslendi. İş arkadaşları şaşkınlıkla dönüp ona baktılar. Çünkü buradaki kimse neşeli bir Angelo Lamonica tanımiyordu.

Artık yavaş yavaş huzursuzlanmaya başlıyordum. Dayanamayıp bir kez daha bahçeye çıktım ve yola baktım. Evde yalnızdım, Christina bu hafta sonunu yine arkadaşı Natascha'da geçiriyordu. Sanırım bizi biraz yalnız bırakmak istemişti.

Saat dokuz buçuktu. Leika'yla sabah yürüyüşünü yapmış, üstüne kahvaltıyı da hazırlamış, Danny'yi bekliyordum. Danny bugün evden biraz geç çıkmıştı ama yine de bu saate kadar çoktan gelmiş olmalıydı. Asla bir saatten fazla koşmazdı.

İçimdeki sıkıntıyı gidermek için Leika'yı alıp Danny'nin koştuğu yere gitmeye karar verdiğim sırada kapıda bir anahtar sesi duydum. Derin bir nefes aldım. Panik yapıp kendi kendimi sıkıntıya sokmuş olmama kızdım.

Danny daha kapıyı açmadan ben kapıyı hızlıca geri çektim ve istemeden onun irkilmesine neden oldum. Üstündeki beyaz kazağı baştan aşağı kan içindeydi. Burnundan ve dudağından hâlâ kan akıyordu. Sol gözü de tamamen morarmıştı. Ben ağzımı bile açmadan Danny yanımdan sessizce geçip gitti.

Elini kaldırıp, "Lütfen, şimdi soru sorma!" dedi.

"Ne oldu?" diye sordum yine de.

"Neye benziyor? Küçük bir kavga oldu sadece."

“Evet, onu görebiliyorum. Ayrıca kavgayı kaybettiğini de görebiliyorum.”

Yüzümü eksitmeye engel olamadan onu ayrıntılı şekilde inceledim. Onu maçlarda da dayak yemiş hâlde görmuştüm ama bu şekilde hiç görmemiştim.

Sinirli bir şekilde anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Sol kaşı yarılmıştı ve iltihap kapmadan kapatılması gerekiyordu. İçgüdüsel olarak elimi kaşına doğru uzattım. “İzin ver de bakayım. Sanırım bunun dikilmesi lazım...”

Danny kendisini hızla geri çekti. “Çek ellerini üzerimden! Kanı görmüyor musun?”

Sanırım bir an bunu unutmuştum, tıpkı dünyada yer çekimi olduğunu unuttuğum gibi.

Danny kan içindeki kazağını ve eşofman altını çıkarıp toplarladı ve çöpe attı.

“O kadar da kötü değil, kendiliğinden iyileşir. Daha kötü yaralarım da oldu. Yani dikilmesi gereken bir şey yok.”

Hızla banyoya girdi. Arkasından kapıyı kilitlediğini duydum. Sonrasında banyodan su sesi gelmeye başlayınca neden hâlâ ayakta dikildiğimi merak ettim. Mutfak masasına oturdum ve banyo kapısını dikizlemeye başladım. Bir süre sonra Danny temizlenmiş şekilde banyodan çıktı. Temiz kıyafetleri ve ıslak saçlarıyla masaya gelip karşıma oturdu. Aldığı darbelerden dolayı gözünün maviliği daha da belirginleşmişti ama en azından burnu kanamıyordu. Yarası iyileşebilsin diye kaşının üstüne dikkatlice yara bandı yapıştırmıştı. Kanamaya devam eden dudağını umursamayıp kahvaltısını yapmaya başladı.

“Ne var?” diye sordu ağzındaki ekmeği çiğnerken.

“Ne oldu?” diyerek yineledim biraz önce sorduğum soruyu.

Derin bir nefes aldı. “Ormanda birkaç adamla karşılaştım, sanırım beni pek sevdikleri söylenemez.”

“Nasıl yani? Kimdi onlar?”

“Ne yazık ki kendilerini tam olarak tanıtmadılar.”

Yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordum. “Biraz ciddi olup olanları bana adam akıllı anlatır mısın?”

“Ciddiyim zaten.”

“Kaç kişiydiler?”

“Beş. Belki de altı. Bilmiyorum. Tam olarak sayacak durumda değildim.” Ekmeğinin ikinci dilimine yağ sürdü.

“Beş veya altı mı?” diyerek yüzümü eksittim. “Ve sen böyle görünüyorsun öyle mi? Onlar nerede? Daha doğru-su hangi hastanede ya da mezarlıkta? Yoksa hepsi ağır sıklet boksçu muydu? Haydi ama, Danny! Bir keresinde bana rahatlıkla beş erkeğin hakkından geleceğini söylemiştin.”

Kahvaltısına ara verip ilk defa bana baktı. “Daha iyi dinlemelisin, Ducky. Gelirim demedim, sadece gelebilirim dedim!”

İster istemez huzursuzlandım. “Bu ne demek şimdi?” Kahvaltı tabağımı önümden çektim, yemek yiyecek durumda değildim. Zaten Danny’yi kapıda öyle gördüğüm-den beri açlığım kaybolmuştu.

“İncil’de bile, ‘Birisi sağ yanağına vurursa sen ona sol yanağını da göster,’ yazar. Bir şeyler yemelisin, Ducky.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Biraz.” Danny hiç istifini bozmadan yine ekmeğe uzandı.

“Danny!” diye bağırdım öfkeyle ve elindeki ekmeği hışımla aldım. “Tanrı aşkına, ne yaptın sen?”

Ekmeğini sert şekilde elimden geri aldı. “Ölü taklidi yaptım. Hayvanlar âleminde bu çok işe yarar. Hayvanlar öldüğünü düşünür ve sana yönelik hıncını yitirip yeni rakipler aramaya başlar.”

“Kendini savunmadın bile, öyle mi?” Bu bir soru değildi, tamamen kendi tahminimdi. “Neden?”

Hiçbir şey demeden omuzlarını silkti. Bana kesinlikle bir yanıt borçluydu. Birden neden kendisini savunmadığını ve onlara karşılık vermediğini bildiğimi fark ettim. Geçmişte edindiği alışkanlık hâlâ onu kontrol ediyordu. Kimseye karşılık vermeden öylece yatıp olayın geçmesini beklemeyi çocukluğunda öğrenmişti. Ne kadar az karşılık verirse işkence o kadar çabuk biterdi, ne kadar çok karşılık verirse de bir o kadar uzun sürerdi. Bu nedenle kendini savunma dürtüsü yoktu.

“Neden böyle bir şey yaptılar? Nedeni neydi?”

Eve geldiğinden beri ilk defa o an Danny’nin yüzündeki maske düştü. Öfke ve nefret dolu bakışlarıyla ekmeğini tabağına geri bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde çaprazladı.

“Biliyorlardı, Jessica!” dedi ve kanamaya devam eden dudağını ısırdı. “Biliyorlardı. Burayı kirlettiğimi söylediler. Yaşadıkları yere hastalık bulaşmasını istemiyorlarmış. Bana ‘uyuşturucu bağımlısı ibne’ dediler. Acilen burayı terk etmemi istediler.”

Oturduğum sandalyeden doğrulup üstümdeki şoku atmaya çalıştım. “Nereden öğrenmişler peki? Ben kimseye bir şey söylemedim, gerçekten.” Sağ elimle üç parmağımı gösterip havaya kaldırdım. “Yemin ederim!”

“Biliyorum.”

“Ama başka kim biliyor ki?”

“Tara,” dedi Danny. “Tara Müller. Doktor asistanı. Onu eskiden beri tanıyorum. Biz bir zamanlar... Şey... O sana bahsetmediğim kız arkadaşlarımdan biri... Ama... Ben onu yüz üstü bıraktım. Sanırım bana hâlâ çok öfkeli.”

Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. “Neden oradayken bana bir şey söylemedin? Testi başka bir yerde de yaptırabilirdik!”

Sakin ol, Jessica, Sakin ol!

Danny yine sakinleşmişti, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Onun bu aşırı sakinliği beni bazen çıldırtıyordu.

Bir kez daha omuzlarını silkti. "Artık çok geçti."

"Harika!" diye söyledim. "Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

"Kahvaltı," diyerek önerisini sundu.

"O adamlardan bahsediyorum!" dedim sesimi biraz yükselterek. "Onların kim olduğunu öğrenmeliyiz, onlara dava açarız, hatta belki onları öldürürüz."

"Hiçbir şey yapmayacağız. Büyük ihtimalle bir daha olmayacak."

"Nereden biliyorsun, emin misin?"

Danny iki küp şeker alıp kahvesini karıştırdı. "Emin değilim. Ama onların kim olduklarını da bilmiyorum, malesef hiçbir şey yapamayız." Danny gergin şekilde ellerini ıslak saçlarının arasında gezdirdi. Sol kolunun, bileğinden omzuna kadar kesik ve çiziklerle kaplı olduğunu gördüm.

"Tanrım, sana ne yapmışlar böyle? Seni asfaltın üzerinde mi sürüklediler?"

"Ona benzer bir şey, evet. Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Bir dahaki sefer koşuya çıktığında Leika'yı da yanında götürüyorsun," dedim, kesin bir dille. "O sana göz kulak olur ve kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermez."

Refleksle elimi alınma vurdum ve orta boy köpeğimin sadece üç yıl önce dünya kick boks şampiyonu olmuş, yüz seksen üç santimetre boyundaki sevgilimi nasıl koruyacağını düşündüm. Bu mümkün değildi. Yine başımı olumsuz anlamda salladım ve ilk fırsatta muayenehaneye gidip Tara'yı ziyaret etmeye karar verdim.

MART 2001

Mart ayının ilk cuma günüydü, Christina ve Danny'yle bahçede oturmuş, savaş toplantısı yapıyorduk.

"Bu böyle devam edemez, Danny," diye çıkıştım. "Bu üç oldu, bilmem farkında mısın?"

Christina da beni destekledi. "Bence de Danny, bir dahaki sefer seni öldüresiye dövebilirler."

Danny kollarını göğsünde çaprazlamıştı, yükseklerde bir yere gözlerini sabitlemiş hâlde öylece oturuyordu. Sağ gözü hafif şekilde morarmıştı, onun dışında hiçbir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Fakat az kaisın sağ bileğini kıracaklardı anlaşılan. Fazlasıyla incinmişti ve Danny'nin her hareketinde ağrıyordu.

Koşuya Leika'yla çıktığı günlerde hiçbir şey olmuyordu ama hafta içi ben Leika'yla eve döndüğümde Danny koşuya tek başına gidiyordu ve ne oluyorsa o zaman oluyordu.

Bir keresinde eve gelirken önünü kesmişler ve onu arabadan zorla indirip çalılığa fırlatmışlardı. Yere yatırıp kollarını arkasından sıkıca tutarak psikolojik baskı yapmışlardı. Hasta ve bulaşıcı olduğunu, buradan taşınması gerektiğini söylemişlerdi. Aksi hâlde hayatını cehenneme çevirmekle tehdit etmişlerdi.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Polise haber vermeliyiz!"

Danny iç çekip gözlerini devirdi.

Christina ona doğru yaklaştı, sağlam elini tutup ağlamaya başladı. "Lütfen, Danny. Onlardan çok korkuyorum. Ya akşam bize de saldırırlarsa? Ben ve Jessica akşam-

ları geç saatte eve dönüyoruz. Lütfen, polise git ve bütün olan biteni anlat. Yalvarırım. Hiç değilse benim için yap bunu, gerçekten çok korkuyorum!”

Danny içindeki bütün nefesi dışarı verip, “Tamam,” dedi. “Pazartesi günü karakola gider her şeyi anlatırım.”

“Teşekkürler!” Christina, Danny’nin boynuna atladi ve alnına bir öpücük kondurdu. Danny’nin ardından bana dönüp zafer bakışı attı. Ben de gizlice gülümseyip başımı olumlu anlamda salladım. Christina, Danny’nin bu dik kafalılığıyla nasıl başa çıkacağını iyi biliyordu. Bu gibi zamanlarda onun burada olduğuna çok seviniyordum.

“Bir iş yerinde staja kabul edildim!” dedi birden. “Bu yaz başlıyorum.”

İkimiz de şaşkınlıkla Christina’ya bakmaya başladık. “Öyle ya da böyle benim de kendi başımın çaresine bakmam gerekiyor, sonsuza dek sizinle yaşayamam ya.”

Sizinle!

“Tina, burası senin evin,” diye hatırlattım. “Ama iş bulmana da çok sevindim gerçekten.”

“Bu harika bir haber,” dedi Danny, Tina’ya sarılarak. “Seninle gurur duyuyorum. Başaracağından emindim. Haydi, bize işten bahset.”

“Eylül ayında başlıyorum. Bir moda mağazasında perakende satış görevlisi olarak çalışacağım. Buraya çok yakın, yürüme mesafesinde. Yani kimse beni götürmek zorunda kalmayacak.”

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalmış hâlde Tina’yı dinliyordum.

“Sözleşmeyi bize haber vermeden mi imzaladın?”

Başını evet anlamında salladı ve hızlıca içeri gidip elinde güzelce dosyaladığı kâğıtlarla geri döndü.

“Tanrım, Tina. Bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu çok güzel.” Gerçekten şaşırmıştım ve etkilenmişim. So-

nunda başarmıştı, onunla ben bile gurur duyuyordum. Fuhuştan ve uyuşturucudan uzak bir hayat... İşte bu gerçek bir hayattı.

“Stajı tamamladıktan sonra iyi para kazanabileceğim. O zaman kendi dairemi kiralayabilirim.” Sevinçle bir bana bir Danny’ye bakıyordu.

“Tina,” diye konuşmaya başladı Danny, gözlerini kısarak. “Aslında benim planım sana bir ev almaktı. Senin bu kira işleriyle uğraşmanı istemem.”

Tina duyduğuna inanamamıştı. “Sen aklını mı kaçırdın?”

“Hayır, gayet ciddiym. Kenara biraz para koyabilmem için bana bir, iki yıl daha ver. O zaman sana üç odalı bir daire alabilirim. Lütfen, bunu staj dönemini başarıyla tamamlamana karşılık bir hediye olarak kabul et.” Danny bana dönüp, “Ducky, bu senin için sorun olmaz, değil mi?” diye sordu.

“Elbette olmaz,” diye yanıt verdim hemen. “O senin paran. Onunla istediğini yapabilirsin.”

“Neden?” diye sordu Christina, buna anlam veremediğini belli eder şekilde başını iki yana sallıyordu. “Kendini ze bir daire alsanıza.”

Danny onu yavaşça kendisine doğru çekti. “Tina, benim kendim için bir daire almamın mantıksız olduğunu biliyorsun değil mi? İleride ben bu dünyadan ayrıldığımda senin hayatta bir yerin olması lazım.”

Bu Danny’nin bir gün bizi yalnız bırakacağından ikinci kez bahsediydi. Boğazım birden kurudu. İblisten kaçır gibi hakkında konuşmaktan kaçtığımız o konu işte yine buradaydı. Hakkında hiçbir zaman açık şekilde konuşmuyor olmamıza rağmen o hep burada olmuştu. Hayatımızın tam ortasındaydı. Bir noktada patlayacağı kesin olan, sürekli olarak zonklayan, iltihaplı bir yara gibiydi. Kulaklarımı tıkamak istiyordum.

Christina dudağını büzdü, birdenbire gözleri doluverdi.

“Senden ev istemiyorum,” dedi, tıpkı bir çocuk gibi. “Senden hiçbir şey istemiyorum. Beni burada tek başıma bırakma, asla yanımdan ayrılma yeter.”

Bu defa boğazım düğümlendi. Gözlerime dolan yaşlardan çabucak kurtulmaya çalıştım. Christina’yı ne kadar sevdiğimi ve başta onu ne kadar yanlış değerlendirdiğimi bir kez daha fark etmiştim.

Danny, Christina’yı kendisine çekti ve ona sıkıca sarıldı. Christina da tamamen ona yaslandı. Göğüsleri olduğu gibi ortadaydı. Danny’nin başını eğerek onları görmesi işten bile değildi ama uzun süredir böyle şeylere takılmış yordum.

“Tina, tatlım,” dedi Danny, onun ıslak yanaklarını boynuna bastırarak. “Seni bırakmak gibi bir niyetim yok. Daha uzun yıllar senin yanıdayım. Ben ölünceye kadar sen evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş olursun, o zaman bana ihtiyacın kalmaz.”

“O zaman neden bana daire almak istiyorsun?”

“Öyle istediğim için,” diye yanıt verdi Danny, sesini biraz yükseltmişti. “Sen benim ailemsin ve gelecekte bana ait olan her şey senin olacak.” Sonra bana bakmaya başladı. “Senin için de bir şeyler düşüneceğim, benden sonra senin de hayatta bir yerin olması lazım.”

“Benim sana her zaman ihtiyacım olacak, Danny!”

Danny, Tina’nın başını omzundan kaldırıp yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

“Ben olmadan gayet iyi bir şekilde idare edebileceğini biliyorum, Tina. Hem o güne kadar yeterince zamanımız var.”

Sonra Tina’yı kendisinden uzaklaştırdı. “Haydi hazırlanın, kızlar. Tina’nın bu başarısını kutlamalıyız.”

Yeterince zaman! Bu ilerde, asla yeterince zamana sahip olamayacağımızı anladığımızda hatırlamam gereken bir sözdü.

Restorandan çıktık ve başka bir yere gitmek yerine kahve içmeye karar verdik. Zaten Christina neredeyse hiç alkol almıyordu, aynı durum aşağı yukarı Danny için de geçerliydi. Bunun nedenini başlarda merak etmiştim ama şimdi ona fazlasıyla hak veriyordum.

Tina bir latte istedi, ben ve Danny birer kapuçino.

“Cumartesi akşamı Cannstatt’a gidelim mi? Bahar festivali başlayacak.”

“Ah, evet,” dedim hemen, Christina da alkışlamaya başladı.

“Orada tanışmıştınız değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım. Onunla tam bir buçuk yıl önce tanışmıştık. O ekim akşamı şimdi bana başka bir çağda kalmış gibi geliyordu.

“Ne kadar romantik! Ama ben oraya sizinle birlikte gelmem.”

“Rahatlıkla gelebilirsin, Tina,” dedi Danny, yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye çalışıyordu. “O günler çok da romantik değildi aslında.”

“Hayır, gelmeyeceğim,” dedi Christina, sert bir ifadeyle ve başını kaldırıp arkamıza bakmaya başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Danny, ondaki değişimi fark etmişti.

“Susun!” deyip bizi susturdu. “Duymuyor musunuz?”

Yüzü birden ciddileşti, kaşları çatıldı. Hemen arka çaprazımızda iki yaşlı kadın oturuyordu. “Bizim hakkımızda konuşuyorlar.”

Sessizce onları dinlemeye başladık, her şeyi duyuyorduk.

“Bu çok utanç verici, böyle birinin burada yaşadığına inanamıyorum!”

“Artık hiçbir yerde güvende değiliz.”

Daha yaşlı olan, permalı beyaz saçlı ve büyük gözlüklü kadın bize doğru bakıyordu. “Gay hastalığını bize de bu-
laştıracak, onun sınır dışı edilmesi lazım!”

Diğer kadın ise biraz daha kiloluydu ve üzerinde berbat duran çiçekli bir elbise vardı. “O eşcinsel mi? Görünüşe bakılırsa kadınlarla da beraber oluyor.”

İstemsizce yutkundum. Onları dinlediğimiz farkında değiller miydi?

“Eroinman olduğunu duydum.” Bayan Perma parma-
ğıyla bizi gösterme cesaretinde dahi bulundu. “Bunların
hepsi eroinman, hepsinde de o hastalıktan olduğuna emi-
nim.”

Diğer kadın da bize baktı, şaşkın bir hâlde onları din-
lediğimizi görünce hızla sırtını döndü. Sohbetlerine daha
kısıklı sesle devam ettiler.

“Kalkın gidelim,” dedi Danny.

“Şimdi yanlarına gidip ağızlarının tam ortasına bir tane
vuracağım,” dedi Christina.

Danny vakit kaybetmeden hesabı ödedi ve bizi kolu-
muzdan çekştirerek arabaya doğru sürükledi. O kadar si-
nirliydim ki az kalsın patlayacaktım. Danny arabayı çalış-
tırıp vitesi bire aldığı anda, “İçeri dönmem lazım,” diyerek
arabanın kapısını açtım.

“Ducky, bu hiçbir işe yaramaz. Unut gitsin.”

Danny arabayı hareket ettirmeden hızla indim.

“Ben de geliyorum,” dedi Tina arkamdan ve o da ace-
leyle arabadan indi.

Danny arkamızdan arabanın motorunu kapatırken,
“Aptal kadınlar!” gibi bir şeyler mırıldandı. Bunu kafedeki
yaşlı kadınlar için söylemediğine kesinlikle emindim.

Kadınlara ne söyleyeceğimi bile düşünmeden masalarına doğru gittim, kendime bir sandalye çektim ve sandalyeyi ters çevirip oturdum. Christina da yaptığının aynısını yaptı.

“Demek sınır dışı edilmemiz gerekiyor, öyle mi?” diye sordum sinirli bir şekilde. İki yaşlı kadın da şaşkın gözlerle bana bakıyorlardı.

“Sırf hasta olduğumuz için mi?” diye ekledi Christina, aynı sert ses tonuyla.

“Siz değil,” diye karşılık verdi Bayan Perma, bizi sakinleştirmeye çalışarak. “Yanınızda oturan o eroinman.”

“Bu doğru değil,” diye gülümsedi Christina, sevecen bir tavırla. “Aslında eroinman olan benim.”

Kadınlar şok olmuş hâlde, bir kendilerine bir bize bakıp duruyorlardı.

Christina öne doğru eğilip sert şekilde bakan yeşil gözlerini çiçekli elbise giyen kadına dikti. “Siz öleceğini bilen bir insanın ne hissettiğini bilir misiniz? O insanın çevresinden destek alması gerekirken, aptal yaşlı kadınların yaptığı saçma sapan yorumları duyduğunda ne hissettiği hakkında bir fikriniz var mı?”

“Haydi gidelim!” dedi Bayan Perma, diğerine.

“Kendi suçu,” dedi diğer kadın. “Öyle bir hayat sürmemeli!”

Christina’nın yüz ifadesi yine değişti. “Bana küçükken tecavüz ettiler,” dedi ve aniden ağlamaya başladı. Gözlelerinden iki damla yaş süzölmüştü.

“Aman Tanrım!” dedi kadınlardan biri ve ağzını elleriyle kapattı. “Bu çok korkunç bir şey!”

Ben de Christina’nın oynadığı oyuna katılıp, “Tecavüz eden o herifin hastalık taşıyor olması için dua etmekten başka çaremiz yok. Yoksa ölürsün!” dedim.

“Sanırım o hastaydı,” dedi Christina. Dudakları titredi. “Öleceğim!”

Bir oyuncu edasıyla ellerini avuçlarımin arasına aldım. “Acilen bu ülkeyi terk etmeliyiz!”

Christina bu kez başını masaya koyup hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Biz öyle bir şey demek istememiştik,” dedi Bayan Perma. Diğer kadın ise o sırada hesap istemek için garsonu çağırıyordu. “Biz sadece...”

Sandalyemden kalktım, Christina’nın başını masadan yavaşça kaldırdım. “Haydi gel. Başka bir kafeye gidelim. Belki orada kimse durduk yere arkamızdan konuşup zaten ölmek üzere olan insanların daha erken ölmelerine neden olmaz!”

“Biz tamamen başka bir şeyi kastetmiştik, bu söylediğinizi değil.” Bayan Perma ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koydu.

“Gerçekten mi?” diye sordum sinirli bir şekilde. “Bundan emin misiniz?”

Tek kelime daha etmeden gözleri ağlamaktan kızarmış olan Christina’yı kollarından nazikçe tutup kafeden çıkardım. Yaşlı kadınlar arkamızdan şaşkınlıkla bakakaldılar. Bu konuşma üzerine sadece bir dakika bile düşünseler bu bizim için başarı sayılırdı.

Dışarı çıkıp birkaç adım yürüdükten sonra Christina doğruldu ve gülümseyerek bana bakmaya başladı. Ben de aynı şekilde ona bakıyordum.

Danny bizi görünce arabayı çalıştırdı, ikimiz de gülümseyerek arabaya bindik.

“Şimdi kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?” diye sordu Danny.

“Hem de nasıl!” diye yanıt verdik ikimiz birden.

Ben ve Danny, bahar festivaline Christina olmadan gittik. Onu bizimle gelmesi için ikna etmeye çok çalışmıştık ama o ısrarla bunun bizim için özel bir şey olması gerektiğini düşünmüştü ve bu yüzden bizimle gelmeyi kabul etmemişti.

Gece yarısı olmadan geri döndük. Komşumuzun bahçesinde bir parti vardı ve normalde bolca park yeri olan sokağımızda ilk defa boş bir park yeri bulamadık.

“Arabayı mezarlığın oradaki park yerine bırakalım,” dedi Danny. “Hem biraz yürümüş oluruz.”

Gece hava sıcaktı, ikimiz de ceketlerimizi giymemiştik. Danny arabayı park ettikten sonra mezarlığın yanından sessiz bir şekilde el ele geçiyorduk. Danny birden, “Misa-fırlerimiz var,” dedi.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Uzun bir süre bir şey göremesem de sonra etrafımızın çevrilmiş olduğunu fark ettim. Arkamızdan gelen gölgeyi net görememiştim ama karşıdan ve sol taraftan gelenleri görüyordum. Sağ tarafımızda mezarlığın duvarı vardı. Korkuyla Danny’nin koluna yapıştım, hiç duraksamadan aynı tempoda yürümeye devam ettik. Bir süre sonra etrafımız tamamen çevrildi.

“İkinize de merhaba!” diye seslendi saçını atkuyruğu yapmış olan güneyle adam.

“Gecenin bu saatinde beni rahatsız etmekten başka işiniz gücünüz yok mu sizin?” dedi Danny. Ses tonu gergin değildi, sadece sinirlenmiş olduğu belli oluyordu.

“Seni bekledik,” diye yanıt verdi koyu saçlı olan. Yirmili yaşların ya ortasıydı ya da sonlarında. “Arabayı evinizden uzağa park etmeniz verdiğiniz fırsattan yararlanıp size biraz eşlik edelim dedik!”

“Teşekkürler, yalnız da gidebiliriz,” dedi Danny. “Ya-

vaş yavaş beni sinirlendirmeye başlıyorsunuz.” Aralarından geçmek için yürümeye başladık fakat yine önümüzü kestiler. Arkamızda üç kişi daha vardı. Hepsi yaklaşık olarak aynı yaş grubundandı ve tepeden tırnağa siyah giymişlerdi ayrıca hepsinin siyah eldivenleri vardı.

Korkaklar, diye bağırdı iç sesim. Madem Danny’yi dövceklerdi, o hâlde onun kanıyla temas etme riskini de göze almalıydılar.

Güneyli olan bana doğru yürüyüp hafifçe gülümsedi ve tokalaşmak için elini uzattı. “Angelo,” diyerek kendisini tanıttı. “Sen kimsin?”

“Canın cehennemel!” dedim. Üstüme doğru yürümeye başladı. Danny tam önüme geçmek için hamle yapacakken onu tuttular.

“Vay canına!” dedi, yüzündeki sinir bozucu sırıtışı gizleme gereği duymadan etrafındaki adamlara bakarak. “Yine altıya karşı bir! Ne harika bir performans ama! Saygı duyudum!”

Angelo arkada duran arkadaşlarından birine el işareti yaptı. “Pete, şu adama ondan istediğimiz şeyi yeniden anlatır mısın? Sanırım anlama güçlüğü çekiyor!”

Bir an onlara Danny’nin karatede siyah kuşak sahibi olduğunu, kick boksta da dünya şampiyonluğu bulunduğunu söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Fakat bunu onlara söylesem bile Danny şimdiye kadar kendisini savunmak için hiçbir harekette bulunmadığından, herhâlde bunu duyunca kahkaha atarlardı.

Mezarlığın diğer tarafında av köpeğini gezdiren bir adam gördüm. Ben daha ona seslenmeden siyah giyimli adamları gördü ve yolunu değiştirdi.

Pete bir adım öne çıktı. Angelo’dan bir karış kısaydı. Çirkin yüz hatları ve defalarca kırılmış benzeyen bir burnu vardı. Siyah beresi başından aşağı sarkıyordu. Danny’ye

doğru yürüyüp çenesini tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı.

“O sikilmiş hastalıklı götünü de alıp buradan uzaklara gitmeni istiyoruz, anladın mı?”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum!”

“Yine mi küstahlaşıyorsun yoksa?” Pete onun gözlerine tehdit edercesine baktı ama Danny de çok sinirli görünüyordu.

Lanet olsun, Danny! Bazen gerçekten tam bir gerizekalı olabiliyorsun! dedim içimden. Onları daha fazla sinirlendirme. Yere bakarak biraz korkuyormuş numarası yapsan ve onlara istediklerini versen belki seni rahat bırakırlar.

“Fuck you!” dedi Pete’nin yüzüne, ondan gözlerini bir saniye bile ayırmadan.

Pete bir adım geri çekildi, öfkeden gözleri dönmüş gibiydi. Sağ kolunu kaldırdı ve Danny’nin yüzüne sıkı bir yumruk attı. Hemen gözlerimi yumdum, bunu gerçekten de izlemek zorunda mıydım?

Danny’nin burnu şiddetle kanamaya başladı. Danny acıyla tek gözünü kıstı ve burnundaki kanı genzine çekip Pete’nin üzerine tükürdü.

“Lanet olsun! Bana da bulaştırdı! Bunu sakın bir daha yapayım deme, seni hasta ibne!”

Yeniden ona doğru yürüyüp yumruğunu bu kez karnına geçirdi. Bu Danny’yi hiç etkilemezdi. Karın kaslarını o kadar güçlü sıkabiliyordu ki karnına gelen yumrukların çoğunu hissetmiyordu bile. Fakat onların zorbalığı bu yumruklarla son bulacakmış gibi durmuyordu. Arkasında duran adamlar onu kollarından sıkıca tutmuşlar ve olduğu yere sabitlemişlerdi. Danny’yi tutan adamlardan birinin üzerinde, arkasında kuru kafa resmi olan pahalı bir siyah deri ceket vardı. Belki bu ceket sayesinde onu buldurabiliydik.

* İngilizce, “Siktir git.” (e.n.)

Diğer iki adam etrafı gözetlemek için gruptan biraz uzakta duruyorlardı ama çevrede bize yardımcı olabilecek hiç kimse yoktu, kolay kolay olacağını da sanmıyordum. O anda Christina'nın bizimle gelmemiş olmasına çok sevindim. Burada olsaydı bünyesi bu zorbalıkları kaldıramayabilirdi.

Angelo, Danny'ye doğru yürüdü ve biraz önce Pete'nin yaptığı gibi eliyle çenesinden tutup kendisine bakmasını sağladı. Birdenbire Danny'nin yüzüne bakarak kahkaha atmaya başladı.

"Şuna bakın," diye seslendi arkadaşlarına. "Bu daha önce hiç dikkatimi çekmemişti."

Yüzündeki kesik izini belirgin hâle getirecek şekilde Danny'nin başını yana eğip arkadaşlarına gösterdi. "Sanırım bizden önce başkaları da dünyanın kaç bucak olduğunu sana göstermeye çalışmış."

Angelo, Danny'nin çenesini bu kez diğer tarafa çevirdi. "Gerçekten üzücü," dedi. "Böyle güzel bir yüzü bu hâle getirmek... Cık cık cık... Haydi, bunu kimin yaptığını söyle bakalım."

"Bu seni hiç ilgilendirmez!"

Arkasındakiler Danny'nin kollarını biraz daha kendilerine doğru çekip germeye başladılar. Birden onun güçlüğüle nefes almaya çalıştığını fark ettim. Sanırım zaten incinmiş olan bileğini burkmuşlardı.

"Sana bunu kimin yaptığını sordum!" diye bağırdı Angelo.

"Cehenneme kadar yolun var, seni pislik!"

Angelo, Danny'nin önce çenesine sonra da dirseğiyle karnına vurdu.

"Küstahlaşmana gerek yok," deyip işaret parmağını havada sallamaya başladı. "Ailenin yaptığını biliyorum. Doğumundan kısa süre sonra..."

Of! Tam ortasına vurdu, diye bağırdı iç sesim. Umarım bu Danny'nin artık tüm bunlara bir son vermesi için yeterli olurdu, çünkü daha fazlasını izlemek istemiyordum. Nefes alış belirgin şekilde hızlanmıştı, kendisini zor tutuyor gibiydi.

Neden onlara saldırmamak için kendisini bu kadar tutuyor ki?

"...çünkü onlar seni o zaman da istemiyorlardı," diye ekledi.

"Lanet olsun, Danny," diye bağırdım dayanamayarak. "Artık şunun ağzının ortasına bir tekme atar mısın!"

Bir an bu dediğimi gerçekten yapacağını düşündüm. Vücudunu gevşetti ve bütün ağırlığını sağ bacağına verdi. O sırada Angelo parmağını Danny'nin karnında ve göğsünde gezdiriyordu, oradan da omzuna doğru kaydırdı.

"Ama sen asla böyle bir şey yapmazsın, değil mi?" diye sordu sevimlilik yapmaya çalışarak.

Danny onun dokunuşuyla yeniden donup kaldı ve gözlerini kapatıp içinde yükselen panik duygusuna hâkim olmaya çalıştı. Artık ona ne istiyorlarsa yapabilirlerdi. Danny bu panik hâlimden sonra her şeye boyun eğdi.

Onun o kadar çok maçına gitmiştim ki sayısını bile hatırlayamıyordum. Ringde karşısına çok daha kuvvetli rakipler çıkmasına rağmen onları her defasında yere sermeyi başarmıştı. Fakat şimdi burada bir avuç geri zekâlı korkaktan bir kez daha dayak yiyordu ve onların kazanmasına izin veriyordu.

"Bir şey mi dedin, tatlım?" Pete parfümünün kokusunu duyabileceğim kadar bana yaklaşmıştı.

"Hı! Kapa çeneni!" diye uyardım onu.

"Onu bu gece eve götürüp biraz eğlenmeye ne dersin?" diye bağırdı Angelo, Pete'ye. "Onun için harika fikirlerim var!" Elini yumruk yapıp ağzına doğru götürünce yanımda duran Pete sırtıtmaya başladı.

“Ondan uzak dur!” diye hırladı Danny.

Angelo sevinçle ellerini çırpmaya başladı. “Tam isabet! Nihayet zayıf noktasını bulmayı başardık. Bu gece umduğumuzdan daha çok eğleneceğiz anlaşılan.”

Danny yaptığı hatayı hemen fark etti ve dudağını ısırıp kanattı.

Angelo hızla yanına gelip, “Haydi, tatlım. Bize gidiyoruz,” dedi.

“Ondan sen de uzak duruyorsun!” Danny’nin ses tonu değişmişti. Artık sesi gergin ya da öfkeli değil, tehditkârdı.

Danny’i tutanlar da onun ses tonundaki bu değişimi fark etmişlerdi. Kısa boylu olanın güzel mavi gözleri vardı. Yaş bakımından aralarında en küçük olan o gibi duruyordu. Bu adamlara nasıl karışmıştı, çok merak ediyordum. Danny’i biraz daha sıkı tutup adımlarını sağlamlaştırdılar. Yan tarafta duran biri daha onlara katıldı, kollarını göğsünde bağlayıp Danny’nin biraz gerisinde beklemeye başladı.

Şimdi ne olacağını aslında tahmin edebiliyordum, ona bir kez daha vuracaklardı. Zaten kendisini savunmayan birini dövüp daha da kötü bir hâle getirmek tam da onlara göre bir işti. Yapmak istedikleri şey için beni kullanmaları gerekiyorsa onu da yararlardı.

Angelo bana o kadar çok yaklaşmıştı ki sigara kokusunu alabiliyordum. Koluma dokunduğunda nabzım daha da hızlı atmaya başladı.

“Onunla biraz eglensek ne olur ki?” diye sordu Angelo.

Danny onların fark edemeyeceği kadar yavaş bir şekilde arkasına doğru eğildi ve etrafını süzdü. Yavaş yavaş kuvvetini ve konsantrasyonunu topluyor gibiydi. Aslında onun sabrını taşırdıklarına sevinmiştim, bu gece düşündüğümünden kısa süreceğe benziyordu.

“Seni son kez uyarıyorum, o kızıdan uzak dur!” Danny dövüşmeye çoktan karar vermişti. Aslında bu bir uyarı değildi, yapacağı hamle için ön hazırlıktı.

Angelo kakhaha atarak kolunu omzuma attı ve elini göğsümün üstüne koydu. Bu hareket ürperme neden olmuştu, böyle bir şey beklemiyordum.

Danny tek bir hareketiyle onu tutan adamlardan kurtuldu. Adamlar bu denli büyük bir güç beklemedikleri için sarsılmış ve Danny'nin kollarını çekmesiyle onunla beraber birkaç adım öne gelmişlerdi. Danny'nin arkasında duran üçüncü adam ona doğru hamle yaptı fakat Danny havada yüz seksen derece dönerek adamın yüzüne tekme attı. Kemiklerinin çatırdadığını aramızdaki mesafeye rağmen duymuştum. Adam yere düşer düşmez az önce Danny'i tutanlar onu yeniden yakalamak için öne doğru hamle yaptılar. Kısa olan, Danny'nin bileğinden tuttu ama Danny'nin onun kolunu ters çevirip döndürmesiyle cıgı-lık cıgı-lığa yere diz çöktü. Diğerleri yerde kaldı ve Danny'yi tutmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Pete, Danny'yi arkasından sardı ve o sırada sırtında kuru kafa resmi olan deri ceketli adam Danny'ye yandan yaklaşmak gibi bir hata yaptı. Danny, onu tutan Pete'den güç alarak yan döndü ve adamın karnına iki tekme attıktan sonra dirseğiyle Pete'nin yüzüne vurup ondan kurtuldu. Pete, boş kalan ellerini yüzüne götürdü ve yere kan tükürdü.

Gözcülük yapan altıncı adam ise tüm bu olanları izledikten sonra olay yerinden usulca uzaklaşmaya başladı.

Angelo olan biteni Danny'yle arasındaki mesafeyi koruyarak izliyordu. Beni kollarımdan tutup arkama geçti ve kendisine siper yaptı. "Eğer bir adım daha atarsan kızın kolunu kır..."

Danny onu dinlemedi. Konuşma zamanı geride kalmıştı, artık icraat zamanıydı. Bir saniye bile tereddüt etmeden havaya zıpladı ve Angelo'nın böbreğine beni birkaç milimle teğet geçen sağlam bir tekme attı. Angelo kollarını bıraktı ve inleyerek arkaya düştü. Danny, İtalyan herife

yerden kalkma fırsatı bile vermeden üstüne çullandı, yakasından tuttuğu gibi yüzüne yumruklar atmaya başladı.

Angelo'nun burnu kanıyordu, güçlkle ağzını açıp, "Çıldırđın mı sen?" diyebildi.

Danny durdu, ona doğru biraz daha yaklaşıp kulağına, "Bir kez daha kız arkadaşına dokunursan seni öldürürüm!" dedi. Saçlarından tutup yukarı kaldırdığı başını hızla yere çarptı. Üstünden kalkar kalkmaz bir de kaburgalarına tekme attı, bu Angelo'nun yeniden inleyip yerde acıyla kıvrınmasına neden olmuştu.

Birkaç metre ileride ceketinin üzerinde kuru kafa resmi olan adam güç bela ayağa kalktı, Pete de dirseğinden destek alıp doğruldu ve yere kan tükürdü. Geri kalan üç kişiden ise hiçbir iz yoktu.

Danny'nin yanına gittim. "İşte oldu!" dedim, bunu söylerken yüzümdeki gülümsemeyi saklayamamıştım. "Yapabiliyormuşsun, değil mi?"

"Sana dokundu!" Bunu dehşet verici bir şeymiş gibi söylemişti.

"Tamam, sorun yok," deyip onu sakinleştirmeye çalıştım. "Hiçbir şey olmadı, her şey yolunda!"

"Şimdi onu ne yapacağız?" diye sordu, ayağının ucuyla yerde yatan Angelo'nun bacağını dürterek. Omuzlarımı silktim. Danny onun yanına gidip çömeldi.

"Harika arkadaşların varmış," dedi. "Baksana, hepsi ortadan kayboldu."

Danny, onu bileğinden tutarak yarı oturur pozisyona getirdiğinde Angelo inledi.

"Kaburgamı kırdın!" diye söylendi.

"Biliyorum," dedi Danny rahat bir tavırla. "Yaşayacaksın, korkma."

"Seni lanet olası pislik! Bunun yanına kalacağını mı zannediyorsun? Seni bu yaptığına pişman edeceğim!"

Danny onu aniden bıraktı ve Angelo yeniden sırt üstü yere düştü.

“O gayet iyi,” diyerek ayağa kalktı. “Kaburga kemikleri akciğerlerine zarar vermiş olsaydı böyle küfür edemezdi.”

Elinin tersiyle burnundan akan kanı sildi. Çantamdan peçete çıkarıp ona uzattım. Burnunu temizledi ve peçeteyi özenle katladı. Büyük ihtimalle sildiği kanın çoğu ona ait bile değildi.

Danny peçetenin zararsız olduğu kanısına varınca ondan kurtuldu, el ele tutuşup yürümeye başladık.

“Bu çok iyiydi,” diyerek onu övdüm. “Muhtemelen bir daha böyle bir şeye kalkışamazlar.”

“Sakin öyle düşünme. Onları daha çok öfkeliendirdim. Zorbalık yapmaya asıl şimdi başlayacaklar.”

“Öyle mi dersin?” Danny’nin bu geceki performansından sonra bunun olabileceğini düşünemiyordum.

“Bundan kesinlikle eminim. Bu tipler hep aynıdır.” Bir süre düşündü. “Bir daha bize yaklaşacak olurlarsa buna pişman olacaklar.”

“Aferin, Danny!” dedim ve göğsüne birkaç kez hafifçe vurdum. “İşte yapman gereken de bu!”

“Kapıda seni soran biri var, Danny,” dedi Tina şaşkınlıkla. Danny koşudan az önce gelmişti, ben hâlâ yataktaydım. Christina ise bize kalıvaltı hazırlıyordu. Gece eve geldiğimizde o çoktan uyumuştı, bu yüzden olanları ona anlatma fırsatımız olmamıştı.

Danny terli kıyafetleriyle kapıya gitti. Kapıdaki kadın, “Dün benim oğlumun iki kaburgasını kırmışsınız!” dedi bağırarak.

Danny ellerini saçlarının arasından geçirerek, “Şey, evet... Üzgünüm,” dedi.

“Neler olup bittiğini biliyorum,” diye bağırmaya devam etti kadın. “Sizin hakkınızdaki her şeyi biliyorum. Bataklığa saplanmış durumdasınız, uyuşturucuyla yatıp kalkıyorsunuz, şimdi de adam yaralamaya başlamışsınız. İki kaburga kemiği ve iki diş... Sizi dava edeceğim! Başka kırıklar da var!”

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedi Danny bir kez daha.

Kadının nefes alışverişi şiddetlendi, sanırım Danny’nin onunla dalga geçtiğini düşünüyordu.

“Ben hiç üzgün değilim,” diye çıktım Angelo’nun annesine. “Sizin o çok kıymetli oğlunuz ve arkadaşları benim erkek arkadaşımı tam üç defa dövdüler. Altı kişiye karşı bir kişi! Ayrıca beni tehdit ve taciz ettiler. Nefsi müdafaaydı,” dedim.

Kapıyı kapatırken, “Bu bir iftira!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Kapıyı aralayıp, “Rica ederim, ne demek. Size de iyi pazarlar!” diye ekledim.

“Burada neler oluyor?” diye sordu Christina, ballı ekmeğini ısırırken.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye azarladım Danny’yi. “Az önce kadından ciddi ciddi özür dilediğine inanamıyorum!”

Omuzlarını silkti. “Bilmiyorum, belki gerçekten de kaburgalarını kırmamam gerekirdi.”

“Hayır, yaptığın çok doğruydun,” dedim, sinirli bir şekilde. “Bırak dava açsınlar. Dünyadaki hiçbir hâkim bizi suçlu bulmaz!”

“Sonuca bakarsa, belki.”

“Merhaba,” diyerek böldü bizi Christina, bir yandan ekmeğini çiğniyordu. “Biri bana da neler olduğunu anlatabilir mi acaba?”

“Danny’miz sonunda mantıklı hareket etmeye başladı,” dedim gururla.

NİSAN 2001

Pazar akşamı ailemin evine dönmeden önce bir kez daha Maya'nın yanına gittik. Önce tarlada gezdik ve dönüş yolunda beraber Maya'ya bindik.

Son zamanlarda Danny onun arkasına oturmama daha çok izin vermeye başlamıştı. Şimdiye kadar ellerimi kalçalarına yumuşak bir şekilde koyarak destek almıştım ama bugün bir adım ileri gitmek istiyordum.

"Dikkat!" diyerek onu önceden uyardım. Ona habersiz dokunmamdan pek hoşlanmadığını bildiğim için onu uyardıktan sonra ellerimi kazağının içinden beline yavaşça sardım. Bu hareketime tepki vermeyince, ellerimi vücudunda gezdirerek göğsüne doğru çıkardım. Vücudunun ürperdiğini fark etsem de rahat görünüyordu.

Görev tamam! dedi iç sesim.

İki elimle vücuduna sarılıp başımı omzuna yasladım. Maya'nın iplerini gevşek tuttuğundan, dengesini kaybetmemesi için onu fazla sarsmamaya çalışıyordum.

"Danny?"

"Evet?"

"Senden hoşlanıyorum."

Sessizce güldü. "Evet, öyle de denebilir."

"Neden? Sen benden hoşlanmıyor musun?" diye sordum onu kızdırmak için.

"Ben seni seviyorum."

O anda yüzümdeki gülümsemeyi görmediği için memnundum. "Benim olduğun için gerçekten çok mutluyum, Danny."

"Ben de senin olduğum için çok mutluyum," diye karşılık verdi.

“Kendimi çok şanslı hissediyorum,” dedim kulağına doğru eğilip. “Her şey olması gerektiği gibi. Biz beraberiz, Christina kendine staj yeri bulmayı başardı. O adamlar bizi bir daha rahatsız etmeyecekler. İyi durumdayız. Her şey çok iyi.”

Danny, “Evet,” dedi ama asıl söylemek istediği şeyi söylemediğini, kendisine sakladığını fark ettim.

“Aslında bu bir filmin güzel, mutlu sonu olabilirdi,” diye ekledim ve başımı tekrar omzuna yaslayarak ona biraz daha sıkıca sarıldım.

“Gerçek hayatta mutlu son diye bir şey yoktur.”

“O zaman biz de kendi mutlu sonumuzu yaratırız,” dedim ısrarla.

“Belki de bu fikir düşündüğüm kadar aptalca değildir,” diye fısıldadı kendi kendine. “Belki de şimdi ayrılmalıyız. Herkes kendi yoluna devam etmeli.”

Bir an için kalbim tekler gibi oldu. Ona daha sıkı sarılmamak için zor tuttum kendimi.

“Gerçekten bunu istiyor musun?” diye sordum.

“İstediğimi söylemiyorum. Sadece, verilecek en mantıklı karar bu olurdu,” deyip bir süre durakladı. “Seni de kendimle birlikte her türlü belaya çekiyorum. O adamlar bize rahat vermeyecekler. Ayrıca Christina ile ilgili kötü bir his var içimde. Gerçi bunların hiçbirisi benim sahip olduklarım kadar büyük sorunlar değil. İkimiz de ilerde bir gün duvara toslayacağımı biliyoruz,” dedi.

“Belki de toslamazsın.” Kendimden oldukça emindim. “Senin iyimserliğine ne oldu? Daha gençsin, kan değerlerin olması gerektiği gibi seyrediyor. Sadece tıbbın gelişmesini ve virüsün hiçbir zaman etkinleşmemesini sağlayacak ilacın çıkmasını beklemeliyiz.”

“Bu çok uzun sürebilir,” diye karşılık verdi. “Bu, zamana karşı bir yarış gibi. Benim asla kazanamayacağım bir yarış...”

“Haydi ama Danny, seni uzun süre yaşatacak ilacı kısa zamanda bulacaklarından eminim. Yakında HIV virüsü taşıyanların da sağlıklı çocukları olabilecek, onlar da geri kalan herkes gibi uzun yaşayacak. Sonunda bu hastalıktan tamamen kurtulmalarını sağlayacak bir ilaç bulacaklar.”

“Belki de haklısın.” Ses tonundan bunu sırf hevesimi kırmamak, umudumu söndürmemek için mi söyledi, yoksa kendisi de buna inanıyor muydu, çıkaramadım. Bunu istediğinden emindim ama gerçekten o zamana kadar yaşayıp yaşamayacağını ilerleyen zamanlarda görecektik.

Bir saat sonra arabamla eve doğru gidiyordum ki arabanın tabanından bir ses geldiğini duydum. Ses, bana tehlike gibi gelmişti ve ana caddeye bu şekilde çıkmaya korkmuşum. Sonuç olarak geri döndüm. Sinirle kapıyı açtım ve salona girdim.

Danny şaşkınlıkla bana baktı. “Bir şey mi oldu?”

“Evet,” diye söylendim. “Arabam sanki her an dağılabirmiş gibi sesler çıkarıyor. Bir tur da sen at.”

Aniden arabamın anahtarını ona fırlattım ve Danny onu hiç çaba sarf etmeden, sol eliyle yakalamayı başardı. Refleksleri çok güçlüydü, ona fark ettirmeden bir şey fırlatmak, şaka yapmak gerçekten zordu.

Danny çıplak ayakla isteksizce evden çıktı, ben de park yerine bakan pencerenin yanına gittim sinirli bir şekilde. Geri döndüğümü duyan Christina da yanıma geldi.

“Neden bu kadar sinirlisin?” diye sordu.

“Arabam kendiliğinden bozulmadı, bunu onlar yaptı.”

Danny arabayla bir tur attı ve onu park yerine bıraktıktan sonra birkaç dakika arabanın altına bakıp eve geri döndü.

“Ee?” diye sordum saf gibi. Bir an için Danny’nin bana arabamı arızasız bir şekilde geri vereceğini düşünmüştüm.

Omuzlarını silkti. "Ben tamirci değilim ama arabanın egzoz sisteminde bir sıkıntı varmış gibi duruyor. Acilen bakıma gitmesi lazım."

"Mükemmel!" Sesim, saatlerini derin dondurucuda geçirmiş gibi sert ve soğuk çıkmıştı. "Yarın işe nasıl gideceğim?"

"Benim arabamı alabilirsin."

"Sen de iş yerine kadar yürürsün, öyle mi?"

"Yarın ilk dersim saat dokuzda. Sabah biraz daha erken koşuya gider, tamirhaneye uğrar, sonra da iş yerine giderim." Anahtarını askılıktan aldı ve burnumun önüne doğru tuttu. "Dikkatli ol, seninkinden daha hızlıdır. Üstelik daha alçak; tümseklerde çok dikkatli olmalısın."

Sinirli bir tavırla anahtarı elinden aldım. "Araba kullanmayı biliyorum," diye hatırlattım. "Arabam 150 beygir bir Mercedes. Senin BMW marka acınası otomobilin benim için çocuk oyuncakı."

"190 beygir, üstelik motor performansı artırılmış. Fren de ortada."

"Ben de seni seviyorum canım," diyerek yanağına bir öpücük kondurdum ve evden çıktım. Arabayı uzaktan açtım. Yumuşak derinin üstüne oturduğumda ilk yaptığım şey koltuğu yarım metre öne çekmek oldu. Hoşnutsuz hâlde Danny'nin bu mavi ışıkla nasıl başa çıktığını merak ettim. Arabasındaki ışıklandırılmalı kısımların tümü mavi yanacak şekilde ayarlanmıştı. Park alanından çıkarken direksiyonun ne kadar hafif olduğunu fark ettim. En ufak hareketimde arabayı anında o yöne çeviriyordu. Benim arabamdan çok daha gelişmiş olduğu kesindi. Eve gide ne kadar bu canavarla gayet sakin bir yolculuk yaptım, hiç acele etmemeye gayret ettim.

Eve girer girmez koridorda annemle karşılaştım. "Merhaba."

“Jessica,” deyip selam verdi. “Akşam yemeği ister misin?”

Pazar akşamları eve geldiğimde bana hep aynı soruyu sorardı. Her seferinde benden aynı cevabı alacağını bile bile... “Danny’de yedim.”

“Alexander’in annesi aradı,” dedi, mutlu bir sesle.

“Ne istiyormuş?”

“Bu yaz bir planın olup olmadığını soruyordu. İstersen İtalya’ya giderken onlara katılabileceğini söyledi.”

Eskiden hep Alexander ve ailesiyle seyahate çıkardım. Her yıl dört hafta boyunca Grado’daki kamp yerine gidiyorlardı.

“Anne,” deyip iç çektim. “Alex ile ayrıldık ve bu böyle kalacak. Neden onlarla birlikte gideyim ki?”

“Nazik bir hareket olabilirdi aslında,” diyerek bir deneme daha yaptı annem.

“Dört hafta boyunca izin alabileceğimi sanmıyorum,” deyip ikna edici bir neden sunmaya çalıştım. “Üstelik ben Danny’yle tatile çıkmak istiyorum.” Aslında henüz tatilimizi nasıl geçireceğimiz konusunda onunla hiç konuşmamıştık.

Annem, “Benim için bir kere daha düşünebilirsin, hayatım,” diyerek şansını yeniden denedi.

Pazartesi işten sonra arabayla Danny’ye gittim fakat eve hâlâ dönmemişti. Anlaşılan tamirhanedeki işi düşündüğü müzden uzun sürmüştü. Arabamda çok büyük bir hasar olmamasını umdum. Christina’yla akşam yemeği hazırladık. Menüümüzde peynirli ve krema soslu kepekli makarna ile mevsim salata vardı. Yemekten sonra mutfakı toparla-

dık, ben bir taksi sürücüsü gibi sürekli küfür edip hakaretler yağdırıyordum.

“Bir şey yapmalıyız! Şimdi de arabalarımıza zarar vermelerine göz yumamayız!”

Christina, “Biraz daha sabırlı ol ve bekle. Belki de arabanda bir parça kırılmıştır yalnızca,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

İlerde bir gün Tina’nın gözündeki at gözlüklerini çıkartacaktım.

Christina’yla beraber iki kez Danny’nin eski sevgilisinin çalıştığı muayenehaneye gitmiştik. Önce onunla, sonra da patronuyla konuşmuştuk. Elbette, suçlamalarımızı kabul etmemişti ama doktor o gün Danny’yle konuşurken onun da odada olduğunu ve konuşmanın bir kısmına şahit olduğunu hatırlamıştı.

Danny eve geldiğinde saat geç olmuştu.

“Ne oldu?” diye sordum ona selam bile vermeden.

“Güleceksin,” dedi sırtarak. “Hiçbir şey kırık değildi. Şakacılar iki adet çakmağı egzoz girişine sakızla yapıştırmışlar. Tamirciler sorunu bulmak için epey zaman harcadılar.”

“Bravo,” dedim sinirli bir şekilde. “Her nasılsa bunu onların yaptığını zaten tahmin etmiştim. Peki, şimdi ne yapacağız?”

“Hiçbir kanıtımız yok.”

Akşam yemeğini yerken Danny bana, “Bu sabah Mercedes işaretini de çıkarmışlardı,” diye itirafta bulundu. “Aslında bunu sana söylemek istemiyordum fakat geçenlerde benim arabamın da antenini söküp çalmışlar. Büyük ihtimalle yaptıkları burada kalmayacak.”

“Zavallılar, korkaklar...” Elimde olmadan öfkeyle inledim. “Artık sana yaklaşmayı deneyemiyorlar. Bu yüzden arabalarımıza mı sardılar?”

Danny başıyla onayladı ama ben bunu soru sormak için değil, olanları özet geçmek için söylemiştim. “Aslında bu öngörülebilir bir şeydi. Biraz bekleyelim, devam ederse polisi arar ve şikâyetle bulunuruz.”

MAYIS 2001

Cuma günü işten sonra hemen Dannylere gitmedim. Bu sefer Stuttgart'ta kaldım, Vanessa'yla buluştuk. Bu hafta sonunu ailesinin yanında geçirecekti. Önce yemeğe, sonra da sinemaya gittik. Bana München'de tanıştığı yeni sevgilisi Chris hakkında her şeyi anlatmaya başladı. Şimdi uzun süredir hafta sonlarını neden ayrı geçirdiğimizi de öğrenmiş oluyordum. Fakat bu hayli şaşırtıcı bir durum olsa da kendimi hiç yalnız hissetmemiştim. Danny ve Christina yakınlardayken kendimi hiç yalnız hissetmiyordum.

"Onunla evleneceğim," dedi Nessa. "Chris tam evlenilecek erkeklerden." Gözlerimi devirdim. Nessa birine âşık olduğunda, bu hep o evlenilecek adamlardan olurdu birdenbire.

"Danny'yle nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi," diye kısaca yanıtladım. "Her şey yolunda." Aslında Vanessa'nın Danny hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Eski en iyi arkadaşıma her şeyi anlatmak isterdim. Son haftalarda on dört kez Mercedes'imın amblemini kopardıklarını, Danny'nin ve benim arabamın sürekli olarak antenini çaldıklarını, hatta geçen hafta tekerleğine çivi çaktıklarını... Ama bunların hiçbirini ona anlatamazdım. Tacize uğradığımı ve Danny'nin gözümün önünde tehdit edilip dayak yediğini anlatamadığım gibi... Eğer ona olanları anlatsaydım ister istemez nedenini de anlatmak zorunda kalacaktım. Ona bir gün her şeyi anlatmalıydım ama bunu Danny'nin hastalandığı zamana bırakmıştım, o zamana kadar beklemek niyetindeydim.

Saatlerce yaptığımın ne kadar yanlış olduğunu ve ondan daha yakışıklı birini bulabileceğim saçmalığını dinlemek niyetinde değildim. Sonuç olarak sustum ve Nessa'nın, Chris'le ne kadar şahane bir ilişkisi olduğunu dinledim. Kendime Nessa'yla gelecekte biraz daha az buluşmam gerektiğini söyledim.

Gece yarısı Leika'yı almak için eve gittim, oradan da Dannylere geçtim.

Ev karanlıktı. Arabamı Danny'nin BMW'sinin arkasına park ettim. Her zamanki gibi panjurların hepsi açıktı. Lambalar ise yanmıyordu. Christina ve Danny'nin üst katında Britta ile eşi Holger oturuyordu. İkisi de oldukça yoğun çalışıyorlardı ve bu saatte çoktan uyuduklarına emindim. Fakat Danny hep erken kalksa da gece yarlarına kadar uyanık kalırdı. Ona göre beş ya da altı saatten fazla uyumak vakit kaybından başka bir şey değildi ama sanırım bugün bir değişiklik yapıp erken yatmıştı. Tabii yine karanlıkta evin içinde dolanmıyorsa...

Arabadan eve doğru giderken duvarda asılı olan kumaş afişi gördüm. Kan kırmızısı yazıyla "ÖL, ADİ İBNE" yazıyordu.

Boğazım yanmaya başladı, sanki boğazıma bir ütü sıkışıp kalmış gibiydi. Hızlıca etrafıma bakındım ama suçlular elbette şimdiye kadar çoktan ortalıktan kaybolmuşlardı. Yaşadığım kızgınlıktan gözlerim doldu. Bir insan başka bir insana neden böyle bir şey yapardı ki? Neden?

Onun ölecek olması yeterince kötü değil miydi? Derin yaralarımıza tuz basmanın sebebi ne olabilirdi?

Önce duvara astıkları afişi zıplayarak almaya çalıştım, sonra bu şekilde alamayacağıma karar verip çabalamaktan vazgeçtim. Tanrı aşkına, o pislik herifler afişi oraya nasıl asmışlardı ki?

Aslında Danny bunu görmeden kumaşı alıp çöpe atmak veya yakmak istiyordum ama şu an ne merdiveni nereden bulacağımı ne de kumaşı başka türlü nasıl indirebileceğimi biliyordum. Danny’i kaldırıp yardım istemekten başka bir seçeneğim yoktu.

Odaya usulca girdim ve Christina’nın, Danny’nin kolunun üstünde derin bir uykuya daldığını gördüm. Bu görüntü içimi sızlatmıştı. Christina en son bizimle beraber yatalı uzun zaman olmuştu.

Ben yatağa yaklaşınca Danny hemen uyandı. Hafif uykusunun iyi yanları da vardı. Onu yataktan çıkarmak üç saniyeden fazlasını almıyordu hiçbir zaman. Dışarı çıkmasını elimle işaret ettim, o da peşime takılarak odadan çıktı.

“Kötü bir haberim var,” diyerek onu dış kapıya doğru çektişirdim.

“Vay be,” dedi tatminkâr bir şaşkınlıkla. “Bu adamlar gerçekten ciddiler.”

Onun sinirlenip çıldıracağını düşünmüştüm ama aksine o çok rahattı. Fazla rahattı hatta. Ona tereddütle baktım.

“Bu hafta ikinci...” diye açıkladı.

“Ciddi olamazsın!”

“Çok ciddiyim. Üstelik hepsi bu değil. Benimle gel!” Çıplak ayak ve boxer şortuyla yolun karşısına geçip arabasının yanına gitti. İçimde oluşan huzursuzlukla onu takip ettim. Arabasının kaputunu gösterdi. Üstüne “ÖL, ADİ İBNE” sözcüklerini kazımışlardı.

“Artık yeter ama!” Sesim gecenin geç saatinde çok yüksek çıkmıştı, mideme kramplar girmeye başlamıştı. Nasıl oluyor da bu kadar sakin ve rahat kalabiliyordu? “Polisi arıyorsun, hem de hemen!”

“Ben ve Tina dün oradaydık, şikâyetçi olup dava açtık,”

dedi. “Ama elimizde hiçbir kanıt yok, büyük ihtimalle kazanmak için herhangi bir şansımız da... Bu konuda bir şeyler düşünmemiz lazım. Ya bir koruma tutup arabalarımızı gizlice izleteceğiz ya da bunu kendimiz yapacağız.”

Eve girdik ve bodrum katından bir merdiveni aldık. “Ah, şikâyet ve dava demişken...” dedi, gülümsemesini saklayamadan. “Benim hakkımda da şikâyetle bulunmuşlar. Adam yaralamadan dolayı... Birazdan gösteririm.”

Danny merdiveni duvara yasladı ve yedi sekiz basamak çıkıp kumaşı bağladıkları yere ancak yetişebildi. Ben ise ona şaşkınlık ve hayranlıkla bakıyordum. Gece yarısı boxer ve çıplak bacakları ile aşağıdan şahane bir manzaram olduğundan değil. Daha çok bu olaylar karşısında nasıl olup da çıldırmadığına, kendi keyfinden hiç ödün vermediğine şaşıryordum.

Danny kumaşın bir tarafını çözdükten sonra diğer tarafı aşağıya çektim ve yere düşmesini sağladım. Kumaşı tortop edip çöpe attık. Mutfak masasının üstünde mahkeme çağrısı duruyordu. Kâğıdı aldım ve okumaya başladım. “En azından değmiş. İki kırık kaburga kemiği, iki kırık diş, kırık bir kol ve incinmiş bir sürü bölge... Bravo, gayet iyi!”

Bana tereddütle bakıyordu, “Abartmış mıyım sence?”

“Hayır, az bile yapmışsın. Kötü bir hisse ya da pişmanlığa kapılmadın değil mi?”

“Aslında bunları isteyerek yapmadım. Onları bu denli incitmek istememiştim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Angelo dışında tabii. Onu omurga kemiklerini bilerek ve isteyerek kırdım.”

Başımı olumlu anlamda sallayıp Danny diğerlerini de gerçekten isteyerek dövseydi, manzara nasıl olurdu diye düşünmeye başladım.

“Onlar seni bilerek ve isteyerek tahrik ettiler, Danny. Kimse kendisine böyle bir şey yapılmasına göz yummaz.”

“Yarın sabah tamirhanede bir randevum var, kaportayı boyatmak için,” deyip konuyu değiştirdi. “Sonra da bir güvenlik şirketine gideceğim ve hafta sonları arabalarımızı koruması için güvenlik görevlisi ayarlamaya çalışacağım.”

HAZİRAN 2001

Ofisten çıkar çıkmaz kapının önünde Danny'nin arabasını gördüm. Yeni cilalanmış arabası güneşin altında parlıyordu. Danny arabasına yaslanmış, beni bekliyordu. Bu perşembe beni işyerimden alacağına söz vermişti.

"Doğum günün kutlu olsun, Ducky," dedi bana sarı olarak. "Sana gidiyoruz, kendine küçük bir valiz hazırlıyorsun ve köpeğini de alıp pazara kadar sürecek bir tatile çıkıyoruz."

"Ne? Hayır, gidemeyiz. Yarın işe gitmem gerek, biliyorsun."

"Hayır, gitmen gerekmiyor. Yarın izinlisin. Patronunu aradım ve izin aldım," dedi ve dişlerini göstere göstere sırtıttı.

"Ne yaptın?" Her seferinde beni şaşırtmayı başarıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz. Plajda giyebileceğin eşyalarını yanına al sadece."

Yaklaşık sekiz saatlik araba yolculuğundan sonra Adria'daki, Wellness Otel'e varmayı başardık. Bu tatil bana Danny'nin doğum günü hediyesi olduğu için, Christina evde kalmayı tercih etmişti. Günlerimiz hep sahilde geçiyordu, sahildeki sürenin çoğu da denizde... Danny çok iyi bir yüzücüydü. Kimse ona dokunmadığı veya sırtındaki dikişlerin nedenini sormadığı sürece yabancı insanların arasında yarı çıplak olarak dolanmak onu hiç rahatsız etmiyordu. Fakat Christina bunun tam tersiydi. Asla yabancı insanların yanında üstünü çıkarmazdı. Evde rahattı ama dışarda tam tersiydi. Geçen sene onu güç bela, birkaç defa

yüzmeye götürebilmiştım ama o zaman bile bize kati şekilde karşı gelerek tişörtünü çıkarmayı reddetmiş, üstündekilerle yüzmüştü. Bir keresinde bana yabancı insanların yanında yarı çıplak gezmektense uyuşturucu batağına düşmeyi tercih edeceğini söylemişti.

Danny arabalarımızın güvenliği için bir güvenlik şirketi ile birkaç haftalığına anlaşmış, geceleri koruma ayarlamıştı. Görevlilerin olduğu sürede herhangi bir şey olmamıştı fakat görevliler gider gitmez her şey yeniden başlamıştı. Sanırım Angelo ve ekibi korumaları fark edip onların gitmesini beklemişti.

Danny, "Jessica," diyerek düşüncelerimi böldü. Yüzüstü yattığı yerden bana bakmaya başladı. İkimiz de kuma serdiğimiz plaj havlularının üstünde güneşin tadını çıkarıyorduk. Bakışlarım Danny'nin sırtına kaydı ve orada sabitlendi. Dikiş izleri hâlâ belirgindi fakat birkaç gün daha bu şekilde güneşlenmeye devam ederse kışa kadar hiçbir izin görünmeyeceğine emindim. Ama kışın, sırtını her görüşümde lanet olası babasının öz evladına çektiirdiği acıyı hatırlayacak ve içimde hissedecektim. Babası sırf onun çocukluğunu değil, geleceğini de mahvetmeyi başarmıştı. Aklındaki kâbusu bütünüyle yaşatana kadar asla peşimizi bırakmayacaktı. Danny'nin kendi rızasıyla beni asla bırakmayacağını biliyordum ama hastalık kendini gösterdiği an onunla sonsuza dek vedalaşmam gerekeceği bir tokat gibi yüzüme çarptı. Hastalık buradaydı ve bir nefes gibi boğazımızdaydı, güneşin sıcaklığı kadar gerçektı ve bizi de kendisiyle birlikte yakıp küle dönüştürecekti.

"Sen beni dinliyor musun?" diye sordu.

"Ne? Hayır," diye itiraf ettim. "Çok meşguldüm."

Güldü. "Neyle?"

"Seni dikizlerken dünyanın geri kalanından daha yakışıklı olmanın haksızlık olup olmadığını düşünüyordum."

Tereddütle tek kaşını kaldırarak bana bakmaya devam etti. “Peki, bunu yapmayı bitirdin mi? Bitirdiysen söylediklerimi senin için tekrar etmek istiyorum. Ben bu yaz Atlanta’ya gitmek istiyorum.”

Ah. O kadar uzağa mı?

“Orada bir akraban mı var?”

“Evet, Halam... Babamın kız kardeşi orada. Aslında her yıl oraya gidiyorum, hatta bazen yılda iki kere... Geçen sene Tina’nın tedavisi nedeniyle gidememiştim.”

Benden izin mi istiyordu?

“Danny, orası senin evin. İstedğin zaman gidip diledğin kadar kalmakta özgürsün.”

“Senin de gelmeni istiyorum,” dedi birden.

“Ne?” Kulaklarıma inanamadım. Danny beni her seferinde şaşırtmayı nasıl başarıyordu, anlamıyordum. “Oraya uçmak çok pahalı.”

“Onu ben halledeceğim elbette. Halamda kalacağız zaten... Üstelik Tina gelmeyecek. Stajı için burada kalması lazım.” Doğruluk oturdu. Gülümseyerek, “Dönüş uçuşun da benden. Merak etme, seni orada bırakmam,” dedi.

Midemde bir şey sıkışmaya başladı. Uçuş korkum yüzünden hayatım boyunca uçağa binmemiştim. On iki saat süresince uçakta oturmanın düşüncesi bile paniklememe yetmişti.

“Orada ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

Omuzlarını silktili. “Altı ile sekiz hafta arası... Ben de tam olarak bilmiyorum aslında. Senin o kadar uzun süre izin alamayacağını biliyorum; sen sonradan, üç haftalığına da gelebilirsin.”

Sonradan gitmek mi? Uçakta tek başıma mı? Bunu yapabileceğimi sanmıyordum fakat bu kadar uzun süre onsuz nasıl kalırdım, hiç bilmiyordum.

“Bilemiyorum,” dedim tereddütle. “Neden bunu bir

sonraki seneye ertelemiyoruz? Stajım bittikten sonra işe iki ay geç başlarım ve seninle sekiz hafta boyunca orada kalabilirim.” Belki onu bu şekilde ikna edebilirdim. “Hem o zaman, tek başıma uçağa binmek zorunda da kalmam. Ben henüz uçağa hiç binmedim, biliyorsun.”

Oturduğu yerde biraz kayıp bana yaklaştı. “Jessica,” deyip bana etkileyici bir şekilde bakmaya başladı. Bu sefer onun hipnotize eden bakışlarına kanmayacaktım. “Seneye seninle birlikte memleketime gitme fırsatımızın olmamasından korkuyorum.”

“Böyle saçma şeyler nereden geliyor aklına?” diye sordum ona. “Elbette gidebiliriz.”

O an kararımı verdim. Onunla bu sene Atlanta’ya gitmeyecektim. Gitmek istemediğimden değil, onun korkusunu desteklemek istemediğim için yapmayacaktım bunu. Korkusunu hissettiğim an ben de paniklerdim ve bunu mümkün olduğunca ertelemek istiyordum. Ateşe körükle gitmek niyetinde değildim.

“Saçma bir his var içimde,” diye açıkladı.

“Şöyle yapalım,” dedim. “Bu sene sen tek başına git. Seneye beraber gideriz. Üstelik istediğin kadar kalırız.”

Danny dudaklarını birbirine bastırınca onun kendisiyle savaştığını fark ettim. Bu fikir aklına yatmamıştı; benimle tartışmak isteyip istemediğini düşünüyor gibiydi. Sonra vazgeçmiş olacak ki, “Sen nasıl istersen,” deyip konuyu kapattı. “Ama sekiz hafta boyunca beni göremeyeceğin aklında olsun. Tina o kadar süre bensiz kalabilecek kadar iyi durumda.”

“Biliyorum,” deyip sekiz hafta boyunca onsuz ne yapacağımı düşünmeye başladım. “Tina’yı düşünme, ben onu sürekli kontrol ederim. Staja başladığı ilk hafta sizde kalır, onu her sabah erkenden kaldırırım.”

“Sağ ol,” dedi ve bağdaş kurup oturdu. “Ancak senin de bir tatile ihtiyacın var.”

Tamamen karşı çıkacağını, belki de benimle tartışacağını düşünerek ona Alexander'ın ailesinin bana sunduğu tatil fırsatını anlattım.

“Vanessa ve yeni sevgilisiyle iki haftalığına oraya gidebilirim.”

“Bu iyi bir fikir,” dedi. Şaşkınlıkla ona baktım. “Evet, bunu yapmanı isterim. Biraz mola sana iyi gelecektir.”

“Mola mı? Senden ayrı geçecek zaman mı? Bunu istediğimden hiç emin değilim.”

“Benden uzakta olacak olman nedeniyle değil,” diye açıklamaya başladı. “Etrafımızda olup biten her şeyden uzakta... Bu saçma tiyatrodan, benim problemlerim ve hastalığımından uzakta...” Biraz düşündü ve kendisinden emin bir şekilde, “Evet, bunu yapmalısın. Sekiz hafta boyunca normal bir genç gibi gez toz. Partilere git ve biraz eğlenmene bak,” dedi.

Danny bir süre susup düşündü. Ardından, “Lütfen bir şey içme ama. Yoksa yine kendini yarı çıplak hâlde başka adamların yatağında bulabilirsin ve bu sefer sonucu farklı olabilir. Biliyorsun, herkes benim gibi değil,” dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım. “Tamam, içki yok. Söz veriyorum.”

Danny ayağa kalktı. Mavi çizgili tişörtünü giyerken, “Haydi, otele gidelim, yoksa açlıktan öleceğim,” dedi.

Ayağa kalktım, köpeğimi kumun üstünden alıp Danny'nin peşine takıldım. Aslında az önceki konuşma hiç hoşuma gitmemiş olsa da şu an hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimin farkındaydım.

“Tatilde eski sevgilimle beraber olmamdan korkmuyor musun?” diye sordum. Danny durdu ve beni kemiklerime kadar süzdü.

“Neden korkacakmışım ki?”

Omuzlarımı silktim ve bu konuyu hiç açmamış olmayı

diledim. “Ona yeniden âşık olmamdan, belki de onunla yatmamdan...”

“Hayır,” dedi sakince. “Korkmuyorum. Sana tamamen güveniyorum ve güvenimi suistimal edeceğini düşünmüyorum. Bana olan sevginden ve sadakatinden bir saniye bile şüphe duymadım.”

“Şüphe duymana gerek yok zaten,” diyerek onayladım onu.

“Biliyorum.” Elini bana uzattı, hiç duraksamadan tuttum. “Ben uzaktayken, sen yanımda yokken başkalarına bakmayacağımı biliyorsun sen de.”

Biliyordum ve bundan bir an için bile şüphe duymuyordum.

Pazar akşamı geri döndüğümüzde Danny’nin bodrumunda benim için alınmış yepyeni bir dağ bisikleti duruyordu. Alüminyumdandı, süspansiyonu ve sonsuz vitesi vardı. Fiyatını düşünmek bile istemiyorum, tek tahmin edebildiğim dört basamaklı olduğuydu. Bisikleti, o koşu yaparken ona rahatlıkla yetişebileyim diye almıştı elbette. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en pahalı bisikletti.

TEMMUZ 2001

Danny cuma günü gece yarısına kadar spor salonunda kaldı. Cumartesi günü çocukların maçı vardı. Danny son bir kez her şeyin üstünden geçip onları daha iyi hazırlamak istiyordu.

Christina'yla birlikte koltuğa oturmuş televizyon izliyorduk. Aniden, bir cam kırılma sesi duyduk ve ikimiz birden ayağa fırladık.

Christina çılgılığı basıp kendisini kollarıma attı. "Bu da neydi?"

"Bilmiyorum, bir bakayım."

Leika panikle yemek masasının altına saklanmıştı. Christina'nın kollarından kurtuldum ve koridora çıktım. Her şey normal görünüyordu fakat bir şeyin kırıldığına eminim. Christina peşimden geldi, beni bir saniye olsun gözünün önünden ayırmıyordu. Yatak odalarına bakarken son olarak Christina'nın odasına girdik ve pencere camının dışardan kırılmış olduğunu gördük. Odanın her tarafına saçılmış cam kırıklarının arasında taşa sarılmış bir kâğıt parçası duruyordu.

Christina dikkatli bir şekilde, cam kırıklarına basmayaya gayret ederek odanın ortasına yürüdü ve taşı aldı. Kâğıdı açıp üstünde yazanlara göz atmadan bana verdi. Ben kâğıtta yazanları okumadan, o yerdeki cam kırıklarını temizlemeye başlamıştı bile. Kâğıdın üstünde büyük harflerle şu yazıyordu:

YA ORTALIKTAN KAYBOLURSUNUZ YA DA GERÇEKTEN
RAHATSIZ OLURSUNUZ!

Christina, “Şimdi ne olacak?” diye sordu çaresizce. “Bu böyle devam edemez!” Geçen hafta da evin önüne bir tehdit yazısı asmışlardı. Ev sahibi de arayıp bu nahoş anlaşmazlığı başka şekilde sonlandırıp sonlandıramayacağımızı sormuştu.

Christina ellerini şortuna sürttü ve kendisinden son derece emin bir şekilde konuşmaya başladı.

“Artık yeter, işin tadını kaçırmaya başladılar. Ben Ricky’yi ve Simon’u arayacağım. Patrick’i de arayacağım, Danny’yle benim ortak bir arkadaşımız. Ona yanında bir arkadaşını getirip getiremeyeceğini sorarım. Önümüzdeki cuma onların hepsini burada istiyorum. Bu tarz şeyleri hep cuma akşamları yapıyorlar.”

“Planın ne?”

“Oyunu tersine çevireceğiz. Pusuya yatıp onları bekleyeceğiz ve geldiklerinde günlerini göstereceğiz.”

“Önce Danny’ye sormamız gerekmez mi?”

“Danny’nin bu fikri beğeneceğinden eminim! Arabaları korumak için nöbet tutabileceğimizi söyleyen oydu.”

İşte Christina böyle biriydi. O güzel aklına bir fikir geldiğinde asla geri dönmezdi. Üstelik sonu ne olursa olsun herkesi planın içine çekerti.

“Bu kadar kişiye gerçekten de ihtiyacımız var mı?” diye sordum tereddütle. Geçen sefer Danny altı kişiyle tek başına dövüşmüştü.

“Evet, o kadar kişiye ihtiyacımız var,” dedi düşünürken. “Hatta iki kişi fazla olsak daha da iyi olur. Hepsini yakalamalıyız kimsenin kaçmaması lazım.”

“Ondan sonra ne yapacağız?”

“Ondan sonra günlerini görecekler. Bizim erkekler onların işlerini bitirdiklerinde bir daha geri gelmezler.”

Christina heyecanla telefonu eline aldı ve hemen aklındaki numaraları aramaya başladı. Ben de cam kırıklarını toplamaya devam ettim.

Yarım saat sonra sırtarak yanıma geldiğinde, “Her şeyi ayarladım, hepsi geliyor. Ricky, Simon, Guiseppe ve Patrick. Bir de arkadaşlarını getireceklermiş. Danny’yle birlikte altıya altı olacaklar,” dedi. Gururla, “Hem biz de varız,” diye ekledi.

“Danny bu plana bayılacak,” dedim gözlerimi devirerek.

“Ona yarın sınavdan sonra söyleriz,” dedi ve odasının panjurusunu kapattı. Danny’nin o zamana kadar olan biteni fark etmemesini diledim.

“Anlaştık mı?” diye sordu bana.

“Anlaştık!” derken elimi yumruk yapıp uzattığı yumruğuna vurdum.

Erkeklerin hepsi evin etrafına gizlendiler. Danny ve Simon ön tarafa, Ricky ve Guiseppe arkaya, Patrick ve Sven de arabaların etrafındaki yeşilliğin içine... Christina ve beni evin içinde bırakmışlardı. İki saatten fazla süredir beklemedeydik.

Danny, Christina’nın odasındaki kapalı panjuru tabii ki fark etmişti ama fazla üstüne düşmemişti. Olanları ertesi gün ona anlatana kadar... Şaşırtıcı olan onu Christina’nın planı için ikna etmek zorunda kalmış olmamamızdı. O ikna olmuştu bile. Odaya taş atıldığı esnada Christina’nın odada olma ihtimali onu çılgına çevirmişti. Cuma gününü beklemektense onları ilk bulduğu yerde dövesiye öldürmek istediğini üstüne basa basa söylemişti ama önce kırılan camı değiştirmekle uğraşmıştı.

Şimdi herkes siyah giyinmiş hâlde bir yerlerde saklanıyor, sıkıntıdan patlıyordu. Hiçbir şey yapmadan oturmak Danny için bir sınav olsa gerekti; olduğu yerde pinekle-

meyi seven insanlardan değildi. En rahat pozisyonda olan Christina ve ben olsak da bir türlü yerimizde duramıyorduk.

Gece yarısına doğru arabalardan birinin alarmı çalmaya başladı; bu bizim için bir işaretti. Hızla pencereye gidip dışarı baktım ama gecenin karanlığında hiçbir şey göremedim. Erkeklerle söz vermiş olmamıza rağmen dayanamayıp kendimizi dışarı attık.

Etrafta çılgınca bir koşuşturma vardı. Gözlerim Danny'yi aradı. Simon'la iki kişinin peşinden koşuyordu. Danny, Simon'dan biraz daha hızlıydı. Adımlarını daha da hızlandırıp ilk yakaladığını kazağından tutarak geri çekti ve onun dengesini kaybedip yere düşmesini sağladı. Simon yere düşeni yakalarken, Danny bu sefer de öndekinin peşine takıldı. Aynı şekilde onu da yere devirdi. Adamın arkasına geçip kolunu arkaya kıvırdı ve eve doğru iteklemeye başladı. Simon'un getirdiği adamı tanıyordum, o Pete'ydi. Guiseppe, Pete'nin kaçmaması için Simon'a yardıma gitti.

Danny geçen sefer onu tutan adamlardan birini yakalamıştı. Sven ile Patrick ise sakallıyı yakalamış getiriyorlardı. Ricky de Angelo'yu ensesinden yakalamıştı. Deri ceketli kaçmayı başarmıştı, bu kez beş kişi gelmişe benziyorlardı.

Simon ile Giuseppe güç bela Pete'yi getirdiler, çılgınca kendisini kurtarmaya çalışıyordu. Barda kendisini savunan alkollü adamlar gibi etrafına hiç bakmadan deli gibi yumruk savuruyordu. Anlaşmamızda sadece onları yakalamak varken Patrick ile Guiseppe tuttukları adamları dövmeye başladılar. Aslında fazla seçenekleri de yoktu, karşılarında kiler bir türlü rahat durmuyorlardı.

Danny getirdiği adamın karnına öyle bir yumruk attı ki adam birkaç dakika boyunca kesilen nefesini yerine getirmeye çalıştı. Sonra da Pete'nin dizinin arkasına sert bir tekme attı. Kırılan bacağının sesini hepimiz duyduk. Ne-

resine attığını kestiremediğim bir tekme daha savurdu ve onun dengesini tümüyle kaybedip yere düşmesine neden oldu. Onu belirlediğimiz yere, evin arkasına götürmek Simon ve Guiseppe'ye kalıyordu. En azından bu sefer Pete'nin dişlerini kırmamıştı.

Danny sanki bir aksiyon filmini andıran bu hareketlerden keyif alıyormuş gibiydi. Bundan korkmalı mıydım, yoksa buna sevinmeli miydim bilemedim.

Sven ve Patrick yakaladıkları adamı sorunsuz bir şekilde getirmişlerdi. Burnu kanıyordu ve sürekli küfür edip duruyordu ama en azından etrafına saldırmayı bırakmıştı. Ricky, Angelo'yla sert bir şekilde boğuşuyordu. Diğerleriye üç adamı evin arkasına getirmeyi başarmışlardı. Angelo inatla karşı geliyordu. Ricky onu arkaya tek başına getirebilecekmiş gibi durmuyordu. Partick ona yardıma gitti ve biz de onu takip ettik.

"Bugün yaptıklarınız sondu," diye bağırdı Ricky ve Angelo'nun suratına bir yumruk daha indirdi. Ondan sonraki her şey çok hızlı gelişti.

"Ricky! Dikkat!" diye bağırdı birisi. Sanırım bağırان Simon'du fakat seslenmekte biraz geç kalmıştı. Angelo cebinden küçük bir bıçak çıkartıp Ricky'yi yan tarafından bıçakladı. Bıçağı geri çekip aynı bölgeye yeniden sapladı. Ricky sarsılıp geriye doğru yalpaladı. Angelo üçüncü kez hamle yapmıştı ki Danny onun bıçağı tutan kolunu yakaladığı gibi bükerek üstüne bastı. Kol kemiğinin kırılma sesini herkesin duyduğundan emindim.

Danny, "Bir ambulans çağırın," diye bağırdı bize. Ben cep telefonumu yanıma almamıştım, Simon hemen acil servisi aradı.

Danny'yi hiç bu kadar sinirli ve nefret dolu görmemiş-tim. Bana dokunduklarında bile bu kadar sinirlenmemişti. Angelo'nun az önce düşürdüğü bıçağı eline alıp ona doğ-

rulttu. Boşta kalan eliyle yüzüne sert bir yumruk attı. Angelo'yu hâlsiz bırakana kadar onu yumruklamaya devam etti.

Ricky dizlerinin üstüne çöktü ve kanayan yarasına eliyle bastırmaya başladı. Christina ve ben hemen yanına gittik. Simon omzundan tutarak ona destek olmaya çalışıyordu. Christina kazağını çıkarıp Ricky'nin kanayan yarasına bastırdı.

Danny, Angelo'yu ensesinden tutarak en yakın ağaca yasladı.

"Danny, lütfen yapma. Onu öldüreceksin!" diye seslendi Christina fakat Danny onu umursamadı. Angelo'nun saçından tutup kafasını art arda ağaca vurmaya başladı. Angelo kendisini savunacak durumda değildi, tümüyle kendinden geçmiş gibi görünüyordu.

"Bunu bir kez daha yaparsan ölürsün demiştim sana!" diye bağırdı Danny.

Angelo hâlâ sağlam olan elini zar zor kaldırdı. "Sevgili-ne dokunmadım bile seni psikopat!"

Danny, "Arkadaşımı bıçakladın!" deyip Angelo'nun kafasını daha sert bir şekilde ağaca vurmaya başladı. "Az önce kurallara çevremdeki herhangi birine dokunmamamı da ekledim."

"Sen tamamen delirmişsin!" diye bağırdı Angelo. Sesi cansız çıkmış, konuşması ağlamaklı bir hâl almıştı.

"Bıçaklama," diye bağırdı Simon telefonda panikle.

"Danny, yeter artık," diye bağırdı Christina bir kez daha. Ricky'nin yarasına bastırmak zorunda olmasa Danny'nin yanına gidip ikisini ayırmaya çalışacağından emindim. "Onu öldüreceksin!"

Christina gibi ben de paniklemiştim. Ayağa kalkıp Danny'ye doğru yürümeye başladım. Ona doğru attığım

her adımda dizlerim daha fazla titremeye, başım dönmeye başladı.

Bir dakika bekle, diye bağırdı iç sesim.

“Düşündüğün kadar deli değilim,” dedi Danny, sakın bir şekilde. Sakinliği beni korkutuyordu. “Sadece sözümü tutarım, o kadar.”

Angelo’yu bıraktı. Artık kaçabilecek durumda değildi; olduğu yere yığıldı. Danny, Angelo’nun sağlam kolunu tuttu ve kazağını sıyırdı. Bıçağı sağ elinden sol eline alıp ucunu tam bileğine doğrulttu ve tenine bastırmaya başladı. Angelo’nun gözleri irileşti, kolunu geri çekmeye çalıştı.

Danny, onun hareket ettiğini fark edince şakağına bir yumruk attı. “Rahat dur, yoksa daha beter yaparım!” Angelo korkuyla denileni yaptı ve Danny bıçağı yeniden bileğine bastırıp yukardan aşağıya doğru on santimetre kadar kesti.

Kendi kazağının kolunu da yukarı çekip aynı şekilde kendi bileğinde de bir kesik açtı. Bu sefer daha derin kesmişti. Herkes pür dikkat onları, olacakları izliyordu. Ben korkudan gözlerimi kapattım, Danny’nin ne yapmak istediğini anlamıştım. Danny gibi ölümü yanında taşıyan, bu durumu başkalarına da aktarma gücü olan biri böyle bir şey yapmayı düşünebilir miydi gerçekten? Büyük ihtimalle böyle bir düşünce bu gibi aşırı sinir bozucu durumlarda akla geliyordu.

Angelo geç de olsa Danny’nin ne yapmak istediğini anlamışa benziyordu.

“Hey, adamım hayır! Bunu sakın yapma!”

Danny, “Birazdan bunun nasıl bir his olduğunu öğreneceksin,” dedi, gayet sakın bir şekilde. “Belki sen de benim gibi şanslı olursun ve sizin gibi nazik insanlarla tanışırsın. İnsanın çevresinde böyle arkadaşlarının olması hayatını çok daha eğlenceli hâle getiriyor.” Danny, kanayan kolunu yukarıya doğru kaldırdı.

İçinde bulunduğum şok hâlini üstümden atıp kendime geldim ve hızla Danny'nin arkasına gidip yaralı kolunu tuttum.

"Yapma," diye fısıldadım.

Angelo, "Seni aptal kız, bir şeyler yapsana!" diye bağırdı bana. Bir an için ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırladım ve Danny'nin kolunu bıraktım. O böyle bir şeyi asla yapmazdı, onu tanıyordum. Yapmak istediği tek şey onu korkutmaktı.

"Ben bir şey yapamam," dedim, çaresiz bir şekilde Angelo'ya. "Biliyorsun, o bir deli."

Danny, Angelo'nun kesik kolunu tuttu ve kendi koluna doğru yaklaştırdı.

Angelo, "Adamım, lütfen," diye yalvarmaya başladı. "Yapma, bu beni öldürebilir. Çok üzgünüm, sizi rahat bırakacağıma söz veriyorum!"

Danny'ye baktım. Gözleri nefret doluydu. Bir an için bunu gerçekten yapıp yapmayacağından emin olamadım.

Danny'nin omzuna biri dokundu. Dönüp baktığımda Ricky'yi gördüm. Ona, "Danny, hayır," dedi. Güçlülükle ayakta durabilmesine rağmen yine de onu korumaya çalışıyordu. "Yapma," diye tekrarladı. "O buna değmez."

Danny derin bir nefes alıp arkasını döndü ve çimlere oturdu. Ricky ve ben de rahatlayıp yanına oturduk. Angelo da rahatlamış bir hâlde sırtını ağaca yasladı. İki dakika sonra bir ambulans ve polis arabası geldi.

İlk gelen ambulans Ricky'yi aldı, Angelo için ise ikinci bir ambulans çağırdılar. Polis etrafımızı sarmıştı. Kalabalık olduğumuzu görünce destek ekip istediler. Üstümüzü aramak için hepimizi sırayla polis arabasının yanına götürdüler. İki polis yerde oturan Danny'nin yanına gitti. Danny bıçağın hâlâ elinde olduğunu fark edince onu polislerin görebileceği bir şekilde çimlere doğru fırlattı ve ellerini kaldırarak ayağa kalktı.

“Tamam,” dedi, rahat bir ifadeyle. “Kendi rızamla geliyorum.”

“Ellerin havada kalacak şekilde arabaya doğru ilerle. Sonra, ellerini arabanın üstüne koy ve bacaklarını omuz genişliğinde aç!” diye bağırdı polis.

Danny kanayan kolunu göstererek, “Kanayan yarayı sarabilir miyiz?” diye sordu.

“Hayır,” diye sert bir şekilde yanıt verdi polis. “Onun daha zamanı var.”

Danny nazikçe gülümsedi. “Aslında sararsak sevinirim. Ben HIV pozitifim.”

Polisler bir an tereddüt ettiler ama sonra aralarından birisi, “Tamam,” dedi. “Yanınızda sargı bezi var mı?”

“Elbette... Ben yanımda ilk yardım seti olmadan asla dışarı çıkmam,” dedi Danny, alaycı bir tavırla.

Polis memuru, “Küstahlık yapma!” deyip sırtına vurarak onu arabaya doğru itti. Diğer memur arabanın bagajını açıp ona ilk yardım setini uzattı ve kolunu sarmasına yardımcı oldu. Danny uslu bir şekilde ellerini arabanın üstüne koyup bacaklarını araladı. Polislerden biri Danny’yi tepeden tırnağa ararken Danny dişlerini sıkıyordu. Christina ve beni yanlarında kadın polis olmadığı için aramadılar.

Birkaç dakika sonra destek olarak çağırdıkları polis aracı da geldi ve hepimizi sırayla arabaya bindirdiler. Christina, Danny, Simon, ben ve diğer gruptan iki kişi daha arkası geniş olan polis aracına bindirilmiştik. Araba hareket ettiğinde aslında ne kadar yorulduğumu fark ettim. Başımı Danny’nin omzuna yasladım.

“Dikkat et,” diye uyardı beni. “Her yerim kan içinde.”

Umurumda değildi. Elini tuttum. Şu an tek istediğim eve gidip yatağıma yatmaktı.

Karşı taraftaki adamlardan biri bize doğru eğildi. Onu tanıyordum, mavi gözlü olandı.

“Adım Kevin,” diyerek kendini tanıttı.

“Bu kimseyi ilgilendirmiyor,” diye cevabı yapıştırdı Danny.

“Ben sadece bıçak konusunda hiçbir bilgim olmadığını söylemek istemiştım. Bu kesinlikle yanlıştı. Karakolda bunu söylerim, sizi zorlamazlar.”

“Teşekkürler, bu gerçekten hoş bir hareket.” Christina ona nazikçe gülümsedi.

Kevin, Danny’nin dizine hafifçe dokunarak vurdu. “Çok iyi dövüşüyorsunuz.”

Danny gözlerini devirdi. “Kapa çeneni.”

Polisler bizi bütün gece alıkoyup başımızda beklediler. Hepimiz sırayla ifade verdik. Hatta bazılarımızı birkaç defa ifadeye çağırdılar. Karşı taraftakilerden ikisi, Angelo’nun bıçağı yanına haber vermeden aldığını, olanları tek başına planlayıp uyguladığını, hatta Danny’nin Angelo’yu sırf bu yüzden dövdüğünü söyledi.

Sonunda hiçbir şey olmadı. Kimse şikâyetle bulunmadı, kavga iki grubun katıldığı ve beklenmedik şekilde bıçaklamayla sonuçlanan bir sokak kavgası olarak dosyaya geçti.

Ricky şanslıydı, hiçbir organına zarar gelmemiştı. Yarası sorunsuz şekilde dikilmişti. Küçük bir dikiş izi dışında herhangi bir iz kalmayacaktı.

Angelo iki haftadan uzun süre hastanede yattı. Kolundaki kırık ciddiydi, kemiği birkaç yerinden kırılmış olmalıydı. Bir, iki defa ameliyat edilmesi gerekmişti. Beyin sarsıntısı ve travma geçirmiş, burnu kırılmış, dalağı yırtılmıştı. Doktorlar iç kanama geçirmediği için şanslı olduğunu söylemişler ve zedelenen organlarını kurtarabilmişlerdi. Önceki kavgada kırılan kaburgalarından biri de yeniden kırılmıştı.

Şaşırtıcıydı ama o da diğerleri gibi şikâyetle bulunma-

mıştı. Hastane şikâyetinde bulunması konusunda birkaç defa ısrarcı olmuş olsa da o bunu inatla reddetmişti. Sanırım artık her şeyi arkasında bırakmak istiyordu. Biz de bu nedenle çok rahatlamıştık. En azından eşyalarımıza artık zarar verilmeyecekti.

AĞUSTOS 2001

Danny'nin uçağı perşembe sabahı saat beş buçuktaydı. Pazar gününden vedalaşmıştık. Danny havalimanına taksiyle gitmeyi tercih etmiş, onu görebilme fırsatını elimden almıştı. Genelde hafta içleri görüşmememize rağmen onu şimdiden özlemiştim. Yakınımda olduğunu hissetmek bile çok farklı bir duyguuydu. Şimdi arabayla bir saatlik uzaklıkta değil, uçakla tam tamına on beş saatlik uzaklıkta, dünyanın öteki ucundaydı. O benim diğer yarımdaydı; hayatımın bir parçası, mutluluğumun sebebiydi. Gittiğinden beri sanki nefesim tıkanmıştı, bütün oksijeni kendisiyle birlikte götürmüş gibiydi. Danny'nin gittiği gün onunla beraber gitmediğime pişman olmuşum.

Akşam, telefonuma ondan bir mesaj geldi:

Sağ salim vardım! Burası aşırı sıcak ama çok güzel.

Evdeyim!

Seni şimdiden çok özledim. Buraya bir daha sensiz gelmeyeceğim!

Love you.

Bu satırlar içimdeki sıkıntıyı biraz olsun gidermişti. Öncelikle sağ salim varmasına çok sevinmiştim. Sürekli uçağın düşeceğini düşünerek paniklemiştim. Fakat mesajı okuyunca ne kadar rahatladıysam bir o kadar da üzölmüş-tüm aslında. Evindeydi! Acaba Christina ve benim yanım onun evi değil miydi? Onu burada tutan neydi? Birden bu soruyu ona hiç sormadığımı fark ettim. Aslında ailesi yüzünden buraya geldiğini biliyordum ama artık onu burada tutan ailesi olamazdı. Annesiyle de görüşmüyordu. Büyük

ihtimalle halasıyla kendi ailesinden daha samimiydi. Geri geldiğinde bu konuyu onunla konuşmam gerektiğine karar verdim.

Stajım bittikten sonra onunla birlikte Amerika'ya yerleşmenin nasıl olacağını düşündüm. Benden böyle bir şey isteseydi onunla tereddütsüz giderdim. Onunla beraber yaşadığım sürece nerede yaşadığımın bir önemi yoktu benim için. Onunla Himalayalara da Yukon'a da taşınabilirdim.

Seneye ne pahasına olursa olsun onunla gidecektim. İster sekiz hafta, ister sekiz yıl. Danny ne kadar kalmak istiyorsa ben de onunla, orada o kadar kalacaktım. Uçak korkumu gerekirse uyku ilaçlarıyla kontrol altına almaya çalışırdım, bu hiç sorun olmazdı. Danny'nin kapalı alan korkusu vardı. Peki, on beş saat boyunca uçakta, açık havayı solumadan nasıl durabiliyordu? Belki de çocukluğundan beri uçağa binmeye alışkın olduğundan bu ona çok normal geliyordu. Benim durumum ise tam aksiydi.

Danny'nin arabamın torpido gözüne sakladığı zarfı o gittikten birkaç gün sonra buldum. Dayanamayıp zarfın içine birkaç yüz Euro koymuş, bir de küçük bir not bırakmıştı. "Tatil parası. İçki için değil!" Tipik Danny... Ona karşı çıkacağımı bildiği için tartışmadan kaçınmış ve böyle bir yöntem uygulamıştı.

Tatil çantam, Leika, arabamın hırıltısı ve ben, Vanessa'nın kapısının önünde bekliyorduk. Christina birkaç gün Natascha'da kalacaktı. Günlerinin geri kalanını ise evde geçirmek istemişti. Bir kez daha kornaya bastım ve sonunda Vanessa, Chris'le birlikte evden çıkabildi. Gülmseyerek yanımdaki koltuğa geçti, Chris de Alexander'in arabasına bindi. Chris'ten ilk görüşte hoşlanmıştım.

İyi bir sevgiliye benziyordu, Vanessa'ya değer verdiği her hâlimden belliydi. Vanessa'yla gözlüklerimizi saçlarımızın üstüne yerleştirdik ve arabanın camlarını açtık. Üzerimizde mini şortlar ve açık ayakkabılar vardı. Birden neşem yerine gelmişti. Sevinçten havaya uçacak gibiydim.

Arkadaşlarla tatile çıkmak... Gayet normal arkadaşlarla hem de. Gece karanlıkta dolaşmanın daha güvenli olduğunu öne süren arkadaşlarla... Asansöre binebileceğim, tereddüt etmeden, panik olacaklarını düşünmeden onlara dokunabileceğim... Ne bileyim işte. Kana dikkat etmemi gerektirmeyen, istediğim kadar sarılabileceğim, pencereyi rahatlıkla kapatabileceğim, AIDS'siz bir yaz tatili.

Mutlu bir şekilde sekiz yüz kilometrelik yola koyulduk. Önümüzdeki iki haftanın tadını çıkaracağımız için heyecanlıydık. Alexander dört hafta kalacağı için ayrı arabalarla gitmeyi tercih etmiştik. Üstelik karavanı da yanındaydı. Her yıl İtalya'ya giderken götürdüğü tekneyi de yanımıza almıştık. Hatta ben aldım desem daha doğru olur. Alexander tekneyi arabamın arkasına monte ettiği kancaya takmıştı, otoyolda sık sık dönüş yapmak gerekmediğinden onu İtalya'ya kadar götürmeye cesaret edebilmiştim.

Alex ve Chris önümüze geçip A8 yoluna girdiler. Güneş ve denizin olduğu yöne döner dönmez deniz kokusu nu içime çekmeye başlamıştım.

Vardığımız gibi karavanı yerleştirdik ve herkes yatacağı yeri belirledi. Vanessa ile Chris üst kattaki ranzayı alırken, Alexander ve ben yemek bölümündeki açılır kapanır üçlü koltukları almıştık. Eşyalarımızı yerleştirip teknenin mini barını yiyecek içeceklerle doldurduktan sonra tekneyi yavaşça denize indirdik ve hep birlikte bindik. Bizler güneşlenip sıcağın tadını çıkarırken, Alexander bizi açık denize doğru götürüyordu. Teknenin dalgalara çarpıp sallanmasıyla

rüzgâr yüzüme sertçe vurdu. Saçlarım uçuştı ve bir anlığına ürperdim. Vanessa yüzümüze sıçrayan sudan şikâyetçi olsa da benim keyfim yerindeydi. Bu grupla takılmak hiç fena değildi aslında. Alexander, motoru denizin ortasında durdurdu ve çapayı suya bıraktı.

“Buralarda su seviyesi ayaklarımız yere değecek kadar alçak olmalı,” dedi ve birkaç içki şişesi alıp yanımıza geldi. “Bir kumluğun üzerindeyiz.”

“Burası çok güzel,” dedi Vanessa. Birkaç kilometre uzağımızda bir balıkçı teknesi vardı. Onun dışında etrafta kimse görünmüyordu.

“Sonra benim sürmeme izin verir misin?” diye sordu Chris.

Alexander içkisinden bir yudum aldı. “Elbette. Benim ehliyetimin olması yetiyor, herkes kullanabilir.” Alexander gayet keyifli görünüyordu. “Ama ondan önce biraz ıslanalım.” Teknenin kenarındaki katlanmış merdiveni suyun içine doğru sarkıttı.

Vanessa bana içki şişesi uzattı.

“Hayır, teşekkürler,” diyerek teklifini nazikçe reddettim.

“Neden?”

“Bir de soruyor musun?” diye atıldı Alexander. “O sıkcı adam yüzünden.”

Gülümsememi kendime sakladım. Aslında şu anda içki yüzünden en son başıma neler geldiğini anlatmak istesem de buranın doğru yer olmadığını biliyordum.

“Madem onu istemiyorsun...” diyerek bana bir kola uzattı Vanessa.

“Şimdi ne yapıyoruz? Denize mi giriyoruz?” diye sordu Chris. Tişörtünü çıkardı, içkisini bitirip şişeyi denize fırlattı.

“Hey,” diye uyardım onu. “Bunu yapmamalısın!”

Herkes şaşkınlıkla dönüp bana baktı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Chris.

“O şeyi öylece denize atamazsın. Lütfen, onu geri alırmısın?”

Alexander yanıma gelip, “Jessica, lütfen stres yapma,” diye konuşmaya başladı. “Sırf sen cahil ve zevksiz birisiyle birliktesin diye biz de öyle olmak zorunda değiliz.”

Cahil ve zevksiz mi? Danny her şey olabilir ama kesinlikle cahil ve zevksiz değildi. Belki de sırf bu yüzden hiçbir zaman doğaya çöp atıp çevreyi kirletmezdi. Onun sayesinde ben de doğaya ve hayata daha fazla dikkat eder, değer verir olmuştum. Birden eski cahil Jessica olmadığım için sevindim.

“İyi, o zaman ben alırım şeyi,” diyerek ayağa kalktım.

“Chris, bu yaptığından ben de hiç hoşlanmadım,” dedi Vanessa. “Biz sorumluluk sahibi insanlarız.”

Chris, “Elbette öyleyiz,” deyip burun kıvrıdı ve denize atladı. Olduğumuz yerde fazla dalga yoktu; Chris birkaç saniye içinde attığı şeyi bulup geri geldi. Vanessa elindeki şeyi aldı ve Chris tekrar suya daldı.

“Süper,” diye söylendi Alexander. “O adam sadece seni değil, arkadaşlarına karşı olan tavırlarını da değiştirmiş!”

“Alex, yeter artık!” diye susturdum onu. “Sen de denize çöp atmanın doğru bir hareket olmadığını biliyorsun. Eğer herkes böyle yaparsa...”

“Herkes yapmıyor ama...” Sırtını hemen yanımdaki destekliğe yasladı ve öfkeli şekilde denize bakmaya başladı. “Dünyayı da zaten Danny gibiler kurtaracak değil mi?”

Ona doğru döndüm ve koluna dokundum. “Kızgın olmanı anlıyorum,” diye fısıldadım. “Ama tüm bunların bize hiçbir faydası yok. Her şey olduğu ve olması gerektiği gibi. Hiçbir şey değişmeyecek. Eğer arkadaş kalmayı istiyorsan bunu kabullenmen lazım.”

Hemen yanımızda Chris, Vanessa'yı suya çekmeye çalışınca kahkahalar eşliğinde bir gürültü koptu, Vanessa'nın suya düşmesiyle tekne yeniden sessizleşti.

Alexander onun koluna dokunmamdan dolayı biraz rahatlayıp bana sarıldı.

"Biliyorum, haklısın. Sadece bazen seni çok özledim."

Ben de ona sarıldım. Aslında asla Danny'ye ya da Christina'ya sarılamayacağım kadar sıkı sarıldım. Sürekli Danny'yi düşündüğümü fark ettim. Şu an Alexander'la beraber olsam hayatımın ne kadar kolay ve basit olacağı geldi aklıma. Tıraş losyonunun tanıdık kokusunu içime çektim. Alexander'la birlikte olsaydım gençlik yıllarım nasıl geçerdi diye düşünmeden edemedim. Otoparkta beni kolumdan çektiğinde Danny'yle kalmayı değil de onunla gitmeyi seçseydim şu an içinde bulunacağım hâli...

Neden buradaki insanlarla da mutlu olamayasın ki? Danny'de olup onlarda olmayan ne?

Alexander'a sarılmayı bıraktım ve ben daha kendime gelemeden onun eğilip beni öpmeye çalıştığını fark ettim.

Birden geriye çekilip, "Lütfen!" diye uyardım onu. Az önce kendime sorduğum sorunun yanıtı tam da buydu. Bir saniyelğine bile Danny'den vazgeçmezdim.

"Hiç şansım yok mu? Ne yaparsam yapayım, seni kayıptı mı ettim?" Sesi oldukça üzgün çıkmıştı.

"Beni kaybetmedin," diyerek düzelttim sözlerini. "Eğer Danny'yle aramızdaki durumu kabullenirsen seninle arkadaş kalabiliriz. Bu beni tamamen kaybetmemenin tek yolu."

Sıkıttığı dişlerinden çıkan sesi duyabiliyordum. Bu ses biraz toparlanmama neden oldu. Alexander'la asla Danny'yle olduğum kadar mutlu olamazdım. Bunu denemek kendimi kandırmaktan başka bir şey olmazdı.

“Anlaşıldı,” dedi hemen. “Bunu deneyeceğim.” Tişörtünü çıkardı ve denize balıklama atladı. Bir an için atladığı yere gözlerim takılı kaldı, sonra ben de ayağa kalktım ve suya atladım.

EYLÜL 2001

Danny'yle neredeyse her gün birbirimize bir ya da iki mesaj atıyorduk, hafta sonları ise birkaç dakikalığına telefonda konuşuyorduk. Aramızdaki onca uzaklığa rağmen telefondaki sesinden bile onun orada mutlu olduğunu anlayabiliyordum. Oradayken hayatının normal olduğu zamanlara geri dönebiliyordu. Eski arkadaşlarıyla buluşuyordu, hafta sonunu onlarla denizde geçiriyordu, sörf yapıyordu. Akşamları da şehir merkezinde geziyorlardı. Birkaç defa içimde onun geri dönmek istemediğine ve belki de dönmeyeceğine dair bir his oluştu. Orada yeniden bir hayat kuracak kadar parası vardı ve eminim orada da iş hayatını buradaki gibi devam ettirebilirdi. Tanrı'ya şükürler olsun ki beni bırakmayı asla göze alamayacağına dair bir güvence hissi de vardı içimde. Neyime güveniyorsam?

Ona olan özlemim her şeyden ağır basıyordu. Danny'nin yokluğunu artık vücudumun her zerresinde hissedebiliyordum. Normal hayatımdan ve arkadaşlarımdan çok sıkılmıştım. Sevgilimi ve onun saçma sapan sorunlarını geri istiyordum. İtalya'da geçirdiğim tatil gayet eğlenceli ve güzel olsa da Danny'yle geçirdiğim hiçbir anı buna değişmezdim. Çevremde olan bitenler kalbimdeki eksikliğin yerini doldurmaya yetmemişti. Onsuz sürekli bir yanımda eksik gibiydi. Sanki bir parçam benden koparılmış ve dünyanın öteki ucuna sürülmüş gibi... Normal, günlük şeyleri artık yapmak istemiyordum. Onun hayat sevincine ortak olmadan, onu görmeden hiçbir şeyin tadı tuzu olmuyordu.

Sözümü tutmuş ve eylül ayının ilk haftası Christina'yla

kalmıştım. Sabahları erken kalkıp işe gitmek kolay olmuştu onun için. En azından benim başta çektiğim hiçbir zorluğu o çekmemişti. İşten hoşlanmıştı, bizim onunla gurur duyduğumuz gerçeğini ise daha çok sevmişe benziyordu.

Hafta sonlarını Leika ve Christina'yla geçiriyordum. Beraber sinemaya gidiyorduk, yemek pişiriyorduk ve sabahlara kadar televizyon izliyorduk. Gece Danny'nin yatağında birlikte yatıyorduk. Bazen saçmalıyor, bazen de birbirimize hikâyeler anlatıyorduk. Ben ona beni öldürmekle tehdit ettiği anı hatırlattım ve ikimiz de kahkahalarla güldük. O da aslında benim ata benzeyen bir kaltak olduğumu düşünmüş olduğunu, Danny'le ilişkilerini asla kabullenemeyeceğimi sandığını söyledi.

Başlarda benim de onu aynı şekilde gördüğümü itiraf ettim, aurası ve güzelliğinden çekindiğimi de eklemeyemedim. İki kişiyle ilk karşılaştığım an gelecekte hiç güzel şeylerin olmayacağını hissetmiştim ama yine de onlarla kalıp hayatımın geri kalanını mahvetmeyi tercih etmiştim.

Danny'siz geçen günlerimizi takvimde işaretledik ve son günlerde saatleri saymaya başladık. O gün gelip çatığında ise Christina'yla sabaha kadar uyumadık ve Danny'nin sabahın ilk ışıklarıyla beraber taksiyle gelmesini bekledik.

"Taksi geldi!" diye bağırdı Christina. İkimiz birden koştuk ve Danny kapıya varmadan biz kapıya ulaştık. Leika bile havlayarak peşimizden gelmişti. Koşarak Danny'nin kollarına atladım ve ona sıkıca sarıldım. Sanırım hiçbir zaman bir insanı bu denli özlememiş ve kaybetmekten korkmamıştım. Danny beni havada döndürerek bir dakika boyunca kucakladı, sonra da kollarını açıp Christina'ya sarıldı. Christina sevinçten ağlıyordu; uzun zamandır annesini görmemiş bir çocuk gibi ona sıkıca sarılmıştı. Leika sesinin en yüksek notalarını sergileyerek havlıyor, Danny'nin onu da sevmesi için kuyruğunu sallayarak sıra bek-

liyordu.

Danny, Christina'dan ayrılıp birkaç adım daha attı ve diz çöküp Leika'yı sevmeye başladı. Uzun süre kapının önünde oyalandıktan sonra valizleri alıp içeri geçtik.

Her beraber yatağa girmiştik. Danny güneşten tamamen kızarmıştı, saç rengi iki ton birden açılmış gibiydi. Her zamanki gibi harika bir ruh hâlindeydi, sürekli gülüyor ve bizi güldürüyordu.

Öğlene kadar, kaldığı yerlerin, arkadaşlarının, yaptığı şeylerin ve bir sürü başka yerin daha fotoğraflarına bakıp orada geçirdiği zaman hakkında ona sorular sorup durduk. Bir ara hepimiz birden yatakta uyuyakaldık.

Büyük ihtimalle dünyada bu şekilde takılan kişiler yalnızca bizlerdik. Belki de sadece saftık ve bunun beraber geçireceğimiz son yaz olduğunu düşünememiştik. Birisi bunu bize o zaman söyleseydi ona deliymiş gibi bakar, sonra da gülerdik. En azından ben böyle düşünüyordum. Belki de Danny'ye daha dikkatli kulak vermeliydim. Sahildeyken bana söylediğinde haklıydı. Sezgileri gerçekten çok güçlüydü. Fakat ne olursa olsun bu şekilde birbirimizden ayrılacağımız aklıma asla gelmezdi.

..

KASIM 2001

Bir şeylerin yolunda gitmediğini oraya varmadan anlamıştım. Danny park yerindeydi, hayli tedirgin görünüyordu. Ona yaklaştığımda ağırlığını sürekli olarak bir bacağından diğerine aktardığını fark ettim. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek neden yavaş park ettiğimi sorgularcasına bana bakıyordu. Her zamankinden farklıydı. Her zamanki rahat hâli gitmiş, onun yerine stresli bir Danny gelmişti.

Arabayı park eder etmez, “Ne oldu?” diye sordum.

“Tina gitmiş.”

“Nasıl gitmiş?”

Danny stresli değil, apaçık sinirliydi. “Kaçmış!” derken sesi yükseldi. “Dün eve gelmedi, Natascha’da olduğunu söyledi. Bugün işten sonra da gelmeyince iş yerini aradım ve bütün gün ondan haber almadıklarını söylediler.”

“Lanet olsun,” dedim, dişlerimin arasından konuşarak. “Cep telefonunu aradın, değil mi?”

“Tamamen aklımı kaçırmadım herhâlde!” diyerek azarladı beni. “Arabaya bin, onu aramalıyız!”

Danny gıcırdayan lastiklerin yerde bıraktıkları ize ve çıkardığımız sese aldırış etmeden hızla arabasını park yerinden çıkardı.

“Onu nerede arayacağız? Yani, gidebileceği yerleri biliyor musun?”

“Uyuşturucu aldığı satıcıya gidiyoruz. Eğer tek kelime bile etmeden ortadan kaybolduysa bunun açıklaması büyük ihtimalle o adamdır.”

Siktir, dedim içimden. Neden böyle bir şey yaptı ki? Gayet iyi gidiyordu. Bir şey olmuş olmalı.

“O adamı nerede bulacağını biliyor musun?” diye sordum.

“Evet, bir tahminim var.” Danny Stuttgart’a doğru sürdü ve yolda iki tane kırmızı ışıktan geçerek hem trafiği hem de bizi tehlikeye attı.

“Adamın olduğu yeri nereden biliyorsun?” diye bir soru daha sordum ısrarla.

“Lanet olsun, biliyorum işte,” diye bağırdı ve tırnaklarını yemeye başladı. Alınmış bir hâlde kollarımı göğsümde bağladım ve tek bir kelime daha etmedim.

“Üzgünüm,” demek aklına geldi bir süre sonra.

“Sorun değil,” diyerek elimle bacağına dokundum. “Christina’yı bulmaya odaklanalım.”

Danny, tekinsiz görünen ara sokaklara girdi. Bu sokakları daha önce hiç görmemiştim. Birkaç sokak daha geçtikten sonra eski bir deponun önündeki çöp bidonlarının yanına park etti.

“Burada beni bekle,” diye uyarıda bulundu ve arabadan çıkıp gitti.

Sözünü dinlemek gibi bir niyetim yoktu, ben de inip onun peşine takıldım. Deponun otomatik kapısından girdiğimiz anda kenarda oturan bir grup genç erkek gördüm. Kotları, montları ve kazakları birbirine çok benziyordu. Ellerinde sigaraya benzeyen bir şey vardı ve sanki bu dünyadan değilmiş gibiydiler. Bize sırtarak bakmaya başladılar.

Danny vücudunun çoğu yerinde dövme olan kel bir adama doğru hızlı adımlarla yürüdü. Adam sigarasını tütürürken bizi süzüyordu. Beyaz bir gömlek giymişti, gömleği kaslarını belli edecek kadar dardı. Otuzlu yaşlarının ortalarında gösteriyordu; dışardan baksam gayet normal bir adam diyebilirdim.

“Christina buraya geldi mi?” diye sordu Danny, selam vermeden. Adam omuzlarını silkip, “Christina kim?” diye sordu. İçimden bir ses, adamın Danny’nin kimi kastettiğini iyi bildiğini söylüyordu.

“Gayet iyi biliyorsun,” diye yanıt verdi Danny. “Tina. Benden biraz kısa boylu, siyah saçlı, yeşil gözlü... Senden bir şey satın aldı mı?”

Adam boşa kalan elini cebinden çıkarıp bize uzattı. Parmaklarını birbirine sürterek bizden para istedi.

“Belki biraz düşünürsem hatırlayabilirim,” dedi sırıtarak.

Danny birkaç saniye nazikçe gülümsedi. Ardından adamı ensesinden tuttuğu gibi oturduğu yerden kaldırdı ve duvara yaslayarak yüzünü yumruklamaya başladı. Adam Danny’den çok daha uzundu. En azından otuz kilo da daha ağırdı ama Danny zorlanmadan adamın hakkından gelebileceğe benliyordu.

“Düşün o zaman,” diye bağırdı Danny. Kolunu adamın boğazına dayamış, duvara bastırıyordu. Sigara içen adamlardan biri Danny’ye yaklaşip adamı kurtarmak için sigarasını koluna bastırmaya çalıştı ama Danny ona boşa kalan eliyle yumruk attı ve adam sigarayı düşürdü.

“Lanet olasıca, senden sadece bir cevap istiyorum!”

Danny’yi en son yaşanan olaydaki hâinden daha sinirli göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ricky bıçaklandığı zaman sinirlenmişti, gözü kararmıştı fakat şimdi gözü dönmüş bir canavarı andırıyordu. Onu tanıdığımı ve çözdiğümü sandığım her seferinde öyle bir seviye atlıyordu ki hakkında bildiklerimden şüphe ediyordum. Vardığım bu sonuçtan korkmuştum.

Girişte, yerde oturan adamların hepsi ayağa kalkmış ellerinde sopa ve can yakacağından emin olduğum başka şeylerle bize doğru yaklaşıyorlardı.

Neden hep böyle ters davranmak zorundaydı ki? Başka zamanlarda her şeyi parayla çözebilirdi ama şimdi adama elli Euro verip konuyu kapatmak yerine işi kavgaya dönüştürmüştü.

“Danny,” diyerek uyardım onu. Üstümüze gelen adamları o da çoktan görmüştü. Bütün gücüyle duvara yasladığı adamın bacağına üç kez tekme attı. Adam güçlükle nefes almaya çalıştı.

“Adamlarını geri gönder, yoksa onlar yanımıza varamadan seni öldürürüm.”

Danny’nin hiçbir alet kullanmadan o kadar adamın hakkından nasıl geleceğini düşünmeye başladım. Adamların ona ulaşması yalnızca birkaç saniye alırdı. Bir seferinde kendisi bana hiç kimsenin tek bir vuruşla öldürülemediğinden bahsetmişti. Gerçek maçlarda bunun olabilmesi için çok ciddi bir darbe vurulması gerekirmiş ama bu bile her zaman işe yaramazmış. Bunun gerçekleşebilmesi için karşıdakinin dövüşten hiç haberi olmaması gerekirmiş. Ya da hiç kıpırdamadan sakin bir şekilde beklemesi... Bu olsa bile darbenin milimetrelerle ölçülen doğru yere indirilmesi gerektiğini hatırlıyordum. Haydi, diyelim bunların hepsi oldu ve onu öldürmeyi başardı, diğer adamlar bizi bırakacaklar mıydı ki?

Adam bunların üçte birini bile düşünmeden işaret parmağını havaya kaldırarak bir işaret yaptı ve gelenlerin hepsi anında yerlerine geri döndü.

“Sorumu cevapla,” dedi Danny, bir kez daha.

Adam, “Dün akşam buradaydı,” diye yanıt verdi, sesinde korku tınısı bile yoktu. Danny kolunu adamın boğazına öyle bir bastırdı ki adamın nefesi kesildi. Belki bir anlığına da olsa gerçekten canının derdine düşmüştü. “Bizden bir şeyler aldı ve ana binada uyudu.”

“Şimdi nerede?”

“Bilmiyorum. İki saat önce, eve döneceğini söyleyip gitti.” Adamın sesi çok tiz çıkıyordu.

Danny, “Oluyormuş bak,” diyerek adamı bıraktı ve arkasına bakmadan elimi tutup hızla çıkış kapısına yürümeye başladı. Az önce oturan adamların hepsi ayağa kalkınca biz de arabaya doğru koşmaya başladık.

Bir saniye bile durmadan arabanın yanına koştuk. Danny, beni bindirdiği gibi kapıyı arkamdan kapattı. Kaputun üstünden kayıp hızla direksiyonun başına geçti. Kapıları içerden kilitledi ve geri vitesine takıp son hız arkamızdaki çöp bidonlarına çarptı. Adamlar arabanın etrafını sarmışlardı bile.

“Başını eğ,” diye uyardı beni ve vitesi değiştirip gazı kökledi. Silah seslerini duyunca neye uğradığımı şaşırıp ellerimle kulaklarımı kapatmaya çalıştım. Danny’nin lastiklerin gıcirtısı da silah sesleri kadar kulak tırmalayıcıydı. Danny yüz kilometre hızla ara sokaklardan geçti. Ancak ana caddeye vardığımızda hızını düşürmeye başladı.

“Az önce onlar bize ateş mi etti?” diye bağırdım.

“Neden sana arabada beklemen gerektiğini söylediğimi sanıyorsun? Bizimle masa tenisi oynayacaklarını falan mı düşündün?”

Ağzım açık kalmıştı, sinirle ona baktım. Sol elini sallamaya başladı. Söyleyebileceğim tek kelime dahi yoktu. Ağzımı kapatamıyordum, o kadar şaşkındım. Her seferinde onu tam tanıdım derken, yeni bir tavıyla tanışıyordum.

“Ne var?” diye sordu, sinirli bir şekilde. Bir yandan düzensiz nefes alma egzersizleri yapıyordu. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Bir gün senin yüzünden aklımı yitireceğim!” deyip başımı salladım ve kendimi kontrol altına almaya çalıştım. “Dövüşmeyi bile bilmeyen birkaç geri zekâlı sana sataştığı zaman çaresizmişsin gibi dayak yiyip kendini ezdiriyorsun

ama konu ciddi bir olay olunca tamamen çıldırıp herkesi karşına alıyorsun. Güzel bir strateji! Bravo sana, tebrik ederim.”

Danny iç çekti. “Bu onların anladığı tek dil. İçeri girip onlara ‘*Lütfen, lütfen!*’ diye yalvarırsan o zaman sen kaybedersin.”

“Tina’yı bulur bulmaz seni bir rehabilitasyon merkezine göndereceğim. Stresli anlarda öfkeni kontrol edebilmek için... Belki örgü örmek seni biraz olsun sakinleştirebilir.”

“Senin de bir dediğin diğerini tutmuyor...” dedi, alınmış bir hâlde. “Hiçbir şeyin yanlarına kalmasına izin verme Danny, kendini savun Danny, şunu yap Danny, bunu yap Danny...”

“Tamam da tüm bunları o anki duruma göre uygulam gerekiyor. Söylediğim her şeyi en berbat durumda bir anda yapman gerekmiyor ki...” diyerek savunmaya geçtim. “Öfkene yenik düştüğün an, beynin kendi kendini işlemez hâle getiriyor.”

“Her şey yolunda gitti ama,” diye mırıldandı Danny. “Şimdi sadece Tina’yı bulmalıyız.”

Yağmur yağmaya başlamıştı. Yağmur başta yoğun yağsa da kısa bir süre sonra azaldı. Dönüş yolunda salyangoz hızında ilerleyerek Tina’yı arıyorduk. Eve ya yürüyerek ya da otostop çekerek geliyor olmalıydı. Danny’nin ev telefonunu birkaç kere aramıştım ama kimse telefona çıkmamıştı, yani büyük ihtimalle henüz eve varmamıştı.

Danny ani bir fren yaptı ve yolun kenarında, yağmur damlalarının ardında hareket eden birini işaret etti.

“İşte, orada.”

Christina baştan aşağı sıırılsıklam olmuştu; yağmur iliklerine kadar işlemiş olmalıydı. Onu arabanın içine doğru çektiğimde şaşkınlıkla bana baktı.

“Tina?” diye bağırdım. “Nerelerdeydin? Bizi korkuttun!”

Yanıt vermedi. Bize bakıyordu ama sanki bizi göremiyordu. Göz bebekleri iğne deliği kadar küçülmüştü, doğru düzgün oturamıyordu bile. Yeni uyuşturucu almış olsa gerekti, yol boyunca hiç konuşmadı.

Danny onu salona kadar taşıdı. Orada bütün ıslak kıyafetlerini çıkardık. Ardından ona bir fincan sıcak çikolata yaptım.

Tek kelime etmeden titrek elleriyle çikolatayı içip bitirdi, ardından bitlenmiş gibi kaşınmaya başladı. Eroin ile sıcak çikolata birleşince bir tür alerji yapmış olmalıydı. Her yeri kaşınıyordu.

Danny, Tina’nın yanına oturdu ve ellerini avuçlarının içine aldı. “Böyle bir şey yapmana neyin sebep olduğunu söyle bana,” dedi sevgiyle.

Christina, “Yeniden başladı!” diye bağırdı. Kazağını çekiştirip ağlamaya başladı. “Eskiden olduğu gibi... Yine başladılar!”

Korkarak Danny’ye baktım. Fakat o tamamen Tina’ya konsantre olmuş bir şekilde başını sallıyordu.

“Ne başladı?”

“Her şey...” dedi Tina, kekeleyerek. Birdenbire öyle kötüleşti ki bir süre doğru düzgün bir cümle bile kuramadı. “Bu ağrılara dayanamıyorum.”

“Uyuması için bir şey verelim mi?”

“Sakın,” dedi Danny hemen. “Uyuşturucu ve ilaçların karışımı çok tehlikeli olabilir. Biraz bekleyelim.”

Gece yarısına kadar üçümüz koltukta oturduk. Tina, sabaha karşı yorgunluktan uyuyakaldı ve Danny onu kucaklayıp yatağına yatırdı. Biz koltukta oturmaya devam ederken ne yapmamız gerektiğini düşündük.

“Yarın kliniği arayıp onu ne zaman götürebileceğimi

sormam gerek,” diye kararını açıkladı Danny. “Geri gitmesi lazım. En az iki doz almış. Her şeye sıfırdan başlayacak şimdi.”

“Gerçekten mi?” Dehşete kapılmıştım. “Bu kadar çabuk bağımlı olunmaz ki.”

“Eroin ilk kullanımdan sonra bile insanı bağımlı hâle getirebilir,” dedi. “Belki bedensel olarak değil ama ruhen... Bir daha kullanmamayı düşünceğini sanmıyorum. Yıllar boyu bağımlı kaldığını unutmamalısın.”

“Ağrılarım var derken neyi kastetti? Bana bunu açıklayabilir misin?”

“Evet, açıklayabilirim,” derken iç çekti. “İlaçların fayda etmeyeceği ‘hayali’ ağrılar çekiyor. İlk başta romatizmadan kaynaklandığını düşündüler ve onu baştan aşağı muayene ettiler ama hiçbir şeyi olmadığını anladıklarında bu ağrıların psikolojik olduğu kanısına vardılar. Yıllarca tecavüze uğrayan insanların bir kısmında görülmesi mümkün olan bir rahatsızlık bu. Vücudunun herhangi bir yerinde ağrı oluşuyor ve tıp buna karşı hiçbir önlem alamıyor. Buna genelde akıl hastalığı olarak bakılıyor ama tecavüze uğrayan insanlarda normal görülüyor. Tina bunu daha önce de yaşadı. Başlarda kendine faça atarak ağrılarını bastırmaya çalışıyordu ama sonra uyuşturucuyla tanıştı. Eroin güya onun için en iyi ilaçmış, onu kullandığı zaman ağrıları geçiyormuş.”

“Bu çok kötü bir şey.” Ellerimi yüzüme kapattım. “Yani yapabileceğimiz bir şey yok mu?”

“Tedavi...” dedi Danny. “Ona yardımcı olacak tek şey bu. Bu rahatsızlık bir günde düzelecek bir şey değil.”

Ellerimi yüzümden çekerken, kendime hâkim olamayıp, “Bunu sen de yaşadın mı?” diye sordum.

“Hayali sancıları mı? Hayır. Ben hiç deneyimlemedim. Kendime zarar verme gibi bir düşüncem de asla olmadı.”

“Evet, bunun yerine arada bir kendi rızanla dayak yemeyi tercih ediyorsun!” deyiverdim kendimi tutamayarak.

“Mazoşizm benim tarzım değil,” dedikten sonra bir saniye için gülümsedi ve sesli bir şekilde nefes verdi. “Yarın tekrar Tina’nın psikoloğunu aramalıyım. Yeniden terapiye başlaması lazım. Eskiden düzenli olarak giderdi. Şu an tek dileğim kliniğin onu hemen kabul etmesi.”

“Haydi, yatağa gidelim.” Elini tuttum ve onu ayağa kaldırdım.

“Onunla kalacağım. Yarın ilk işimiz yapı markete gidip panjurlara kilit almak olsun. Buradaki her şeyi kilitlememiz lazım, bir daha kaçmasın.”

Danny bütün sabahı telefonda geçirdi. Christina’nın psikoloğu ona her gün bir saat boyunca terapi uygulayabileceğini söyledi. Önümüzdeki hafta her gün gelebilirmiş. Ne yazık ki klinikte hemen yer bulamadık ama aralık ayının ortasında bir yer boşalacağını, iki ay boyunca tedavi görebileceğini söylediler. Danny bunu kabul etti ve bir iki hafta sonra ona katılacağını, iki hafta boyunca onunla orada kalabileceğini söyledi. Bizden onu tedavi zamanına kadar uyuşturucudan uzak tutmamızı istediler. Uyuşturucunun vücudunu terk etmesi gerekiyormuş. Vücudundaki ağrıların çok şiddetli olmaması gerektiğini de söylediler. Ayrıca henüz yalnızca iki defa kullandığından onu çabuk vazgeçirebileceklerini ve ona karşı biraz sert olursak bunu başarabileceğimizi eklediler.

Danny bütün randevularını iptal etti. En çok fotoğraf çekimlerinde zorluk çekmişti; çünkü hepsi yaklaşmıştı ve yedekte başka kimse yoktu ama tüm bunlar Danny için önemli değildi. Spor derslerinde de onu iş arkadaşları idare edebilirdi. İşinde iyi bir izlenim bırakmamış olacaktı ve öğrencileri ile aileleri de bu konuda söyleneceğe benziyordu.

Son olarak Christina'nın staj yerini aradı ve onlarla yüz yüze konuşabilmek için bir randevu ayarladı. Yüz yüze görüşmede yetkili kişiye stajı nisan ayına kadar erteletmek için yalvardı ve bunu kabul ettirmeyi başardı.

Danny telefon görüşmelerinden sonra pencerelere kilit almak için yapı markete gitti. Christina'yı önümüzdeki birkaç hafta evde kilitli tutmayı planlıyordu. Evden çıkmadan önce son bir kez daha onun odasına baktı ve iyi olduğundan emin oldu. Christina derin bir uykundaydı. Ben de Danny evde yokken ona göz kulak olmakla görevliydim. Christina öğlene kadar odasından çıkmadı, ben de uyuduğunu düşündüm.

Birden dış kapı sert şekilde açıldı ve Danny nefes nefese kalmış hâlde, "Pencereden kaçmış!" dedi beni suçlarcasına.

"Ne?" Tek bir ses bile duymamıştım. "Hayır, olamaz."

Pencere sonuna kadar açıldı ve Christina'dan eser yoktu. Danny hızla koridoru geri yürüdü.

"Ben onu bulmaya gidiyorum ve sen burada kalıyorsun."

"O adamların yanına tekrar gitmeyeceksin değil mi?" diye sordum korkarak. Danny hakkındaki korkum Christina hakkındaki endişeme baskın geliyordu.

"Elbette oraya gideceğim!" diye homurdandı. "Onu yolda yakalayabilirsem gitmem ama yakalayamazsam oraya gitmekten başka çarem yok."

"Ama bu çok tehlikeli!"

"Başka seçeneğim yok," dedi Danny, kısık sesle. Sonra ses tonunu yeniden yükseltti. "Sanırım durumun ciddiyetinin farkında değilsin. Orası uyuşturucu bataklığı ve oraya kadın tacirleri de gider. Eğer Tina'yı yakalarlarsa onu tekrar geneleve yollarlar, o zaman da onu bir daha göremeyiz."

Danny beni öylece koridorda bırakıp evden çıktı. Peşinden gidip kapıyı açtım ve o arabasına binmeden, “İçinde olduğumuz durumun elbette farkındayım. Ben de dün seninle oradaydım; bu yüzden gitmemen gerektiğini söylüyorum!” diye bağırdım.

Danny durdu ve geri gelip bana sarıldı.

“Lütfen, beni düşünme,” dedi sessizce. “Eskiden Tina’yı oradan her gün çıkarırdım. Bunu yeniden yapabiliyim. Merak etme, üstesinden gelirim.”

Etrafına hiç bakmadan geri dönüp arabasına bindi. Merdivenlerin başında, gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışır hâlde kalakalmıştım.

Christina Marlene Schneider, Danny’nin arabasının sesini duyunca rahatladı. Hayatı boyunca onun evden gitmesine hiç bu kadar sevinmemiştir. Büyük ihtimalle onu eve kilitleyebilmek için yine yapı markete gitmişti. Normalde Danny’e yakın olmayı çok severdi. Sanki onun içinde eksik olan bir parçayı tamamlıyordu. Onu kendi berbat hayatından bin kat daha fazla seviyordu ama yine de onun başına bela olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Christina’nın kendisi bile bunu neden yaptığını bilmiyordu. Olanlar sanki bir film gibiydi. Film oynamaya başlamıştı ve durdurabilecek hiç kimse yoktu. Şu an bile sütyeninin içindeki küçük, iğrenç, beyaz paketten başka hiçbir şeyi düşünemiyordu. Yine de Danny’nin odaya geri gelme olasılığını dikkate alarak bir müddet daha beklemeyi tercih etti. Elbette, Danny dün üstünde uyuşturucu olup olmadığına bakmıştı ama Christina bu tarz şeyleri ondan nasıl saklayacağını artık öğrenmişti. Sevgilisini de ona göz kulak olması için evde bıraktığını biliyordu ama

Jessica onun için kolay lokmaydı, ona engel olamazdı. Jessica, onun yapabileceklerine dair Danny'nin bildiklerinin onda birini bile bilmiyordu.

Christina daha fazla bekleyemeyecekti. O tuhaf soğukluk vücudunu tekrar kaplıyordu, ağzının içindeki tükürüğün nasıl geri çekildiğini hissedebiliyordu. Gözleri yaşla dolmuştu. Bacakları sanki önce ateşte yanmış sonra da donmuş gibi bir tuhaf olmuştu. Perşembe günü aldığı ilk dozdan sonra yeniden yoksunluk belirtileri göreceğini nereden bilebilirdi ki? Elbette, bunun çok tehlikeli olduğunun farkındaydı ama tekrar bırakacağına söz vermişti. Uyuşturucu damarlarında öyle çok gezinmişti ki artık ona alışmış gibiydi; vücuduna fazla etki etmiyordu. En azından onun teorisi buydu. Şimdi gerçeklerle yüzleşme zamanıydı. Bu, bir kerelik bir şey değildi. Cuma günü tekrar alması gerekmişti. Ona ucuz sokak eroini vermişlerdi. İçinde sadece yüzde yirmi oranında eroin vardı, gerisi pudra şeker ve alçı taşı tozuydu. Bu eskiden Danny'nin ona aldığı paketle karşılaştırılamazdı bile. Yüzde doksan eroinli pakettekini kullanınca düşünebilecek, bir şey hissedebilecek hâli kalmıyordu. Tabii onu kendisi de istemiyordu artık, eski günlere dönmek gibi bir niyeti yoktu. Uyuşturucuyu yine bırakacaktı, stajına devam edecekti ve sonunda hayata tutunmayı başaracaktı. Bu konuda en ufak bir tereddütü bile yoktu. Bu bir istisnaydı. Annesinden aldığı haberdan sonra kendisini toparlayabilmesi için küçük bir destekti sadece. Babası önümüzdeki yılın başında, iyi hâlden dolayı hapisten erken çıkacaktı. Christina'nın hayatı başına yıkılmıştı. Onun yakın zamanda yeniden yakınına gelebileceği düşüncesi onu ürkütüyordu. Komut verilmiş gibi ağırları tekrar başlamıştı. Onları hissetmeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki... Birdenbire, gökten yağan yağmur gibi çıkagelmışlerdi. Babası dışında kimsenin çekmesini istemeyeceği

sancılar beyninin içinde dolanıyor ve vücudunun bazı yerlerinde ortaya çıkıyordu. Bu ağrılar düşünmesini, konuşmasını, hareket etmesini bile engelliyordu. Ne ağrılarını giderebiliyorlardı ne de tıbbi bir açıklama yapabiliyorlardı. Her şey psikolojik demişti doktor. Kirli bir geçmişi olan kafadan kontak kızın teki tüm bunları uyduruyordu. Öyle olduğunu varsayacak olsa bile ağrıları geçmek bilmiyordu ki. Onu felç ediyor, yerinde durmasına izin vermiyor, sanki kaçmasını öğütüyordu. Öyle de yapmıştı zaten. Aslında kullanmak istemiyor olsa da soluğu ağrılarını yatıştırabilecek ilacın yanında almıştı.

Sessizce yatakta doğrulup sütyenindeki paketi çıkardı. Danny elindeki her şeyi ondan almıştı. İğneler, çakmaklar... Kızgınlıkla paketi açtı ve burnuna yaklaştırıp içine çekti.

Christina eroini bu şekilde kullanmaktan nefret ederdi. Diğer yollar gibi etki etmiyordu ve bu ona aptalca görünüyordu. "Düzgün etki edemeyecek kadar aptalca bir yol," derdi bu gibi durumlarda ama yine de hiç yoktan iyiydi. En azından bir kez daha alana kadar bu ona yeterdi.

Yine Johnny'ye gitmek zorundaydı. Tekrar almalıydı ve dün aldığından daha fazla almalıydı. Yine aynı ucuz malzemededen vereceklerini biliyordu. Satıcıya, Danny'nin yaptığı gibi yüklü miktarda para vermedikçe yüksek dozlu malı alma şansı yoktu. Danny'nin, ona yine o denli sağlam mal alacağı düşüncesini aklından geçirmesine gerek bile yoktu. O zaman, onu kliniğe yatırana kadar kaçmaması için yapmıştı bunu. Uyuşturucuyla mücadele danışmanları ona bu tavsiyeyi vermişlerdi. İlaç kullanamayacağı için kliniğe gidene kadar bu şekilde idare etmesini sağlamışlardı ve Danny ona en kaliteli maldan almıştı. Uyuşturucu bağımlılarının çoğu sırf o harika tadı alabilmek için sağ böbreğini verirdi.

Bir kez olsun tadına bakan ne demek istediğimi anlar! Christina başını olumsuz anlamda salladı. Şu an esas konuya odaklanması gerekiyordu. Ona yüzde beşlik çöpü bile ver-seler yeterdi.

Sessizce giyindi. Eroinin vücudundaki etkisini hisset-meye başlamıştı. Üşümesi geçmişti, ağzı ve gözleri yine kurumuştı ve bacaklarındaki uyuşukluk gitmişti.

Pencerenin önüne gitti ve camı fazla ses çıkarmadan açmayı başardı. Kapının önünden usulca, saklanarak geç-tikten sonra sokağa çıktığı gibi ana caddeye doğru koşmaya başladı. Başarmıştı, özgürdü.

Kalbi sanki boğazında atıyor gibiydi, nasıl birdenbire böyle enerjiyle dolmuştu? Bu heyecanı eroinden mi yoksa evden kaçışının verdiği gerginlikten mi kaynaklanıyordu bilmiyordu ama açıkçası o an için umurunda da değildi.

Ana caddeye vardığında görünürde beklememeye gay-ret etti. Danny onun yine kaçtığını görür görmez ilk bu sokakları aramaya başlayacaktı. Burada durup Danny'nin onu bulmasını bekleyemezdi, en iyisi oraya gidebileceği bir araç bulmaktı.

Christina yoldan geçen her araca parmağını kaldırarak otostop çekti ve şansı yaver gitti. Bir VW Golf tam önünde durmuştu. Hiç tereddüt etmeden arabaya bindi.

“Merhaba. Stuttgart’a gitmem gerek, yolun bir kısmı bile olsa beni götürebilir misin?”

“Elbette, ufaklık. Ben Manfred, senin adın ne?”

“Tina,” dedi güç bela ve gözlerini adama dikti. Adam onu korkutmuştu. Kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı. Kalın çerçeveli gözlükleri vardı, saçını tepeden toplamıştı. Üstündeki gömlek o kadar beyazdı ki bir an için Tina’nın gözlerini kamaştırdı. Araba sigara kokuyordu ve adam ona kendi babasını hatırlatmıştı. Babasına biraz olsun benze-yen herkesten tiksiniirdi. Christina koltuğa gömüldü.

“Stuttgart’ta ne yapacaksın, ufaklık?” Adamın sesi haddinden fazla sevecen çıkmıştı. Tina’nın arabadan inmesi gerekiyordu, nefesinin daraldığını hissetti. Dünyadaki bütün eroini de verseler şu an kimse onu burada tutamazdı. Taksiyle gitmeye karar verdi.

Birden Danny’nin kaçtığını erkenden fark edeceği hissi kapıldı ve ondan önce oraya varabileceğini düşündü. Bir taksiyle daha hızlı gidebilirdi. Hem parası daha bir sürü pakete yeterdi. Daha dün bankaya gitmişti. İnsanın kendine ait bir banka hesabına sahip olmasının güzel yanları vardı.

“Ufaklık...” diye konuşmaya başladı yanındaki adam yeniden. Tina’nın alnından ter damlıyordu. Parmaklarını öyle çok sıkmişti ki avuçları kanamaya başlamıştı. Birkaç metre ötede bir trafik lambası vardı. Christina kırmızı yanması için dua etmeye başladı.

Kırmızı ışık yandığında Christina arabanın durmasını bile beklemeden kapıyı açtı ve kendini dışarı attı. Birkaç dakika içinde bir taksi bulabilince şansına inanamadı. Şoföre adresi söyledi. Şoförün ona şüpheli gözlerle baktığını görünce o çevreyi bildiğini anladı. Oraya gitmek konusundaki tüm hevesine rağmen korkuyordu da. Orada sadece uyuşturucu satıcıları değil, kadın tacirleri de olurdu. Christina orada bir gece kalarak büyük bir risk almıştı. Ortalık çok çabuk karışabilirdi. Oradaki adamlar, kadınları istedikleri zaman oynayabilecekleri oyuncaklar gibi görüyorlardı. Bir keresinde böyle bir durum olmuştu ve adamlar onu bırakmak istememişlerdi.

Acaba Danny onu kaç kez daha oradan kurtarabilecekti? Danny’yi düşününce gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Kendisi için kaç defa orada dayak yemişti hatırlamıyordu bile... Bunu daha kaç defa yapabilirdi ki?

Bu sonuncu, Danny, diyerek kendi kendine söz verdi. Bu

sefer kullandıktan sonra bir daha kullanmayacağım, benim için dilediğin ve hazırlamaya çalıştığın o hayatı yaşayacağım.

Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Depo alanının giriş kapısına doğru yaklaştığında Danny'nin BMW'sini gördü.

Christina sessizce küfretti. Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebilmişti?

Arabasını hemen kapı önüne park etmek gibi bir hata yapması için Danny'nin çok sinirlenmiş olması gerektiğini düşündü. Aslında bir arka giriş olduğunu biliyordu ama arabasını orta yere park edecek kadar aptal davranmıştı. Christina, Danny onu ön tarafta beklerken arka kapıdan da girebilirdi. Aslında gizli saklı işler yapmak pek onun tarzı değildi. Danny'ye verdiği bütün sıkıntılar için üzülerek arka kapıya doğru yöneldi. Bir an için dönüp arabaya mı gitsem diye düşündü ama bunu yapamadı. Üzülerek iç çekti. Arka kapıya doğru giderken köşeyi henüz dönmüştü ki birisi onu arkadan yakaladı. Christina'nın kollarını sarmıştı. Öyle sıkı tutuyordu ki kaçmak bir yana, hareket etmek bile mümkün değildi. İçi panikle doldu ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Vücudunu saran kollardan biri geri çekildi ve eliyle ağzını kapattı. Christina bir an için boğulacağını düşündü.

"Şşş, Tina, benim," diye fısıldadı Danny, kulağına.

Danny! İçindeki panik duygusu geldiği gibi kaybolmuştu. Rahatlamış mıydı, yoksa sinirlenmiş miydi, ayırt edemedi. Şimdi başına geleceklerden korkmuyordu ama eroin de alamayacaktı. Bu yüzden sinirine yenik düştü. "Burada ne arıyorsun? Bırak beni, içeri girmek istiyorum!" diye bağırdı.

Danny, "Benimle geliyorsun!" diyerek Christina'yı yavaş ama kararlı bir şekilde ön kapıya doğru çekti. Tina, Danny'nin onu kandırdığını o anda fark etti. Arabasını gi-

rişe, ortalık yere bırakması bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Arabası öndeyken o arkada beklemişti ve Tina'nın böyle bir hamle yapacağı tahmininde bulunmuştu. Tina elini kolunu sallayarak ön girişten de girebilirdi, bunu fark etmek onu daha da sinirlendirdi.

“Hayatımı kontrol etmeye çalışmayı ne zaman bırakacaksın? Ben artık küçük bir kız değilim, kendi kararlarımı verebilirim!” Christina ona vurmaya başladı.

“Bunu görebiliyorum, Tina.” Danny de sinirliydi. Onu kolundan sert bir şekilde çekiştirerek araba doğru sürükledi ve yavaşça sürücü koltuğunun yanına oturtup emniyet kemerini taktı. Danny sürücü koltuğuna oturana kadar, Tina arabadan kaçıp kaçamayacağını düşündü ama kaçsa bile Danny ondan hızlıydı, onu yakalaması sadece birkaç saniyesini alırdı. Suratı asık hâlde sessizce oturdu ve ağlamaya başladı.

“Artık beni rahat bırak!” diye bağırdı Danny’ye. “Artık seninle birlikte olmak değil, kendi kararlarımı vermek istiyorum!”

“Nasıl istersen. Bağımlılıktan kurtulur kurtulmaz özgür olacaksın. Önce bu lanet şeyden kurtulman lazım.”

ARALIK 2001

Christina geçen aydan beri bizimle tek kelime konuşmamıştı. Danny'yle bütün evi yüksek korumalı hapis-haneye çevirmiştik. Her pencere ve panjura ayrı kilitler takmıştık. Danny akşamları evin etrafında tur atıyor, bütün kilitlerin hâlâ yerinde olup olmadıklarına bakıyordu. Komşularımız herhâlde bizim tamamen deli olduğumuzu düşünüyorlardı. Yaşadığımız muhitin yarısı Danny'nin hastalığından haberdardı ve iki kadının sürekli olarak evine girip çıkıyor olması onun imajına olumlu etkide bulunmuyordu. Ancak tüm bunlardan biz rahatsız olmuyorduk. Bizi yakından tanıyan herkes bizi olduğumuz gibi severdi ve dünyanın geri kalanı umurumuzda değildi.

Dün Danny'yle ancak gecenin geç saatlerinde yatağa girebilmiştik.

Christina bizimle birlikte yatmayı reddetmişti. Bize küsmüştü ve odasından çıkmıyordu. Danny günlerdir ne koşuya çıkmış ne de herhangi bir egzersiz yapabilişti. Bu onu huzursuz ediyordu çünkü böyle oturdukça kilo alıyor, hantallaşıyordu. Bu durum uzun bir süre daha böyle devam edeceği benziyordu ve Danny enerjisini harcayabilmek için yapacak bir şeyler arıyordu. Akşamları spor odasında kum torbasını yumrukluyor, bir sürü mekik çekiyordu. Ondan sonra da benim başıma kalıyor ve yaptıklarının ona yetmediğini söyleyip duruyordu. Evin içinde deli gibi dolanıp başımı döndürüyordu. Onun bu yönüyle ilk defa karşılaşmıştım. Devamlı onunla aynı evde olmak beni çıldırıyordu.

"Bu şekilde uyuyabilecek misin?" diye sormuştum ona,

panjurlara kilit taktığı gün. Yatak odasının penceresini bile açık bırakmaya cesaret edememişti. Christina'nın, o derin uykudayken kaçma riski gözünü korkutmuştu. Ona uykusunun çok hafif olduğunu, Christina'nın asla kaçamayacağını, odada dolaşan bir karıncayı bile duyacağını söylemiştim.

"Hayır," diye yanıt vermişti tüm ikna çabalarımın rağmen. "Bir süre fazla uyumayacağım zaten."

O pazar günü de durum aynıydı. Danny, gece yarısı hâlâ uyanıktı ve ellerini sürekli saçlarının arasında gezdiriyor, bacağına sallıyor ve eliyle dizine vurarak tempo tutuyordu.

"Bu böyle devam edemez, Danny," dedim sonunda. "Yarın sabah yine koşuya çıkacaksın. Bir saat için sensiz de idare edebilir." Bir gün daha fazla dayanamayıp sinirden patlayacağını düşünüyordum.

"En kötü evre aslında şimdi başlıyor," dedi olacakları öngörerek. "Bir süre sonra daha fazla kilitli kalmak istemeyecek."

Vücudunun yoksunluğa vereceği tepkiyi çok beklememiz gerekmedi. Başlarda bize teslim olmuştu, ağlamıştı ve en sonunda titreme nöbetine girmişti. Danny bir süredir onun odasında, yere serdiği yorganların üstünde yatıyordu ama bugün onu odasından kovmuştu. Bir saat yalnız kalıp kafasını dinlemesinin ona iyi geleceğini düşünmüştüm. Christina'nın zorlandığı zamanlar, Danny onu yalnız bırakmak istemiyordu.

"İşin zor kısmını atlattı, değil mi?" diye sordum Danny'ye.

"Sanmıyorum, uyuşturucunun etkisinden kurtulmak bu kadar kolay değil."

"Sadece üç kere aldı ama."

"Daha önce de yıllarca kullanmamıştı. Bu duruma gel-

mesinin sebebi iradesinin zayıf, psikolojisinin bozuk olması... Bunlar çok çabuk bağımlılık geliştirmesine neden oluyor.”

“Danny,” diye konuşmaya başladım. “Yarın sabah tekrar koşuya çıkıyorsun. Onu bir an bile gözümün önünden ayırmayacağım ve işe biraz geç gideceğim, söz veriyorum.”

“Olur,” dedi isteksizce. “Aslında bir yere gidip bir hafta sonra geri gelmeni tavsiye ederim çünkü bu evreden sonra olacak olanlar pek hoşuna gitmeyebilir.”

Danny haklı çıktı ve o gece Christina yatak odamızın kapısına geldi.

“Şimdi çıkmak istiyorum,” diye bağırdı. “Beni bu lanet olası evden hemen çıkarmazsanız çıldırabilirim.”

“Buradan çıkmayacaksın, Tina. Ne yaparsan yap, burada kalıyorsun.”

Christina deli gibi kendi etrafında dönmeye başladı. Danny ayağa kalktı ve üzerine koşu eşofmanı ile bir kazak giydi. Christina’yı alıp biraz dolaşmaya çıkaracağını düşündüm ama yalnızca kendisini uzun bir geceye hazırlıyordu. Tina, bize tek kelime etmeden hızla mutfığa doğru gitti ve karşısına çıkan ilk sandalyeyi kapıp dış kapıya doğru koşmaya başladı. Danny onu arkasından yakaladı, ben de elindeki sandalyeyi o kapıya vurmaya başlamadan almaya çalıştım. Deli gibi tekme atıyor, Danny’yi yumruklamaya çalışıyordu.

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı. “Benim hayatıma karışma hakkını sana kim verdi? Kendi sorunların sana yetmiyor mu? Kendi bataklığıyla ilgilen, benimkini rahat bırak!”

Danny onu arkasından sıkıca tutuyor, debelenmesine izin veriyordu. Christina ona tekme attı, bir ara kolunu ısırmağa bile çalıştı. Danny onu ancak, “Tuvalete gitmek istiyorum,” dediği zaman bıraktı. İçeri onunla birlikte gir-

mek istiyordu ama Christina kendisini banyoya kilitledi. İçerdeki zamanını ara ara sinirlenip bize küfür ederek geçirdi. Danny sırtını banyo kapısına yaslayarak oturdu ve beklemeye koyuldu. Ben de ertesi gün işe gitmem gerektiğinden uyumaya çalışıyordum.

Christina, Danny'den ne kadar nefret ettiğini ve artık hayatından çıkması gerektiğini söylemekten bir türlü yorulmuyordu. Bir süre sonra ben de kalktım ve Danny'nin yanına gidip oturdum. Dirseklerini dizlerine dayamış, başını kollarını arasına yaslamış hâlde iç çekiyordu.

"Bunu kastetmediğini biliyorsun," diyerek onu teselli etmeye çalıştım.

"Biliyorum," diye yanıt verdi. Başını kaldırıp gözyaşlarını silmeye, kendisini toparlamaya başladı.

"O başarmıştı, Ducky," diye fısıldadı. "Fakat şimdi onu kaybettik. İçimden bir ses onu sonsuza dek kaybettiğimi söylüyor. Tina bizim için artık hep ulaşılmaz olacak."

"Neden böyle düşünüyorsun ki? Olanlar tekrardan ibaret değil mi? Kliniğe gidecek ve her şeye orada yeniden başlayacak."

Bu garip fikre nasıl varmıştı acaba? Genelde Danny her zaman olayların iyi tarafını gören birisiydi. Şimdi böyle düşünmesinin nedeni ne olabilirdi?

Danny omuz silkti, başını salladı ve ağlamaya devam etti. Kapı hizasında omuz omuza oturmuş, Tina'nın içinde ne yaptığını duymaya çalışıyorduk. Birkaç saat sonra banyodan çıktı ve yine Danny'nin üzerine yürüdü. Beraber Christina'yı kundaklanmış bir bebek gibi yorgana sardık ve onu hareket edemeyecek hâlde getirdikten sonra yatağa taşıdık. Bir süre sonra Christina üşümeye başlayınca Danny arkasından sarılarak onu vücut ısısıyla ısıtmaya çalıştı. Üstüne birkaç yorgan örtmemize rağmen üşüyordu. Sonunda, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Christina yorgunluktan uyuyakaldı.

“İyi hissediyorsan koşuya çık,” diyerek Danny’ye destek olmaya çalıştım. Her şeyi üstlenmeye devam ederse kafayı yiyecekmiş gibi görünüyordu. “Odanın kapısını dışardan kilitle, sen gelene kadar ben de bu odada kalırım.”

“Teşekkürler,” dedi Danny ve bana bir öpücük verip gitti. Hiçbir zaman koşuya çıkamayacak kadar yorgun olmazdı. Dışardan kapıyı kilitlediğini duydum, o gelene kadar Christina’nın uyanmaması için dua ediyordum. O zamana kadar gerekirse nefes bile almazdım.

Nedenini bilmiyordum ama birden Danny’yle aynı şeyi hissetmeye başladım, Christina’yı bir daha eskisi gibi göremeyeceğime inanıyordum. Sanırım onu gerçekten de sonsuza kadar kaybetmiştik.

İşe geç gittim ve başım ağrıdığı için izin istedim. Gerçekten de başım ağrıyordu ama çalışmama engel olacak kadar değildi. İçimdeki sıkıntı işe konsantre olmamı engelliyordu. İlk önce Dannylere gittim, nasıl olduklarını görmek istiyordum. Sonra tekrar eve geçmem gerekecekti, ailem hafta içi onlarla fazla vakit geçirmediğim için sürekli söylenip duruyordu.

Eve girdiğimde, ortalık şaşılacak derecede sakindi. Danny öğle saatinden önce yemek yapmıştı, Christina da mutfak masasında oturmuş iştah açıcı görünen makarnayı mideye indiriyordu. Danny kollarını göğsünde çaprazlamış, sırtını tezgâha yaslamıştı; Christina’yı bir an bile gözünün önünden ayırmıyordu. Bir av köpeği gibi onun her adımını takip ediyordu.

“Herkes merhaba,” dedim ve Danny’ye sarıldım. “Nasılsın?”

“Kendisini daha iyi hissediyor,” deyip sormadığım bir soruyu yanıtladı. “Sanırım en kötü kısmı atlattık.”

“Senin nasıl olduğunu sormuştum.”

Danny omuzlarını silkti ve bana kararsız gözlerle baktı. Christina'nın bu denli sakin olması ona güven vermemişti. Ona sarıldım ve gidip Christina'nın yanına oturdum. Dikkatlice elini tuttum.

"Ee, sen nasılsın, Tina?"

Christina yanıt vermedi, beni görmezden geliyordu.

"Üzgünüm," dedi sonra birden. "Söylediklerimin hiçbirini kastetmedim." Ayağa kalktı ve tabağını bulaşık makinesine yerleştirdi. Danny'nin önünde durup kolunu okşadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve odasına çekildi.

"Bak, gördün mü?" dedim sevinçle. "Şimdiden kendisini toparlamaya başladı."

Sonra, terapi seansı için sosyal hizmetlerden Christina'nın psikoloğu geldi. Christina hiç zorluk çıkarmadı, kendi rızasıyla kadınla konuşmayı kabul etti.

Bitkin hâlde arabayı eve sürdüm ve Christina'nın kliniğe gideceği günü beklemeye başladım. O giderse günlerimiz olaysız ve daha kolay geçerdi.

Danny'nin spor çantası koridorda duruyordu, Christina da yüzüstü yere yatmış, halıyı sıkıca kavramış debeleliyordu.

"Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?" diye bağırdı Tina, var gücüyle. "Oraya gitmeyeceğim! Beni zorlayamazsınız, siz ailem değilsiniz!"

Yaklaşık iki saattir Danny, Christina'ya neden gitmesi gerektiğini güzelce anlatıyordu ama benim sabrım taşmaya başlamıştı. Bu şekilde evden asla çıkamazdık. Bence şu an asıl karar vermemiz gereken onu gerçekten zorlayıp zorlayamayacağımızdı. Kız doğru söylüyordu; biz ailesi değildik ve onu hiçbir şey için zorlamaya hakkımız yoktu.

Ama gerekirse onu zorla da arabaya sokabilirdik, bunu son çare olarak yapacağımızı konuşmuştuk. Tabii klinikten kaçarsa onu kurtarmak için başka şansımız kalmazdı. Gerçi kendi rızası olmadığı sürece kimse Christina'yı orada zorla tutamazdı da.

"Tina," dedi Danny. Bunu yüzüncü kez söylüyor olmalıydı. "Başka bir seçeneğimiz yok. Eğer senin burada kalmana izin verirsem yine ilk fırsatta kaçarsın ve her şeye baştan başlamamız gerekir. Tüm bunları daha kaç kere tekrarlamayı düşünüyorsun?"

Tina, "İstemiyorum," deyip ağlamaya başladı. "Kocaman egon dışında kimsenin ne düşündüğü ya da ne istediği umurunda mı?"

"Ona haksızlık ediyorsun, Tina," dedim en sonunda dayanamayarak. Artık gerçekten sinirimi bozmaya başlıyordu. Tek istediğimiz ona yardım etmektir.

"Sadece gitmeme izin verin, lütfen." Şimdi ise tavrını tamamen değiştirmiş, duygu sömürüsü yapmaya başlamıştı.

"Lütfen!" dedi ağlayarak. Danny'nin elini tuttu. "Beni gerçekten söylediğin kadar seviyorsan o zaman lütfen şimdi gitmeme izin ver."

Bu şekilde Danny'yi yıldıramazdı. Christina'nın bu evden çıkıp gitmek için her türlü numarayı çekeceğini biliyordu. Onu buna zorlayan şeyin adı eroindi, şu an onun için gerekirse büyükannesini bile satabilirdi.

"Bu da bir başka strateji," diye fısıldadım Danny'ye. Başını olumlu anlamda sallayarak beni onayladı. Christina'nın ellerini sıkıca tuttuğu halıdan çekip onu uzaklaştırdım ve Danny onu kucağına alıp arabaya doğru taşımaya başladı. Ben valizle birlikte önden gittim. Arka kapıyı açıp Christina'nın yanına oturmaya karar verdim.

Christina deli gibi etrafa yumruk savuruyordu. Danny kapıları kilitledi ve arabayı çalıştırdı.

“Tina!” diye bağırdım. “Yeter artık! Buradan çıkamayacağına görmüyor musun?”

“Sizden nefret ediyorum!” diye bağırdı. Kollarını sıkı sıkıya tutmaya çalışıyordum çünkü arabayı kullanan Danny’ye sürekli vurmaya çalışıyordu.

“Buna nasıl cesaret edersin?” dedi ona. “Seni arkadaşım sanmıştım. Bana her zaman birlikte olacağımızı, birbirimize destek olacağımızı söylemiştin. Benim için her şeyi yapabileceğini... Sen yalancının tekisin, beni sadece başından savmak istiyorsun!”

“Söylediklerin işe yaramıyor, Tina. Beni kararımdan caydıramazsın. Eğer sana yardımı dokunuyorsa benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama yine de seni o lanet kliniğe götüreceğim!”

“Senden nefret ediyorum. Sen de diğerleri gibisin, sadece benden kurtulmak istiyorsun. Seninle ilişkimiz tamamen bitti artık. Bir daha asla eskisi gibi olmayacağız, bundan böyle ayrı yollara gideceğiz!”

Bunu kastetmediğinden adım gibi emindim. O Danny’yi asla bırakamazdı. Öfkesi geçip akli başına geldiğinde tüm bu söylediklerinden pişman olacaktı. Bunu Danny de biliyordu fakat Christina’nın sözlerinin onu ne kadar incittiğini görebiliyordum.

“Danny, bu böyle olmuyor. Onu bir türlü sabit tutamıyorum.”

Danny arabayı kenara çekti. O koltukların arasından arkaya geçerken, ben de arabanın etrafından dolanarak sürücü koltuğuna geçtim. Böyle çok daha iyiydi. Ben navigasyon aletinin yönlendirmelerini takip ediyordum; Danny de Christina ile arka koltukta savaşıyordu. Christina kızgın olduğunda bana Tazmanya Canavarı’nı hatırlatıyordu. En azından Danny içinde biriken enerjiyi harcamasına yardımcı olacak bir uğraş bulmuştu.

Tanrıya şükür, yol boyunca trafik sıkışık değildi. Oraya çabuk vardık. Arada bir aynadan onlara bakıyordum. Şimdi Christina, Danny'nin kucağına kıvrılıp yatmış usulca ağlıyordu. Danny sırtını sıvazlayarak onu rahatlatmaya çalışıyordu. Yeşil panjurlu binayı çam ağaçlarının arasından gördüğümde çok rahatladım.

Arabadan indim ve ikisine de kapıyı açtım. Danny, Christina'yı inmesi için hafifçe itti ve Christina ıslak bir bez parçası gibi kendini yere bıraktı. Beraber onu tekrar ayağa kaldırdık. Danny, Christina'nın çenesini tuttu ve anlam yüklü gözlerini onunkilere sabitledi.

"Şimdi oraya giriyorsun, Tina," dedi yalvarırcasına. "Orada sana denilenleri yap ve lütfen uslu dur. Birkaç gün sonra ben de geleceğim. Başaracağını biliyorum. Biraz daha kendine geldiğin zaman seni alıp eve götüreceğim, söz veriyorum!"

Christina'nın artık oyun oynayacak hâli kalmamıştı, Danny'nin kazağına yapıştı.

Ağlayarak, "Lütfen, Danny," diye yalvarmaya başladı. "Lütfen, yapma. Bana bunu yapma. Beni burada bırakma. Sana yalvarırım, lütfen beni burada bırakma. Hayatta sahip olduğum tek şey sensin. Ne olursun, sana yalvarıyorum, bana bunu yapma. Kalbimi kırma. Beni yalnız bırakma!"

Eğer böyle davranmaya devam ederlerse birbirlerinin kalbini kıracaklardı.

Bizim geldiğimizi görmüş olacaklar ki binadan iki bakıcı çıkıp bize doğru yürümeye başladı. Christina'yı almaya geliyorlardı.

"Ben de geleceğim," dedi Danny. "Seni yeniden eve götüreceğim, söz veriyorum. Hayatım üzerine söz veriyorum, seni yeniden eve götüreceğim." Christina'ya doğru eğildi ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

Bakıcılar Christina'nın ellerini Danny'nin kazağından

çektiler ve onu binaya doğru taşıdılar. Christina fazla direnmeden onlarla beraber gitti ama sürekli arkasına bakıp elini Danny'ye uzatıyordu. Sanki Danny'e, onu bu yerden kurtarması için son bir fırsat daha veriyordu.

Park yerinde, tamamen kaybolmuş ve sarsılmış bir hâlde öylece dikilmeye devam etti Danny. Bir an için gerçekten de peşinden gideceğini ve Tina'yı oraya girmekten kurtaracağını düşündüm.

"Haydi gel," diyerek bileğinden tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Dönüş yolunda da arabayı ben kullanırım."

Danny sessizce yanıma oturdu ve kliniğe doğru bakmaya devam etti.

"Sen en doğru olanı yaptın," diyerek onu teskin etmeye çalıştım. "Kurtulmayı başaracak ve sana minnettar olacak. Eskiden olduğu gibi... Başka seçeneğin yoktu."

Tina'yı orada bir başına bırakmaya Danny'nin içi el vermiyordu. Onlar ruh ikiziydiler, Yin ve Yang gibi sonsuza dek ayrılmaz bir ikiliydiler.

Yirmi ikinci doğum gününü Christina'yla birlikte klinikte geçirdiler. Danny, yılbaşına doğru kısa bir süre için geldi ve benim doğum günümü hep beraber geçirdiğimiz, dağların oradaki otele gittik.

Karmaşık düşünceleri ve hisleri hakkında tek bir kelime bile etmiyordu. Tina'nın bağımlılığı tekrar etmişti; bu hep olurdu ve olabileceğini hesaba katmak gerekirdi. Dünyanın sonu değildi. O, klinikte yeniden kendine gelecek ve her şeye baştan başlayacaktı.

En azından Danny bunu gerçekten çok istiyordu.

ŞUBAT 2002

Danny sözünü tuttu ve Christina'yı şubat ayının ilk haftası eve geri getirdi. Tina bize babasının hapisten çıktığını ve eroine geri dönmesinin sebebinin bu olduğunu söyledi. Hayat sevinci ve güvenlik hissi tamamen kaybolmuştu, yıkılmış gibi görünüyordu. Sanki insan suretinde bir oyuncak bebekti. Konuşabilen ama bir ruhu olmayan, ölü olanlardan...

Onu hafta içi ve hafta sonu, her türlü etkinliğe götürüyorduk. Kapalı yüzme havuzuna, hayvanat bahçesine, aklını dağıtabilecek neresi varsa oraya gidiyorduk.

Danny iki hafta daha izin aldı ve öğrencilerinin isyanını hiç umursamadı. Modellik ajansı ile sözleşmesini iptal ettiği için de yüklü bir para cezası almıştı. Fakat o tüm bunları umursamıyordu bile. Yeniden Christina'ya bakıcılık yapmaya başlamıştı. Her gün evin etrafında birkaç tur atıyor ve kilitlerin sağlamlığını kontrol ediyordu.

Aynı haftanın pazar sabahı Christina kahvaltıda bize, "Sanırım ben tamamen kurtuldum. Mart ayında yeniden staja başlamak, stajı tamamlamak istiyorum," dedi.

Danny ona şüpheyle baktı. "Daha zamanın var, Tina. Nisan ayından sonra başlayabilirsin, bu dört haftanın tadını çıkar."

Christina istifini bozmadı, hareketsiz kaldı. "Hayır, cidden arkamda bıraktım onu artık. Tekrar işe başlamak istiyorum, orada eğleniyordum."

Danny, "Peki," dedi isteksizce, ağırlığını diğer bacağına verirken. "O zaman yarın oraya birlikte gider ve ne yapabileceğimizi patronunla konuşuruz."

Patronu Tina'nın çalışmasını nisan ayına erteledi. Psikoloğu bizi umutlandırıyordu; oldukça iyi gittiğini ve başarılı adımlar attığını söylüyordu.

Son haftalar oldukça stresli geçmişti. Danny, Christina'yı bir an bile yalnız bırakmamıştı ve hemen hemen her gece onun yanında yatmıştı. Christina'nın, mayıs ayının ortalarında bir sabah, odasındaki panjurunun kilini kırdığını ve sessizce kaçtığını fark ettik.

MART 2002

Björn Wildermuth çocukluğundan beri polis olması gerektiğini biliyordu. Bir gün kendisinin de Columbo* ya da Hercule Poirot** gibi suçluları kovalayacağını hayal ediyordu.

Çocukluk hayalleri bir noktaya kadar gerçekleşmişlerdi. En azından bugün bir olay yeri polisinin pis işleri yapmak dışında başka bir halta yaramadığını öğrenmişti. Hem de doğum gününde... Hiç değilse o kızın ailesine söylemesi gerekenleri gidip bugün söylemek zorunda değildi. Onlara ne diyebilirdi ki?

“Ne güzel bir gün, kızınız öldü. Bir fincan kahve alabilir miyim?”

Kızın cesedini dün öğleden sonra görmüştü. Mesleği boyunca gördüğü ilk cesetti. Hayatı uyuşturucu satıcılığından ibaret olan bir adamın evinde bulunmuştu kız, büyük ihtimalle üç ya da dört gündür orada olmalıydı. Kızın, ölümünden önce evinde kaldığı adamla ilişkiye girmiş olma olasılığı yüksekti ve uyuşturucuyu kendi rızasıyla orada kullanmış olduğu düşünülüyordu. Adamın kıza verdiği şeyde uyuşturucu dışında bulunan katkı maddesi oranı o kadar yüksek ki kızın bir müddet sonra solunumu durmuştu. Üstelik kızın vücudunda tecavüze uğradığına dair işaretler de vardı. Sağ baldırında sararma ve uyluğunun içinde hematomdan kaynaklı şişme tespit edilmişti. Şaşırtıcı olan ise uyuşturucuyu veren kişinin maddeyi yalnızca satması, kendisinin kullanmamasıydı.

Björn'un amiri Harald Mayer, cinayetin ya ihmâlden

* 1971 ile 1978 yılları arasında NBC'de yayınlanmış dedektif dizisi. (c.n.)

** Agatha Christie'nin yarattığı Belçikalı, dedektif kahraman. (c.n.)

kaynaklandığını ya da kasten olduğunu düşünüyordu. Björn kızın kendi rızasıyla, sırf uyuşturucuya ulaşabilmek için bu tarz ahlaksız ilişkilere girdiğine inanıyordu. Kul-landığı uyuşturucunun öldürücü olması tamamen şans-sızlıktı. Bu belki de sadece bağımlıların aldığı bir riskti.

Björn polis arabasını Besigheim'a doğru sürdü. Bir hafta önce genç bir adam ev arkadaşının kaybolduğunu bildirmişti. Tarifi ölü bulunan kıza uyuyordu. Kız eski-den genelevde çalışmıştı ve uyuşturucu bağımlısıydı. Ev arkadaşı onun tekrar bu yola düşmüş olabileceğini düşü-nüyordu. Kızın bulunabileceği yeri tarif ederek polise bu konuda çok büyük yardımda bulunmuştu.

Nedense bu düşünceler onun gerilmesine neden ol-muştu.

O sadece ev arkadaşı... Björn kendini sakinleştirmeye çalışırken adamın kızın cesedini teşhis etmeye geleceğini umuyordu. İş arkadaşları onun ailesini bulana kadar kızın kimliğini belirlemesi lazımdı. Böylelikle bir kayıp vakasını kapatabilecekti. Şu an kızı için morgda çığlık çığlığa ağ-layan bir anneyi sakinleştirecek durumda değildi. Üstelik kızın cesedini bugün bir kez daha görmesi gerekecekti.

Adresteki ev bahçeli ve bakımlıydı, sakin bir sokaktaydı. Açıkçası bir uyuşturucu bağımlısının bu tarz bir evde ya-şayacağını asla tahmin etmezdi; burası zenginlerin yaşadığı bir bölgeydi. Björn evin bütün pencerelerinde kilit oldu-ğunu fark etti. Herhâlde birilerini eve hırsız gireceğinden korkuyordu.

Üniformasını düzeltti, kapı ziline bastı ve fazla bekle-mesine gerek kalmadan kapı açıldı.

Björn'ün kendisiyle hemen hemen aynı yaşta oldu-ğu-nu düşündüğü kişi kapıda tereddütle ona bakıyordu. İri yarıydı, sportif birine benziyordu ve o sırada spordan he-nüz dönmüş gibi duruyordu.

Adam, üniforması içinde Björn'ü görünce bir an için panikledi.

Ölen kız bir ev arkadaşından daha mı fazlasıydı? Belki de sevgilisiydi? Yaşları birbirine uygundu.

"Bay Danijel Taylor mı?" diye sordu Björn.

"Evet. Ne oldu?"

"Benim adım Wildermuth," diye kendini tanıttı ve görevi gereği tokalaşmak için elini uzattı. "İçeri girebilir miyim?"

Taylor kenara çekildi ve beraber koridora kadar yürüdüler.

"Ne oldu?" diye sordu adam yeniden.

"Doğu Stuttgart'ta bir uyuşturucu bağımlısının evinde sizin tarifenize uyan ölü bir kız bulundu."

Taylor kısık sesle İngilizce küfür etti.

"Elimizde kesin bir delil yok, ölü kadının kaybolan ev arkadaşınız olup olmadığını kesinleştiremedik. Yanında kimlik ya da kimliğini belirten bir belge bulunmadı. Bu, tanımadığınız birisi de olabilir."

Danijel Taylor parmaklarını sürekli saçlarının arasından geçiriyor, görünüşe göre sakinleşmeye çalışıyordu.

"Aşırı doz mu almış?"

"Otopsi raporunu bekliyoruz ama bu daha çok uyuşturucunun içine karıştırılmış zehirli bir maddeye benziyor."

Bu sefer Almanca küfür etti ve koridorda tur atmaya başladı. Bütün vücudundan gerginlik yayılıyordu.

"Tecavüze uğramış mı?"

Bu adam bunu nereden biliyor?

"Tam olarak belli değil," dedi Björn, zorlanarak. "Ama böyle bir şey yok diyemem, tam olarak kesinleşmemiş sadece."

"Bu gerçek olamaz!"

Adam birazdan aklını kaçırarak.

Björn adamı sakinleştirmeye çalıştı. “Belki de sizin ev arkadaşınız değildir. Benimle birlikte cesedi teşhis etmeye gelir misiniz?”

Taylor, “Evet,” diye cevap verdi. “Üstümü değiştirmem gerek.”

İçeri doğru gitti ama anında geri döndü. “Boş verin, ben böyle de gelirim.” Sonra tekrar arkasını döndü ve az önce gideceği yere gitti. “Kız arkadaşımı aramalıyım,” diye mırıldandı kendi kendine.

Kız arkadaşı mı? Yani kız gerçekten de onun sadece ev arkadaşıydı. Björn rahat bir nefes aldı.

Taylor kısa süre yatak odasında telefonla konuştu. Odasından çıkar çıkmaz ayakkabılığın başındaki askıdan araba anahtarını aldı. Björn’e bakarak, “Gidelim” dedi.

“Benim sürmemi ister misiniz?”

“Kendim sürerim.”

Harika, diye düşündü Björn. Onu geri getirmekten kurtulmuştu en azından. Karakola dönmeden önce hızlıca kahvaltı etmeye yetecek kadar zamanı olacaktı.

Berber morga giden merdiveni çıktılar. Odanın ortasında gümüş rengi otopsi masası duruyordu. Ölünün üstünü örtmüşlerdi.

Björn masanın öteki tarafına geçti ve Taylor birkaç adım arkada kaldı. Adam yerinde duramıyordu; çok sabırsız görünüyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu Björn.

“Şu lanet olası örtüyü kaldırın artık!”

Björn örtüyü kaldırdı ve Danijel Taylor’ın vereceği tepkiyi dikkatle izledi. Taylor hiçbir tepki vermedi, yüzü ifadesizdi.

Lanet olsun, bu oydu! Björn bir dakika kadar bekledi ve örtüyü geri örttü. O anda Taylor’ın dudağının kanadığını fark etti. Kanayan yeri sürekli yalıyordu.

Kalp atışlarım korkuyla hızlandı. Danny, beni isteyken nadiren arardı. Sabahları ise asla aramazdı.

“Danny?” diye açtım telefonu. Yanıt verene kadar uzunca bir süre sessiz kaldı.

“Şu an evde bir polis var, büyük ihtimalle Christina’yı buldular.”

“O iyi mi?” diye sordum hemen.

“Şimdi onunla birlikte morgun bulunduğu hastaneye gidiyorum. Cesedi teşhis etmek için...”

Tanrım!

“Orası nerede?” diye bağırdım telefonda.

Bana adresi söyledi.

“Orada kal,” dedim çabucak. “Ben de oraya geliyorum. Sakın yerinden kıpırdama!”

Tanrım, lütfen o olmasın!

“Jessica? Sen iyi misin? Bembeyaz oldun.” Bea bana endişeyle bakıyordu.

“Christina’yı bulmuş olabilirler.”

Yüce Tanrım, eğer yukarılarda bir yerdeysen lütfen o Christina olmasın. Danny bunu kaldıramaz!

“Erkek arkadaşında yaşayan kız mı?”

“Evet,” derken vakit kaybettiğimi fark edip çantamı alıp hızla ayağa kalktım.

“Bea, benim çıkmam lazım. Seninle sonra haberleşiriz, sen patrona durumu bildir lütfen.”

Başını olumlu anlamda salladı. “Şans seninle olsun, umarım buldukları o değildir.”

Ben de kendim ve Danny için şans diliyordum. Tanrım, lütfen buldukları başka bir kız olsun. Danny zaten hayatı boyunca çok çekti, lütfen daha kötüsünü yaşamassın. Lütfen başka bir kız olsun!

Yol boyunca Tanrı’ya bir sürü söz vererek dua ettim ve morgda yatan kızın Christina olmamasını diledim.

Bir müddet sonra dünyanın başka bir yerinde yaşayan bir annenin de orada yatanın kendi kızı olmaması için dua ettiğini düşündüm ve dua etmeyi bıraktım.

O an tam olarak nerede olduğumu bilmiyordum. Navigasyon cihazına bakmadan gelmişim, çünkü açmayı unutmuştum. Sonuç olarak çok ıssız bir yerdeydim, sanırım kaybolmuştum. Arabayla biraz daha gittikten sonra hastaneyi buldum. Yangın çıkışının hemen yanında, park yerinde arabasının etrafında dört dönen Danny'yi gördüm.

Hayır. Hayır. Hayır!

Arabadan hızla indim ve ona doğru seslenerek yanına koştum.

Ah Tanrım, kız oydu. Christina ölmüştü. Neden? Tanrım, Neden? Danny bu acıyla yaşayamazdı. Tanrım, neden?

Kalbim sanki boğazımda atıyor gibiydi, mideme bir taş oturmuştu.

"Danny?" Hiç tepki vermiyordu.

"Ah Tanrım, Danny! O kadar üzgünüm ki!" Bana bakmıyordu, bir an olsun durmuyordu.

"Bu hâlde araba kullanamazsın!"

Yüzü kireç gibi bembeyazdı, dudaklarını ısırıp yaralamıştı. Gözleri sanki boşluğa bakıyor gibiydi. Arabanın etrafında yürümeye devam etti. Bir an sürekli böyle yürüyeceğini ve hiçbir zaman durmayacağını düşünüp korktum. Peşinden gittim, onu kolundan tutarak arabasına doğru çekiştirdim.

"Bin, ben sürerim!" Sesim, kendimden emin çıkmamıştı. Aslında ben de arabayı kullanmak istemiyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Elinden tutarak onu arabanın yanına getirdim ve kapıyı açıp koltuğa oturtmaya çalıştım. Güç bela elinde sıkıca tuttuğu anahtarlarını aldım ve arabaya bindim.

Gözlerimden yaşlar akarken durmaksızın hıçkırıyor-

dum. Navigasyon cihazını dinleyerek Danny'nin evine varmayı başarmıştım. Boğazımda sanki yapışkan bir jel vardı, yutkunmakta zorluk çekiyordum. Danny tek kelimeme etmedi. Uzaklara bakıyor, durmaksızın dudağını ısırıp kanatıyordu.

Şok, diye bağırdı iç sesim. O şokta, onu bir hastaneye götürmelisin!

Ellerim o kadar çok titriyordu ki anahtarı tekrar deliğe sokmayı başaramadım. Danny'ye baktığımda onun çoktan arabadan indiğini ve eve girdiğini gördüm.

Eve girdiğimde Danny koltukta oturuyordu. Spor kıyafetleri vücuduna yapışmıştı, çorapları kir içindeydi.

"Danny!" diye bağırdım ona. "Bir şey söyle!"

Yanıt vermedi. Kılını bile kıpırdatmadı.

"Bu benim için de berbat bir durum!" Karşısına dikilip gözyaşlarımın akmasına izin verirken ona bağarmaya devam ettim. "Bu benim için de berbat bir durum. O benim de Tina'mdı! Beni anlıyor musun? Benim Tina'm! Bunu anlayabiliyor musun?"

Bir yerden sonra ben de az önce Danny'nin yaptığı gibi etrafta dolanmaya başlamıştım.

Bir şey yapmam lazımdı. Ama ne yapacaktım?

Birini aramalıyım. Yardıma ihtiyacımız var.

Telefonum neredeydi? Evin içinde koşturmaya başladım. Telefonumu çantamda buldum ve Ricky'yi aradım.

"Ricky?" diye bağırdım o telefonu açar açmaz.

"Jessica! Ne oldu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Christina öldü. Danny şok geçiriyor. Buraya gelmelisin."

"Siktir," dedi Ricky, tiz bir sesle. "Ne oldu?"

"O öldü!"

"Ben Berlin'deyim," dedi tereddütle. "Danny'ye telefonu verebilir misin?"

“Hayır!” diye bağırmaya devam ettim. “Tina öldüğünden beri hiç konuşmuyor.”

Tek bir kelime daha etmeden telefonu kapattım ve Simon’un numarasını bulmaya çalıştım. Sonunda numarayı bulup aradığımda telefonu kapalıydı.

Bea’yı aradım. Birileriyle acilen konuşmam lazımdı.

“Bea, kız oymuş. Christina öldü.”

“Çok üzüldüm, Jessica... Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bana söylemekten çekinme.”

“Bu hafta izin istiyorum. Patronu bu hafta bana izin vermesi için ikna et, lütfen.”

“Tamam, o işi ben hallederim. Bir kaza mı olmuş?”

“Şimdi kapatmalıyım, sonra tekrar konuşuruz.” Birdenbire arabamı öylece acil çıkış kapısının önünde bıraktığımı hatırladım. Danny’nin arabasını rahatlıkla otoparkta bırakabiliydik. Neden benim arabamla gelmemiştik ki?

Ah, evet. Çünkü Christina öldü.

Her şey karmakarışıktı.

Danny’yle birlikte gitmek istesem bu durumda beni asla götüremezdi. Ben de ağabeyimi aramaya karar verdim. Elbette arabamı neden öyle bir yere bıraktığımı bilmek istiyordu.

“Bunu sana sonra anlatırım.” Neden bugün herkes ne olduğunu sorup duruyordu ki? Thorsten bugün erken çıkacaktı. İki saat sonra gelebileceğini söyledi.

İki saat. Bu kadar uzun bir süre boyunca ne yapacaktım?

Ömrümün geri kalanı boyunca ne yapacaktım?

Christina ölmüştü ve her zaman ölü olarak kalacaktı.

Jörg, dedi içimden bir ses. Jörg’ü ara ve buraya gelip Danny’yle ilgilenmesini söyle.

Numarası bende yoktu. Hızla Danny’nin odasına gittim ve çalışma masasının üstündeki kâğıtların hepsini bel-

ki acil durum için bir numara bırakmıştır diye aradım ama bir şey bulamadım. Danny'nin yanına döndüm. Yerinden bir santimetre bile kıpırdamamıştı.

"Telefonun nerede?" diye sordum. Umursamazca omuzlarını silkti sadece.

"Ne güzel yardımcı oldun ama..." diye kızdım ona.

Telefonunu mutfak tezgâhının üstünde buldum ve rehberini taramaya başladım. Bulunca, Jörg'ün numarasını kendi telefonuma girdim ve onu aradım. Danny'nin telefonundan da arayabilirdim, bunu neden yapmadığımı ben de bilmiyordum. Sanırım Christina öldüğü için yapmamıştım.

Jörg üçüncü çalışında telefonunu açtı. "Pfisterer."

"Jörg? Ben Jessica!"

"Hangi Jessica?"

Tanrı aşkına bugün herkes beni sinirlendirmek mi istiyor?

"Danny'nin Jessica. Christina öldü!"

Sessizlik...

"Neredesiniz?" diye sordu.

"Danny'deyim. O biraz... Yardımına ihtiyacım var!" Ona resmen yalvarıyordum.

"Geliyorum," dedi. "Ama gelmem bir saat, belki de daha uzun sürebilir. Acele edeceğim."

Bugün herkes ne yapıyordu? Bütün bunlar gerçek olmazdı. Ruhun dağılmış bir hâlde salona geri gittim.

"Danny!" diye bağırdım ona bir kez daha. "Lütfen, böyle yapmayı kes artık!"

Neden ona bir de sen bağırıp duruyorsun?

"Konuş benimle," diye hırıldadım. Koltuktan bir yastık alıp kafasına fırlattım. Yastık başına çarpıp koltuğa geri düştü. Ne tutmaya çalışmıştı ne de herhangi bir tepki vermişti. Sinirden bir tane daha alıp fırlattım.

Ağır bir şokun etkisinde olduğunu çok daha sonra fark

ettim. Önüne diz çöktüm ve omuzlarından tutarak sonu sarsmaya başladım. Hiç tepki vermiyordu. Yüzünü avuçlarımın içine aldım ve bana bakmasını sağladım. Her zaman beni yerime sabitleyen o bakışları şimdi beni görmüyor gibiydi. Dudağını kan içinde bırakmıştı. Yaşam belirtisi göstermiyordu, sanki ruhsuz bir bedendi.

“Danny,” deyip ağlamaya başladım. Boğazım yanıyor, gözlerimden yaşlar akıyordu. Konuşmadan bana sarıldı ve çenesini başıma yasladı, ben ağlamaya devam ederken sırtımı sıvazladı. Yüzü hâlâ ifadesizdi, bir robot gibiydi.

Telefonum titreşti, Thorsten birazdan gelecekti.

Lanet olası iki saat geçmiş miydi? Jörg neredeydi? Ya-vaşça yerden kalkarken kemiklerimin kütlediğini duydum.

“Arabamı alıp geleceğim,” dedim sessizce Danny’ye ama o yine yanıt vermedi. “Jörg buraya gelecek. Hatta birazdan burada olur. En fazla on dakika yalnız kalacaksın, bununla başa çıkabilir misin?”

Başını evet anlamında salladı. Kanayan dudağına bir öpücük kondurdum. Buna bile karşılık vermedi. O anda anladım; Danny bir daha eskisi gibi olamayacaktı. İçinde bir şey kırılmıştı ve onu bir daha birleştiremezdik. Bunun farkına varınca yeniden ağlamaya başladım.

Parmaklarımı sarı saçlarının arasından geçirdim. “En geç iki saat sonra burada olurum, Tanrı aşkına, lütfen bir yere kıpırdama!”

Kapıdan çıkarken Jörg’ü yeniden aramak istedim ama onu arabasını evin önüne park ederken gördüm. Rahatlayıp derin bir nefes aldım. Bu gibi duygusal anlarda Danny ayaklı bir bomba gibi olurdu. Ne zaman ne yapacağı belli olmazdı. Onun yalnız kalmayacağına çok sevinmiştim.

Ağabeyim beni bekliyordu.

“Ne oldu sana? Gözlerin ağlamaktan şişmiş.” Sesi oldukça endişeliydi.

“Beni rahat bırakıp arabama götürebilir misin?”

Söylediklerime alınmış olmalı ki benimle tek bir kelime daha konuşmadı. Acil yangın çıkışının önüne geldiğimizde bana, “Neden arabayı ölülerin bekletildiği bir hastanenin önünde başıboş bıraktın?” diye sordu.

“Sen saçma sapan sorular sorabilesin diye!” Arabadan hızla indim ve ona, beni buraya getirdiği için teşekkür bile etmeden kendimi arabamın içine attım.

Dannylere doğru giderken annemi aradım ve bu hafta eve gelmeyeceğimi söyledim.

“Nerede kalacaksın?” diye sordu.

“Dannylerde... Bir şey oldu ve bu hafta izin almak zorunda kaldım. Pazar günü eve geleceğim.”

“Neler oluyor?” diye sordu. Ağabeyim gibi o da benim için endişelenmişti.

“Hiçbir şey... Köpeği almayacağım. Görüşürüz.” Tam telefonu kapatacaktım ki annemin hâlâ konuşmakta olduğunu duydum.

“Ses tonundan ağlamış olduğunu fark edebiliyorum, canım. Ne oldu, tartıştınız mı?”

“Hayır,” diye bağırdım telefona. Gerginliğimi elimde olmadan herkese belli ediyordum. “Benimle konuşmuyor bile!”

Elbette, annem bunu tamamen yanlış anlamıştı. Olanları nereden bilebilirdi ki?

“Sana gerçekten böyle davranıyorsa belki de eve gelmelisin.”

“Kız arkadaşşı öldü...” Açıklamam her şeyi daha beter hâle getirmişti.

“Ne? Onun kız arkadaşşı sen değil misin?”

“Başka bir kız arkadaş...” Cümlemin ortasında kendimi durdurdum. Ne var ne yok anlatacaktım az daha. “Beni rahat bırak.” Telefonu öylece kapattım ve özür dilenmesi gerekenler listesine annemi de ekledim.

Bütün enerjim kaybolup gitmişti. Sadece Danny’nin yanına gitmek istiyordum. Onunla birlikte yatağa yatıp uyumak istiyordum. Christina’nın yaşadığı, Danny’nin sağlıklı olduğu bir rüya görmek istiyordum.

Jörg’ün arabası hâlâ kapının önündeydi. Rahatlamıştım. Hızla kendimi Danny’nin evine attım. Koridorda Jörg’le karşılaştım; bana sessiz olmamı işaret etti. Beni mutfığa götürdü, sıcak çay ve birkaç tane çikolatalı bisküvi verdi. Sanki bir şey yiyebilecektim. Un çuvalı gibi sandalyenin üstüne yığıldım.

“Danny şok geçiriyor,” dedi bana bakarak. “Ve sen de şoktasın.”

“Seninle konuştu mu?” Çayımdan bir yudum içtim. Nane çayı... Koltukta biraz daha dik oturmama yardımcı olmuştu.

“Evet, konuştu.”

“Bunu nasıl başardın?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Yılların deneyimi,” diye açıkladı. “Ben sosyal hizmetlerde çalışıyorum. Bu benim işim.”

Sessizce, bana verdiği çikolatalı kekten ısırıklar aldım. Jörg’ü aramak çok doğru bir fikirdi.

“Danny nerede?”

“Yatıyor, gelirken eczaneden uyumasına yardımcı olacak bir şeyler aldım.”

“Ona uyku ilacı mı verdin?”

Haksızlık, ben de istiyorum!

“Bu en doğrusuydu. Tamamen kendinden geçmiş gibiydi, toparlanamayacağından korkuyorum doğrusu. Bu

kadarı onun için çok fazla, bunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Yine de yas tutup bunu arkasında bırakması gerek. Yoksa kendisini toparlayamaz.”

“Bunu nasıl yapacağız peki?” Bugünkü hâline bakarak, Danny’nin yas dönemini nasıl atlatacağını tahmin bile edemiyordum.

“Çok duygusal bir dönem. Böyle olması da gerekiyor zaten ama en önemlisi bu duruma öfkelenmek yerine bunu yas olarak görebilmesi...”

Başımla onayladım.

“Yarın öğleden sonra onu alacağım. Yurtta bir psikologumuz var, oraya götüreceğim.”

“Oraya gider mi ki?” diye sordum şaşırarak. Buna inanması zordu ama Danny’nin yeni yönleriyle karşılaşmaya alışkındım artık.

“Senin de bizimle gelmeni tavsiye ederim.” Jörg bunu o kadar kesin bir dille söylemişti ki ona karşı çıkmaya cesaret edemedim.

“Ne olmuş peki?” diye sordum. “Sen biliyor musun?”

Jörg bana Danny’den öğrendiklerinin hepsini anlattı. Büyük ihtimalle tecavüzün söz konusu olduğunu... Christina uyuşturucu almış; uyuşturucunun neden ölümüne sebep olduğu bilinmiyormuş. Sanırım en kötüsü onun huzur içinde ölmüş olmamasıydı. Danny’nin gördükleri ve öğrendikleri sanki peşini hiç bırakmayacaktı. Tıpkı benim gibi... Sanki beynimizin içinde yeterince kötü anı yokmuş gibi...

Hızlıca makarnalı bir çorba içtik. Nasıl başardım bilmiyorum ama bir kâse içmiştim.

Bu şok edici bir durumdu ama hayat devam ediyordu. En azından geride kalanlar için...

Akşama doğru Jörg gitmek için ayaklandı.

“Telefonumun sesini bütün gece açık tutacağım,” diye

söz verdi. “Bir şey olursa, saat kaç olursa olsun beni çekinmeden arayabilirsin.”

“Teşekkür ederim.” Jörg bana vedalaşmak için sarıldı. Onsuz kim bilir ne yapardım? Bu soruyu kendime ileride daha çok soracaktım. Danny’yle bu dünyada tamamen yalnız olduğumuzu anlamaya başladığımızda... Babası hapis-hanedeydi, annesi işe yaramazdı. Halası ise dünyanın bir ucundaydı ve benim ailem bambaşka bir hayat yaşıyordu. Asla yaşadıklarımızı anlayamazlardı. Beni zorla eve kapatırlardı. Danny’den korumak için...

Biz yalnızdık ve hep böyle kalacaktık.

Üstümü değiştirmek için herhangi bir çaba göstermedim ve kıyafetlerimle Danny’nin yanına gittim. O da aynısını yapmıştı, sabahdan beri üstünde olan spor kıyafetleriyle yorganın üstüne yatmıştı. Yalnızca kirli çoraplarını çıkarıp bir köşeye fırlatmıştı. Sessizce yanına yattım. Onunla birlikte geçirdiğim bunca zaman boyunca hiç ter koktuğu veya duş almadan yatağa girdiği olmamıştı. Usulca onu kendime doğru çektim. Birden uyandı. Elbette uyanırdı. İsterse Jörg ona kilolarca uyku ilacı içirsin... Danijel o uyurken yatağına birisi girerse hemen uyanırdı. O zaten ruhunun derinlerine kadar travmatize olmuş biriydi, Christina’nın ölümü hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Elimi tuttu ve göğsüne götürüp bir süre orada tuttu. Sonra ayağa kalktı, pencereye gidip uzaklardaki karanlık bir noktaya boş boş bakmaya başladı.

“Benimle konuş, Danny.” Acaba bunu daha kaç kez söylemem gerekecekti?

Bana doğru döndü ve sanki burada olduğumu yeni fark etmiş gibi bana baktı. “Senin eve gitmen gerekmiyor mu?”

En azından bir şey söylemişti.

“İzin aldım. Bu haftayı seninle birlikte geçireceğim.”

Başını olumlu anlamda salladı, durumu anladığını gösteren gözleri benimkilerle buluştu. Sonra, yeniden pence-
renin ötesindeki karanlığa bakmaya başladı.

“Tecavüze uğramış,” dedi sessizliği bozarak.

“Bu kesin değil,” dedim, zayıf bir sesle.

“Tam da bu yüzden onu hayatı boyunca korumak istemiştim. Bu neden onun başına yeniden geldi? Neden tekrar etti? Lanet olası dünya nasıl bir yer böyle?”

“Dünyanın adil bir yer olmadığını en iyi sen bilirsin.”

“Erkeklerden nefret ediyorum! Hepsinden! Bu gibi şeyleri sadece erkekler yapabilir.” Sesinde öfke, nefret ve aşışılama vardı. “Onlar gaz odalarına ait. Hem de hepsi!”

“Herkes böyle değil,” deyip onu biraz olsun sakinleştirmeye çalıştım. “Sen de bir erkeksin.”

Sert bir sesle, “Gerçekten böyle bir şey yapılabilirse ben de onlarla birlikte gaz odasına seve seve giderim. Hem de bayrak sallayarak...”

“Kızgınsın sen.” Bunu fark etmem biraz zaman almıştı. “Bu aslında iyi bir şey. Kendini sakın tutma, içindeki bütün öfkeyi dışarı bırak.”

Bir komut almış gibi içindeki bir şey gün yüzüne çıktı sanki. Sol ayağıyla gardroba tekme atmaya başladı. Tahta hemen kırıldı. Danny bacağına geri çekti ve bu sefer sağ bacağı ile öteki tarafa vurdu. Onu tanıyordum. Bir kez daha böyle bir duruma şahit olmuşum. Danny dolap parparça olana kadar durmayacaktı. Eğer sinirini çıkarmak için böyle yapması gerekiyorsa...

Danny durmaksızın dolabı tekmeliyordu. Bir yerden sonra ayak değiştirmeyi bırakmış, sürekli aynı bacağıyla sert tekmeler atar olmuştu. Ayakları çıplak olduğundan kanamaya başlamıştı ama o acıya alışkın olduğu için bunu ya umursamıyor ya da fark etmiyordu. Hatta bence bu, onun ruhundaki acıyı bastırmasına yardımcı bile olabilir-

di. Dolaptan geriye ayakta durabilecek bir şey kalmadığında odayı terk etti. Çıplak ve yaralı ayağıyla salondaki cam kapılı dolaba da tekme attı ve her tarafa cam parçaları saçıldı.

“Danny, artık yeter.” Bütün evi yıkmak mı istiyordu?

“Öfkenin iyi olduğunu sen söylemiştin!” Hiç durmuyordu. Şimdi de kapıyı tekmelemeye başlamıştı. Bu manzaraya yüreğim dayanmıyordu. Onun kadar sinirli biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Hayatımda onun kadar çok yaralanıp bir yerleri kanayan bir insanla da karşılaşmamıştım. Asıl onun kanamalara karşı dikkatli olması gerekmez miydi?

“Az önce öfkeliydin zaten, artık yeter!”

“Aslında daha yeni başlıyorum!”

Tanrım!

Nasıl oluyor da bir insan bu kadar hareketli olabiliyordu?

Çıplak ayaklarıyla camın üstünden geçti. Gözlerimi kapatıp cam parçacıklarının tenini kesmesini görmemeye çalıştım.

Yemek masasına gitti ve onu bir tarafından tutarak yana doğru devirdi. Daha fazla eşyaya zarar vermesini önlemek için karşısına geçtim. Aslında eşyalar pek de umurumda değildi; daha çok kendisine verebileceği zarardan korkmaya başlamıştım.

“Artık yeter!” diye bağırdım. “O öldü ve senin burada yaptığın hiçbir şey onu geri getirmeyecek.”

Danny yumruğunu başımın hemen üstünden geçirerek duvara vurdu. Kemiklerinin kırılma sesi ikimizin de duyabileceği kadar yüksekti. Ancak durmadı ve aynı eliyle tekrar vurdu ve acıyla çığlık atarak bir adım geri çekildi.

“Dur artık!” diye bağırp onu omuzlarından tuttum ve karşıdaki duvara dayadım. Bütün gücümle onu duvara

bastırıyordum. Bir an, beni kolaylıkla tutup oda boyunca fırlatabileceği geldi aklıma. Bunu yaparak kendini savunmak onun için çok kolay olurdu ama o bunu yapmadı. Asla yapmazdı. Bütün duyularını bile kaybetse o bana asla el kaldırmazdı. Dirseğimi boğazına dayamış, onu var gücümle duvara bastırıyordum. Nefes almasını engellemek gibi bir niyetim yoktu ama paniklemesini sağlayabilirdim. Danny paniklese ne öfkesi kalırdı ne de kendisini kontrol edemeyecek kadar ileri giderdi. Kendisini geri çeker ve paniğin dinmesini beklerdi. Paniklemesi, onu tekrar sakinleştirebileceğim anlamına geliyordu. Yine de içimde kötü bir his oluşmuştu, onu bile isteye köşeye sıkıştırdığım için... Danny sırtını sağlam bir şekilde duvara yasladı ve aşağıya doğru kayarak kol altımdan kurtulmaya çalıştı. Dizimi karnına bastırdım ve dirseklerimi boğazından ayırmadan ellerimi duvara dayayarak onu sardım.

Daha hızlı nefes almaya başladı, içindeki panik gün yüzüne çıkmaya başlıyordu. Kısa bir an için gözlerini kapattı ve nefes almaya çalıştı.

“Neden bana bunu yapıyorsun?” diye sordu kısık sesle. Yanıt vermedim, onu odanın köşesine sıkıştırdığım pozisyonda kalabilmeye gayret ettim.

Öfkesi sanki dağılıyor gibiydi. Vücudundaki gerginlik çekildi ve şu an içinde olduğu duruma odaklanmaya, derin nefes almaya çalıştı. Ben de derin bir nefes alıp onu olduğu yerde bıraktım. Danny hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti, ben ona yol verene kadar. Sonra eli kırılmış olmasına rağmen koltuğun üzerinden emekleyerek geçmeyi başardı ve ayağa kalkıp kapıya doğru koştu.

Kapıya gittiğini anladığım an onun önüne geçip kapının tam karşısında durdum. “Nereye gideceksin?”

“Lütfen, gitmeme izin ver!” Bana yalvarıyor muydu?

“Nereye gideceksin?” Onu baştan aşağı süzdüm. Sol

ayağı kan revan içindeydi, sanırım ya eli ya da bileği kırılmıştı. Ruh hâli karmakarışık olmalıydı.

“Tina’nın eroini aldığı yere gitmek istiyorum.”

“Neden?” Ona eroini veren adamı mı aramak istiyordu? Bu herkes olabilirdi. Onu orada asla bulamazdı, bunu düşünemiyor muydu?

Jörg’ü ara!

Olduğum yerden kıpırdamadan telefonuma asla ulaşamazdım.

“Ben de o lanet şeyden istiyorum,” diye açıkladı, kendinden geçmiş bir hâlde. “Unutmama yardımcı olur.”

“Hayır! Kes şu saçmalığı!”

“Sana sormayacağım,” diye bağırdı.

“Beni geçemezsin!” Kapıyı tam ortaladığımdan emin olmaya çalıştım.

Danny sessizce güldü. “Ciddi olamazsın. Gerçekten de seni nasıl geçtiğimi görmek ister misin?”

“Bu şekilde araba kullanamazsın!” İşaret parmağını ona doğrulttum ama ayağını mı yoksa bileğini mi kastettiğimi bilmiyordum.

“Ah, bunu kesinlikle yapabilirim ve yapacağım da.”

Korkmuş ya da sinirli görünmek istemiyordum ama yolunu kapatmak için ellerimi kapının kenarlarına can havliyle yapıştırmıştım. “Kesinlikle dışarı çıkıp kendine uyuşturucu almayacaksın. Bunu gerçekten yapmak istiyorsan önce beni dövüp buradan geçmen gerek.”

Öfkesinden köpürüp homurdandı ve arkasını dönüp salona gitti. Üçlü koltuğa oturup bacaklarını göğsüne çekti, başını kollarının arasına aldı.

Pozisyon değiştirmeyeceğine emin olduğum anda banyoya gidip iki tane ıslak bez aldım. Ne yapmak istediğimi anlayınca elimdeki bezlerden birini alıp ayağından akan kanı ve pıhtıyı silmeye başladı. Diğer bezi şimdiden kor-

kunç bir şekilde morarmış olan bileğine sarıyordum ki, “Çok acıyor,” diye bağırdı. Dizlerini göğsüne var gücüyle bastırarak küçük bir çocuk gibi bir ileri bir geri sallanmaya başladı. Bunu yaparken devamlı, “Çok acıyor! Nefes alamıyorum! Canım acıyor! Onsuz nefes alamıyorum! Onsuz yaşayabilir miyim, bilmiyorum!” diyordu.

Şimdi doğru hisse ulaşmıştı. Öfke ve nefret gitmiş, yerini kabullenme ve yas almıştı. Bu onun uzun vadeli tek ilacıydı. Öfke ve nefret hiçbir yaraya merhem olamazdı; ona yardımcı olabilecek tek şey yas tutmaktı. Bunu hissetmesine izin vermeliydim, ne kadar acı olursa olsun.

“Evet, çok acıyor, biliyorum, Danny. Ama bir gün daha iyi olacaksın. İlerleyen zamanlarda acın azalacak.”

“Ne zaman?” diye sordu bana. “Ne zaman? Böyle nefes alamıyorum.”

Danny bana baktı, gözleri her zamankinden daha mavi bir tondaydı. Gözünün etrafı ağlamaktan kızarmıştı, hâlâ gözünden yaşlar akıyordu.

“Sanki içimden bir parça kopmuş gibi...” diye fısıldadı. “Sanki kalbimden bir parçayı çekip koparmışlar gibi...”

Şimdi benim de gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Beni ağlatan onun acısı mı, kendi acım mı, bilmiyordum. Büyük ihtimalle ikimizin acısıydı.

Onu kollarıma doğru çektim, Danny omzuma yaslanıp hıçkırmaya başladı. Gecenin geri kalanını birbirimize sarılıp ağlayarak üçlü koltukta geçirdik. Kendimizden bir parçayı kaybetmenin acısını kabullenmeye çalışarak sabaha kadar ağladık.

Uyandığımda, Danny hâlâ çapraz bir şekilde üzerimde yatıyordu. Onu uyandırmadan altından kalkmam imkân-

sızdı; bu yüzden sessizce beklemeye koyuldum. Gayet huzurlu ve sakince nefes alıyordu. Gözleri hâlâ şişti, saçları terden dolayı kıvrılmıştı. Fakat terli ve ağlamaktan bitkin düşmüş bir hâlde resmini çekecek olsak yine de yakışıklı çıkardı. Alnına düşen bir teli tutup, dikkatlice arkaya doğru attım. Kısa bir süre sonra gözlerini açtı. Zorlanarak kollarıyla kendisini kaldırdı ve bana baktı.

“Ducky,” dedi kısık sesle ve dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. Gözyaşlarındaki tuzun tadını aldım dudağından. “Bana sahip çıktın, teşekkür ederim.”

Tereddütle tek kaşımı kaldırdım ve gözlerimi evin içinde gezdirdim. “Bence bu manzara başarısızlıktan başka bir şey göstermiyor,” dedim. Yeniden Danny’ye bakmaya başladım. “Şimdi bize bir kahve yapacağım ve sonra seni hastaneye götüreceğim.”

“Hastane mi?”

“Sanırım bileğini kırdın.”

“Ah!” Danny şişmiş bileğini havada tutarak şaşkınlıkla baktı. Büyük ihtimalle bileğini kıvrırmaya çalışıyordu ama hareket bile etmedi. “Gerçekten de kırılmış. Bu nasıl oldu?”

Kahve bizi biraz da olsa kendimize getirmişti. Evdeki karmaşayı arkamızda bırakıp dışarı çıktık. İkimiz de ne düş almak ne de üstümüzü değiştirmek için zaman harcamıştık. Ben saçımı bile taramamıştım.

Yaklaşık üç saat boyunca kaza kayıt odasında bekledik. Hemşireyi beklerken, Danny sağlam elini benimkine doladı ve başını omzuma yaslayarak sessizce nefes almaktan başka bir şey yapmadı. Kırık bileğinin filmini çektiler ve sonra alçıya aldılar. Ciddi sayılabilecek olsa da çabuk kaynayabilecek bir kırıktı.

Eve dönerken de çok sessizdik. Danny hâlâ sağ elimi tutuyordu ve beni bırakmamak için var gücüyle mücadele

ediyordu. Ben de vites değiştirmek dâhil her şeyi sol elimle yapıyordum ve bu oldukça zordu.

“Onun odası ne olacak şimdi?” diye sordu Danny, eve varmak üzereyken. “Annemin evindeki odam gibi hiç dokunulmadan kalsın istemiyorum. Annemin Liam’ın odasına yaptığı gibi her an o gelip yeniden orada kalacakmış gibi hazır tutmak da istemiyorum. Bu çok mu saçma?”

“Hayır, hiç saçma deęil. Birkaç gün geçsin, o zaman ikisine de benzemeyen bir çözüm dūřünürüz.”

“Birlikte bir eve çıkalım, Jessica. Onsuz bu evde kalmak istemiyorum.” Danny’nin sesi çatladı. “Benimle başka yere taşın. Neresi olursa olsun, hiç önemli değil. İstediğin yeri seçebilirsiniz. Bir daire ya da müstakil ev, kiralık ya da satılık... Hiç fark etmez. Sen hangisinden hoşlanır, hangisini istersen benim için uygun.”

“Seninle elbette eve ıkarım.” Bunu ben de istiyordum. Danny küçük bir evin hayalini kurduğumu biliyordu. Bahçeli bir ev, iki köpek ve çocuklar...

Asla birlikte çocuk sahibi olamayacaksınız!

Kapa enenini, diye bağırdım i sesime. Sana fikrini soran olmadı.

Aklını kaçırmış biri gibi kendimle tartışmaya başlamıştım.

Evet, lanet olsun ki bunu istiyorum! Belki, her şey farklı olur! İki insan birbirini sevdikten sonra her şey mümkün. Hiçbir şey için “asla” dememeli!

“Tamam, o zaman bunu yapalım,” dedi kararlı bir sesle. “Daire mi, müstakil ev mi? Kiralık mı, satılık mı?”

“Müstakil ev. Satılık,” dedim. “Sonsuza dek bizim olarak kalmalı.”

“Tamamdır,” diyerek beni onayladı.

Bu durum aslında oldukça ürkütücüydü. Christina ölmüştü ve biz geleceğimiz için planlar yapıyorduk. Fakat

bunu düşünmeye ihtiyacımız vardı. Hayatımızın bitmediğini, devam ettiğini anlamak için bu hayale ihtiyacımız vardı. Yine gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca, Danny elimi daha sıkı tuttu.

“Yazı bekleyelim,” diye tavsiyede bulundum. “Stajımı bitirdiğimde, doğduğun yere gidelim. Orada istediğin kadar kalabiliriz. Geri döndüğümüz zaman bir ev alırız. Ben de o zaman düzgün bir işe başlayıp yeterince para kazanarak sana yardımcı olabilirim.”

“Yardımcı olmana gerek yok.”

“Ben böyle istiyorum.”

“Bu konuyu kafam yerinde olduğu zaman yeniden konuşuruz. Geri kalanların hepsi bana uyar.” Elini elimden çekip bacağımanın üstüne koydu. Alçı sadece parmaklarını boşa bırakmıştı; kolunun çoğunu kaplıyordu.

“İlerde bir gün bu acının gerçekten geçeceğine inanıyor musun?” Danny bana bakıyor, benden tutunabileceği bir yanıt istiyordu. Bakışları artık beni eskiden olduğu gibi yerime sabitlemiyordu, kendi acısının içine gömülmüş vaziyetteydi.

“Buna bütün kalbimle inanıyorum. Zaman her yaranın ilacıdır, zamanla her türlü yaranın iyileşeceğini sen de biliyorsun.”

“Her yaranın ardından iz kalıyor ama.”

Danny’nin yaralarının hiçbir zaman iyileşmeyeceğini en başından beri biliyordum. Zaten nasıl iyileşebilirdi ki? On yaşında, alışık olduğu hayattan koparılıp tecavüze uğramış ve şiddet görmüştü. Köpeğinin öldüresiye dövüldüğünü izlemişti. Babası onu yıllarca döverek itaatkâr biri haline getirmişti, sonra da on beş yaşında yetimhaneye alınmıştı. Şimdi babası hapishanedeydi. Annesi aklını kaçırmış hâlde ölü birinin hayaliyle yaşıyordu. Ailesinden en sevdiği kişi olan halası ise Amerika’daydı. On yedi yaşında,

telefonda ölümcül bir hastalığa yakalandığını öğrenmişti. Annesinin düşük yapmasının suçunu bile ona atmışlardı.

Yurdundan ve ailesinden uzakta, geçirdiği travmaların ardından perişan bir hâldeyken yirmi iki yaşında ruh ikizini, en iyi arkadaşını kaybetmişti. Tüm bunları kaldıramazdı. Aslında Danny'nin, Christina'ya ihtiyacı yoktu; aksine Christina'nın ona ihtiyacı vardı. Ama Christina, Danny'nin motive olmasını sağlıyordu. Bu adaletsiz dünyada tutunabileceği tek daldı. Baktığında kendisini de görüp anlayabildiği kader ortağıydı. Danny kendi hayatını kurtaramayacak bile olsa hiç değilse onunkini kurtarmak istiyordu. Fakat artık Christina burada değildi.

Bu dünyadan tamamen kopmadan önce tutunabileceği son bir dal daha arıyordu. Sırf bu yüzden bir gelecek hayali kurmaya başlamıştık.

Sürekli olarak Danny'nin bu acıyı birazcık da olsa untabilmesini diliyordum ve kendime bir insanın daha ne kadar acıya katlanabileceğini soruyordum. Bu acıyı on farklı hayata dağıtsak, yeter de artardı.

Eve vardığımızda Jörg'ün çoktan gelmiş olduğunu gördük. Dehşete kapılmış hâlde evin durumuna bakıyordu.

"Neden beni aramadın?" diye sordu gözlerime bakarak.

Omuzlarımı silktim. "Her şey çok hızlı gelişti."

Jörg, Danny'yi banyoya gönderdi ve kendisi de etrafa dağılmış cam parçacıklarını toplamaya koyuldu. Üstümü değiştirmek için Danny'nin yanına, banyoya gittim. Kendimi psikoloğa hazırlamam gerekti.

"Şimdi seninle beraber ruh tamircisine gidiyoruz," dedi kasvetli bir ruh hâlinde. O da üstünü değiştiriyordu. Sessiz kaldım. Bu söylediğine verecek hiçbir cevabım yoktu.

Kapı çaldı, polisler tekrar gelmişti. Bizi neden rahat bırakmıyorlardı ki?

“Size beş dakika veriyorum,” dedi Jörg, sert bir şekilde. “Psikologla randevumuz var, birazdan oraya gideceğiz.”

Polisleri yemek odasına getirdi. Dağınıklığın ortasında oturmuş onları bekliyorduk. Polisler yarım saat boyunca sürekli aynı soruları sorarken, Jörg evi toplamaya devam etti. Christina’nın kimlerle takıldığını bilip bilmediğimizi, ondan hoşlanmayan birilerinin olup olmadığını, uyuşturucu satıcısının görünüşünü tarif edip edemeyeceğimizi sordular.

Danny usulca her soruyu yanıtladı.

Acaba sakinliğini daha ne kadar koruyacak, polisleri bu şekilde yardımcı olmaya ne kadar devam edecekti? Bu, bıçakla yaralarını deşip durmak gibi bir şeydi.

Şüpheleri kanıtlarla desteklenmişti. Christina’ya tecavüz edilmişti. Polisler olayı soruşturuyor, ona zehirli uyuşturucuyu kimin verdiğini arıyorlardı. Bunun kasıtlı bir cinayet olduğu düşünülmüyordu. Uyuşturucu bağımlılarının ölüm sebebi genelde zehirli maddeler olurdu. Bu sık karşılaşılan bir ölüm sebebiydi: Zehirli madde alımı ya da yüksek doz. Orada bulunan diğer kişinin aynı uyuşturucudan alıp almadığını bilmiyorlardı. Belki o da almıştı ama vücudu bununla başa çıkabilmişti.

Jörg polisleri gitmeleri için ricada bulundu ve polisler giderken herhangi bir şey öğrendikleri takdirde gelip bizi bilgilendireceklerini söylediler.

Ertesi gün Jörg bizi yeniden çocuk yurdunun psikologuna götürdü. İkimiz peşpeşe psikologla konuşarak içimizdeki her şeyi döktük.

Akşam evde kırılıp dökülen ne varsa toplayıp çöp bidonlarının içine koyduk ve çöp kamyonu gelip alsın diye garajdan kapının önüne çıkardık.

Danny ve ben her şeyi sessizlik içinde yapıyorduk.

Eskiden yaptığı her şey için söyleyecek komik bir sözü olurdu fakat şimdi ağzından cımbızla laf alıyordum. Kırılan mobilyaların yenisini katalogdan sipariş etti ve kurulumunu getiren adamlara yaptırdı. Kurulumu kendisi yapmak istemiyordu. Genel olarak canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Eskiden çok önemli, çılgınca fikirleri olan Danny, yabancı birileri onun evinin mobilyasını kurarken televizyonun karşısında oturuyordu. Olması gereken bu değildi. Tavırları benim için çekilmez bir hâl almıştı. Eski erkek arkadaşımı geri istiyordum, ilk günkü Danny'yi istiyordum. Onu eski hâline geri gelene kadar tutup sarsmak istiyordum ama artık kapının önüne çıkmasını bile sağlayamıyordum. Koltukta oturmuş bekliyordu. Polislerin gelmesini beklediğini biliyordum. Öğrenmek istediği tek şey Christina'ya uyuşturucuyu kimin verdiği, ona kimin tecavüz ettiğiydi. Ben de suçlunun bulunmasını istiyordum elbette. Fakat onu buldukları gibi hapse tıkmaları için yalvarıyordum içimden. Eğer Danny onu polislerden önce ele geçirecek olursa, büyük ihtimalle onu kendi elle riyle öldürürdü. İçten içe ben de onun acı çekerek ölmesini istiyordum ama o zaman Danny'nin de tıpkı babası gibi hapse düşme olasılığı vardı.

Cenaze töreninin nisan ayının başlarında yapılması kararlaştırılmıştı. Otopsi yapılması gerektiği için cenaze düşünülenden birkaç gün sonra defnedilecekti.

"Ben oraya gitmeyeceğim," dedi Danny, cenaze tarihini öğrendiğimizde.

"Sen ne saçmalıyorsun? Elbette gideceksin."

"Hayır," dedi, kararlı bir sesle. "Tina'yla benim bir anlaşmamız vardı. Onun benim cenazeme gelmesini istemedim, o da bana bu dileğimi yerine getireceğine dair söz verdi. O da aynısını benden isterdi. Oraya gitmem hiç doğru olmaz." Uzun süre sustu ve son birkaç gündür yaptığı gibi

düşünceleriyle başbaşa kalmayı tercih etti. “Cenazelerden hoşlanmıyorum. Kimseye yardımcı olmuyorlar. Ruhu olmayan bir bedenın karşısına geçip ağlamak çok saçma. Ayrıca senin de benim cenazeme gelmeni istemiyorum.”

Danny bana baktı ve eskiden yaptığı gibi gözlerini gözlerimde sabitleyip beni hipnotize ederek istediğini yaptırmaya çalıştı fakat bu kısa sürdü.

“O zaman ben yalnız giderim,” dedim, kararlı bir şekilde.

Başıyla onayladı. “Bunu yapmalısın. Eğer babası da cenazeye gelirse bana haber ver. Yemin ediyorum, oraya gelip o adamı öldüreceğim.”

Yine ağlamaya başladığımı görmesin diye odadan çıktım. Danny’ye ne olmuştu böyle? Hep böyle nefret dolu mu kalacaktı?

Hafta boyunca televizyonun karşısında sessizce oturduk. Bir sürü film izledik. İçerikleri hakkında ikimizin de bir fikri yoktu. Danny günlerce spora ve işe gitmedi. Midemizi hazır yiyeceklerle dolduruyor, konuşmaksızın el ele tutuşuyor, boş boş pencereden dışarıya bakıyor ve uyumak için gece olmasını bekliyorduk. Öğlen saatlerinde uyanıyor, bazen bütün günümüzü yatakta geçiriyorduk. Sabahları üstümüzü değiştirme zahmetine bile girmez olmuştuk. Pazar gününün gelmesinden korkuyordum. Evdekilerle tartışacaktım, bu kaçınılmazdı ama korkumun asıl sebebi o değildi. Ben eve gidince Danny burada yalnız kalacaktı. Jörg her gün uğruyor, bizimle ilgileniyor ve bizi psikoloğa götürüyordu ama Danny günün geri kalanında tek başına ne yapacaktı?

Gece yarısı, bir ara uyandım. Danny koltukta, yanımda

değildi. Yatak odamıza gittim. Orada da yoktu. Bilgisayarı da kapalıydı. Arabasını kontrol ettim, hafta başında onu park ettiğim yerde, olduğu gibi duruyordu. Geriye bir tek Christina'nın odasında olma olasılığı kalıyordu. Danny'i, Christina'nın yatağında buldum. Yatağın ucuna yatmış, yorganı çenesine kadar çekmiş, sessizce ağlıyordu. Beni kapıda görünce yorganı kaldırdı ve yatağa, yanına davet etti. Hâlâ Christina'nın kokusunun bulunduğu yatakta yanyana oturup her an bize gülümseyerek odaya girecekmiş gibi hayal kurduk.

"Bu hayat neden böyle haksızlıkla dolu, Jessica?"

Ben de kendime, geçtiğimiz günlerde sürekli bu soruyu sorup durmuştum ama bu sorunun ondan gelmesi beni korkutuyordu. Şimdi Christina'nın kaderini düşünmeye başlarsa ilerleyen zamanlarda kendi kaderini düşünmeye de başlardı.

"Bu konuda düşünmemelisin, Danny." Onu bu konudan uzaklaştırmam, onun bunu düşünmesini engellemem gerekiyordu.

Yaslandığı yerden destek alıp doğruldu ve yine ağlamaya başladı.

"Neden ölmesi gerekti?" diye sordu bana tekrar tekrar. "Önünde uzun bir hayat vardı. Neden o? Neden ben değil? Neden ben onun yerine ölmedim?"

Yataktan kalktım, sözlerinden korkmuştum, balkona kaçtım. Danny'nin ölmesi de çok yanlış olurdu. Bu kade-rin acımasız bir oyunuydu. Kaderimiz bizi piyonlarıymışız gibi tahtada ileri geri götürüyor, biz ne olup bittiğini anlamadan da kenara atıyordu.

Sabahın ilk ışığıyla Christina'nın odasına geri gittim. Danny hâlâ uyanıktı, yüzündeki yaşları koluyla siliyordu.

"Neden ben değil?" diye sordu tekrar, benim asla ya-

nıtlamayacağım o soruyu. “Ölen ben olsaydım önemli olmazdı. Seve seve onun yerine ölürdüm!”

Gece geç saatte eve girdim ve sessizce odama çıkmaya çalıştım.

Babam, “Jessica,” diye seslenince onların yanına, salona geçtim. Beni bekleyerek bu saate kadar uyanık kalmışlardı. “Neredeydin?”

“Söyledim ya, Danny’deydim.”

“Bu hafta hiç işe gitmedin, eylül ayında da mezuniyet sınavın var!”

Mezuniyet sınavı... Ruhu olmayan bir kâğıdın üstünde değersiz birkaç rakamdan başka bir şey değildi bu. Gerçekten buna kafa yoran insanlar var mıydı?

“İzin aldım,” diye savundum kendimi. “Size söyledim ya, bir şey oldu.”

“Aslında biz buna tam olarak inanmıyoruz,” diye dâhil oldu annem konuşmaya. “Kim ölmüş olabilir ki?”

“Christina! Danny’nin ev arkadaşı, aynı zamanda en yakın arkadaşı!”

“Senin bununla ne ilgin var?”

Ciddi miydiler? Bana inanmıyorlardı. Nasıl inansınlardı ki? Onlara hiçbir zaman Christina’dan bahsetmemiştim, belki de etmeliydim.

“O benim de arkadaşımды,” diye bağırdım.

“Ne oldu?” diye sordu annem. “Araba kazası mı?”

“Uyuşturucu,” dedim birden. “Kötü eroinden dolayı öldü.”

“Eroin mi?” Annemin rengi attı birden. “Senin eroinle ne işin olur?”

“Hiçbir işim yok. Danny’nin ev arkadaşı eskiden bağımlıydı.”

“Aman Tanrım!” Annem korku içinde elini ağzına götürdü, elleri titriyordu. “Gözümüze o kadar iyi görünmüştü ki. Neden bir uyuşturucu bağımlısıyla birlikte kalıyordu? Onun kendi evi olduğunu söylemiştin.”

Gerginlikten terlemeye başladım.

“Her şeyi yanlış anladınız,” diye açıklamaya çalıştım. “Orası Danny’nin evi ve onun uyuşturucuyla hiçbir ilgisi yok. O sadece Christina’ya yardım etmek istemişti; çünkü...”

Babam cümlemleri böldü. “Bir daha senin şu Danny’ye gitmeni istemiyorum.” Onun ismini sanki bir hakaretmiş gibi söylemişti. “Anlaşılan o sana hiç iyi gelmiyor!”

“O bana iyi gelmiyor mu?” diye tekrarladım söylediği son cümleyi, inanamayarak. “O bu olanlar konusunda ne yapabilir?” Neden dünyadaki herkes Danny’yi günah keçisi olarak görmek istiyordu?

Annem üzülerken bana baktı. “Sana iyi gelmediğini söylemiyoruz, sadece senin onun için çok fazla fedakârlık yaptığını söylemeye çalışıyoruz. Eski arkadaşlarınla yeniden görüşmeye başlamalısın. Geçen yaz Alexander ve Vanessa’yla o kadar mutluydun ki!”

“Ben zaten mutluyum!” diye bağırdım. Yalanımı kapatmak için mi, yoksa söylediğimi desteklemek için mi bilmiyorum, yanağımdan yaşlar akmaya başladı. “Bu yıl Danny’yle birlikte Amerika’ya uçacağız ve belki de aylarca orada kalacağız.”

Annem başını olumsuz anlamda sallarken babam bana bağırarak, “Nasıl istersen!” dedi. “O zamana kadar bu evde kalacaksın ve hafta içleri düzenli olarak staja gideceksin. Bu konu burada kapanmıştır, tartışma istemiyorum.”

Kendimden emin bir şekilde omuzlarımı dikleştirdim. “Ben artık yetişkinim ve istediğimi yapabilirim.”

“Biraz mantıklı dűřűn,” dedi annem. “Bařka ailelere kıyasla seni her zaman űzgűr bıraktık. řu an yaptıđın hiř adil deđil.”

“Kendi hatanız...” dedim, sinirli bir řekilde. “Perřembe gűnű cenaze var, oradan da Danny’ye gideceđim. Kendini ne zaman iyi hissederse o zaman geri gelirim. Christina’yı çok severdi, bunu unutmayın.”

Arkamı dűndűm ve űfkeyle dolmuř olan ailemi orada űylece bıraktım. Merdivenden çıkmadan bir kez daha dűnűp kapıdan bařımı uzatarak, “Bunun adil olup olmadıđı beni hiř ilgilendirmiyor. Hayat hiřbir zaman adil deđil. Buna alıřın,” dedim.

NİSAN 2002

Öğleden sonra izin aldım ve tren yolculuğunun ardından Christina'nın cenazesine katıldım. Danny evde kalmıştı.

Cenaze çok küçük bir köydeydi. Danny'nin, Christina'nın babası hakkındaki beklentisi gerçekleşmemişti. Fakat annesi buradaydı. Ricky, Simon, Giuseppe, Natascha ve ben de... Cenazenin yakınları olarak orada hazırдық.

Christina'nın annesi büyük bir güneş gözlüğü takmıştı. Minyon bir kadındı. Tören boyunca sakın durmuştu. Mezarlıktan ayrılmadan önce onun yanına gittim ve usulca eline dokundum.

"Ben Jessica," diyerek tanıttım kendimi. Ricky hemen arkamdaydı, sanırım olacakları tahmin etmişti.

"Ah," dedi ilgisizce. Ona bunca yıldır nerede olduğunu, neden kızını hiç ziyarete gelmediğini, neden ona bir an bile destek olmadığını sormak istiyordum.

"Kızınızın başına gelenler için gerçekten çok üzgünüm, o benim en iyi arkadaşımdı."

Kadın, elini hızla çekip bana sanki bir böcekmişim gibi bakmaya başladı. "O benim kızım değildi. O ucuz bir orospu ve uyuşturucu bağımlısından başka bir şey değildi," dedi, sevgiden ve saygıdan yoksun, buz gibi sesiyle. Arkasını döndü ve mezarlık çıkışına doğru yürüdü.

"Kendinden utanmalısın, pis kaltak!" diye seslendi Ricky arkasından. Kısa bir an için peşinden gidip onun boyunu kıracağını düşündüm. Fakat yanımda kaldı ve kolumu tutarak beni kendisine çekti.

"Sakın sinirlenme, bunun bir yararı yok," dedi sessizce.

Dizlerim titriyordu, bir anda güçten düşmüştüm sanki. O an Danny'nin gelmemiş olmasına gerçekten sevinmiştim. En azından o bu ana şahit olmamıştı.

Ricky beni arabasıyla eve götürdü ve ilerleyen günlerde Simon'la birlikte geleceğine dair söz verdi. Geçen günlerde de sürekli gelmişlerdi; Danny'yi uyuşukluk hâinden çıkarmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Böyle kısa bir zamanda, Ricky ikinci ağabeyim gibi olmuştu.

Eve doğru giderken bir kırtasiyenin önünden geçiyordum. Bir anda durdum ve mağazanın içine girip bir sürü mum ve büyük, renkli ve kalın yazan kalemlerden aldım.

Eve geldiğimde Danny koltukta oturmuş televizyon izliyordu. Bir türlü onun bu hâline alışamamıştım. Alışmak da istemiyordum.

"Nasıldı?" diye sordu. Tavırları bana tuhaf geliyordu. Eskiden, kendisi gibi davrandığı zamanlar kapıda olduğumu anladığı an beni karşıladı.

"İyi..." dedim derin bir nefes alarak. "Babası gelmedi."

Başını salladı ve tekrar televizyon izlemeye başladı. Siniirli bir şekilde elindeki kumandayı aldım ve televizyonu kapattım. Sonra, sağlam elinden tutarak onu ayağa kaldırdım.

"Bana Christina'nın odasının ne dokunulmadan kalmasını ne de tamamen değiştirilmesini istediğini söylemiştin," deyip onu odaya doğru çektiirdim. Odaya girdiğimizde eline birkaç kalem tutuşturdum. "O yüzden şimdi burayı yeniden tasarlayacağız. O şiirleri çok severdi; bu yüzden bir şeyler yazabileceğimizi düşündüm."

Danny, başını evet anlamında salladı. Bir an için eski Danny geri dönmüş gibi hissettim. Benimle hiç tartışmadan, her dediğimi kabul eden Danny. Belki de hâlâ o günlere dönme şansımız vardı.

Mumları odanın dört bir yanına yerleştirip yaktık. Ma-

sanın üstüne, dolabın üstüne ve pencerenin önüne... Sonra, yere oturup şiirler yazmaya başladık. Ardından renkli kalemlerimizle duvarlara yazmaya başladık.

Danny, Tina'nın yatağının baş ucuna şunları yazdı:

Ben ölmedim hayattayım,

Sadece taraf değiştirdim.

Gittiğiniz yerlerde ve çıktığınız basamaklardayım,

Attiğiniz her adımda yanınızdayım.

Ben de mavi bir kalemle şunları ekledim:

Soğuk toprak beni tutamaz,

Esir değilim artık.

Karanlıkta ışığı buldum,

Sonu ödüllüydü, bu hayatın.

Danny pencerenin yanına şunları yazdı:

Bu son uçuşumdu göğ,

Bulutların ardına, yükseğe.

Şimdi parlıyorum yukarıdan,

Kalbimdeki evini unutmadan.

Beraber şunu ekledik:

Onunla birlikte binlerce hayal öldü,

Zaman yaraları kapatır ama izi hep bizle kalır.

Bütün akşamı bunları yazarak geçirdik ve sonra birlikte Tina'nın yatağına yattık. Sıkı sıkıya sarılıp, birbirimize onun hakkında hikâyeler anlattık. Bu, bizim için bir anma töreni gibiydi; yas tutma şeklimizdi. Her akşam beraber Christina'nın yatağına giriyor, bütün mumları yakıyor ve sırayla onunla ilgili anılarımızı anlatıyorduk. Bir gece sıra ondaydı, öteki gece bende.

Danny, onunla kendine yardım grubunda tanıştıkların-

dan ve ilk karşılaşmalarında onun nasıl perişan görüldüğünden bahsetti. Baştan beri onun sevgisini ve şefkatini istemişti. Önce sadece yanında oturmuştu, sonra onunla aynı takımda olmaya çabalamıştı. Christina sakız gibi yapışmıştı Danny'ye. Danny de onunla daha fazla zaman geçirmeye başlamış, eve çağırmıştı. Beraber yemek yapmışlardı, sohbet etmişlerdi. Zamanla onu ikna edip uyuşturucudan kurtarmaya çalışmıştı. Christina bir süre sonra hep onda kalmaya başlamıştı.

Ertesi gün ise ben, Danny'nin evine ilk gelişimde Christina'yı koltukta görünce onu ne kadar kışkırdığımı ve hayatımın geri kalanını ondan nefret ederek geçireceğime söz verdiğimi anlattım. Sonra bu nefret hızlı bir şekilde sevgiye dönüşmüştü; çünkü o da aynı Danny gibiydi.

Danny başlarda Christina'nın da benden nefret ettiğini ve Danny'yi hayatından çıkarıp eski günlere dönmesine neden olacağımı düşündüğünü anlattı.

Onun beni öldürmekle tehdit ettiğinden bahsettim. Sonra da Danny'nin hastalığını öğrendiğim zaman telefonda ne kadar akıllıca konuştuğunu anlattım.

Danny, aynı gece Christina'nın onu da aradığını söyledi. Danny beni kaybettiğini düşünürken, Christina benim birkaç saate, kafamı toplar toplamaz döneceğimi söylemiş. Öyle de olmuştu.

Bu oyuna "Christina bir keresinde..." adını verdik. Danny'de olduğum her akşam bu oyunu tekrar ediyorduk. Sekiz hafta boyunca böyle devam ettik. Böylece hem ona kendimizi yakın hissediyor hem de onu içimizde yaşıyorduk. Gecelerin çoğunu onun odasında uyuyarak sonlandırıyor, sabah kol kola uyanıyorduk. Başlarda böyle olacağına inanamasam da Christina'nın ölümü bizi daha da yakınlaştırmıştı.

Hayatım boyunca hiç kimse bana bu kadar yakın ol-

mamıştı ve gelecekte de olamayacaktı. Fiziksel olarak değil belki; ama ruhen durum böyleydi.

O benim bir parçamdı, ben de onun... Onu hatırlamak için asla fotoğraflara ihtiyaç duymayacaktım. Danny içimde yaşıyordu ve ben ölene kadar orada yaşamaya devam edecekti.

Biz birbirimizi karşılıksız bir aşkla sevmiştik; acıyla ve birbirimize olan güvenimizle bağlanmış, bütün bunları kendi çabamızla yaratmıştık.

Biz birdik ve ömür boyu beraber kalacaktık.

Öyle ya da böyle, hayat devam ediyordu. Ben stajımı bitirmiştim. Danny yine sabahları koşuya çıkmaya başlamıştı. Hatta ardından işe gidiyor, fotoğraf çekimlerine devam ediyordu ama eskisine kıyasla ikisini de kısa sürelerle yapıyordu.

Bileği sorunsuz bir şekilde iyileşmişti ve alçıyı çıkarmışlardı. “Christina bir keresinde...” oynamaya devam ediyorduk ama bir akşam Danny, “Artık bunu yapmayı bırakmalıyız, önümüze bakmamız gerek,” dedi. Anladığım, İngilizce bir şeyler de ekledi: “Time to look ahead. Objects in the rear view mirror may appear closer than they are.”* Bununla, sürekli geçmişe bakarsak bu konuda ilerleyemeyeceğimizi kastediyordu sanırım.

O gece son kez mumları yaktık ve Christina’yla vedalaşıp el ele odadan çıktık. Birlikte kapıyı kapattık ve o günden sonra o odaya girmedik.

Danny evde olduğu zamanın çoğunu hastalığını araştırarak geçiriyordu, eskiden bunu hiç yapmazdı. Bunu Christina konusunu unutmak için mi yapıyordu, yoksa bir evreden mi geçiyordu, tam olarak emin değildim. Buna Christina’nın ölümünün neden olduğunu düşünüyordum. Eskiden bu tarz şeyleri araştırmayacak kadar iyimser yaklaşırdı hastalığına. Bana daha önceden söylediği bir sözü hatırlattım: “Bu hastalığı sanki yokmuş gibi yaşamalıyım, başka yolu yok.” Bu yolda ona yardımcı olmam konusundaki ricasını da hatırlatmıştım ama aklı sanki bambaşka bir yerdeydi. Hastalığı hakkında bir sürü kitap okuyor, inter-

* İngilizce, “Önümüze bakma zamanı geldi. Dikiz aynasındaki nesneler olduğundan yakın görünebilir.” (e.n.)

nette araştırmalar yapıyor, aynı durumda olan insanlarla yazışıp onlarla buluşuyordu.

Mezuniyet sınavına çalışmaya başlamıştım. Bir yandan da Amerika'ya gitme planları yapıyorduk. Sınavı geersem amirlerime işe ocak ayında başlayıp başlayamayacağımı so-racaktım. Onlara uzun süre boyunca Amerika'da olacağı-mı, seyahate gideceğimi söylemiştim. Ağustosun ortaların-da patronumdan yanıt almayı, sonra da bilet rezervasyonu yaptırmayı planlıyorduk. Danny'de Alman pasaportunun yanısıra Amerikan pasaportu da vardı. Orada uzun vadeli kalmak en azından onun için sorun olmayacaktı. Beraber ev bakmaya başlamıştık ve nasıl bir yer seeceğimizden şimdiden emindik. Geri döner dönmez bir ev alma kararı-nı kesinleştirmiştik. Onun Almanya'da kalması konusunu ciddi bir şekilde konuşmuştuk. Hem buraya alıştığı hem de sevdiği bir mesleği olduğu için burada kalmasının onun için sorun olmayacağını söyledi. Tabii her yıl Amerika'ya tatile gittiği sürece... Bu sene benimle birlikte sekiz hafta Amerika'da kalmayı planlıyordu. Dört haftasını halasında, geriye kalan dört haftayı da gezerek geirecektik.

"Dünyayı grmen lazım, Ducky," demişti Danny.

Her hafta sonu gle gidiyorduk, çadır kurup bütün vaktimizi orada geçiriyorduk. Pazar akşamları eve geri d-nyorduk. Aslında evde vakit geçirmekten kaınıyorduk. Ev bomboştu. Yine de Danny'nin artık koltukta hiçbir şey yapmadan oturmak dışında bir şeyler yapıyor olmasından dolayı gayet mutluydum.

Mayıs ayının sonunda, Danny AIDS hastaları için bir ba-kımevinin internet sayfasına rastlamıştı. Schwartzwald'da

bir yerdı. Beni çağırđında, bilgisayar karşısında oturmuş ekrana bakıyordu. Arkasına geçtim ve elimi omzuna atarak sayfayı inceledim. Danny zaten kısık sesle çalan müziğı daha da kısıp bana, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Bu özel bir bakımeviydi. HIV pozitif hastaları kabul ediyor ve ölene kadar onlarla ilgileniyordu. Danny bana bunu sanki bir bilgisayar oyunu alacakmış gibi anlattı. İster istemez ürpordim.

“Bunun sana göre bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum, inanamayarak. Danny kendisini böyle bir yere kapatacak birisi değildi. Onunla bu konuda gerçekten konuşuyor olma fikri bana ağır geliyordu.

“Hayır, öyle düşünmüyorum,” dedi yavaşça. “Ama yine de oraya gidip etrafa bir bakmak istiyorum. AIDS nede-niyle nasıl ölünür, öğrenmek istiyorum.”

Yüce Tanrım, neden? Ben istemiyorum!

“Bundan emin misin?” diye sordum, son bir kez daha şansımı denemek için. “Bu resmi bir kurum bile değil.”

“Bilmek istiyorum,” dedi çaresizce. “Bence sen de bil-melisin!”

“Danny, bunu gerçekten bilmek istediğimden hiç emin değilim.”

“Bilmen gerek. Başıma geleceklerden önceden haberin olursa bu durumla karşı karşıya kalmadan kaçabilirsin.”

Başımı olumsuz anlamda salladım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. “Kaçma faslını çoktan geçtik, Danny. Bunu sen de biliyorsun,” dedim.

“We will see,”* diye karşılık verdi. “Her ayın son pazar günü halka açılmış, yarın benimle birlikte oraya gelir mi-sin?”

İçimdeki her şey ve zihnimdeki her hücre oraya gitme-ye karşıydı. Oraya gidip acı çeken, ölüm için gün sayan

* İngilizce, “Göreceğiz.” (c.n.)

insanları görmek istemiyordum. Ölüm şimdiden hayatımızda büyük bir rol oynuyordu.

“Elbette seninle gelirim, Danny.” Ben kararımı vermiştim bir kere. İkinci şıktı. Her zaman da öyle olacaktı. Onunla birlikte oraya gitmeliydim, seçme şansım yoktu.

Danny, boş otobanda her zamanki gibi arabayı hızlı sürmüştü. Oraya planladığımızdan erken varmıştık. Öğleden önce ziyaretçi kabul etmedikleri için harika bir ormanın ortasındaki ahşap binanın etrafında dolanıyorduk.

“Oraya girmekten çok korkuyorum,” diye itirafta bulundum.

“Ben de...” dedi Danny. “Fakat bunu öğrenmem lazımdır.”

Danny bizi ziyaretçi olarak kaydettirmişti, güler yüzle karşılandık.

“Etrafı gezebilirsiniz,” dedi müdire hanım. “Bugün istediğiniz her yere girip bakabilirsiniz, tüm odalar size açık. Kendinizi evinizde hissedin lütfen.”

Hayır, bunu kesinlikle yapamayacaktım. Kalbim deli gibi atıyordu, çok tedirgindim fakat bunu belli etmeye niyetim yoktu. Danny’nin bana yük olduğunu ya da beni bazı şeylere zorladığını hissetmesini istemiyordum. Açık alanda dolaşırken, var gücümle, hasta olan kimseyle karşılaşmamak için dua ediyordum. Danny meraklı bir hâlde etrafta dolanırken elini tutmuştum, ara ara gözlerimi kapatıyordum. Beni yönlendirmesine izin veriyordum ve o beni inatla burada yaşayan kişilerin odalarına doğru sürüklüyordu. Danny için tanımadığı insanlarla konuşacak konu bulmak her zaman çok kolay olmuştu. Tanımadığı insanların yataklarına oturuyor, onları sanki yıllardır

taniyormuşçasına sohbet ediyordu. Ne konuştuklarını hemen hemen hiç hatırlamıyorum çünkü oradan çığlık çığlığa kaçmamak için aklımdan başka şeyler geçiriyordum. Ölüm onlar için kaçınılmazdı; odanın duvarlarında, tavanında, havasındaydı. İnsanların yüzlerinden akıyordu sanki. Dokuz yaşında AIDS ile savaşılan küçük bir kızla karşılaşmıştık. Zayıflıktan vücudundaki her bir kemik belli oluyordu. Kaposi sarkomu adı verilen bir deri hastalığı olduğunu öğrenmiştik. Bunu AIDS'in son evresindeki hastaların çoğu yaşıyormuş. Sanki yüzünü değil kafatasını görüyordum. Sanırım bu görüntü uzun süre rüyalarım-
dan çıkmayacaktı.

Danny'nin yaşlarında genç bir adam arkasındaki serum tüpünü çekerek koridordan bir ruh gibi geçti. Yüzünün bir kısmı yanığa benzer bir izle kaplanmıştı. Bu büyük ihtimalle zona hastalığıydı. Saçları kar beyazıydı, derisi parşömen kâğıdı gibiydi ve bana nefret dolu gözlerle bakıyordu. Bakışlarından, yaşadıklarının tümüyle haksızlık olduğunu düşündüğünü çıkarabiliyordum. Sonuçta o hastaydı, bense sağlıklıydım. Bakışları beni yerime mıhladı, ürpermiştım.

Neden sen sağlıklısın ve ben değilim? Neden?

Danny olduğu yerde durmuş bana endişeyle bakıyordu. "Haydi, sen başarısın, Ducky. Her şey yolunda. Böyle üstüne gelmelerine izin vermemelisin, bu olanları bir filmmiş gibi izle."

O beni cesaretlendiriyordu ama aslında bunun tam tersi olması gerekmez miydi? Aynısını ben de ona söylemek isterdim fakat maalesef ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Aslında "her şey yolunda" olmaktan o kadar uzaktı ki.

Revire vardığımızda bir kadına kan nakli yapılıyordu. Kulakları kırmızı baloncuklarla doluydu. Büyük bir ça-

bayla kaşınmamaya çalıştım ama birdenbire her tarafım kaşınmaya başlamıştı.

Onun yanında ise durmaksızın öksüren yaşlı bir adam yatıyordu. Burnunda hortuma benzer bir şey vardı. O kadar şiddetli öksürüyordu ki bir an için boğulacağını düşündüm. Daha az nefes almaya çalıştım. Onun solduğu havayı solumak istemiyordum. Bir an için boğulacağımı sandım.

Çaresizce Danny'nin kolunu çekiştirmeye başladım. "Benim buradan çıkmam lazım!" Tek bir kelime söylemeden, elimden tutarak beni çıkışa doğru çekti. Kendi kendime kızmaya başladım. Fakat gördüklerim kötüydü, gerçekten de çok kötü durumlardı. Sanırım ben bu kadar acıyı kaldıracabilecek kadar büyümemiştim. Henüz gençtim, bulunmam gereken yer partnerimin öleceği mekân değil partilerdi.

Gizlice, yanımda duran adama baktım. Gençti, yapılı ve gayet yakışıklıydı. Gördükleri onu derinden etkilemiş olmalıydı ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Tümüyle ifadesizdi. Acaba o da ilerde bir gün, içerdekiler gibi olacağını mı düşünüyordu? Beyaz saçlı, bir deri bir kemik, kabarmış yaralar ve kızarıklıklar... Danny'yi bu şekilde düşünemiyordum.

Danny kendisini iyi toparlamıştı. Esprileri, hayat dolu hâli geri gelmişti. Christina'nın ölümünden sonra, onu bir daha eskisi gibi göremeyeceğimden korkmuştum ve şimdi bu düşünce yeniden midemin kalkmasına neden olmuştu.

Birdenbire kusacakmışım gibi hissettim. Danny beni açık alana çıkarır çıkarmaz, arabaya yaslandım ve derin şeklide nefes almaya çalıştım. Gözüme yine yaşlar doldu ve Danny bunu görünce bana sarıldı. O da tüm bunların bana fazla geldiğini, artık burada olmak konusunda başta olduğum kadar emin olmadığını biliyordu.

“Seni getirmemeliydim,” dedi.

“Sorun değil. Bunu görmeliydim. Bununla başa çıkma-sını da öğrenmeliyim.” Fakat bu benim için büyük bir so-rundu. Bununla başa çıkmak istemiyordum. Kalbimde bi-rikmiş acıya rağmen normal bir hayat ve sağlıklı bir sevgili istiyordum. Neden bizim de başkaları gibi günlük, saçma sapan sorunlarımız yoktu? Neden biz de odanın ortası-nda duran ayakkabılar ya da kapağı açık kalmış diş macunu hakkında tartışmıyorduk? Neden birbirimizi kıskanmı-yor, ilişkimiz konusunda tereddüt yaşamıyorduk? Biz ne-den kendi yaşitlarımız gibi olamıyorduk? Neden bu yaşta bu kadar acı, hastalık ve ölüm görmek zorundaydım?

Danny bana bakmaya devam ediyor, düşüncelerimi okuyordu. Kendi içinde verdiği savaşı, kendince bir karar almaya çalıştığını görebiliyordum. “Belki de kendimi bir trenin önüne atsam hepimiz için daha iyi olur.”

Sesi ne imalı çıkmıştı ne de bir şaka tınısına sahipti. Ga-yet ciddi idi.

“Çok ama çok üzgünüm,” deyip beni kendisinden uzaklaştırdı. “Sana yaptıklarım için çok üzgünüm. Fakat yine de bugün benimle buraya geldiğin için çok mutlu-yum. Bu, burada tek başıma olmaktan çok ama çok daha iyi. Teşekkürler.”

“Sana yardımcı olabilmeyi isterdim.” Gözlerimdeki yaşları sildim ve mide bulantısıyla mücadele etmeye baş-ladım. Yavaş yavaş kendimi daha iyi hissetmeye başlıyor-dum.

“Bana düşündüğünden daha çok yardımcı oluyorsun,” dedi ve arabanın kapısına yaslanarak kendi düşüncelerine daldı. İkimiz de sessiz bir şekilde tüm bu olanlar hakkında düşünüyorduk.

“Bunların hepsi babamın suçu,” dedi öfkeyle. “Ondan öyle çok nefret ediyorum ki!”

Usulca gözlerimi kapattım. “Ben de ondan nefret ediyorum!” Bu hafife alınacak bir nefret değildi, adama olan nefretimden köpürüyordum. Onu tanıımıyordum fakat hayatımızı mahvetmeyi becermesi için buna gerek kalmamıştı.

“Her şeyi kaldırabilirdim.” Gözleri yine uzaklara daldı. “Hey şöyle yaşayabilirdim. Hepsi iyileşirdi, iyileşmeyenleri de görmezden gelebilirdim ama beni suçsuz yere ölümüne sürüklemesi beni bitiriyor.”

Onun da gözleri yaşla dolmuştu. “Ducky, trenin önüne atlama konusunda ciddiylim.” Birkaç saniye düşündükten sonra, “Trenden vazgeçtim,” dedi. “Başka insanların zarar görmesini istemem.”

“Lütfen Danny, böyle konuşma. Eve gidelim.” Onu yalvarırcasına arabaya doğru çeğiştirdim.

“Çocukken bir kere intihara kalkışmıştım,” diye başladı. “Yazdı, on dört yaşıdaydım. Bileğimi jiletle kesmeye çalıştım,” dedi. “Aslında ölmek istemiyordum,” derken omuzlarını silktili. “Bu bir imdat çağrısıydı.”

“Kimse bir şey fark etmedi mi?” Bunu neden sormuştum ki? Dünyanın ne kadar adaletsiz olduğunu zaten biliyordum.

“Annem beni buldu. Ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı ama görmezlikten geldi. Evde bulunan izotonik bir kremden sürdü ve yaranın üstüne bant yapıştıtararak kapatmaya çalıştı. Yaram iyileşene kadar da birkaç hafta kazakla gezdim.”

Bu acınası diyarda yaşayan insanlar bir kereliğine gözlerini açıp çevrelerinde olan bitene baksalardı, bu kadar acı ve keder olmazdı. Fakat kendi boş hayatları ve saçma problemlerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorlar. Etraflarındaki canlılar umurlarında bile değil.

Bunları bana çok önceden söyleyen Danny'di. Gerçekten kimse sorunları gözünden okunan o küçük çocuğu görmemiş miydi? Sıcağa rağmen haftalarca kazakla dola-
nan küçük Danny'yi... Ben böyle bir şeyi fark eder miy-
dim? Ben de dünyadaki diğer insanlar kadar kör müydüm?

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Neden?"

Sorumu yanlış anlamıştı. Onun neden bu şekilde yar-
dım istediğini gayet iyi anlamıştım. Anlamadığım şey, ne-
den ona annesi dâhil hiç kimsenin yardım etmediği idi.

"O zamanlar cehennemde gibiydim," diye başladı an-
latmaya. "On üç yaşında ergenlik dönemine girdiğim za-
man babam bana dokunmayı bırakmıştı. Vücudum deği-
şiyordu ve bu onun hoşuna gitmemişti. Artık eskisi gibi
onun altında kıpırdamadan yatmıyordum ve bu nedenden
dolayı benden nefret ediyordu. Başlarda durumun daha
iyiye gideceğini düşünmüştüm ama her şey daha beter bir
hâl almaya başladı."

"Ne oldu?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, tamamen
delirmiş olduğumu düşüneceksin."

"Söyle gitsin."

"Yani zaten delirdiğimi düşünüyorsun ve artık fikrini
değiştirmenin imkânsız olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Hayır," dedim ve elini tuttum. "Böyle düşünmüyö-
rum. Aslında sen benim için dünyadaki en mantıklı in-
sanlardan birisisin, Danny. Delirdiğini hiç düşünmedim,
düşünmeyeceğim de."

Bana gülümsedi. "Beni sürekli dövmeye başlamıştı. Es-
kisinden daha çok, sırf canı istediği için... Bana olan nef-
retini hissedebileyim diye... Bazen beni odanın bir ucun-
dan öbür ucuna fırlattığı bile olurdu."

"Bu sana tecavüz etmesinden daha mı kötüydü?" diye
sordum.

“Evet,” dedi Danny. “Tüm bu sapıklığın, saçmalığın içinde biraz olsun hassasiyet, sevgi hissederdim. Bu ne kadar delice bir düşünce olursa olsun... Bu bittiğinde, geriye sadece saf nefret kalmıştı ve bunu sonuna kadar göstermekten çekinmedi. Yalnızca alkollü olduğu zamanlar değil, her zaman bana saldırmaya başladı ve bu her şeyden kötüydü. En beteriydi hatta.” Şüpheyi bana baktı. “Biraz olsun anlayabiliyor musun?”

“Evet, anlıyorum.” Vücudundaki yaraları artık ezbere bilecek kadar çok görmüştüm. Onun nefret derken kastettiği acıyı gayet iyi anlıyordum.

“Onun sevgisini istemiştin sadece...” diye düşüncemi söyledim. “Bu benim için anlaşılır bir durum. Bunda garip olan bir şey yok, normal...”

Başını eğdi. “Uzun süre kendimle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu, bir sorunum olduğunu düşünüp durdum.”

Öfkeyle yerdeki küçük bir taşı tekmeledim. “Burada hatalı ve sorunlu olan tek kişi baban. Bunun farkındasındır umarım.”

“Evet, sanırım farkındayım.” Danny güneşe doğru bakıyor, gözlerindeki yaşlardan kurtulmaya çalışıyordu. Kendime yeniden, babası ona tüm bunları yaşatmasaydı Danny’nin nasıl biri olacağını sormadan edemedim.

“Haydi, gel,” dedim ve elini tutarak çekeştirdim. “Birazcık yürüyelim, toparlanmana yardımcı olur. Kendini hazır hissettiğin zaman gidebiliriz.”

Yine koşuyordum, ama bu sefer kaçıyordum. Buna şaşırmama rağmen koşarak kaçmaya devam ediyordum. Bu bir firardı. Ben firar ediyordum!

Nefret saçan gözlerden kaçıyordum. Gece kadar karanlıktılar ve üstünde hiç et bulunmayan bir kemik yığınının içine hapsedilmişlerdi. Bir kuru kafaydı beni kovalayan. Aslında bunlar ger-

çek birer göz bile değildi, eskiden göz olan birer oyuktular sadece. Mavi gözler... Onlar artık eskisi gibi mavi değildi. Tamamen karanlığa gömülmüşlerdi, ruhsuzlaşmışlardı. Gözlerin olması gereken yer artık boştu. Bu ölümdü.

Koşuyordum, her adımda daha da hızlanıyordum. Ama ne yaparsam yapayım o, bana yine de yetişecekti.

HAZİRAN 2002

Yirminci yaş günümü bir alışveriş maratonu şeklinde geçirdik. Yeni bir pantolon ve çizme almıştım. Aslında alışverişe çok düşkün değildim fakat sanki içimde bir şeyler değişmişti. Aslında Danny'nin bu sene bana bir hediye almaması gerekirdi; çünkü Amerika tatilinin uçak masraflarını o ödeyecekti. Üstüne bir de hediye almasını istemiyordum. Elbette, Danny bu isteğimi görmezden gelip bana en pahalısından bir süvari pantolon ve binici çizmesi almıştı.

Hafta sonu gölde kamp yaptık. Her zamanki köşemize gittik, köpekle girilemeyeceği belirlenmiş olan bölgenin dışında çadır kurduk. Buranın tek dezavantajı, duş kabinlerine uzak olmasıydı ama bu ikimizi de rahatsız etmiyordu. Buranın avantajlı bir yanı da vardı: Gölle diğerlerinden çok daha yakındık. İlk gece ani başlayan sağanak yağmurun ardından hafif bir fırtına çıktı. Yerimden sıçrayarak gök gürültüsünün sesine uyandım. Korku içinde doğruldum ve Danny'nin çadırda olmadığını fark ettim. Açıkçası buna hiç şaşırmamıştım. O bu havaları çok severdi, evdeyken de gece kalkıp bahçeye çıkardı. Leika'yı çadırda bıraktım ve çıplak ayakla ıslak çimenlere bastım. Hava ılıktı fakat yağmur şiddetliydi, birkaç saniye içerisinde sıırıslıklam olmuştum. En azından onu aramak zorunda kalmayacaktım. En sevdiği yerleri biliyordum ve gölün kıyısında oturduğumu olduğum yerden görebiliyordum. Göl şiddetli yağmurdan dolayı yükselip genişlemişti, Danny de sıırıslıklam hâlde kıyıda oturuyordu. Ayakları çıplaktı, tişörtü ve şortu vücuduna yapışmıştı. Tek kelime etmeden önüne geçtim

ve sırtımı göğsüne yaslayıp bacaklarının arasına oturdum. Bana sarıldı, ikimiz beraber havanın tadını çıkarıyorduk. Şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Göğü yaran bir şimşek etrafı kısa süreliğine aydınlattı ve tekrar karanlığa gömüldük.

“Ben öleceğim,” dedi Danny birden. “Hedefim otuzlu yaşlarıma ulaşabilmektir ama artık yirmi beşimi görebileceğimi bile sanmıyorum.”

Yağmurdan dolayı yüzüme yapışan saçlarımı arkaya ittim ve ona doğru döndüm. “Neden böyle söyledin? Sen her zaman, her şeyin iyi tarafına bakarsın. Sana bunu düşündüren ne?”

Danny omuzlarını silkti. “Öyle hissediyorum. Bazen içime öyle doğuyor, bilmiyorum... Bu olumsuz düşünmekle ilgili bir şey değil. Sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum.”

Birden ürperdim. Elim ayağım soğuktan titriyordu. İç organlarım tamamen buzla kaplanmıştı sanki. Christina ölmeden önce söyledikleri geldi aklıma. “O artık bizim için ulaşılmaz.” Soğuktan titreyen ellerimi kulaklarıma bastırdım ve bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Kendimi bunların sadece kelimelerden ibaret olduğuna inandırmaya çalışıyordum.

Danny ellerimi kulaklarımdan çekip kucığına koydu. “Üzgünüm,” dedi yağmurun altında fısıldayarak. “Bir daha böyle bir şey söylemeyeceğim.”

Kalbim yeniden hızlanmaya başladı. Bir daha söylemeyecekti ama bu bir daha böyle düşünmeyeceği ya da buna inanmayacağı anlamına gelmiyordu. Panik hâlindeydim. Hayatım boyunca hiç panik olmamıştım ama o gece nefesim kesiliyor gibi hissettim. Ellerimi boynuma götürüp nefes almaya çalıştım. Ne kadar çok nefes almaya çalışıyorsam o kadar az oksijen soluyordum sanki. Çığlık atmak

istiyordum ama çığlığım, dünyadaki tüm çığlıklarla beraber içime kaçmış gibiydi.

Danny beni kucakladı ve oturduğumuz, bana korku veren sözleri sarf ettiği yerden uzaklaştırdı. Korku içinde ona sarılmıştım. Gölün içine doğru yürüdü, su seviyesi kalçasına gelene kadar durmadı. Beni usulca buz gibi suyun içine bıraktı ve bir an paniğim azalır gibi oldu. Artık yalnızca soğuktan titriyordum. Beynim soğuktan donmuştu sanki. Yaşadıklarımız gerçeküstü geliyordu.

Danny, “Gel,” dedi, elinden tuttum ve hep severek yaptığı şekilde beni suyun içinde arkasından çekmeye başladı.

Gece yarısı, yağmurun altında, kıyafetlerimizle gölde yüzüyorduk. Sudan çıkar çıkmaz, koşarak çadıra doğru gittik. Kıyafetlerimizi çıkarıp çimenlerin üstüne bıraktık. Çıplak hâlde yorganın altına girdik ve birbirimize sarılarak ısınmaya çalıştık. O gece içten içe, bu günlerin asla son bulmaması için dua ettik.

Haziran ayında memur Wildermuth bizi arayarak Christina'ya tecavüz eden kişinin yakalandığı haberini verdi. Adam uyuşturucu vermek vaadiyle Christina'yı evine davet ettiğini ve onu rızası dışında evinde alıkoyup iki kere tecavüz ettiğini itiraf etmişti. Ona uyuşturucu verdiğini ama zehirli olduğunu kesinlikle bilmediğini söylemişti.

Adamın başka suçlar işlediği de ortaya çıkmıştı. Başka tecavüzler ve uyuşturucu satıcılığı gibi... Ayrıca adam yaralamadan da sabıkası vardı. Sonuçta üç yıl hapis cezasına çarptırıldı.

“Üç yıl,” dedi Danny, acı bir sesle. “Koca bir hayat için üç yıl... Adam oradan hiçbir şey olmamış gibi çıkacak ama Tina ölü kalacak.”

“Böyle düşünmemelisin,” diyerek düzelttim onu. “O, Tina’nın ölümüyle suçlanmadı. Tina kendi isteğiyle uyuşturucuyu kullandı. Bunu bir kaza olarak düşün.”

“Üç yıl...” diye tekrar etti, sanki beni duymamış gibiydi. Havaya bakarak dua etti. “Lütfen Tanrım. O zamana kadar yaşamama izin ver! Sana söz veriyorum, onu çıktığı gibi yakalayacağım ve onunla işim bittiğinde dizlerime kapanıp ölmek için yalvaracak.”

AĞUSTOS 2002

Sabah, kahvaltı molasından hemen sonra telefonum çantamda titremeye başladı. Paniklediğimi hissettim, numara tanıdık olmadığı için çağrıyı reddetmek istedim ama tabii yapmadım.

“Evet?” diyerek açtım telefonu.

“Jessica Koch’la mı görüşüyorum?” diye sordu telefondaki kadın.

“Evet,” dedim. Ses tonumu kendim bile tanıyamıyordum.

Tanrım, Danny öldü!

Bu düşünceye nasıl vardığımı ben de bilmiyordum.

“Siz Danijel Taylor’ın arkadaşı mısınız?”

“Evet. Ne oldu?” Bu soruyu bu günlerde sık duyuyordum.

“Bir trafik kazası geçirdi ve yarım saat önce hastanemize getirildi.” Telefondaki kadın bunu sanki gündelik, normal bir şey söylemiş gibi tonlamıştı. O anda dünya sanki daha hızlı dönmeye başladı, bulunduğum oda etrafımda dönüyordu.

“O nerede?”

Bana Bietikheimer’da bir hastanenin adresini verdi. Bürodan telefonu kapatmadan, tek kelime etmeden, allecele çıktım. Bea’ya durumu anlatacak vaktim yoktu ama onun da bu telefon görüşmesini duyduğunu, olanları az çok tahmin ettiğini biliyordum; çünkü kimse beni arayıp sormadı. Hastaneye varmam sanki yıllarımı almıştı.

Sürekli kendimi teskin etmeye çalışıyordum. *Bu sadece bir trafik kazası. O iyi olmalı, yoksa hastanedeki hemşirelere beni*

aramalarını nasıl söyleyebilirdi ki? Telefon numaramı sadece ondan alabilirler.

Nasıl hâlâ aklı başında kaldığıma şaşırıyordum.

“Danijel Taylor’ın yanına gitmek istiyorum,” dedim hemen. “Hangi odada?”

Görevli beni çıldırtacak kadar sakindi, yavaş yavaş klavyesinin tuşlarına basıyordu.

Danışmadaki sarışın kadın gülümseyerek, “Bir dakika lütfen,” dedi. Bilgisayarının yanındaki telefonu aldı ve bir yeri aradı. Bana dönmesi birkaç dakikasını almıştı.

“Araba kazası kayıt odasında bulunuyor şu an, dördüncü katta. Odasına geçmesi biraz zaman alabilir.”

Merdivenlerden koşarak yukarı çıktım. Asansörü bekleyecek sabrım yoktu. Araba kazası kayıt odasının danışma bölümüne gittim.

“Erkek arkadaşım buradaymış, Danijel Taylor. Yanına girebilir miyim?” diye sordum nefes nefese.

“Şu an sonografide,” diye açıklama yaptı hemşire. “Sonografiden sonra röntgen çekilecek. Odasına geçmesi birkaç saat sürebilir. Onu ancak o zaman görebilirsiniz.”

“Ne? O kadar uzun mu? Telefon numaramı o vermiş olmalı. Lütfen, onunla kısaca konuşmak istiyorum.”

“Maalesef, bu mümkün değil.” Elinin altındaki not kâğıdına bakarak, “Geleceğinizi söylemişti, size bir notu var,” dedi. Kâğıdı eline aldı. “Evet, konu araba... Araba bir tarlada ters dönmüş şekilde duruyormuş ve acilen oradan alınması gerekiyormuş. Sizden arabayı hurdacıya vermenizi istemiş.”

“Hurdacı mı? Ama nasıl olur, o araba daha dört yıllık bile değil!” dedim hemşireye. Ama görünüşe göre bu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Hemşire omuzlarını silkti. “Öyle söylemiş. Arabanın kesinlikle oradan kaldırılması lazım. Acilen bir çekici ça-

ğirmalısınız.” Hemşire, bana arabanın olduğu adresi verdi. En azından Danny’nin spor salonuna giderken kaza yaptığını öğrenmiştim.

Şimdi o yeni araba gerçekten hurdaya mı dönecekti?

Lanet olsun, Danny!

Bu durumdan kaçış yoktu.

“O nasıl?” diye sordum.

“Doktorlar hâlâ yanında. Köprücük kemiği kırılmış, diz kapağında kırık var, bir de beyin sarsıntısı geçirmiş. Şu anda herhangi bir iç organının zarar görüp görmediğini araştırıyorlar. Onunla görüşebileceğiniz zaman size haber vereceğim.”

Kadın beni orada öylece bırakmıştı.

İç organ yaralanması mı? Bu onun iyi olduğu anlamına falan gelmiyordu. Şaşkın hâlde koridorları dolandım, sonunda sonografi odasını buldum ve bir an için içeri girip giremeyeceğimi düşündüm. Danny’nin hâlâ orada olup olmadığını bilmiyordum; bu yüzden cesaret edip giremedim.

Bu durumda yapabileceğim bir şey yoktu, kafayı yemek için Jörg’ü aradım. Numarası bende vardı, Tanrıya şükürler olsun ki onu en son kendi telefonumdan aramıştım.

“Jörg?” dedim aceleyle. “Danny araba kazası geçirmiş. Hastanede onu bekliyorum, yanına girmeme izin vermiyorlar. Arabasının kaza yerinden kaldırılması için de beni görevlendirdiler.”

“Yirmi dakikaya oradayım. Sakın bir yere kıpırdama, beni orada bekle.”

Tanrı Jörg’ü kutsasın.

Kısa bir sürenin ardından sonografi odasının çift kanatlı kapısı otomatik olarak açıldı ve iki hemşireyi bir hasta yatağını iterken gördüm. Danny’yi hemen tanıdım ve ona doğru koştum.

“Danny?” diye bağırdım. Hemşireler naziktiler, benim için durdular. “Ne oldu?”

Uyanıktı ve yüzünün sol kısmı kan içindeydi. Bunun dışında bir yaralanma görememiştim fakat hırpalanmış bir hâli vardı.

“Jessica!” Hemen elimi tuttu. “Kaza yaptım.”

Bu kadarını ben de biliyordum.

“İyi misin?”

“Evet. Birkaç kaburgam kırılmış, bayağı ağrıyor. Onun dışında gayet iyiyim. Arabanın oradan kaldırılması lazım.” Hızlı konuşuyordu ve zar zor nefes alıyordu. Hiç iyi değildi, doğru düzgün nefes bile alamıyordu.

Ona venöz kateter taktıklarını fark ettim, baş ucunda kan torbası vardı. Hızla, gözümün önüne AIDS tedavisi gören hastalar geldi. Aniden yeniden paniklemeye başladım, bu hayatımda geçirdiğim ikinci panik ataktı. Danny bunu fark etmiş olacak ki doğrulmaya çalıştı fakat başaramadı ve acı bir çığlık ile kendisini tekrar yatağa bıraktı. Hemşirelerden biri onu kolundan tutarak, “Kıpırdamamalısınız,” diye uyardı ve bana, “Onu röntgen salonuna götürüp kontrast iğnesi yapmalıyız. Bu biraz zaman alabilir. Size haber veririz,” dedi. Onlar sedyeyle ilerlerken derin şekilde nefes almaya çalıştım.

Danny elimi bırakmıyordu. “Her şey yolunda,” diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. “Bu sadece bir araba kazası! Beni duyuyor musun? Sadece kaza, başka bir şey yok. Her şey yolunda!” Konuşurken haddinden fazla nefes alıp veriyordu. Sanki gerçekten her şey yolundaymış gibi söylemişti bunu. Hemşirelerden biri ellerimizi ayırdı ve onu sadece personel girişine izin olan röntgen odasına götürdüler.

“Arabayı alıp geri geleceğim!” diye bağırdım arkasından. Danny’nin sakinleşmeye çalıştığı zaman yaptığı gibi

diyafram nefesi almaya çalıştım. Araba kazası her zaman olabilir, bu gayet normal bir durum, diyerek kendimi avutmaya çalıştım.

Jörg koridora girince beni görür görmez yanıma geldi.

“O nasıl?” diye sordu bana yaklaşırken.

Omuzlarımı silktim. “Onu kısa bir süre için görebildim. Kaburgası kırık, travma geçirmiş ama hayatı riski yok.”

Jörg başını olumlu anlamda salladı. “Tamam, o hâlde sistematik bir şekilde ilerleyeceğiz. Öncelikle bir çekici çağıralım. Sonra da kaza yerine gidip arabanın durumuna bakar ona göre karar veririz. Ardından size uğrayıp Danny için giyecek bir şeyler alırız. Bir süre burada kalacağı benziyor.”

Başımı evet anlamında salladım. Beraber arabasına doğru yürüdük. Henüz arabasına varamadan, o tamirciyi aramış, söylediğim adresi iletiyordu. Oraya gitmek için yola çıktık.

Yolda ne bir ağaç ne bir levha ne de bir viraj veya kasis vardı. Danny’nin kaza yaptığı yol dümdüzdü. Üstelik tertemizdi; benzin birikintisi ya da tekerlek izi de yoktu. Danny sanki gökten düşüp yere çakılmıştı. Ortada hiçbir şey yokken son gaz tarlanın içine dalmıştı anlaşılan, ama neden? Araba ters dönmüştü, her tarafı ezilmiş, gerçekten de hurda hâline gelmişti.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandım. “Bu nasıl olur?”

Jörg arabasını yolun kenarına park ederken, “Ben de bilmiyorum, Jessica,” dedi. “Bu çok garip bir durum. Danny gayet iyi araba kullanan biri. Her ne olduysa artık... En azından yolda kalabilmesi gerekirdi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum çekinerek. “Bunu bilerek yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Hayır,” diye yanıtladı sorumu, bana sert bir bakış ata-

rak. “Öyle demek istemedim. Neden bilerek tarlanın içine dalsın ki?”

“Ölmek istediği için olamaz mı?” dedim, sinirli bir şekilde.

Jörg kendinden son derece emin bir şekilde başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır,” dedi net bir sesle. “Bu onun yapacağı bir şey değil. Gerçekten, sana hiçbir şey demeden böyle bir şey yapacağını düşünüyor musun?”

Düşünmüyordum, hatta böyle bir şey yapmayacağından emindim.

Danny böyle biri değildi.

“Haklısın.”

“Üstelik ölmek için kimse böyle bir yer seçmez. Bu, daha çok direksiyon başında uyuyan birinin yapacağı türden bir kazaya benziyor.”

Bu sefer ben kendimden emin bir şekilde başımı hayır anlamında salladım. “Asla. Danny böyle bir hata yapacak dünyadaki son insan.”

“Umarım Danny bize bu kaza hakkında daha fazla bilgi verir. Haydi, arabaya daha yakından bakalım.”

Jörg’ün peşine takılıp tarlanın içinden geçerek arabaya doğru yürüdüm.

“Tanrım,” diye inledim. “Bundan kimse sağ çıkamaz.”

Aslında bu kazadan sağ çıkamaması onun için en iyisi olurdu!

Bu iğrenç düşünceyi beynimden hızla uzaklaştırdım. Arabanın yanına vardığımızda ikimiz de sessizliğe gömüldük. Arabanın tavanı tamamen çökmüştü. Bütün kapıları açıktı. Egzoz borusu anten gibi yamulmuştu. Sürücü kapısı yerinden sökülmüştü ve arabanın içindeki her bir koltuk yamuk duruyordu. Ellerimi önce gözlerime, sonra bütün yüzüme kapattım.

“Bu arabayı hiçbir şey kurtaramaz,” dedi Jörg, buz gibi bir sesle.

“Yine de bir tamirhaneye yollayalım. Lütfen. Belki hâlâ yapılabilecek bir şeyler vardır.”

Jörg bana aklımı yitirmişim gibi bakıyordu. “Bu arabaya bir şey yapılabileceğini sanmıyorum, Jessica.”

“Tamirhaneye...” diye karar verdim.

Çekici geldi. O, arabayı tamirhaneye götürürken peşi sıra gittik. Arabayı tekerleklerinin üstünde duracak şekilde yere indirdiklerinde görüntü daha da acınası bir hâl almıştı. Şaşkınlıkla, hiç sevmediğimi iddia ettiğim arabaya bakakaldım. Aklıma Danny’nin festivalde beni bu arabayla takip edip önümü kesmesi geldi. Beni fazla alkollüyen arkaya oturtup evine götürmüştü. Onunla mavi ışıklı arabanın içinde yaptığım uzun konuşmalar zihnimde canlanırken gözlerim doldu. Arabaya yanaştım ve yolcu tarafının kapısını açmaya çalıştım. Kendimi arabanın kurtarılabileceğine ikna etmeye çalışıyordum ama aslında ümitsiz bir vaka olduğunu anlamıştım.

Arabayı kaybedeceğimi düşünmek ruhumu derinden yaralıyordu. Konu arabanın kendisi değildi. Acımın asıl sebebi yalnızca bir metal parçası olduğunu söylese de Danny’nin bu arabaya ne kadar düşkün olduğunu bilmemdi.

Tamirci arabayı inceleyerek bize yaklaştı.

“Mamma mia,” deyip ellerini başının üstünde şaşkınlıkla birleştirdi. “Yaşama şansı yüzde beş! Kazazede hayatta mı?”

“Evet.”

“Mamma mia,” diye sözlerini tekrarladı. “Şanslı biri olmalı. Bazı insanların tanrı vergisi şansı olur.”

Boğazım, içine bir köz parçası düşmüş gibi yanıyordu. Bu kadar ironiyi kaldırabileceğimi sanmıyordum. Ona Danny’nin hayatını anlatsam, yine aynı şeyi düşünür müydü acaba?

“Aracı hurdaya çıkarabilirsiniz.” Karar değiştirmiştım, hızla arkamı dönüp gözyaşlarımı saklamaya çalıştım.

Jörg arabanın kırık kapısından içeri girmeye çalışıp torpido gözünden Danny'nin eşyalarını aldı. Ardından arabanın dışarıdan birkaç fotoğrafını çekti. Danny'nin bu fotoğrafları görmek isteyeceğini hiç sanmıyordum.

Polis raporunda kazanın aşırı hız nedeniyle gerçekleştiği yazıyordu. Hızı tahminen yüz altmış ile yüz seksen kilometre arasındaydı ve yoldan çıkarken frene basmamıştı. BMW üç takla atmış ve sonunda tavanı üstünde durmuştu. Kazayı gören olmamıştı. Danny yolda yalnızdı. Tüm bunlar kazayı şüpheli bir hâle getiriyordu.

Yoldan geçen araçlar ambulans çağırıp durumu bildirmişler ama kimse inip ilk yardımda bulunmamıştı. Ambulans ise kırk beş dakika sonra gelmişti. Bu süre, Danny ciddi şekilde yaralanmış olsaydı, kan kaybından ölmesi için yeterliydi...

Kazayı görüp de durmayan herkesin bitlenmesini istiyordum içten içe. Danny bir kaza gördüğünde asla yardımcı olup olamayacağına bakmadan geçip gitmezdi. Ne kadar önemli, acil bir işi olursa olsun... Fakat hayat hiç adil değildi ve ben bunu öğreneli çok olmuştu.

Danny'nin bu kazadan bu kadar az zarar görerek çıkması büyük şanstı, her şey daha farklı sonuçlanabilirdi. Sanırım kemerini takmış olması onun hayatını kurtarmıştı. Bu denli ağır bir kazadan paçayı hayli iyi sıyırmıştı.

Ambulans gelene kadar kendinde olmalıydı ama sanırım hareket edecek durumda değildi. Telefonunu torpido gözünde tutardı. Telefon, araba takla atarken oradan fırlayıp çıkmış, arabanın arka koltuğuna düşmüş olmalıydı; çünkü Jörg telefonu orada buldu.

Danny'den alınan kan örneğine alkol veya uyuşturucu incelemesi yapıldı ve testler temiz çıktı. Her zaman olduğu gibi...

Odaya girdiğimizde uzman hekim Danny'nin odasında idi, onunla konuşuyordu. Yatağın üstünde hâlâ ağrı kesici serum asılıydı. Bizi gördüğünde gülümsedi ve doğrulmaya çalıştı. Bu durum çok eğlenceli olacağına benziyordu. Kaburga kırığının iyileşmesi altı hafta sürebilirdi ama Danny daha ilk saatlerinde bile yatmayı beceremiyordu.

Yatağın kenarına oturdum ve onu tekrar gördüğüme sevinerek sarıldım ama sanırım fazla sert sarılmıştım. Danny birden, "Lütfen bastırma," diye inledi. "Kırık kaburga kemiklerinin acısı cehennem azabı gibi."

"O nasıl?" diye sordu Jörg. Doktor onu süzdü ve her hâlde babası olduğunu düşünerek ifadesini yumuşattı.

"Şimdilik gayet iyi. Birkaç gün boyunca gözetim altında tutacağız ve herhangi bir komplikasyon olup olmayacağına bakacağız."

Doktor ellili yaşlarının ortasında idi; saçları şimdiden beyazlamıştı. Espri anlayışı olan birine benziyordu.

"Akşama doğru tekrar yanınıza geleceğim," dedi Danny'ye. Gitmek için arkasını dönmüştü ki Jörg, "Doktor?" diye seslenip onu durdurdu.

"Evet?"

Danny'nin, Jörg'e tehdit dolu attığı bir bakış attığını görebiliyordum.

"Size HIV pozitif olduğunu söyledi mi?"

Doktor duraksadı ve yüzü bir anda ciddileşti. "Hayır, ama biz yine de bunu öğrenirdik. Dosyasında kesin çıkmıştır." Yeniden eski hâline dönüp nazıkçe gülümsemeye başladı. Gözüme sinir olmuş gibi görünüyordu. Sanırım hasta yakınlarının, işine karışmasından pek hoşlanmıyordu.

"Şey..." diyerek başladı Jörg yine. "Belki onun kan de-

ğerlerini yeniden ölçüp ne durumda olduğuna bakabilirsiniz. Belki de hastalığıyla ilgili bir durum vardır.”

Doktor başıyla onayladı. “Siz hiç merak etmeyin, zaten ondan bir kere daha kan almamız gerekecek. Kapsamlı bir test yaparız. Gözümüzden herhangi bir şeyin kaçacağını düşünmüyorum. Siz bu konuları düşünmeyin ve bize bırakın lütfen.”

Doktor odadan çıkarken Danny’nin ağzı bir karış açık kalmıştı, Jörg’e bakıyordu. “Bu neydi şimdi?”

Jörg üstüne alınmadı. “Bu tarz şeyleri söylemen gerekir.”

“Zaten öğreneceklerdi, bir de senin söylemene ne gerek vardı?”

“Bunda sinirlenecek bir şey yok. Önceden söyleyerek işleri hızlandırmış oldum sadece.” Danny’nin, üstünde hâkimiyet kurma çabasına pabuç bırakmıyordu.

“Bu sabah neler oldu?” diye sordum öylece. Sanırım bu odada sorulması gereken tek soruyu ben sormuştum.

“HIV ve araba kazası!” diyerek öfkeyle iç çekti. “Bu saçmalıktan başka bir şey değil!” Sorumu yanıtlamamıştı.

“Bu sabah ne oldu?” diye sorumu tekrarladı Jörg.

“Yola birden geyik atladı.”

“Geyik mi?” diye sordum.

“Evet. Ormanda yaşayan kahverengi hayvanlar... Hani erkeklerinin boynuzları olur ve yavrularına ceylan denir. Sırtında beyaz benekleri vardır ve...”

“Danny, geyiğin ne olduğunu biliyoruz,” diyerek sözünü böldü Jörg.

Danny, “İyi o hâlde,” deyip yan yatmaya çalıştı ama beceremediğini fark edince kendini sırt üstü geri bıraktı.

“Bir geyik yüzünden mi bu kazayı geçirdin?” diye ısrarla sormaya devam etti Jörg.

“Evet, birden yola atladı.”

“Peki, neden frene basmadın?”

“Bastım ama maalesef çok gecikmiştim.” Omuzlarını silktilti ve bana özür dilercesine baktı. “Geyik gayet iyi, Ducky. Merak etme.”

“Danny,” diye uyardı Jörg. “Biz oradaydık, yerde lastik izi yoktu.”

“Yok muydu? Ah... O zaman sadece direksiyonu kıvrı-mışımıdır, olamaz mı?” Danny hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı.

“Yüz seksen kilometre hızla giderken, arabayı frene basmadan tarlaya mı sürdün? Buna bir geyik neden oldu, öyle mi?” Jörg buna inanmadığını belli ederek tek kaşını kaldırdı.

“Neden olmasın? Ben geyikleri severim.”

Eğer kolları seruma bağlı iğnelerle dolu olmasaydı şimdi kollarını göğsünde çaprazlıyor olurdu.

Bize cevap vermesini sabırla bekliyorduk. Birden sinirlendiğini fark ettim.

“Lanet olsun, farz edelim ki bir geyik yoktu. Durumu bir drama çevirmeden bir araba kazası geçiremez miyim?” Söylenmeye devam etmek için derin bir nefes almaya çalıştı ama zedelenen iç organları buna izin vermedi. Danny kısık sesle, “Lanet olası hayatımda hiçbir şeyin normal gitmediğini düşünürsek... Bırakın en azından yaşatlarım gibi bir araba kazası yapayım.”

Danny vücut ağırlığını yastığa bıraktı ve güçlükle nefes almaya çalıştı. Bizden sakladığı her neyse şu an onu öğrenmeye çalışmanın anlamı yoktu. Şimdilik bir şey anlatacağına benzemiyordu. Bunu Jörg de fark etmiş olacak ki konuyu değiştirdi.

“Birkaç resim çektim, arabanın durumu hiç iç açıcı değil. Kurtarılabileceğini düşünmüyorum.”

“Biliyorum,” dedi Danny sessizce. “Arabayı gördüm.”

Yüz ifademizdeki üzüntüyü fark etmiş olacak ki, “O sadece bir arabaydı ve kaskosu da vardı. Sigorta ödemeyi yapacaktır. Bu kadar üzülecek bir şey yok,” dedi.

“O arabayı seviyordum,” diye itiraf ettim ilk kez. “Senin de onu sevdiğini biliyorum.”

Danny beni teselli etmeye çalışarak, “Ben buradan çıkar çıkmaz yenisini alırız,” dedi.

“Önce kan testinden çıkacak sonucu görelim,” dedi Jörg. Danny en son testini beş ay önce yaptırmıştı ve tamamen temiz çıkmıştı. Christina’nın ölümünden sonra test yaptırmamıştı.

“Bunu söylemen gerekmiyor, ben de akıl edebilirim.”

Danny sanırım ağrılarından dolayı gergin hâldeydi.

“Bence biraz uyumalısın,” dedi Jörg. “Senin Ducky ve ben bir şeyler yemeye gideceğiz, sonra tekrar ziyaretine geliriz.”

Doktor, Danny’yi akşama kadar bekletmiş, sonra kan değerlerini incelemişti ve çıkan sonuçtan memnundu. Öğleden sonra da hemşire gelip Danny’den küçük şişelerle kan almıştı. Fakat onların sonuçları hâlâ belli değildi.

Röntgende üç kaburga kemiğinin kırıldığını, dördüncünün de sert şekilde zedelendiğini görebiliyorduk. “Kemiklerin yeniden kaynamasında herhangi bir sorun çıkacağını düşünmüyorum,” diye açıklama yaptı doktor. “Kaynayabilecek şekilde kırılmış. Şimdi yapmanız gereken en önemli şey istirahat etmek. Altı hafta boyunca spor yapmak yok. Altı haftanın ardından yavaş yavaş yeniden başlayabilirsiniz. On hafta sonra da eski hâlinize gelirsiniz.”

Danny doktora dehşete kapılmış gibi bakıyordu ama doktor onu görmezden geldi. “En önemlisi, acısa da derin nefes almaya çalışmanız. Yani kesik kesik değil, derinden nefes alıp vermeniz gerekiyor. Aksi takdirde zatürreye ya-

kalanabilirsiniz, bu durumdan kaçınmalıyız. Hemşire size yarın nefes egzersizleri yaptıracaktır.”

Danny gözlerini yumdu. Altı haftayı spor yapmadan geçireceği gerçeğini sindirmeye çalışıyordu.

“Daha hızlı iyileşmesi için yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordum.

“Mümkünse geceleri kırıgın üstüne yatsın.”

“Bu nasıl olacak peki?”

“Epey acılı olacak ama kırık bölgeye ne kadar baskı yaparsanız kemikler o kadar çabuk kaynar. En azından arada bir deneyin.”

“Ah, Angelo ah,” diye mırıldandı Danny kendi kendine. “Bir sorum var. Beş hafta sonra Amerika’ya gitmeyi düşünüyorduk, bunu yapmam mümkün mü?”

“Biletinizi geri alma şansınız var mı?”

“Daha bilet almamıştık.”

Doktor, “O hâlde, dört hafta sonra kendinizi iyi hissederseniz bilet ayırtırsınız,” dedi ve dosyayı kapattı.

Danny bana sorar gibi baktı. O anda gözüme gerçekten de çok halsiz ve yorgun görünüyordu.

“Dört haftanın ne önemi var? Daha sonra da gidebiliriz, acelemiz yok.”

“Tamam,” diyerek onayladı beni Danny. O an Danny’nin bizden bir şeyler sakladığını anladım. Bize söylediğinden daha çok şey biliyordu. Yoksa tatili erteleme konusunu asla bu kadar çabuk kabul etmezdi. Bu normalde yapacağı bir hareket değildi. Bir şeyi kafasına koyduğu an onu gerçekleştirmek için her yolu denerdi, kırık birkaç kemiğin buna engel olmasına asla izin vermezdi.

Kaburga kırıkları en çok sancı veren kırıklardır, diye devreye girdi iç sesim beni biraz sakinleştirmek için. Şu an onun bir sürü derdi var ve tatil düşüneceği son şey.

İki gün sonra Danny yatakta dik oturabiliyordu. Oda arkadaşı geçen gün taburcu olmuştu ve bu Danny'yi rahatlattı. Tanımadığı insanların yakınında olmasından nefret ederdi. Özellikle bu insan, Danny hareketsiz, neredeyse yatağa bağlı hâldeyken birkaç metre ötesinde yaşıyorsa...

"Hey," diyerek selam verdi ben odasına girerken. "Benimle birlikte aşağıya iner misin?"

"Yürüyebilir misin?" diye sordum tereddütle.

Tuhaf şekilde sırtı bana. "Kaburgalarım kırıldı, bacaklarım değil. Elbette yürüyeblirim." Yavaşça yerinden kalktı. Serumları dün çıkarmışlardı. El ele koridordan geçerken, göz ucuyla onu inceliyordum.

"Ducky, bana böyle acıyarak bakmayı ne zaman bırakacaksın?" diye sordu merdivenleri indikten sonra. Bu durumda bile asansör kullanmamıştı. "Ben gerçekten iyiyim."

Bu doğru değildi ama hâl böyleyken ona karşı gelmek istemiyordum. Eğer kendisini gerçekten iyi hissediyor olsaydı bu tempoda yürümezdi. Zamanında, bu tempoyu "Ducky yürüyüşü" olarak adlandırmıştı. Şimdi iyileşirken, alay ettiği Ducky yürüyüşü gündelik hayatının bir parçası olmuştu.

Hastanenin kafeteryasından birer dondurma aldık ve bahçedeki banklardan birine oturduk. Ayaklarımızı karşı banka uzatmış, güneşin tadını çıkartıyorduk.

"Doktorun sana söylediği gibi nefes almıyorsun," diye uyardım onu. "Daha derin nefes almalısın."

"Yapabilsem yapardım. Bugüne kadar birçok kemiğim kırıldı. Daha önce de kaburga kemiğimi kırmıştım ama dört tanesi üst üste kırılınca işin şakası kalmıyormuş. Altı

hafta boyunca nasıl dayanacağım? Böyle sakince oturmam ben.”

“Oturursun, bu süreci beraber atlatacağız.”

“Önümüzdeki hafta iyi görünüyor olmam lazım. Üç günlüğüne Kahlstruhe’ye gideceğim. Reklam çekimleri var. Eğer iyi geçerse bir sonraki sözleşmeyi de imzalayacağız. Bu anlaşımdan gelecek parayı alabilirsem ikimizin de bir daha maddi sıkıntı yaşayacağını sanmıyorum.”

Dondurmamı kaşıkladım. Hiç maddi sıkıntı yaşamamıştık aslında. Danny’yle birlikteyken kazandığım parayı harcamama hiç gerek kalmıyordu. Benzin, faturalar ve giysi masraflarını o karşılıyor, bir yere gittiğimiz zaman da ödemeyi o yapıyordu. Ama hâlihazırdaki sorunları, maddi sorunlara değiştirdim. Eğer Danny sağlıklı, Christina hayatta olacaksa eski giysilerle gezebilir, haftalarca makarna ve ketçapla yaşayabilirdim.

“Bana bundan hiç bahsetmemiştin.”

“Kaza sabahı öğrendim ben de.” Dondurmayı içinde verdikleri kâğıt kâseyi büktü ve en az yirmi adım uzağımızdaki çöp kutusuna fırlatıp kutunun ağzını tutturdu. Ben bunu denememiştim bile, Danny’yle bu konuda yarışamayacağımın farkındaydım. Ayağa kalkıp oraya yürdüm. Çöp kutusuyla aramda birkaç metre kala kâseyi fırlattım fakat kâse yine de yere düştü. Öfkeyle çöpu yerden alıp kutuya attım.

Danny kahkahasını tutmayı beceremedi.

“Direksiyon başında telefonla mı konuşuyordun?” diye sordum birden.

“Hayır. Ayrıca ben sık sık araba kullanırken telefonla konuşurum, bu yüzden tarlanın içine dalacak hâlim yok.”

Danny haklıydı. Sürekli, o direksiyondayken birileri arardı. Ajanstan birileri ya da öğrencileri... Danny sürekli telefonda olurdu.

“Peki, tamam,” dedim vazgeçip.

Danny iç çekti. “Birazdan yine telefonla görüşmem lazı-
m. Dogan ve diğer antrenörlerin öğrencilerimi paylaş-
maları gerekiyor. Kim bilir, belki onları bir daha eğiteme-
yebilirim.”

“Elbette eğitirsin. Sadece birkaç kemiğin kırıldı, iyile-
şir. Başka bir şey yoksa tabii... Yok, değil mi Danny?”

Suskun kaldı.

“Danny?”

Elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Gözleri gü-
neşin altında âdeta parlıyor, beni ilk günkü gibi hayran bı-
rakıyordu.

“Ducky!” dediğinde beni eski günlerdeki gibi hipnotize
etmeyi başarıyordu. “Neden sana cevabını verdiğim soru-
ları sürekli yeniden soruyorsun? Sana hiç yalan söyledim
mı? Bu sadece bir araba kazasıydı, başka bir şey değil.”

Yüzünde tereddüt ifadesi yoktu, neden onun sözlerin-
den şüphe duyuyordum ki? İlişkimiz saf gerçeklikle ku-
rulmamış mıydı? Bana başlarda ailesiyle ilgili söyledikleri
dışında hiç yalan söylememişti.

Bir an içimde kötü bir his oluştu. Ona, her zaman yap-
tığım gibi tamamen güvenmek istedim. Bunu yapmamak
için bir neden yoktu.

“Sana inanıyorum zaten,” deyip onu temin ettim. Bü-
yük ihtimalle bu konuya fazla kafa yormuştum. Araba ka-
zaları dünyanın her yerinde sürekli olurdu.

“İyi o zaman,” dedi mutlu bir şekilde. “Haydi, yukarı
çıkalım. Ricky gelecekti bugün.” Bana elini uzattı, ayağa
kalkmasına yardımcı oldum.

Ayağa kalkar kalkmaz bana sarıldı ve kemikleri izin ver-
diğince beni vücuduna bastırdı. “Beni fazla kafana takma,”
diye fısıldadı kulağıma. “Ben başımın çaresine bakmasını
bilirim. Sen şimdi kendi sınavlarına odaklan.”

Bu sözcüklerin ardından zihnimdeki uyarı zillerinin son ses çalması gerekirdi ama bu olmadı. Az önceki düşünceme sahip çıkıp ona güvenmeyi seçtim. Her zaman yaptığım gibi...

Ziyaret saatinin sonuna kadar kaldım ve bittiğinde hastaneden çıkmak yerine bir iki saat boyunca koridorlarda dolandım. Ardından, aile düşünün bulunduğu odaya saklanıp son kontrollerin bitmesini bekledim. Görevliler kontrolleri yapıp hastaları kendi hâllerine bıraktığında karanlık koridora çıkıp Danny'nin odasına girdim.

Kulaklıkla müzik dinliyordu, gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

"Ducky, nereden geliyorsun sen?"

"Dışarıdan."

"Haydi ya, öyle mi? Hastanede kalmayı nasıl başardın?"

"Meslek sırrı..."

Danny başka bir şey söylemeden yana kaydı ve hasta yatağında bana yer açtı. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri de buydu. Çılgınca bir şey yaptığımda bana asla kızmıyordu. Hatta tam tersi, bunları destekliyor, kendisi de benzerlerini yapıyordu. Christina'nın ölümünden sonra bile...

Yatağa, yanına girdim.

"Sen tamamen kafayı yemişsin," diye fısıldadı dudaklarını dudaklarıma değdirirken.

"Bu huy senden geçmiş olmalı."

İçinden güldüğünü görebiliyordum. "En güzel yanımlı kopyalamana sevindim."

Dar yatağa ve kaburgasının kırık olmasına rağmen yataktaki yan yana yatmayı başarmıştık. Danny sırt üstü yatmıştı, ben de bir kolumu ona dolamıştım. Eskiden olsa bu pozisyon paniklemesine neden olurdu ama artık o günle-

ri geride bırakmıştık. Şimdi bileklerini tutsam bile sorun olmuyordu. Yalnızca sol yanına dokunmamak konusunda dikkatli olmalıydım, hep sağ tarafında kaldım.

Ertesi sabah saat beşte hemşire gelip bizi o şekilde, aynı yatakta gördüğünde beklediğim kadar kötü bir tepki vermedi ama beni odadan kovdu. İki saat boyunca koridorlarda dolandım. Kahvaltı saatinde yeniden Danny'nin yanına geldim.

Danny kahvaltısını benimle paylaştı. Verdikleri, elbette ikimize yetmemişti; bir kişiyi bile doyurmazdı o kahvaltı. Ben de mutfığa girip birkaç şey daha aşardım. Danny'le birlikte ilave bir kahvaltı daha yaptık. Ardından uykusuz bir hâlde işe gidip iş çıkışı tekrar hastaneye geldim.

Danny, ben odaya girince selam vermek yerine, "HIV pozitif kan değerim iyi çıktı," dedi. "Son seferkinden düşük ama yine de iyi."

"Ne kadar düşük?" diye sordum.

"Hâlâ sınırda," diye kaçamak bir yanıt verdi. "Tedaviye başlanacak seviyede değil. Doktor kaburgamın iyileşmesinden sonra, aile hekiminde bir test daha yaptırmamı istedi. Şimdilik bu konuya kafa yormamız gerekmiyormuş."

"Tamam, bu çok yerinde bir hareket olur. Sen nasılsın?"

"Ölesiye sıkılıyorum burada. Eve gitmek istiyorum. En iyisi sen bu gece de burada kal. Belki bu sefer şanslı oluruz ve bizi yakaladıklarında beni dışarı atarlar."

Altı gün sonra Danny'yi taburcu ettiler. Bir süre onda kaldım. O çekilmez yolu sürekli katettim ve ailemle bitmeyen tartışmalara girdim. Gün içinde Leika'yı onunla bırakıyordum ki kendisini yalnız hissetmesin.

Danny, Leika'yla uzun yürüyüşlere çıkıyor, ona ölü numarası ve beşlik çakmak gibi hareketler öğretiyordu. Yürüyüşler ruh hâlini tamamen düzeltmiyordu ama can sıkıntısını bir parça olsun gideriyorlardı. Akşamları beraber sınavıma çalışıyorduk.

Ben mutfakta ekmeğe tereyağı sürerken Danny salon-dan bana seslendi. "Neyden öleceğimi bugüne kadar bil-miyorduysam da artık biliyorum."

"Öyle mi?" diye geri seslendim. "Çok enteresan. Ney-den ölecekmişsin?"

"Sıkıntıdan... Canım sıkılıyor, sıkıntıdan patlamak üzereyim."

"Bugüne kadar can sıkıntısından herhangi birinin öl-düğünü duymadım," deyip ekmeğimden bir ısırık aldım.

"Ama benim ölümüm can sıkıntısından olacak," dedi inatla.

Elbette, canı sıkılıyordu. Normalde günün çoğunu spor salonunda geçirir, her sabah koşuya çıkar, akşamları bisiklet turu yapardı. Bunları yapmadığı günler ise çoğu zaman fotoğraf çekiminde oldurdu. Eskiden evde oturdu-ğu zamanlarda bile Christina etrafında oluyordu. Uzun süre bilgisayar veya televizyon başında oturan biri olma-mıştı hiç, bunu yapamayacak kadar enerjikti.

Günlerdir bahçede oyalanıyordu. Bahçe mobilyasında oturmak rahatsız olduğundan çimlerin üstünde peş peşe kitaplar okuyordu. Karlsruhe'deki fotoğraf çekimi için sabırsızlanıyordu ama heyecanı çekimden kaynaklanmıyor-du; sonunda buradan çıkabileceğine seviniyordu. Taksiyle gitmeyi planlıyordu, elinde olsa şu an yerde sürünerek bile giderdi. Yeter ki evden çıkabilsin.

Elimde yağlı ekmeikle salona gittim. Danny'yi karnını koltuğa yaslamış, elleriyle yerden destek alır vaziyette bul-dum.

“Danny, ne yapıyorsun böyle?” diye sordum ekmeği çiğnerken.

“Yoga... Belli olmuyor mu?”

“Bu yoga dışında her şeye benziyor. Üstelik çok tuhaf görünüyor,” dedim.

“Olabilir, herhangi bir şeyi sıkıntıdan patlamaya tercih ederim.”

“Bunun kaburgalarına iyi geleceğini mi düşünüyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandı. “Başka ne olabilir ki? Zaten kırılmışlar. Çok daraldım, içim sıkılmaya başladı.”

“Git üstünü değiştir,” dedim ona, son çare olarak. “Gidiyoruz.”

Sürünerek vücudunu tekrar koltuğun üstüne çekti. “Oley! Gidiyoruz! Nereye gidiyoruz?”

“Hımm. Hayvanat bahçesi olur mu?”

“Bana üç dakika ver,” deyip ayağa kalktı.

“Seni yarasaların yanında bırakabilirim. Onlarla birlikte baş aşağı sallanır durursun artık.”

“Kulağa hoş geliyor,” diyerek destekledi beni. “Her şey bu katlanılmaz can sıkıntısından iyidir.”

Danny, Karlsruhe'deki fotoğraf çekiminden sonra asıl istediği işi kapmıştı. Ekimin başlarında büyük bir reklam çekimi yapmayı planlıyorlardı. Tanınmış bir parfüm markasının yüzü olacaktı. Kariyerinin zirvesinde sayılırdı. Bu sözleşmeden sonra şirketler onun etrafında dört dönecekti. Sırf bu çekimden, benim bir yıllık staj maaşımın kat kat fazlasını kazanacaktı. Büyük firmalardan birkaç sözleşme daha gelmişti ama Danny henüz hiçbirini imzalamamıştı.

Mezuniyet sınavına iyi hazırlanmıştım ve beklediğimden çok daha yüksek bir puan almayı başarmıştım. Sonuç olarak mezuniyet puanım 1,8'di. Bu ailemle aramın düzelmesini sağladı, Danny de rahat bir nefes alabilmişti. Onun, içten içe iyi bir not almamı dilediğini biliyordum ve bu beni ailemin sıkıştırmasından çok daha olumlu etkilemişti.

Danny, "Aferin Ducky," deyip bana sarıldı. "Şimdi benden ne dilersen dile."

"Ben bir şey istemiyorum," diye yanıt verdim. Benim tek dileğim onun iyi ve sağlıklı olmasıydı.

"Fakat bir şeyi hak ediyorsun; bu yüzden lütfen iste."

"Bana bu kış için Amerika tatili hediye ediyorsun, bence bu yeter de artar bile." Uzun süreli kararsızlığın ardından bu yıl sonunda, kışın gitmeye karar vermiştik. Kazadan bu yana yedi haftadan fazla geçmiş olsa da Danny'nin sırtı hâlâ ağrıyordu. Başlarda her gün, düzenli şekilde soluma egzersizi yaptı. Artık eskisi gibi rahat nefes alabiliyordu ama geceleri hâlâ sol yanı üstü yatıyordu.

Röntgende ilk iki kemiğin iyileştiğini gördük. Üçüncü-

sünde bir çatlak olsa da zamanla o da düzelecekti. Doktor ilaçlarını azaltmıştı ama artık tamamen bırakması gerekiyordu. Zaten Danny hastaneden çıktıktan sonra hiç ağrı kesici kullanmamıştı. Ancak bu yüzden sporu bırakması gerekmişti.

Bu aslında şaşırtıcı bir durumdu çünkü Danny'nin yaraları ve kırıkları çok çabuk iyileşirdi.

Cumartesi sabahı kahvaltıdan sonra bilgisayar başına oturdu ve bir süre sonra beni yanına çağırdı. Kucağına oturup ekrana bakmaya başladım. Danny araba sayfalarında geziniyordu.

"Seç birini," dedi bana.

"Neyin birini?"

"Arabalardan birini, Jessica. Başka ne olabilir?"

"Bir arabayı ne yapayım? Benim bir arabam var zaten."

Danny sinirli bir şekilde nefes verdi, anlama kıtlığı çekiyormuşum gibi davranıyordu.

"Benim yeni bir arabaya ihtiyacım var. Böyle aklımı kaçıracağım. Yeniden aktif olmam lazım."

"Peki, neden bana seçtiriyorsun? İki tane mi alacaksın?"

Bana doğru döndü ve sinirli gözlerle bana bakmaya başladı. Danny bu kadar çabuk sinirlenince onu tanıyamıyordum. "Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Başımı hayır anlamında salladım, o da nefesini sesli şekilde dışarı bıraktı. "Tamam, o zaman senin anlayabileceğin bir dille tekrar anlatıyorum. Ben kendime bir araba almak istiyorum ama senin de beğendiğin bir araba olmalı ki ileride, senin olduğu zaman severek kullanabilesin."

Şimdi ne demek istediğini anlamıştım ama aptala yatıp onu kızdırmak istiyordum. Ne zaman bu kadar kötümser olmuştu?

"Senin araban neden benim olsun ki? O zaman senin yeni bir arabaya ihtiyacın olur."

Beni kucağından indirdi ve ayağa kalktı. “Yavaş yavaş kendini benim fazla ömrüm kalmadığı gerçeğine alıştırsan iyi edersin.” Sesi düzdü.

“Danny, gerçekten benden sakladığın, bana söylemediğin bir şey mi var?”

“Neden sadece sana söylediğimi yapıp sıçıtığının arabasını seçmiyorsun?” diye azarladı beni.

“Çünkü sıçıtığının arabasını istemiyorum,” derken ondan daha yüksek sesle bağırdım. Neden son zamanlarda bu kadar çok küfür ediyordu ki? Eskiden espriler yapar, saçma sapan konuşur ve benimle geyik muhabbeti ederdi. Christina öldüğünden beri sürekli küfür ediyordu.

Şimdi o günleri düşününce Danny’ye üzülüyorum ve bu tavırlarım için pişmanım. Arabayı beni sevdiği için almak istiyordu. O gittiğinde, ondan geriye bir şeyler kalmasını istediği için... O gün bu kadar inatçı ve sert davranmamın nedeni, Danny’nin arabayı eskitemeyecek olduğunu bilmemdi. Şimdi keşke ona eşlik etseydim diyorum. Araba istediğim için değil... Onun son isteklerinden birini yerine getirmiş ve onu mutlu etmiş olurdum. Ama o gün, Danny’nin bu kadar kötümser düşünmeyi bırakmasını istiyordum sadece.

“İyi...” dedi Danny alınmış gibi. “O zaman ben beğendiğim bir arabayı alırım, sen de bahtına ne çıkarsa onu kullanmak zorunda kalırsın.”

“Ben senin arabanı alana kadar eskiyecek zaten... O arabayı bana kakalayamazsın.”

Danny başını iki yana salladı ve ellerini sinirli bir tavırla saçlarının arasından geçirdi. Ardından kollarını göğsünde bağlayıp düşünceli gözlerle, “Ben seninle ne yapacağım?” dedi.

O an, birden gerçeği fark ettim. “Sen benden bir şey gizliyorsun, Danny. Bana söylediğinden fazlasını biliyor-

sun.” Sırf beni korumak için bunca zaman boyunca bir şey dememişti. Söyleyeceklerini kaldırabileceğim zamanı bekliyordu. Ya da son aşamaya gelmeyi...

“Ben kendime yeni bir araba almaya gidiyorum. Benimle geliyor musun?” diye sordu çekmecesinden çek defterini alırken.

“Kendine yeni bir araba mı almak istiyorsun?”

“Evet. Başkalarının kullandığı şeyleri kullanmayı sevmeyi biliyorsun.”

“Bu saçmalık!”

“Öyle mi? Neden? Yeni bir arabayla birlikte mezara gireceğim için mi? Yoksa onu da bir tarlaya süreceğim için mi böyle söyledin? Ben aptal değilim, elbette kasko yaptıracağım.”

“Bunu saçma buluyorum çünkü seneye seninle birlikte bir ev almayı planlıyorduk ama sen bir arabaya yüklü miktarda para harcamaktan bahsediyorsun.”

Danny iç çekti. “İkisini de alabilirim. Araba için uzun vadeli bir ödeme planı yaparım.” Sonra sert bir şekilde ekledi: “Gerçi bildiğin gibi ben yarı ölü bir adamım ve kısa süre içinde öleceğim. Uzun vade benim neyime?”

Biz neden tartışıyorduk ki? Bugüne kadar onunla bir kez bile tartışmamıştık. “Ben sadece, beraber bir şey almış olmak için bir arabaya o kadar para harcamanın gereksiz olduğunu düşünüyorum,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım. “Beraber alacağımız evi senin de istediğini sanıyordum.”

“Benim ne istediğime bugüne kadar hiçbiriniz önem vermediniz. İsteklerimi ciddiye almadınız!” dedi acı bir sesle.

“Ben önem verdim, Danny! Hayatında olanların suçunu bana atma.”

“Yalnız başına evi ne yapacaksın? Ömrünün sonuna ka-

dar dul mu yaşayacaksın? Belki de birlikte yaşayabileceğin birisiyle almalısın."

“Ne diyeceğim biliyor musun?” diye bağırdım sonunda. Ağlamak üzere olduğumu fark etmesini istemiyordum. “Git ve lanet olası yeni arabayı al!”

“Evet, bunu hemen yapacağım.” Cümlesini sakın ve anlaşılır bir şekilde söylemişti, bağırma-mıştı. Danny bu-güne kadar bana hiç bağırma-mıştı. Başka bir kelime daha etmeden evin anahtarını askılıktan aldı. Kapıyı açtı ve son kez dönüp bakarak, “Ben öldüğüm zaman, araba sonsuza dek senin olacak ve sen de benimle gelmediğine pişman olacaksın,” dedi ve kapıyı çarparak kapattı.

Öfkeyle derin nefesler aldım. Ardından pencereyi açıp, “Yürüyerek gitmen gerekmiyor! Arabamı al!” diye bağırdım.

"Hayır, teşekkürler. Ben yürüyerek de giderim!"

Pencereyi çarparak kapattım. Onunla tartışmak hiçbir işe yaramıyordu. Yaralı ve hassas bir hâlde etrafta dolana-caktı. Onunla birlikte gitmediğime hemen pişman olmuş-tum.

Danny bütün gün ortalıkta yoktu. Akşama doğru kırmızı plakalı simsiyah bir araba girdi sokağa. Aldığı araba eski arabasının bir üst modeliydi. Modifiye edilmiş, tabanı alçaltılmıştı. Elbette, ilave sis farları vardı. Danny arabayı sokağın kenarına üç hamlede park etti. Ben asla o şekilde park edemezdim.

Derin nefes alarak evden çıktım ve ellerimi kalçama koyup yol üstünde onu bekledim.

Gayet mutlu bir hâlde arabadan indi. Yeniden eski formuna döndüğü açıktı. “Nasıl buldun?”

“Harika,” dedim alaycı bir tonla.

Bana arabanın özelliklerini anlatırken onu yarım yamalak dinledim.

“Açıkçası ben arabayı beğendim,” diyerek kendi düşüncesini belirtti son olarak.

“Evet. Ortalıkta 3+1 daire değerinde bir arabayla geziyorsun. Ne kadar akıllıca bir hareket, Danny.” Sözlerimi pekiştirsin diye elimle omzuna vurdum.

Birdenbire bütün hevesi kaçmıştı.

“Haklısın...” diyerek söylediğimi kabul etti. “Oldukça aptalca bir hareketti.”

“Aynen öyle. Fakat sen arabayı alırken de bunun farkındaydın.”

Danny bana üzgün bir ifadeyle bakıyordu. “Kendime yeni bir araba almak yerine sana parasını vermem gerekirdi. Yeni partnerinle birlikte ev almakta kullanabilirdin.”

Gözlerimi devirdim.

“Neden daha önce söylemedin? Ona göre hareket ederdim ben de...” dedi sitemle.

“Hangi yeni partnerimle? İleride başka birisiyle olmak istediğimi sana kim söyledi? Danny, bana sormadan geleceğimi planlamayı kes!” Böyle şeyler duymak istemiyordum, onsuz bir gelecek hayal etmiyordum.

“Ducky, senin geleceğini planlamak zorundayım; çünkü kendi geleceğim yok.”

Danny kısa bir süre düşündü ve bana planını açıkladı. “Satış evraklarını ve sözleşmeyi arabanın torpido gözüne koyacağım. Ben öldüğüm zaman onları imzalayabilirsin. Sonra da istersen arabayı satarsın. Aldığım fiyattan birkaç bin Euro kesecekler ama sorun olacağını sanmıyorum, bankada fazlasıyla var zaten. Oradan gelecek olan paranın hepsi senin. Ailen ve kendin için yeni bir ev alabilirsin. Tamam mı, Ducky? Planımı beğendin mi?”

Tek kelime etmeden, onu orada öylece bırakıp eve döndüm.

Kaburga kırıkları bir türlü tamamen iyileşmiyordu. Hâlâ fazla hareketten sakınması gerekirken sabahları yine koşuya çıkmaya başlamıştı. İnatla eski hayatına geri dönmeye çalışıyordu. Haftalar geçti, Ekim ayının ilk haftası Danny daha fazla dayanamadı ve bana, “Spor salonuna gideceğim; birkaç hareket yapıp yapamayacağıma bakmak istiyorum,” dedi. “Sen de benimle gelir misin?”

İçimde şimdiden kötü bir his oluşmuştu. Merdiven çıkarken veya ev süpürürken bile ağrı çekiyordu ama o spor salonuna gidip öğrencileriyle yeniden egzersiz yapmaya başlamaktan bahsediyordu. O an ona ne dersem diyeyim bütün çabamın boşa gideceğini, onun yine de bunu deneyeceğini bildiğimden, gönüllüymüş gibi yapıp onunla gitmeyi kabul ettim.

“Sen sür,” deyip arabanın anahtarını elime tutuşturdu.

“Danny, artık araba sürme korkunu aşmaya çalışmalısın.” Kazadan beri, yanında olduğum zamanlarda arabayı hep bana kullandırmıştı. Şimdi bir de bu yüzden tartışmak istemiyordum. Yalnızken arabayı severek sürdüğünü biliyordum.

“Araba sürmekten korkmuyorum, sen yanımdayken kaza yapmaktan korkuyorum,” diyerek sözlerimi düzeltti ve yan koltuğa oturdu.

Bugün onunla bu konuyu tartışacak değildim. Zaten birazdan, spor salonunda hayatının pişmanlığını yaşayacaktı. Bir süre daha sporsuz bir yaşam sürmesi gerektiğini fark edecek, çıldırса da bu duruma katlanması gerekecekti.

Oflayıp poflayarak direksiyona oturdum. Bu konu da

söylensem ve arabayı tanımıyor olsam da çok rahat ve kullanışlı olduğunu gizleyemedim.

Spor salonuna girdiğimiz zaman Danny'nin keyfi yerine geldi. Salonun dövüş alanına gitti doğrudan. Salona her gittiğimizde Christina'yla oturup Danny'yi izleyerek sohbet ettiğimiz köşeye bakmamaya çalıştım.

Dogan bize doğru geldi ve Danny'yle kucaklaştı. Bizi defalarca aramış, Danny'nin nasıl olduğunu sorup arada bir uğramamızı istemişti.

"Benim için on dakika vaktin var mı?" diye sordu Danny. "Yine yapıp yapamayacağımı görmek istiyorum."

"Tabii, Dan. Senin için her zaman vaktim var. Hatta haftalardır seni bekliyorum." Onu gördüğüne gerçekten sevinmişe benziyordu. Danny onun en başarılı öğrencisiydi. Bu salonda Dogan'dan sonra en başarılı eğitmeni.

Dogan ringe çıktı ve eskiden Danny'nin de sürekli yaptığı gibi parende attı. Umarım Danny bunu denemeye kalkmazdı, deneyecek olursa büyük ihtimalle Dogan'dan bir süre nefret etmek zorunda kalacaktım.

Danny üstünü değiştirdikten sonra sakince ringe çıktı. Birkaç ısınma hareketinin ardından Danny hamle yapmak istedi ama o an anladım ki bunu kaldıramayacaktı. Dogan'a karşı hiç şansı yoktu. Ağrılarını görmezden gelmekle o kadar meşguldü ki aklını dövüşe veremiyordu. Üstelik çok yavaştı, kondisyonunun düştüğü ortadaydı. Sol bacağı her zaman onun son kozu olmuştu ama Danny onu kaldıracak güçte değildi. Dogan fazlasıyla merhametli davranıyordu ama Danny dayanamayarak elini havaya kaldırdı ve onu durdurdu.

Dogan, "Dan, hayrola?" diyerek endişeyle ona doğru yürüdü, eğilip onu inceledi. Henüz Danny'nin bir dövüşü ya da tek bir hamleyi başından sonuna götürebilecek kadar iyileşmediğinin farkında değildi.

Danny zorla nefes alıyordu ve şimdiden sıırsıklam terlemişti. Sırtını dövüş halkasının kenarına yasladı. "Bana biraz zaman ver." Kendisini ve gücünü toparlamaya çalışıyordu.

"Sen hâlâ tam olarak iyileşmemişsin!" dedi Dogan sonunda.

"Devam," diyerek diklendi Danny ve hocasına karşı dövüş pozisyonu aldı. Dogan ona doğru bir hamle yaptı, Danny bir adım gerileyip o vuruştan kurtuldu ve güçlü bacağıyla Dogan'ın baldırına bir tekme attı. Dogan ona tam karşılık verecekti ki Danny şakağına bir yumruk indirdi. Hemen ardından bir tekme daha attı ve aynı anda çığığı basarak geri sendeledi. Geriye doğru birkaç adım daha attıktan sonra tekrar inledi ve geri geri yere yığıldı.

"Her şey yolunda mı?" Dogan yanında diz çöktü ve onu ayağı kaldırmak için elini uzattı. Ellerimi yüzüme gömdüm ve gözlerimi ateş gibi yakan yaşları saklamaya çalıştım. Danny... Benim Danny'im. Bir buçuk yıl önce beş kişiyi hiç zorlanmadan yere devirebilen Danny, şimdi kollarını açmış, ayağı kalkamayacak kadar halsiz yerde yatıyordu. O an onun bir daha eski hâline dönemeyeceğini anlamıştım.

Danny, Dogan'ın onu kaldırmasına izin vermedi. Onda kırılmayacak tek şey gurur ve haysiyetti. Bu özelliğini ölene kadar taşıyacaktı. O özgür ve sağlamken ölmenin bir yolunu bulurdu fakat aciz duruma düşmeyi asla göze almazdı.

Yavaşça yüzüstü döndü ve emekleyerek ringden çıktı. Ancak şimdi ayağı kalkabilmişti, gidip üstünü değıştirdi ve yeniden Dogan'ın yanına geldi.

"Teşekkür ederim," dedi Danny, ona. "Her şey için... Öğrencilerime çok üzgün olduğumu söylersin. Ama artık olmuyor."

“Dan. Ne?” Dogan şaşkındı fakat Danny herhangi bir açıklama yapmadan, onu orada öylece bırakıp son kez spor salonundan çıktı.

Dogan’a *yine görüşürüz* gibi bir şeyler mırıldanarak salondan ayrıldım. Danny’nin yanına vardığımda, çoktan arabanın yanındaydı. Acı bir yüz ifadesiyle tek elini kaburgasına bastırıyor diğeriyle de yolcu kapısını tutuyordu.

“Ben kullanamayacağım,” diyerek koltuğa oturdu ve yine sancıyla inledi.

“Canın çok mu yanıyor?” diye sordum, “Danny’nin savaş arabası” olarak adlandırdığım yeni, siyah otomobili park alanından çıkarırken.

“Hayır, hiç acımıyor,” diyerek zoraki gülümsemeye çalıştı. “Kendimi hiç daha iyi hissetmemiştim.”

Alnını cama yaslamış sessizce dışarıyı izliyordu. Ben arabayı park etmeye çalışırken, Danny araba durmadan inip eve girdi. Arabayı park ettim ve Danny’nin ardından yürümeye başladım. Bugünden sonra bir daha onun peşinden koşmam gerekmeyecekti. Karabasan önümüzdeydi. Vakit gelmişti. Hep korktuğum ve gelmemesi için dua ettiğim o gün gelmişti. Bundan sonra hep gerileyecekti. Uçurumun kenarına doğru gidiyorduk ve bizi kimse durduramazdı.

Tahmin ettiğim gibi Danny’yi yatağında yüzüstü yatar-ken buldum. Acı içinde ağlıyordu. Kapıyı hafif aralık bıraktım ve yatakta yanına oturup sırtını sıvazladım.

“Danny, o kadar üzgünüm ki... Sadece bunun için çok erkendi. İki kaburga kemiğin hâlâ kırıkken ne bekliyordun ki?”

“Beni bir süre yalnız bırakabilir misin? Biraz kendimi toparlamak istiyorum.” Yorganı başının üstüne çekti ve ağlamaya devam etti.

İç çekerek yataktan kalktım ve Leika'ya seslendim. Onu yürüyüşe çıkaracaktım. Son zamanlarda ne kadar çok iç çeker olmuştum. Acaba bir gün tüm bunlar bitecek miydi?

Birkaç dakika sonra geri geldiğimde, BMW yerinde yoktu. Mutfak masasında bir not buldum.

Gece yarısından önce gelirim.

Benim için endişelenme. I'm fine.*

Son zamanlarda sık sık konuşmasının ortasında İngilizce devam etmeye başlıyordu. Anlaşılan bu, yazarken de değişmeyecekti. O anda söyleyeceklerine odaklanmadığının göstergesiydi.

Pencereden ilk önce bahçeye, sonra ufka doğru bakarak bekledim. Gece yatmaya giderken Danny'den hâlâ iz yoktu. Gece yarısına doğru arabanın sesini duydum.

"Neredeydin?" diye sordum, o elinde küçük bir poşetle odaya girerken. Sorumu tamamlayamadan elindeki poşete bakıp cevabını aldım.

"Tanrım, Danny! Hayır! Yapmadım de. Ne olur yapmadım de!" İçimdeki öfke bir lav tabakası gibi yükselmişti, volkan olup patlayacaktım.

"Öleceksem en azından acısız ölmeyi tercih ederim." Yere oturdu ve poşetin içindekileri boşalttı.

İçimdeki öfke yükseldiği hızla kaybolup endişeye dönüşmüştü.

"Bu şey seni öldürür, bunun farkındasın, değil mi?" diye fısıldadım, içinde beyaz, pudraya benzer madde bulunan poşeti işaret ederek.

"Aslında eroin ölümcül değil," diye açıklama yapmaya başladı. "Onu ölümcül yapan içine eklenen maddelerdir."

"Aldıklarının içinde bunlardan var mı?

* İngilizce, "İyiyim." (e.n.)

“Evet, var,” dedi kısık sesle. “Ama kendime en kaliteli-sinden sipariş verdim. Onların vücuda fazla zararı olmuyor. Önümüzdeki hafta kullanabilirim. Ölümüme kadar yeteceklerini düşünüyorum.”

“Tanrım, Danny!” diye çığlık attım. “Bize ne oldu böyle? Dünyanın diğer yarısının alamadığı bir uyuşturucuyu sen alabiliyorsun diye seni takdir etmemi mi bekliyorsun?”

“Senin bir şey yapman gerekmiyor, bu tamamen kendi kararım.”

Mutfaktan bir tatlı kaşığı aldı ve beyaz tozun üstüne birkaç damla limon suyu ekleyip karıştırdı. Sonra kaşığın altına çakmak tuttu.

“Danny!” diye bağırdım bir kez daha. “Bırak şunu.”

“Senden izin almayacağım, sen de işime karışıp beni durdurmaya çalışmayacaksın!”

Yerdeki tek kullanımlık şırıngayla iğneyi aldı. İğneyi şırıngaya taktı.

Tekrar paniklemeğe başladım. “Bunun nasıl yapıldığını biliyor musun? Bu da çok tehlikeli.”

“Biliyor musun?” diye konuşmaya başladı kaşıktaki sıvıyı şırıngaya çekerken. “Eroin kullananların en büyük korkusu HIV kapmaktır. Komik değil mi?”

“Sorma! Öyle komik ki! Gülmekten öleceğim. Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?” diye sorumu tekrarladım.

“Bunu yarı baygın bağımlılar bile başarıyor, o kadar zor olmamalı.”

“Enjeksiyonla başlayamazsın, bu ölümcül olmaz mı? Önce ağız ya da burun yoluyla alman gerekmiyor mu?” En azından ben öyle olduğuna inanıyordum. Yanlış hatırlamıyorsam bir keresinde Christina böyle bir şey anlatmıştı.

“Bunu kesinlikle içime çekmeyeceğim, bu çok iğrenç. Üstelik bu doz çok düşük, bununla hiçbir şey olmaz. Ayrıca doğrudan damara enjekte etmeyeceğim, önce derimin altına yapacağım. Öyle daha az etki eder.”

“Sen tamamen aklım kaçırmışsın!”

“Bunun ben de farkındayım fakat kafan dağınıkken daha rahat ölünür.” Danny sağ üst kolunun derisini iki parmağının arasına sıkıştırdı, iğneyi batırıp bir an bile tereddüt etmeden şırıngayı boşalttı.

Birkaç dakika bekledik ama hiçbir şey olmadı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum bir süre sonra.

Danny omuzlarını silkti. Hareketleri eskisinden yavaştı.

“Sersemlemiş gibiyim, her şey gerçeküstü sanki,” diye açıkladı bana. “Ve midem bulanıyor.”

“Hak ettin,” diye azarladım onu fakat beni artık dinlemiyordu. Yere yan yattı ve öylece kaldı. Leika odanın öteki ucunda, sepetin içinde nasıl yatıyorsa öyle... İkisi de uyuyordu, belki sert ve soğuk zemindeydiler ama en azından uyuyorlardı. Ben de uyumak istiyordum. Başka bir dünyaya gidip burada olan her şeyi unutmak istiyordum. O anda Danny’nin bana da uyuşturucu vermesini diledim. Bazı şeyleri biraz olsun unutmama yardımcı olacaksa ben de istiyordum.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yorganımı alıp onun yanına yattım. Ev sıcak olmasına rağmen Danny buz gibiydi. Yanına uzandım ve yorganı üstümüze örttüm. İlk defa, ona dokunduğumda uyanmamıştı.

Leika da yerinden kalktı ve Danny’nin öteki yanına uzandı. Bana, Danny’yi ısıtmakta yardımcı olmaya çalıştı. İkisini izleyerek nefes alışlarını dinlemeye başladım, sabbırsızlık içinde uykuya geçmeyi bekledim. Uykuya biraz daldığım her seferinde sığrayarak uyanıyordum. Danny’yi gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Christina gibi zehirlenebileceğinden korkuyordum.

Danny gözlerini açtığında öğlen olmuştu. Onu tanıdığım süre boyunca hiç bu kadar uzun uyuduğuna şahit olmamıştım.

“Nasılsın?” diye sordum hemen. Danny bana dakikalarca şaşkınlıkla baktı. Sonra, doğrularak başını sallamaya başladı.

“Kalabalık bir manda grubuna karşı durmuşum gibi hissediyorum. Dün akşam ne oldu?”

“O lanet şeyden aldın,” dedim.

“Onu ben de biliyorum. Sonra ne oldu? Gerisini hatırlamıyorum.”

“Uyudun, daha fazlası yok.”

“Şimdiye kadar mı? Harika! Bunun yanında uyku ilacı şaka gibi kalıyor.” Danny her geçen dakika daha çok kendisine geliyordu ama uyku sersemliği onun için hiç alışıldık bir şey değildi. Genellikle gözünü açtığı gibi kendine gelirdi.

“Danny, bunu sakın bir daha yapma,” diye rica ettim. “Lütfen. Bütün gece senin için endişelendim.”

“Yıllardır bu kadar iyi uyumamıştım,” deyip sendeleyerek ayağa kalktı. “Beni arayacak olursan banyodayım. Sanırım... Tüm bu olan biteni tekrar düşünmem gerekecek.”

Birisi beni uyanmam için sarsıyordu. Derin uyuyordum ve hatırlamadığım, güzel rüyalar görmüştüm. Fakat uyanmış olamama rağmen inatla rüyalarımın geri dönmeye çalışıyordum. Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım, ayrıca harika rüyalar görmüştüm fakat ısrarla uyanmam için sarsılıyordum.

“Ducky. Kalk, Ducky.”

“Hı? Saat kaç?”

“İki buçuk.”

“Öğlen mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Gece.”

“Tanrım, Danny... O zaman lütfen uyumama izin ver,” diye mırıldandım ve tekrar başımı yastığa gömdüm.

“Gece çok güzel,” diye fısıldadı. “Gökyüzü yıldızlarla dolu ve hava ılık. Kazakla dışarıda oturabilirsin.”

“Gecenin bir yarısı bunun için mi kalkmam gerekiyor?”

“Evet.”

“Of, Danny... Gerçekten kafayı yemişsin.”

“Bunu biliyorum,” diye yanıt verdi sessizce. “Hiçbir zaman aksini söylemedim. Şimdi, kalkıyor musun?”

Uykulu bir şekilde kalktım. Danny’nin kazaklarından birini üstüme geçirip ayakkabılarımı giydim. Hoşnutsuz bir hâlde bahçeye doğru giderken peşine takıldım. Leika, gece gezimizden memnun olmuşa benziyordu, kuyruğunu sallayarak o da peşimize takıldı.

Danny çimlere bir örtü sermişti. Örtünün üzerine sırt üstü uzanıp yıldızları seyretmeye başladı.

Acaba bunu sık sık yapıyor muydu?

Gece, ekim ayının ortasında beklenmeyecek kadar sıcaktı. Başımı Danny’nin karnına koydum, sessizce gökyüzünü izledik. O düşüncelere dalmıştı, ben de uyumamaya gayret ediyordum.

“Sana bir şey söylemem lazım,” diye konuşmaya başladı. Beni yattığım yerden kaldırdı ve kendisi de kalkıp beni önüne geçirdi. Ona yaslandım, kollarını vücuduma doladı ve çenesini omzuma koydu.

“Ne oldu?” Huzursuzlanmıştım, karnım ağrıyacak gibiydi. İstemsizce bacaklarımı yukarı doğru çektim.

“Araba kazası öylece olmadı,” diye fısıldayarak itiraf etti. Bunu zaten çok daha önceden tahmin etmiştim.

“Gerçekte ne oldu?”

Danny derin nefes aldı. “Kasıldım. Hem de art arda birkaç kez...”

“Ne? Tanrım! Nasıl?” Zaten korktuğum tam olarak bu değil miydi?

“Sanki birisi beynimi ikiye ayırıyor gibiydi. Sanki bileğimdeki damarları kesiyorlardı. Dakikalar boyunca felçli gibiydim ama etrafımda olan her şeyi algılayabiliyordum. Yoldan saptığımı, defalarca takla attığımı... Fakat hiçbir tepki veremiyordum. Vücudum sanki donmuştu.”

Gözlerimi kapatıp sözlerini güçlkle dinlemeye devam ettim.

“Danny, bu hastalığınla ilgili olabilir.” İronik bir durum olsa da asla hastalığının ismini kullanmazdık.

Beni daha sıkı sardı. “Ducky, bunun hastalığımla alakalı olduğunu biliyorum. Vücudumu tanıyorum ve açık ki bir şeyler yolunda gitmiyor. Bu yüzden seninle birlikte Amerika’ya gitmek istemedim. Biz yoldayken bunun tekrarlanacağından, belki daha kötüsünün başımıza geleceğinden korktum. Tanımadığın bir ülkede yapayalnız kalırdın.”

“Bunu hastanedeyken söylemen gerekirdi.”

Başını eğdi. “Bunu ben de biliyorum fakat sınavına çok az kalmıştı ve konsantre olman gereken bir dönemde aklını dağıtmak istemedim. Aklında başka şeyler olsun istemedim.”

“Nasıl yani? Hayatını benim saçma sınavlarım için riske mi attın? Kafan düzgün çalışıyor mu senin?”

Danny sakindi. “Jessica, ben zaten yarı ölü sayılıyım. Artık her şey yalnızca senin için.”

“Böyle davranmayı kes,” diye bağırdım. “Belki de zarsız bir şeydi? Yalnızca inme geçirmiş olamaz mısın?”

Danny küçümseyici bir şekilde bakıp iç çekti. “Daha yirmi iki yaşındayım, benim yaşımdaki birinin inme ge-

çirmesinin önemsiz bir şey olduğunu mu söylüyorsun? Bence zamanı geldi!"

"En kötüsünü düşünmek zorunda değilsin. Belki sadece basit bir tesadüftür." Kendim bile bunun çaresizlik dolu, son çırpınışlarım olduğunu fark etmiştim. Bütün o zekice sözlerim ihtiyacım olduğunda neredeydiler?

"Bu bir tesadüf değildi. Kan değerlerim şubat ayından ağustosa kadar çok kötüleşti."

"Hastanede kan değerlerinin gayet iyi durumda olduklarını söylemiştin, bana yalan mı söyledin?"

"İyiydiler. Fakat kısa süre içinde hızlıca kötüleştiler."

"Christina yüzünden..." diye mırıldandım. "Bütün her şey onun yüzünden!"

"Neden oyun oynuyoruz ki artık?" diye sordu. "Hastalığım kendini gösteriyor, artık bu konuyu üstü kapalı konuşamayız."

İçten içe onun haklı olduğunu biliyordum. Vücudu her yönden tek sermayesiydi. Vücudunu tanıyordu ve bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. Eğer bundan tamamen emin olmasaydı eroin almazdı. Aslında ben de her şeyin normal olduğunu bilsem asla böyle bir şeye izin vermezdim. Konuşulması gereken şeyleri içimize atıp bastırmakta dünya şampiyonu olabilirdik. Zamana karşı yarış içindeydik âdeta. Her bir ay, her bir hafta... İleride her bir gün için savaşıyorduk.

"Hastaneye gidip düzgün bir taramadan geçmelisin. Hem HAART* tedavisine de başlaman gerek," diye kararımı söyledim.

"Önümüzdeki hafta fotoğraf çekimim var. Baştan savamam, çok kârlı bir çekim. Çekimden sonra gideceğim."

"Fotoğraf çekimi mi? Bunun nesi önemli? Bence hemen pazartesi gidip başlamalısın!"

* Yüksek Aktiviteli Anti Retroviral Tedavi. AIDS tedavisinde kullanılan standart yöntem. (e.n.)

“Haftaya gideceğim. Birkaç günden bir şey olmaz,” dedi net bir sesle. “Zaten bu son sözleşmem. Artık işi bırakıyorum.”

“Neden işi bırakıyorsun ki?”

“Çünkü ben hasta bir bağımlıyım ve öyle ya da böyle, ileride onlar da bunu fark edecek. Hem artık fazla keyif vermiyor, zaten bankada fazlasıyla param var. Ölmeden önce yeni bir araba bile aldım. Artık Christina’ya ev almak zorunda da değilim. Orada sana yetip artacak kadar para var. Başka ne yapacağım?” Sesi üzgün geliyordu ama hayal kırıklığından eser yoktu.

“Böyle kederli olmaktan hoşlanmıyorum!” dedim inatçı bir çocuk gibi.

“Buna gerçekçi olmak denir, Ducky.”

“Burada sızlanacağına şu lanet hastaneye git ve bir an önce tedaviye başla,” diye bağırdım, onun hiç sızlanmadığının farkında olduğum hâlde.

“Bunu yapacağım zaten,” dedi. “Haftaya...”

“Pazartesi!”

“Haftaya.”

Öfkeyle koluna vurdum. “Biraz da beni düşünsen ne olur?”

Danny sinirlendi. Daha önce bana bu kadar sinirlendiği olmamıştı. O da benim gibi ayağa kalktı ve sinirden karan, yargılayıcı bakışlarını üstüme dikti.

“Bana bunu sormaya nasıl cüret edersin?”

“Lanet olsun ki haklıyım.” Leika çoktan evin içine kaçmıştı. “Bencillik etmeyi kes ve hastaneye git.”

Üstüme doğru geldi ve işaret parmağını bir zamanlar Christina’nın yaptığı gibi göğsüme doğrultarak, “Ben sadece seni düşünüyorum. Uzun zamandır yaptıklarımın hepsi senin için. Sen benim hâlâ burada olmamın tek sebebisin!”

“Eğer Atlanta’ya geri gitmek istiyorsan durma git. Seni durdurmayacağım!” Kanatıncaya kadar dudağımı ısırđım. Neden yine tartışıyorduk ki?

“Sen şu an nefes almamın tek sebebisin!”

“Beni rahat bırak!” diye çıkıştım.

Danny bana sırtını dönüp eve geri girdi. Yine o madeden kullanacağını biliyordum. Eroini ilk kullanışından bugüne on dört gün geçmişti. Çaresizce çimlerin üstüne geri uzandım. Hava burada donup kalmayacağım kadar sıcaktı.

Bir süre sonra Danny yeniden yanıma geldi ve sevgiyle yüzüme düşen saçları okşayarak geri attı.

“Çok üzgünüm. Gerçekten sınavının iyi geçmesi için bir şey söylemedim. Benim yüzümden geleceğın kötü etkilensin istemedim.”

Uyuyor numarası yaptım, gözlerimi yakan yaşların akması için mücadele ediyordum. Bunca zaman boyunca kendi başına savaş vermiş, bütün bunlara tek başına göğüs germişti. Neden? Benim saçma sınavım için... Kendimi çok kötü hissediyordum. Beni rahatlabilecek tek şey, o an orada ölmekti sanki.

Bir süre sonra Danny beni kucakladı ve eve taşıdı.

Altı gün sonra beraber hastaneye gittik. Aile doktorundan onay almıştı. Valizini hazırlamış, kasvetli havada evden çıkmıştık. Bir sürü kan örneğı alınıp testler için laboratuvara gönderilecekti. Başı ve kaburgalarının da filmi çekilecekti, kaburgasındaki ağrı hiç azalmamıştı. CT* ve MRT**’ye girecekti. Onu baştan aşağı tarayacak, kasılların sebebini araştıracaklardı. Bir de HAART tedavisine

* Bilgisayarlı Tomografi. (e.n.)

** Manyetik Rezonans Tomografi. (e.n.)

başlanacaktı. En iyi ihtimalle, bu tedavi HIV belirtilerinin gerilemesine neden olacak, uzunca bir süre bağışıklık sisteminin istikrarlı kalmasını sağlayacaktı. Bunu yapamamaları bile herhangi bir hastalıkla karşı karşıya kalmaması için bağışıklık sistemini güçlendireceklerdi. Danny bunu gereksiz bulmuştu, henüz herhangi bir hastalıkla karşılaşmamıştı. Aile doktoru ona bu tedaviye başlamasını tavsiye etti; çünkü en son testte T lenfositlerinin sayısı iki yüz ellinin altında çıkmıştı. Doktor, kararını rakamlardan hareketle vermişti. Danny doktor ile bu yüzden küçük bir tartışmaya bile girmişti. Ben vücudunun tedaviye olumlu yanıt vereceğinden emindim, buna tüm kalbimle inanıyordum. En azından ikimizden biri buna inanıyordu.

Hastaneye varınca tek kelime etmeden odasına geçtik ve eşyalarını yerleştirdik. Danny şanslıydı; odasındaki ikinci yatak boştu.

“Burada olmaktan nefret ediyorum,” diye mırıldandı ve yeniden sessizliğe gömüldü.

“Bu konuda tek kelime dahi duymak istemiyorum, Danny,” dedim. Bu sefer onunla inatlaşabilirdim. Eğer benimle tartışmak istemiyorsa usluca burada kalması gerekiyordu.

Danny dilini çıkardı ve yüzünü buruşturarak söylediklerimi çocuk gibi taklit etti. Masada duran muzlardan birini alıp ona fırlattım. Danny muzunu tutunca, reflekslerinin eskisi gibi olmasına sevindim. Ona bir şeyler fırlatmayı alışkanlık hâline getirmiştik. Her seferinde havada yakarlardı. Ancak son zamanlarda biraz daha dikkatli fırlatmam gerekiyordu.

“Süper, artık bana maymun yiyecekleri mi fırlatmaya başladın? Sırada ne var? Kedi maması mı yedireceksin?” Kara mizah anlayışı yerindeydi ama eskiden bu kadar alaycı davranmazdı.

Aynı gün içinde tüplerce kan aldılar. Büyük ihtimalle HIV pozitif hastalarının kanında eroin ve daha bir sürü şey arıyorlardı. Danny günlerdir eroin kullanmamıştı ama yine de maddenin izini bulmuşlardı. İçten içe buna çok sevinmişim çünkü Danny'nin bunu kendi rızasıyla söylemeyeceğinden emindim. Bence bu bilgi onun tedavisinde önemli bir rol oynayabilirdi. Akşama doğru tedaviye başlamayı planlıyorlardı.

Hemşirelerden biri geldi ve kendisini Regina olarak tanıttı. Uzun ve zayıftı, siyah saçlıydı. Danny'den de en fazla beş yaş büyüktü. Hemşireden ilk görüşte hoşlanmıştı ve bu içimi biraz rahatlatıp bana umut oldu. Artık resmi olarak savaşa başlamıştık ve ne olursa olsun bu savaşta galip gelmek zorundaydık.

Akşama kadar orada kaldım ve venöz kateteri hazırlarken Hemşire Regina'yı izledim. Danny'nin sol kolunu tutmuştu. Danny en çok o kolunu kullanıyordu fakat yine de bir şey demedi.

Güvenliğin her şeyden önce geldiğini bilmeme rağmen hemşirenin iğneyi batırmadan önce eldiven takmasına üzülmüştüm.

Hepsi, sanki Danny bulaşıcıymış gibi davranıyor.

O zaten bulaşıcı, diye karşılık verdi iç sesim.

"Bu siz burada olduğunuz sürece kolunuzda kalacak," dedi Danny'ye. "Eğer ağrımaya başlarsa bana söyleyin, diğer kolunuza takalım."

Bu asla olmazdı. Danny dişini sıkardı, ağrıdan çıldırırdı ama kolay kolay mızızlanmazdı.

Hemşire Regina serumdan akan damlaların hızını ayarladıktan sonra Danny'nin üst kolunu şefkatle sıvazladı. Güler yüzlü ve iyi niyetli bir hemşire olarak kaldı aklımda. Diğerleri gibi, Danny'ye sanki bir eşyaymış gibi davranmıyordu. Duyguları olmayan, sağdan sola, soldan sağa

savrulan bir kobaymış gibi... O sadece hayatta kalmak için yardım arayan genç bir adamdı.

Çok geçmeden uzman hekim geldi, başıyla nazikçe selam verdi ve evrakları incelemeye başladı.

Başını olumsuz anlamda sallayarak, "Eroin bağımlısı," dedi katı bir sesle. "Buna hiç şaşmamak gerek."

Sinirli şekilde derin bir nefes aldım fakat Danny bana susmam için sert bir bakış attı. Doktorun söylediğinin onun gerçek hikâyesinden daha kabul edilebilir olduğunun ben de farkındaydım. Yine de gerçeği doktorun buna inanmayacağını düşündüğünden mi, yoksa canı istemediğinden mi söylemediğini bilmiyordum. Bu yöndeki isteğini kabullenmiştim ama sinirden dudağımı ısırıp kanatmıştım da.

"Yoksunluk belirtileriniz başlarsa bize önceden haber verin, Metadon'a geçelim."

"Böyle bir şeyin gerekeceğini düşünmüyorum," dedi Danny nazikçe. "Sadece birkaç kez kullandım, bağımlı değilim."

"Elbette!" Doktor, Danny'yle sanki karşısında aptal biri varmış gibi konuşuyordu. "Her bağımlı sadece birkaç kez aldığı iddia eder. Bağımlılar konusunda asıl sorun budur."

Danny pes edip iç çekti. "Bir şeye ihtiyacım olduğunda size haber veririm." Onun böyle her şeyi kabul etmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Eski inadına ne olmuştu?

"Yarın kaburgalarınızın röntgeni çekilecek, sonra CT'ye gireceksiniz. Haftaya cuma günü de MRT için randevunuz var."

"Teşekkürler," dedi Danny. Doktorda bize nezaketen iyi günler dileyip odadan ayrıldı.

"Başaracaksınız," dedim Danny'ye. Yatağa, yanına oturdum. Tınaklarını değil, parmaklarını yiyordu âdeta.

"Ne değişti?" diye sordu bana. "Bunca zaman boyun-

ca kan değerlerim iyiydi. Neden birden tepetaklak oldular hiç anlamıyorum.”

Tina!

“Belki de hep böyle düşünecektik. Sekiz yıl sonra bu duruma gelsen bile yine erken olduğunu düşünürdük.”

“Tina yüzünden,” dedi. Elbette, bunun kendisi de farkındaydı. “Onu kaybetmek beni o kadar sarstı ki bütün kalkanlarımı indirip üzüntüme odaklandım. Virüs de kendisini gösterecek ortamı buldu.”

Dudaklarımı sıkıca kapatıp onu sadece başımla onayladım. Zaten hastalıkların çoğu psikolojik olarak kötü durumdayken ortaya çıkmaz mı? Ruhun ve bedenini iyi hissediyorsan hastalığa karşı daha büyük şansın olur.

Danny uzanıp elimi tuttu.

“O kadar üzgünüm ki,” dedi fısıldayarak. “Bunu bile rek yapmadım. Seninle daha uzun yaşamak isterdim.”

“Nasılsın?” diye sordum ona çarşamba günü hastaneye geldiğimde. Danny yatağının baş kısmını yükseltmiş, pencereden dışarı bakıyordu.

“Harika. Her güne kusarak başlamak bambaşka bir duygu, spordan çok daha etkili.”

“Biraz sabır, Danny,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. “AZT’ye alıştığın zaman bütün bunlar duracak.” Onun yanına, yatağa oturdum. Ona bir öpücük vermek için eğilmiştim ki başını çevirdi. Onunla çıkmaya başladığımızdan beri hiç böyle bir şey yapmamıştı.

“Omurga kemiklerim hâlâ ilk günkü kadar kötü. Vücudum tedaviyle öyle meşgul ki... Doktorlar, kaburgalarımın belki de ömür boyu iyileşmeyeceğini söylüyorlar. Vücudum şu an her şeyiyle tedaviye odaklanmış durum-

da, omurga gibi önemsiz bir şeyi ne yapsın?” Omuzlarını silkti. “Boş ver, zaten kimin sağlam kaburga kemiklerine ihtiyacı var ki?”

“Danny, yeter artık,” diye uyardım onu.

“Ah, söylemeyi unutmayayım. Kan değerlerim de kötüleşti, iki yüzün altına düştü. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. En iyisi şu an odadan çılgık atarak kaçıp gitmekti ama bunu Danny’ye yapamazdım. Boğazıma bir yumru oturdu ve orada kaldı.

“Artık tam anlamıyla AIDS’ten bahsedebiliriz. Son aşamaya, yani dördüncü evreye geldik. Bu harika bir haber, değil mi?” Serumun takılı olmadığı kolunu kaldırıp, “Yirmi iki yaşında AIDS hastası oldum. Sonunda başardım. Hayat ne kadar güzel,” dedi.

“Danny, yeter...” dedim bir kez daha, güçsüzce.

“Ne yeter?”

“Ne yapıyorsan o... Bu kadar kötümser olma.” Aslında ona bağırarak istiyordum ama buna gücüm kalmamıştı.

“Ama daha en iyisini sana söylemedim ki.”

“Başka ne var?” deyip boğazımdaki düğümünden kurtulmak için yutkundum. Ama ondan bir daha asla kurtulamayacaktım. Yıllar sonra doktora gittiğimde, her türlü test ve araştırma yapıldı fakat durumun psikolojik olduğu söylendi.

Ruh hâli tamamen değişti. Sinirli hâli geçti, yerine kırgın ve duygusal Danny geldi. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. O anda eski, komik Danny’nin geri gelmesini istemeye başlamıştım bile.

“CT’de bir şey buldular.”

“Ne buldular?” diye sormaktan başka bir şey yapamadım. Sesim çatlamıştı.

“Daha bilmiyorlar. MRT sonuçları cuma günü öğleden

sonra çıkacak. Omurilik sıvısında virüs arıyorlar. İltihaptan şüpheleniyorlar.”

“Tamam,” deyip kendimi nefes almaya zorladım. “Panik yok. MRT’yi bekleyeceğiz. Bu yalnızca iltihapsa durum o kadar da kötü değil, iltihaplar çabuk iyileşir.”

Başını eğdi.

“Doktorlar kötü olduğunu mu söylüyor?” Neden sesi mi yükselmiştim ki?

“Sadece beklememi söylüyorlar, onların da pek bir bilgileri yok.”

Harika. Şimdi iki gün boyunca şüpheyle oturup sonuçları mı bekleyecektik. Buna nasıl katlanacaktık?

“Tamam. Ben burada olacağım. Jörg de gelecek ama ona doktorlar açıklama yaparken burada olmasını söyleyirim.”

Yine başını eğdi, gözlerine dolan yaşları benden gizlemeye çalıştı.

“Böyle olacağını hiç düşünmemiştim,” diye fısıldadı. “Ruhen bütün ölüm seçeneklerini kabullenmiştim. Zattürre, verem... Belki de sadece grip. Hatta en büyük korkum kaposi sarkomuna yakalanmaktı. Hastalığının gözle görünür olmasını kaldıramazdım. Ama şimdi tamamen farklı bir şeyle karşı karşıyayım. Beyin tümörü yüzünden öleceğim.”

“Tümör nereden çıktı? İltihap dememişler miydi? Seni iyileştirebilirler.”

Danny homurdandı.

“Jessica,” diyerek elimi tuttu ve yalvaran gözlerle bana bakmaya başladı. “Gelecek olan şeyden çok korkuyorum, hatta korkudan aklımı kaçırmak üzereyim!”

Ben de! İnan bana, ben de!

“Yalnız değilsin.” Elini sıkıca tuttum ve ona daha da yaklaştım. “Buna beraber göğüs gereceğiz. Ne olursa olsun yanında kalacağım. Yalnız değilsin.”

Danny hıçkırmaya başladı. Dizlerini yukarı çekti ve başını dizlerine gömüp ağlamaya başladı. Ağlarken omuzları titriyor, bir çocuğa benziyordu. Bunu durduramadığını biliyordum, o yüzden yanında sessizce durup sırtını sıvazlamaktan başka bir şey yapamadım.

Kimse kapının çalındığını duymamıştı, Jörg de tereddütsüz içeri girdi. Bizi o şekilde gördüğünde telaşlanmıştı. Bu, yüzünden kolaylıkla okunabiliyordu.

“CT’de bir şey bulmuşlar,” diye açıkladım ona.

“Siktir,” dedi kısık sesle.

Danny sessizce önüne bakıyordu.

“Cuma günü öğleden sonra MRT testi sonuçları çıkacak, o zaman daha çok şey öğrenecekler.”

Sadece dudaklarımı oynatarak, sessizce, “Lütfen, sen de gel,” dedim ve Jörg başıyla onayladı.

O da yatağa oturdu ve Danny’ye sarıldı. Bu hareketi Danny’nin daha fazla ağlamasına neden oldu. Bir süre daha ağladıktan sonra hıçkırırken az kalsın boğuluyordu, sert bir şekilde öksürmeye başladı.

Jörg ayağa kalkıp, “Ben hemşire çağırayım, ona sakinleştirici versinler,” dedi.

“Hayır, çağırma,” dedi Danny sert bir şekilde. “Gebermek üzereyken bile rahat bir şekilde ağlayamaz mıyım?”

Şimdi daha da kötümser olmaya başlamıştı. Bravo!

Jörg, karşısına geçerek omuzlarından tuttu ve kendisine bakmasını sağladı.

“Ağlayabilirsin elbette ama ağlaman bittikten sonra kendini toparlıyorsun ve pes etmiyorsun. Anladın mı beni?”

“Ne işe yarayacak ki?”

Jörg onu kabaca sarstı. “Anlayıp anlamadığını bilmek istiyorum sadece.”

Danny, iç çekerek “Evet, anladım.” dedi. Jörg’ün, Danny’yi nasıl kontrol edebildiğine yine şaşırmıştım.

Odadaki sabit telefon çalmaya başlayıp düşüncelerimi böldü.

Danny başını olumsuz anlamda sallıyor, telefonu açmak istemiyordu. Onun yerine Jörg açtı.

“Buyrun? Bir saniye, ona sorayım.” Telefonu ağzından uzaklaştırdı ve eliyle mikrofon kısmını kapatıp, “Baban...” dedi.

“What the fuck? Benim burada olduğumu nereden biliyor?”

“Büyük ihtimalle annenden öğrendi.”

“Peki, annem benim burada olduğumu nereden biliyor?”

“O senin annen, Danny,” diye açıklama yaptı Jörg. “Ona söylemek zorundaydım. En azından seni ziyaret edebilmek için bir şansı olmalı.”

“O zaten gelmez ki!” Danny tekrar homurdandı. Yaşla dolu gözlerinin çevresindeki bütün damarlar kızarmıştı.

“Ne istiyormuş benden?” diyerek telefonu işaret etti.

“Seninle konuşmak istediğini söylüyor.”

Danny, Jörg’ün elindeki telefonu aldı ve kulağına götürdü. “Evet?” Birkaç saniye sonra şunu ekledi: “Seninle cehennemde görüşürüz, orospu çocuğu!”

Sonra telefonu sert bir şekilde kapattı.

Cumaya kadar, günleri iyi kötü geçirmeyi başardım. Sanki transta gibiydim. Gün içinde boş olduğum her anı onunla geçiriyor, geceleri de gizlice onunla yatıyordum.

Ailem iyi mezuniyet notumu kutlamak için beni yemeğe çıkarmaya karar vermişti. Beni iki saatten fazla beklemişler ve defalarca aramaya çalışmışlardı fakat hastanede olduğum için telefonum kapalıydı. Bana ulaşamamışlardı.

Annem her zamanki sorusunu yineleyip, “Sana neler oluyor?” diye sordu.

Ben de her defasında verdiğim yanıtı verdim: “Hiçbir şey...”

Başka ne diyebilirdim ki?

Çok sevdiğiniz erkek arkadaşım şu an hastanede, AIDS tedavisi görüyor. Sene başında ölen uyuşturucu bağımlısı arkadaşım gibi o da ölecek büyük ihtimalle. Ah evet, bir de şimdi uyuşturucu kullanmaya başladı. Eroin kullanıyor ama HIV ondan geçmedi. Babası ona bulaştırdı, onun bunda bir suçu yok.

Buna kimse inanmazdı. Danny’yi, Christina’nın ölümünden beri eve getirmemiştim. Ailem onunla sürekli tartıştığımızı, bir ayrılıp bir barıştığımızı düşünüyordu. Ben de onların buna inanmasına izin veriyordum. Bu, gerçeklerden çok daha iyiydi.

Perşembe akşamı, gelmeyeceğini düşünmemize rağmen Marina, Danny’yi ziyarete geldi. Ricky de buradaydı ve biz ikisini yalnız bırakmak için dışarı çıktık. Marina durmaksızın Liam’dan bahsediyordu. Olsun, en azından gelmişti.

Jörg, Ricky ve ben, Danny’nin hastane odasında bekliyorduk. MRT uzun sürüyordu. Sonuçlara bakmak için Stuttgart hastanesinden bir radyolog bile gelmişti ve bu bizi daha da tedirgin ediyordu.

“Neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordum tırnaklarımı beşinci kez yerken.

“Ben nereden bileyim!” diye sinirli şekilde cevap verdi Jörg. Bir dakika bile oturmamıştı. Saatlerdir odanın için-

de dolanıp duruyordu, bu da beni çıldırtıyordu. Ricky ise sürekli odadan çıkıp art arda sigara içiyordu. Bunu güya sadece diskolarda yapardı.

Sonsuz gibi gelen bir zamanın ardından Hemşire Regina, nihayet Danny'nin yatağını odaya getirdi. Danny'yle kısaca tokalaştılar ve hemşire omzuna bir iki defa dokundu. "Doktorlar birazdan gelip sizinle konuşurlar," dedi nazik bir şekilde.

"Teşekkürler," dedi Danny.

"Danny!" Sesim titriyordu. "Nasıldı?"

"Nefes kesici bir deneyim. Klostrofobisi olan biri için ideal. İlerde tabutun içinde nasıl hissedeceğini canlıyken yaşıyorsun."

Neden bir türlü kötümser olmayı bırakamıyorsun ki?

Odaya beş kişi birlikte geldi. Bu kadar kalabalık gelmeleri bile paniklememize yetti. Dört erkek, bir kadın... Biri dışında hepsinin üstünde doktor olduklarını belli eden mavi önlükler vardı. Hepsi, Danny'nin yatağının etrafına geçtiler; ellerindeki kalın dosya ve sonuçlarla ilgilenmeye başladılar. Danny gerilmişti, bunu fark edebiliyordum. Sakin kalmaya çalışıyordu ama sanki her an çıldırabilirmiş gibi bir hali vardı.

"Bay Taylor," diye başladı doktorlardan biri. "Sonuçlar elimizde."

"Evet?" Sesi titredi ve bunu tek bir kelimedede fark edebilmişim.

Doktor bakışlarını önce bana, sonra Ricky'ye, ardından da Jörg'e çevirdi. "Başkalarının yanında konuşmamızı onaylıyor musunuz?"

"Evet, yoksa burada olmazlardı," diye homurdandı Danny.

"Öyleyse," diyerek kendisini toparladı. "Şanslıyız ki Stuttgart'tan bu konunun uzmanı olan meslektaşımız da

geldi ve sonuçları değerlendirmede çok yardımcı oldu. HIV ilişkili Lökoensefalopati demarkasyonu zordur ama biz bunun Progresif Multifokal Lökoensefalopati* olduğuna eminiz. Altta yatan hastalığınızın buna sebep olduğunu söyleyebiliriz. PML aslında nadir görülür. Genelde sorunlu bağışıklık sistemi olan hastalarda ya da multipl skleroz hastalarında görülür.” Dikkatle Danny’yi inceledi. Danny kollarını göğsünde çaprazlamış, gerginlik içinde doktorlara bakıyordu. “Garip olan şu: Sizin T lenfositleriniz gayet iyi durumda. Normalde PML durumu bağışıklık sistemi zayıfladığında görülür. Sizde bu durum söz konusu değil. Bu yüzden sizde normal HIV ilişkili belirtiler görülmeyecek. Aslında bu durumda PML de beklenmez ama olağandışı bir durum söz konusu... Ancak bu, imkânsız olduğu anlamına gelmiyor. Tıpta imkânsız diye bir şey yoktur.”

“Güzel...” dedi Danny. “Bu ne anlama geliyor?” Vücudu katılaşmış, tırnaklarını bastırmasından dolayı avcu yara olmuştu. Yüzü kireç gibi beyazlamıştı ama tüm bunlara rağmen sesi meraklı çıkmıştı.

“Ağustostaki gibi bütün vücudunuzu etkileyen bir kasılma, geçici felç beklemiyoruz. Yine de araç kullanmaya devam etmemelisiniz. İlerleyen zamanlarda başka belirtiler de görülecek. Sinsice yaklaşıp birden ortaya çıkan belirtiler.”

“Ne gibi belirtiler?”

“Çeşitli, birbirinden farklı belirtiler,” diye başladı diğer doktor anlatmaya. “Konuşamama, hafıza kaybı, körlük... Bazı hastalarda periferik sinir sistemine bağlı rahatsızlıklar da oluşabiliyor. Felç geçirme, titreme, motor süreçlerde sorun ve kas seğirmesi. Panik atak ve başka temel değişikliklerle de karşılaşabilirsiniz. Bay Taylor, biz sizde

* Bağışıklık sisteminin zayıfladığı durumlarda aktif hâle geçen PML, JC virüsü kaynaklı nadir görülen bir beyin enfeksiyonu. Beyinde kalıcı hasarlara ve ölüme neden olabilir. (c.n.)

periferik sinir sistemi sorunları oluşacağını düşünüyoruz. Ağustos ayında olanlar nedeniyle tahminimiz bu yönde ama tabii bu sadece bir tahmin.”

Danny omuzlarını silkti. “Veba ya da kolera. Fark etmez. Elimizde bu var.”

“Bu ameliyatla düzeltilebilir mi?” diye sordum.

Doktor bana acıyarak baktı. “Bu bir enfeksiyon. Enfeksiyonlar ameliyat edilemez. Belki enfeksiyonun bütün vücudu sarması ertelenebilir ama bu büyük bir risk almak demektir. Hasta ölebilir, komada kalabilir. Büyük ihtimalle beyinde bir daha onarılamayacak zararlar meydana getirecektir.”

“Ameliyat olmadığı takdirde ne olacak?” diye sordu Jörg.

“Meydana gelecek rahatsızlıklar çeşitli olsa da genellikle bunama, delüzyonlar ve epilepsiyle seyrediyor. Felç de görülebilir. Çoğu zaman hastalar komaya girer. Bitkisel hayatta yaşayabilirler fakat maalesef bunun geri dönüşü yoktur. Bazılarını inme geçiriyor, solunum felci ya da beyin kanamasından erken ölüyorlar.”

Bence pencereden atlamalısın, Jessica! Beşinci kattasın, ölme şansın yüksek!

“Onu nasıl tedavi edeceksiniz?” Jörg’ün sesinin ne kadar çaresiz çıktığını fark etmiştim. Birisi elimi tuttu ve dönüp kim olduğuna baktığımda Ricky’yi gördüm.

Doktor bir süre sustu, ardından Jörg’ün sorusunu yanıtladı. “Mevcut tıbbi imkânlarla bu konuda fazla ilerleme kaydedemiyoruz. Umuyoruz ki HAART terapisi süresince, T lenfosit değerleri stabil kalır. Bu hastalığının gidişatını belirler.”

“Ne kadar vaktim var?” diye sordu Danny.

Doktor onun bu sorusunu duymazlıktan gelerek Jörg’ün sorusunu yanıtlamaya devam etti.

“Ayrıca Risperidon ve Kamptotesin tedavisine başlayacağız ama bu tedavinin bir sürü yan etkisi var ve sadece hastanede uygulanabilir. AZT ve Cidofovir’e de başlayacağız. Bunların yardımı dokunabilir.”

“Bilir mi?” Jörg birazdan doktorun boğazına yapışacakmış gibi duruyordu. “Yardıma dokunabilir mi?”

“Bundan kimse tam olarak emin olamaz. Bu konuda çalışmalar yapılıyor ama işe yarayıp yaramadığı henüz saptanamadı. Ek olarak, Topotecan ilacını da kullanacağız. Ancak bu tam olarak araştırılmamış ve hâlâ tartışmaya açık. İlaçtan ölenler dahi olmuş.”

“Ne kadar?” diye sorusunu tekrarladı Danny, sabırsızlıkla. Elleriyle, zaten dağınık olan saçını daha da dağıtıyordu sürekli.

“Bay Taylor, sizi Doktor Ohrnberger’la tanıştırebilir miyim? O sizin psikoloğunuz, size bu yolculukta eşlik edecek.”

Danny sesli bir şekilde homurdandı. “Tanrı aşkına! Benim bir psikoloğa değil, bir mucizeye ihtiyacım var!”

“Bunu bir düşünün lütfen,” diye tavsiyede bulundu doktor. “Sizinle konuşmak için her an burada olacak.”

“Ne kadar?” diye sordu Danny üçüncü kez. Sanırım birazdan sinirden patlayacaktı.

“Üç ila on beş ay.”

Sessizlik...

“Peki, tedavi güzel ilerlerse?” Jörg’ün sesi, artık bu dünyadan değilmiş gibi çıkmıştı.

Üç ay... *Atla, Jessica! Karşındaki lanet olası pencereden atla! Hemen!*

“O zaman on beş ay. Bu en uzun süreli tahminimiz,” dedi doktor, monoton bir sesle.

Beynim öne atıldı ve bir bilgisayar gibi on beş ayın üç aydan ne kadar daha uzun olduğunu hesapladı.

“Yüce Tanrım!” dedi Jörg. Ricky elimi bıraktı ve pencereye doğru yürümeye başladı. Acaba o da atlamak mı istiyordu?

Danny ölecek!

Bu cümle zihnimde yankılanıyordu. Danny’nin yatağına tutunarak kendimi üstüne attım ve onu bir daha bırakmayacakmışım gibi sarıldım. O da beni kendisine doğru sıkıca bastırdı. Öyle sıkı sarılmıştık ki kazağımın delineceğini hissettim.

Benim burada ne işim var?

“Kızı buradan çıkarın,” dedi doktorlardan biri.

Kızı mı? Benden mi bahsediyorlar? Ben kimim?

“Kız şok geçiriyor, onu çıkarın.”

Az önce çığlık mı atmıştım?

Birisi beni çekmeye başladı. Danny’ye daha sıkı sarıldım ve o da beni iyice sarmaladı.

“Elini kızın üstünden çek!” diye bağırdı doktora.

Fakat beni yine de çekiştiriyorlardı. Birden Ricky yanımıza geldi ve beni Danny’nin kollarından ayırdı. “Onu ben alırım,” dedi Ricky, kısık sesle, Danny de beni bıraktı.

“Çıkın,” diye emretti Danny herkese. Kimse yerinden kıpırdamayınca, “Herkes çıksın!” diye bağırdı.

Ricky beni pencerenin yanından geçirerek odadan çıkarıyordu.

Haydi, atlasana artık!

Danny, “Herkes çıksın dedim!” diye bağırdı var gücüyle. Yorganı üstünden atmış kapıyı işaret ediyordu. “Her şeyi üç defa tekrarlayacak vaktim yok!”

Bu durumda bile eskisi gibi espri mi yapıyordu?

Birisi duvara su bardağı fırlatmıştı. Bu kişi Danny’den başkası olamazdı.

Üç ay. Ondan sonra yalnız olacağım! Yalnız. YALNIZ! Yalnız...

“Hemen çıkın, hem de hepiniz!” diye çığlık attı Danny.
“Çıkın!”

Bana bir uyku ilacı vermişler ve o geceyi hastanede geçirmişim. Jörg ertesi gün perişan hâlde olduğumdan bahsetti. Kendimi yere atıp çığlık atmışım. Ben bunların hiçbirini hatırlamıyordum.

Çaresizce Danny’nin yanına gitmek istiyordum ama izin vermediler. O da sinir krizi geçirmiş ve gün boyunca odasına giren her çalışanı hakaretlerle kovmuş. Onu görmeme izin vermiyorlardı. Beni bir an bile gözlerinin önünden ayırmadılar. Muhtemelen iki delinin bir araya gelmesi ihtimalini göze alamıyorlardı. Jörg beni eve, ailemin yanına bırakmak istemişti ama onlara arabayı nereden bıraktığımı açıklayacak hâlim yoktu. Bu yüzden beni Danny’nin evine götürdü. Jörg bütün gece yanımda kaldı, koltukta birkaç saat uyuyabilmişti ancak. Onsuz nasıl başa çıkardım bu durumla acaba? Danny, başına Jörg’dan daha iyi bir şey gelemeyeceği konusunda sonuna kadar haklıydı. Uzun zamandır Danny’nin vasisi olmasa da herhangi bir çıkarı olmadığı, ücret almadığı hâlde buradaydı. Bundan dolayı çok mutluydum, yoksa Danny’yle yapayalnız kalacağımıza emin olduğum bu dünyada nasıl ayakta kalabilirdik? Nasıl tüm bu olanlarla başa çıkabilirdik? Jörg olmasa bu gece kafayı yerdim. Eskiden kendimi huzurlu hissettiğim bu evde bir başıma... Eskiden gülüp eğlendiğim, hayat dolu olan bu evde... Christina ve Danny’yle...

Her dakika Danny’yi arıyordum ama o telefonuna bakmıyordu. Hastaneyi aradığımda, ona sakinleştirici verdiklerini, istirahat ettiğini söylediler.

Ertesi gün, öğleden önce yanına girmeme izin verdiler.

Jörg beni hastaneye götürdü, oradan da işe gidecekti. Bana akşama doğru yeniden geleceğine dair söz verdi. Sürekli koridorda bir sağa, bir sola dolanıp duruyordu. Arabamın anahtarını elimden bir an bile bırakamadım, bir şeye dokunmam gerekiyordu yoksa çıldıracak gibi oluyordum. Sonunda, gerçekten çıldırmak üzereyken, odaya girmeme izin verdiler.

Danny kolundaki iğnelere rağmen kollarını göğsünde çaprazlamış, yatakta oturduğu yerden pencereden dışarıya bakıyordu.

Hemşire Angela onun yanındaydı ve ona sakince bir şeyler anlatıyordu.

Hemşire Regina nerede?

Meslektaşını yerine onun Danny'nin yanında olmasını tercih ederdim.

"Lütfen, Bay Danny." Hemşire ona nazıkçe gülümsüyordu. "Burada o kadar da kötü şartlarda ağırılanmayacaksınız. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız ama bunun için sizin de iş birliği yapmanız gerek!"

Ah, hayır! İç sesim hemen alarına geçti. Yanlış kelime seçimi ve yanlış ses tonu.

Danny zaten karmakarışık hissediyordu ve yıkılmış durumdaydı. Bu baskıyı kaldırabileceğini düşünmüyordum.

Hemşire, Danny'ye gülümseyerek göz kırptı ve odadan ayrıldı. Danny sessizliğini koruyordu, hemşirenin sözlerini sindiriyor gibiydi. Sıkıdığı çene kemiğine ise eziyet ediyordu.

"Danny, lütfen şimdi her şeyi mahvetme," dedim kısık sesle.

Düğmesine basılmış gibi yorganı üstünden attı, yataktan kalktı ve infüzyon iğnesini kolundan çıkardı. Kanayan koluna bir süre yastığı bastırdı. Kanaması durduğunda odanın öteki ucuna yöneldi. Hemen yolunu kestim ve bi-

leğine dokunmaya çalıştım ama kollarını hızla havaya kaldırdı. “Beni bırak, lütfen.”

Dediğini yaptım. Böyle zamanlarda onu rahat bırakmam gerektiğini biliyordum. İstesem de ona ulaşamazdım zaten. Onu uzun süredir iyi tanıyordum. Şimdi benimle konuşmayacağından emindim.

Tüm eşyalarını çantasına dolduruyordu. Üstüne kapüşonlu bir kazak geçirip spor ayakkabılarını giydiği gibi odadan çıktı. Ben de onun peşinden gidiyordum. Koridorun sonundaki merdivenlere doğru gidiyordu ki Hemşire Angela’nın kollarına düştü.

“Bay Taylor, nereye gidiyorsunuz? Sizin yatakta kalmanız gerekiyor!”

“Eve gidiyorum. Bana kendi sorumluluğumla hastaneden ayrıldığıma dair evrakları getirin, onları imzalayacağım.”

Hemşire Angela nazik ama bir o kadar da kesin bir şekilde gülümsedi. “Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Buna izin veremem.”

“O hâlde beni durdurmayı deneyin,” dedi zorlayarak. Hemşire Angela sarılarak Danny’yi durdurmaya çalıştı fakat Danny merdivenlere doğru yürümeye başladı. Hemşire pes etmedi ve onun peşinden gitti. Bu sefer sırtından ona tekrardan sarıldı ve durdurmayı denedi. Bir yandan da öteki hemşirelere seslenerek uzman hekimi çağırmalarını istedi.

“Beni bırak,” diye bağırdı Danny fakat hemşire duymazlıktan geldi. Danny’nin yüz ifadesi kızgınlıktan, korkuya geçmişti. Kendisini kafese kapatılmış bir yaban atı gibi hissediyordu. Onun için o an gerçekten üzülmüştüm. Hemşire Angela’nın bileğini tuttum.

“Onu artık rahat bırakın,” diye bağırdım ve onu Danny’den uzaklaştırdım. Danny bana minnettarlıkla baktı ve

elimdeki anahtarı alıp merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

“Siz onun eşi değil misiniz?” diye sordu Angela.

“Evet, öyleyim.”

“O zaman neden gitmesine izin veriyorsunuz?” Alnında biriken teri silerken nefes nefese yere bakıyordu. “Burası onun tek şansı, yoksa ölecek.”

“O zaten ölecek,” diye bağırdım kendimi tutamayarak. Ona tokat atmamak için kendimi zor tutuyordum. “Ve bunun, onu her gün öldüren bu hastanenin dışında olmasını istiyorsa bu ona kalmış.”

Uzman hekim gelir gelmez Danny’ye yetişebilmek için kaçarcasına merdivenlerden inmeye başladım. Park yerine vardığımda arabam ortalıkta yoktu.

“Lanet olsun! Danny!”

Tanrıya şükürler olsun ki çabucak bir taksi buldum ve Danny’nin evinin adresini söyledim. Oraya vardığımızda arabam ortalıkta yoktu. Eve girdim ve Danny’nin arabasının anahtarını alarak onun gidebileceğini tahmin ettiğim yere doğru yola çıktım. Tahminim doğru çıkmıştı. Ne zaman sezgilerimi dinlesem Danny’yi buluyordum. O da hiçbir zaman beni bulmakta zorluk çekmemişti. Hatta ben düşüncelerimi bile okuyabiliyordu.

Mercedes, çocuk yurduna ait çiftliğin yanındaki değirmenin önüne park edilmişti. Ben de Danny’nin BMW’sini oraya park ettim.

İhlamur ağacının altına bağdaş kurarak oturmuştu. Midillisi yanına yatmış, kulaklarını kaşımaya izin veriyordu. Ben yanlarına vardığımda ayağa kalkıp ahıra doğru yürümeye başladı.

Danny bana bakmamak için yerdeki çiçekleri koparmaya başladı. Usulca kendimi çimenlerin üstüne, onun yanına bıraktım.

“Hey,” dedim ona.

“Hey,” diyerek yanıt verdi, bana bakmadan.

Gökyüzünde kızıl çizgiler görüyordum. Güneş batmaya yakın olmalıydı. Sessizce, karşılıklı oturduk. Son olanlardan sonra ne konuşabilirdik ki?

Danny bütün dikkatini kopardığı papatyaların yapraklarını teker teker koparmaya vermişti.

“Hastaneye geri dönmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordum, yanıtını bile bile. Aramızdaki sessizliği bozmak istiyordum sadece.

“Bunun bir yararı olacağını sanmıyorum.”

Başımınla onayladım. “Tahmin etmiştim zaten.”

“Ne yararı olacak ki?” Danny kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirdi. Son zamanlarda onu hep bu şekilde gördüğümünden artık alışmıştım.

“Belki bir şansın olurdu,” dedim kendi sözlerime inanmayarak. On beş ay boyunca hastanede yaşamak, üç ay boyunca evde yaşamaktan daha mı iyiydi?

Danny, kendisinden son derece emin bir şekilde, “Bunu yapamam, Jessica!” diyene kadar ikimiz de sessizce oturduk.

Sırtımdan bir ürperti geçti. “Neyi yapamazsın?”

Bana eskisi kadar etkileyici olmayan gözlerle bakıyordu. “Kendimi hastanedeki yabancı ellere bırakamam. İleride hiçbir şeyi yalnız yapamayacağım. Bana bir şeyler yedirecekler, beni yıkayacaklar ve bir şeyler giydirecekler. Anlıyor musun? Kendimi onlara teslim etmiş olacağım. Bunun düşüncesine bile katlanamıyorum.”

“Demek bu yüzden... Babanın sana yaptıklarının tekrar başına gelmesinden mi korkuyorsun?”

“Evet, o da var.”

Korkusunu anlıyordum, yaşadıklarından sonra böyle düşünmekte haklıydı da. “Böyle bir şey olmayacak,” diye-

rek onu rahatlatmaya çalıştım. “Hastane görevlileri böyle bir şey yapmaz.”

“O benim babamdı,” deyip çimenlerin arasından bir papatya daha koparttı. “Babalar da böyle bir şey yapmaz.”

Onu anladığımı göstermek için koluna dokundum. “Bu tekrarlanmayacak. Dikkat edeceğime, böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğime dair söz veriyorum.”

“Peki. Diyelim ki tekrar hastaneye gitmeye karar verip tedaviye başlamalarını istedim. Bu ne zamana kadar böyle sürecek? Zaten bir gün her şey bitmeyecek mi? Ha erken bitmiş ha geç, fark eder mi? Ayrıca büyük ihtimalle erken bitecek. Sen de duydun, yatalak kalma olasılığım çok yüksek. Yataktan çıkamayacağım, belki de konuşamayacağım. Düşünemeyebilirim bile. Ducky, beni tanıyorsun. Ben spor aşığı bir insanım, hareket edebilmek benim için çok önemli. Ben böyle hayatı ne yapayım?”

“Belki de öyle olmaz.”

“Haydi ama!” Danny sessizce güldü. “Kimi neye inandırmaya çalışıyorsun? Ne olmasını bekliyorsun? İsa Peygamber’in bizzat benim için hastaneye gelip bir mucize yaratacağını, benim yeniden sapasağlam eve döneceğimi mi düşünüyorsun?”

“Bu muhtemelen olmayacak.”

“Dosyalara bakıma muhtaç olacağımı yazmışlar, şimdiden!”

Ona karşı gelip bunun gerçek olmadığını, abarttığını söylemek istiyordum ama ne yazık ki haklıydı. Buna kendimden başka kimi inandırabilirdim ki?

“Olsun.” Kendimi toparlamış gibi görünmek istiyordum.

“Bunu gerçekten istiyor musun? Her gün hastaneye gelip yanı başımda bana bir şeyler okuyup, seruma göz atıp yeniden huzurlu bir şekilde eve gitmeyi, ertesi gün bütün

bunları tekrarlamayı istiyor musun? Yirmili yaşlarında hayat arkadaşının ölümünü izlemeyi gerçekten istiyor musun?”

İstiyor muydum?

“Kimse hemen öleceğim konusunda garanti vermiyor. Bu tarz konularda fazla şansım yok, biliyorsun. Eğer olsaydı kaza yaptığım gün olması gerektiği gibi ölmüş olurdu. Ama hayır, illa yaşamak zorundaydım. Koruyucu meleğim öteki tarafta olsaydı her şey daha kolay olurdu ama yine de bana sorulmadan koruyucu meleğime tam güç verilmişti. Şanssızlığım yıllar boyunca üstümdeydi ve bu bir dramla sonuçlandı. Kendine bunu yapmak istediğine emin misin?

“Danny,” diyerek cümleme başladım. “Ben kararımı o zaman vermiştim. İkinci şık, hatırlıyor musun? Kararım her zaman ikinci şık olacak!”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Buna izin vermeyeceğim. Kendi hayatımla birlikte seninkinin de mahvolmasına izin vermeyeceğim.” Bakışlarını uzaklara çevirdi, kızılığın içinde kaybolmaya yüz tutmuş güneşe doğru... “Her zaman çocuklarımın olmasını istemiştim. Her günümü onunla ilgilenerek geçirebileceğim bir oğlan ve tıpkı sana benzeyen bir kız... Çocuklarımız için her şeyimi verirdim. Dertleri veya korkuları olduğunda, istedikleri zaman yatağımıza gelebilirlerdi ve asla onların uygunsuz yerlerine dokunacağıma dair korkuları olmazdı.” Danny duraklayıp yutkundu. “Bizden şahane ebeveynler olurdu.”

“Evet. Olurdu,” diye fısıldadım gözlerim yaşla dolar-ken.

“En ufak bir şansım bile olmadı,” dedi. “Herkes, insanların kendi hayatlarından sorumlu olduğunu iddia eder, değil mi? Yaşadığım süre boyunca çok güzel şeyler başardım ve daha uzun yaşama şansım olsaydı daha iyi yerlere gelebileceğimden de eminim. Biraz daha zamanım olsaydı

o kadar çok şey başarabilirdim ki... Ama zamanım yok. Kader bana bir aile kurup çocuk sahibi olma şansını bile vermedi. Babam hem hayatımı hem geleceğimi, yatağıma girmeye başladığı an mahvetti.” Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Çenesine varamadan kazağının koluyla onları sildi.

“Ama senin hayatın hâlâ değerli, Jessica. Mahvolmadı.” Bakışlarımı yakaladı. “Dilediğin her şey gerçekleşmeli. Yeşilliklerin içinde küçük bir ev, bir eş, çocuklar... Dünya tatlısı çocukların olacağından eminim. Sevgilinin hayatıyla birlikte seninkinin de sona ermesine izin vermeyeceğim. Gençliğini ve geleceğini benim yüzümden harcamana göz yumamam.”

“Danny, ben...” İşaret parmağını dudaklarımın üstüne koydu. Gözleri kararlılıkla parlıyordu.

“Ben. Buna. İzin. Vermeyeceğim!” Her bir kelimeyi bir cümlemiş gibi söylemişti. “Yanlış birine âşık olduğun ve yanlış bir tercih yaptığın için hayatının geri kalanında da yanlış kararlar almanı istemiyorum.”

“Ben yanlış bir tercih yapmadım!”

Söylediğim cümleyi duymazlıktan geldi. “Lütfen bana söz ver; asla mezarımın başına gelip benim için ağlama. Tina’yla yaptığım anlaşma senin için de geçerli. Bensiz mutlu olmayı öğren.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Büyük bir ateş yak. Benden sana kalan her şeyi içine at. Kendine nazik ve düşünceli bir eş bulup onunla evlen. Bir zamanlar benimle beraber olduğunu unut. Lütfen, hayatını sanki ben hiç olmamışım gibi yaşamaya devam edeceğine dair söz ver!”

“Danny.”

“Bana söz ver.” Beni bir insana ait olamayacak kadar mavi olan gözleriyle hipnotize ediyordu yine. Bunun nasıl yapıldığını birden hatırlamış gibiydi.

“Söz veriyorum.”

“Güzel...” deyip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu, rahatlamışa benziyordu. Bir anlığına düşüncelerine döndü. “Ben öleceğim. Uzun zaman önce bunu kabullenmiştim zaten. Seni de bütün bu sıkıntıların içine çektiğim için o kadar üzgünüm ki... Fakat yanımda kaldığın için bir o kadar da müteşekkirim. Senin kadar güzel bir şeyin başıma geleceğine asla inanmazdım.” Yüzümü avuçlarının içine aldı. “Bunun için çok teşekkür ederim.”

Başımı ellerine bırakarak, “Ben teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Hayatımın hiçbir döneminde son üç yıl kadar yoğun ve bilinçli yaşamamıştım. Hayatın içinde olan her şeyi öğrendim ve bunlar ömrüm boyunca benimle kalacak.”

Başını olumlu anlamda sallayıp ellerini yanaklarımdan çekti. Sanki bana bir şey daha söylemek istiyormuş gibiydi.

“Danny? Neden bunları karanlıkta, burada konuşuyoruz? Sanki benimle vedalaşıyormuşsun gibi bir hisse kapıldım.”

Derin bir iç çekti. “Ölümü kabullendim,” dedi. “Uzun zamandır kaderime razı gelmiş durumdayım. Ölümünden korkmuyorum. Sadece kim olduğumu, senin kim olduğunu, bizi unutmaktan korkuyorum. Ölürlen seni kalbimde taşıyacağım.”

Boğazım düğümlendi, mideme kramp girdiğini hissettim.

Danny konuşmaya devam etti. “Beni ölüm döşeğinde görmeni, bunu beklemeni istemiyorum. Hayatın boyunca o resmi hatırlamanı istemiyorum. Dileğim, beni şu anki hâlimle hatırlaman. Ölüm döşeğindeki hâlimle değil. İlerleyen yıllarda geri dönüp beni düşündüğün zaman beni hep olduğum gibi hatırlamanı istiyorum.”

Başımla onayladım. “Tamam.”

Gülümseyerek, “Bunu riske atmayacağım,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

Danny ellerimi tutup sıktı. Uzun kirpiklerinin arasından beni baştan aşağı süzdü. “Seninle birlikte olduğumuz süre boyunca senden hiç ricada bulunmadım ve bunu asla düşünmedim. Fakat bugün senden bir şey rica etmek istiyorum.”

“Ne?” Konuşmasını bölmek istiyordum. Konuşmaya böyle başladıysa sonu mantıklı bir şekilde bitmezdi.

Keşke ellerimi çekip kulaklarımı kapatabilseydim ama onu pür dikkat dinliyordum.

“Benim kararımı kabul etmeni rica ediyorum.”

“Kararın nedir?” Birdenbire nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Oradan kaçmak ve oksijen alabileceğim bir açıklık bulmak istiyordum ama yerimden kıpırdamama fırsat vermiyordu.

“Ne zaman ve nasıl öleceğime kendim karar vermek istiyorum.”

“Ne?”

Bakışlarının bütün gücünü kullanıp bugüne kadar yaşadığı tüm acı ve kederi tek bir kelimeye yükleyerek, “Lütfen,” dedi.

Hayır. HAYIR! Hayır, hayır, hayır. HAYIR! diye bağıryordu iç sesim. Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı ama kararım aynıydı. *HAYIR! Asla. HAYIR!*

“Lütfen,” diye tekrarladı.

HAYIR!

“Peki,” dedim, cansız bir şekilde. Başka ne diyebilirdim ki? O zaten kararını vermemiş miydi?

Danny ellerimi alıp dudaklarına götürdü ve parmaklarımı öptü.

“Teşekkürler,” dedi. Beni sonunda özgür bırakmıştı.

Kendimi hızla geri çektim, ayağa kalkıp ondan biraz uzaklaştım ve kendime rahat nefes alabileceğim bir alan buldum.

Hava soğumuştı, çimenler de nemlenmişti ama titrememin asıl nedeni bu değildi. Soğuk içimden geliyordu, yazın ortası bile olsa üşürdüm. Hava kararmış olmasına rağmen Danny'nin çimenlerin üstüne oturmuş gökyüzüne baktığını görebiliyordum.

Ne kadar süre orada, çiftlikte kendi acımızla bir başımıza oturduğumuzu bilmiyorum. Bu, paylaştığımızda azalan türden bir acı değildi.

Artık koşmuyorum. Anlamsızlaştı. Karşımda okyanus var. Koyu mavi, yüksek dalgalar kıyıya vuruyor. Rengi beni kendine çekiyor. Sahil yolu tamamen sivri taşlarla dolu ama o yolu geçmem gerektiğini biliyorum. Gökyüzü gri ve kasvetli. Hissettiklerimin beni korkutmayacağından eminim, hayatımın sonuna geldiğimi biliyorum. Şimdi öleceğim ve bununla barışığım. Sadece okyanusa doğru yürümem lazım. Orada boğulmalıyım. Arkamdaki yol çökmüş hâlde, dönüş yok. Bunun bir önemi de yok, zaten geri dönmeyecektim. Ölüm beni dörtlüğe koşan bir at gibi sürüklüyor. Denize yaklaştığım an beni içine doğru çekmeye başlıyor. Dalgalar beni daha koyu bir maviliğe götürüyor. Beni neyin beklediğini bilmememe rağmen ölesiye korkuyorum ve çılgın atıp debelenmeye başlıyorum. Çılgılığımın sesi duyulmasa da bağıriyorum. Deniz çok derin, masmavi. Nefes alamıyorum. Mavilik kayboluyor, kapkara bir siyaha dönüşüyor. Bağıriyorum, bağıriyorum, bağıriyorum...

"Jessica?" Birisi beni kollarımdan sıkıca tutmuş sarsıyordu. Kokusundan bunu yapanın Danny olduğunu anladım. Onu hâlâ görememiştim çünkü boğulduğum anı görmemek için gözlerimi sıkıca yumuyordum.

"Jessica uyan, kâbus görüyorsun!" Sarsmayı bırakıp oturmama yardımcı oldu.

"Neredeyim?"

"Bende. Yatakta. Dışarıda, çimenlerin üzerinde uyuyakaldın. Ben de seni eve getirdim."

“O kadar derin mi uyudum?” Bunların hiçbirini hatırlamıyordum.

“Görünüşe göre evet. Dün çok uzun bir gündü.”

“Saat kaç?”

“Altı buçuk. Birazdan çıkman lazım, işe gitmelisin. Bu akşam bir ara benim arabamı da almalıyız.”

İş mi? Bugün gerçekten de pazartesi mi? Cuma akşamı daha dün gibi geliyordu. Son iki günün nasıl geçtiğini gerçekten hatırlamıyordum. Dün Danny’yle çimenlerin üstünde konuştuklarımızı hatırlayınca midem yine kasılıp bulanmaya başladı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Sinirli şekilde iç çektim. Aslında bu soruyu benim ona sormam gerekiyordu.

“İyi değilim. İş yerini arayıp bu hafta için hastalık izni alacağım. Bu hâlde çalışamam.”

Danny başını olumlu anlamda salladı. Artık çalışmak gibi bayağı bir şeye odaklanabileceğimi sanmıyordum. Çaresizce kendimi yatağa bıraktım ama tekrar uyuyamayacağımı fark etmem fazla zamanımı almadı. Danny de aynı sorunu yaşıyor gibiydi. Yatakta doğruldu ve gözlerini sadece onun görebildiği bir noktaya sabitleyip düşüncelelere daldı. Uzun bir süre onu izledim. O kadar yakışıklıydı ki... Kimse onun ölümcül bir hastalığa yakalandığını, uyuşturucu kullandığını düşünmezdi. Acaba ona bakmaya hiç doyabilecek miydim? Büyük ihtimalle hayır... Geriye kalan zamanımız buna asla yetmeyecekti.

Yatakta ona doğru kaydım ve üstündekileri çıkarmaya başladım.

“Evlen benimle,” dedi sevişirken.

“Ne?” Şaşkınlıkla onu birkaç santimetre kendimden uzaklaştırdım. İleri geri hareketini yavaşlattı ama durmadı.

“Evlen benimle,” diye fısıldadı bu sefer kulağıma.

Kalbim yerinden fırlayacaktı sanki. Dünyadaki her şeyden çok sevdiğim adamla evlenmekten başka bir şey dile-

yemezdım herhâlde. Ama hangi gelecek için evlenecektik? Yirmili yaşlarımda dul bir kadın olma korkusu beni derinden etkiledi. Sessizliğim uzun sürmüştü; o da düşünce-lerimi anlamış olacak ki bu konu hakkında tek bir kelime daha etmedi.

Evet, demeliydim. Elbette, seninle evlenirim! Bunu söyle-meliydim ama o sözcükler bir türlü ağzımdan çıkmadı.

Danny yanıma kıvrılmış uyuyordu. Usulca omzuna dokundum, sonra onu hafifçe dürttüm. Saat neredeyse se-kizdi, Danny normalde bu saate kadar uyumazdı.

“Danny.” Hemen uyandı ve sırtüstü uzandı. Çenemi çıplak göğsüne koydum. “Az önceki tavrım için çok üzgü-nüm. Elbette, seninle evlenirim.”

Ellerini başının arkasına attı ve düşünceli gözlerle tava-na bakmaya başladı. “Hayır, sen haklısın. Bu yaşta dul kal-mak hiç hoş bir durum değil. Üstelik senin sanki benimle hiç tanışmamış gibi yaşamamı istiyorum. Benim soyadımı taşırsan bunu yapamazsın.” Dikkatlice beni üstünden kal-dırdı. “Üstelik bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bil-miyorum.”

“Neyin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorsun?”

“Sahip olduklarımın sana miras kalacağından emin de-ğilim. Sanırım bunun için en az üç yıl evli kalmak gereki-yor. Bu konuyu öğrenip her şeyimi sana bırakmaya çalışa-cağım.”

“Danny, ben senin sahip olduklarını falan istemiyo-rum. Sürekli benimle vedalaşmaya çalışmaktan vazgeçme-lisin. Tek isteğim benimle kalman!”

Bana küçük bir bebeğe gülümsermiş gibi gülümsedi. “Kalabildiğim kadar kalacağım. Ondan sonra da her şeyi alacaksın. Tina’nın evi için biriktirdiğim parayı... Hepsini al ve kendi ailen için alacağın evin ön ödemesine harca. Arabayı da satın üstüne ekle. Evrakların hepsi torpido gö-

zünde, ödediğim fiyata oldukça yakın bir rakamı geri alabilirsin.”

“Arabayı asla satmam.”

“Sat,” dedi inatla. “Kullanmaya çalışırsan büyük ihtimalle kaza yaparsın.”

“Dur bakalım,” dedim. “En son araba kazası yapan ben değildim.”

Danny konuyu değiştirmeye çalıştığımı anlamış olacak ki duymazlıktan geldi. “Maya’yı da sana bırakacağım. Hızlı bir ata binmek istediğini biliyorum. Parayla kendine daha iyi bir at al. Maya eski değirmende kalabilir, çocuk yurdu ona bakacaktır. Kızların da onunla ilgileneneğinden eminim. Fakat onun sana ait olmasını istiyorum ki onun hakkında bütün kararları sen alabilesin.”

“Bütün bunları kararlaştırdın, öyle mi?”

“Evet.”

Hayretle başımı iki yana salladım.

“Aslında sana bir ev hediye etmek isterdim. Tina için planladığım gibi... Ama bunun pek iyi bir fikir olacağını düşünmüyorum. Sen seçicisin. Bir ev istediğini biliyorum ama para ancak yarısına yeter. Kendine seni çok seven bir eş bul ve geriye kalan yarısını da bırak o ödesin.”

“Hayatımı planlayıp durmayı bırak artık.”

“Ben gidince maddi sıkıntın olmamalı.”

“Ama sen hâlâ buradasın!” diye bağırmaya başladım. “Bu konular hakkında bir şey duymak istemiyorum! Sürekli benimle vedalaşmaya çalışmaktan vazgeç.”

Hayal kırıklığı içinde odadan çıktım ve kapıyı ardımdan çarptım. Daha fazla bunları dinlemek istemiyordum. Neden bir kıvılcım kadar küçük umudumu da kendisiyle birlikte öldürüyordu ki?

“Yine de yapacağım ama!” diye seslendi arkamdan. “Bu konu hakkında bir şey duymak istemiyorsan, doğru olduğunu düşündüğüm planı kabul etmek zorundasın!”

Danny tamamen değişmiş gibiydi. Kaderine razı gelmişti, kötümser tavrı ortadan kaybolmuştu. Eskisi gibi mutlu ve neşeliydi. Hayatta her şeyi yapabilecekmış gibi yaşıyordu. Ölümle ilgi verdiği karar onu biraz rahatlatmış gibiydi ve bütün kontrolün hâlâ onda olmasına seviniyordu. Kışın ortasında, İtalya’da denize gittik. Sahile park ettik ve araba klimasının karşısında beraber uyuduk. Günler çok güzel geçmesine rağmen bir o kadar da enteresandı. Durmadan beni bir yerden diğerine sürüklüyordu. HA-ART tedavisini tamamen kesmişti ve o günden sonra yan etkilerin çoğu ortadan kalkmıştı. Kendini yeniden mükemmel hissediyor gibiydi. Hastanede kaldığı süre boyunca hiç yoksunluk krizi yaşamamasına rağmen uyuşturucuyu bir türlü bırakmamıştı.

Doktorlar ona yeniden ani bir kasılma yaşayıp geçici felç geçirmeyeceğini söylediklerinden beri ben yanındayken araba kullanabiliyordu fakat birlikte Atlana’ya gitmeyi yine de göze alamamıştı. İtalya onun kendine biçtiği sınırdı.

“Eğer bana bir şey olursa eve dönebilecek durumda olmalısın,” diyordu sürekli. Beni başka bir ülkede bir başıma bırakma riskini göze alamıyordu. Ona İtalya’dan bile tek başıma eve dönemeyeceğimi söylemedim. Bunu bilmesede olurdu.

Pazar akşamı beni ailemin evine bıraktı.

“Sen de gelmek ister misin?”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Çok uzun bir yolculuktu,” dedi kısık sesle. “Yorgunum.”

Zihnimde endişe çanları çalmaya başladı. Onu üç yıldır tanıyordum ve bu kelimeyi ondan hiç duymamıştım. Şaşırdığımı ona belli etmedim. “Ben de çok yorgunum. Yarın işten sonra sana gelirim.” Onunla vedalaştık. Tam arabadan çıkmak üzereyken elime bir zarf ve bir banka kartı tutuşturdu.

“Parayı sana vasiyet edemedim, bu yüzden her şeyi tek bir hesaba aktardım. Şifre zarfın içinde yazıyor. Ne kadar ihtiyacın olursa... Hepsini çekebilirsin. Rakam altı basamaklı olduğundan hepsini birden kartla çekemezsin. Sana tam erişim vekâletnamesi ayarladım, bankaya gidip alabilirsin. İhtiyacım olanı kendime ayırdım zaten, gerisi senin.”

Kartı ve zarfı alıp başımı olumlu anlamda salladım. O ölecekti, orası kesindi. Onun parasını almamı istiyorsa kabulümdü. Şimdi bir de bunun için tartışmak istemiyordum. “Peki, teşekkürler.”

“Bence bunu hemen yapmalısın. En geç, ölmemin hemen ardından bu işi halletmiş olman gerek. Bir de babamın buna karışmasını istemiyorum.”

“Onun artık parayla ne işi olur?” diye sordum. “Ölüm-cül hastalığıyla hapiste çürümüyor mu? Paraya ilgi duyacağını sanmıyorum.”

Danny’nin babası yıllardır AIDS hastasıydı ve bir sürü şikâyeti vardı. İçten içe oğlundan önce ölmesi ve Danny’nin bu zevki yaşaması için dua ediyordum.

Omuzlarını silkti. “Bunun bir garantisi yok. Ona hiç güvenmiyorum, orası kesin.”

“Zamanında alırım, söz veriyorum.” Kartı zarfın içine koyup Leika’yla birlikte eve girdim. Odama girdiğimde zarfı açtım ve banka şifresini telefonuma kaydettim. Üstelik zarfın içinde bir şiir de vardı.

Beni bulacağın yer

*Gelme mezarıma,
Bulamazsın beni orada.
Bırak üzüntüyü bir kenara,
Bilirsin, soğuk toprak beni bağlamaz.*

*Yazın seni ziyaret edecek olan,
Esintinin peşindeyim.
Okyanusları aşıp,
Seni kıyıya ulaştıran dalgalar olacağım.*

*Artık en parlak ışığındayım güneşin,
İçindeki karanlık duyguları dağıtmak için...
Sana yeniden umut veren,
Her sesin kendisiyim, seni tekrar gülümseten.*

*Gelme sakın mezarıma,
Bilirsin ki yokum orada.
Arıyorsan beni bakma aşağıya,
Senin gibi, ben de ufka çok yakınım.*

Şiiri üç kez okudum ve birden içimdeki huzursuzluk korkuya dönüştü. Bu tatil bir veda mıydı? Bana neden banka hesabına erişmekte kullanacağım bütün evrakları bugün vermişti?

“Çıkmam lazım, yarın tekrar gelirim,” dedim aileme ve evden koşarak çıktım. Leika’nın tasmaından tuttum, o da peşimden geldi.

“Jessica,” diye seslendi annem arkamdan. “Neler oluyor sana? Son zamanlarda çok garip davranıyorsun.”

“Her şey yolunda, anne. Bir şey unuttum sadece!” Bedenim korkudan titrerken arabaya bindim ve son sürat Danny’nin evine doğru sürdüm. Arabayı park yerine tam

yerleştirememiştim ama bu hiç umurumda değildi. Panikle eve koştum.

Danny spor kıyafetleriyle koltuğa oturmuş televizyon izliyordu. Burada ne aradığımı sorarcasına tek kaşını kaldırıp bana baktı. Birden, çok aptal görüldüğümü düşündüm.

İçimdeki bütün nefesi dışarı bırakıp omuzlarımı silk-tim. “Üzgünüm, ne oldu bilmiyorum. Sandım ki... Ah... Buraya neden geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok.”

Endişemi anladığı an gülümsemeye başladı. “Banyoya gireceğimi ve bileklerimi keseceğimi düşündün, değil mi?”

“Öyle bir endişem vardı, evet.”

“Çok saçma...” dedi. “Kan kaybından ölmek çok uzun sürüyor.”

“Danny, endişemde haklı mıydım?”

Koltuğa, yanındaki boş yere birkaç defa vurdu. Bazen beni yanına böyle çağırırdı.

“Hayır,” dedi, ben onun yanına oturduktan sonra. “Kendimi iyi hissettiğim sürece böyle bir şey düşünmemelisin. Öyle bir şey yapmayı düşündüğüm zaman, sana da haber vereceğim, söz.”

AIDS tedavi kliniğinin karşısında söyledikleri aklıma geldi. Eğer o hayatını sonlandırmaya hazırsa buna ben de hazırdım.

“Ben de seninleyim!”

“Ne?” Bana deliymişim gibi bakıyordu.

“Doğru duydun! Eğer bileklerini keseceksen bunu ben de yapacağım. Kendini trenin önüne mi atacaksın, birlikte atlayalım. Uyku ilacı mı alacaksın, aynı miktarda ben de alacağım.”

Danny birden koltuktan ayağa fırladı.

“Defol git başımdan!” diye hırladı.

“Ben çok ciddiym, Danny. Sen sporu ve aksiyonu sevdiğini, onlarsız bir hayat istemediğini söylemiştin. Ben de seni seviyorum ve sensiz bir hayat istemiyorum.”

“Ama ben hastayım. Başka bir seçeneğim yok. Uzun yıllar yaşayabilmeyi o kadar çok istedim ki... Maalesef bunu yapamam. Elimde öyle bir şans yok ama sende var ve yaşayacaksın!”

“Hayır. Seninle geliyorum.”

“Kaybol!” Sesi tehditkârdı, bana kapıyı işaret ediyordu. “Köpeğini de al ve buradan hemen git. Sakın bir daha da geleyim deme!”

“Hayır,” diye yineledim.

“İlişkimiz bitti!” Ses tonu çok katıydı. Eğer onu tanıyor olmasam bu konuda ciddi olduğuna inanabilirdim. “Ne yapıyorsan yap. Bir daha yanıma gelmeyeceksin. Yapmayı düşündüğün şeyin cesurca olduğunu sanıyorsun ama bu aptallıktan başka bir şey değil. Bu delilik!”

Ben çılgılık atmaya başlayınca beni yalnız bırakıp yanımdan ayrıldı. Salonun kapısını ardından çarparak kapattı. Yastıklardan birini göğsüme bastırarak hıçkırmaya başladım. Neden beni bir türlü anlamak istemiyordu? Normalde birbirimizi çok iyi anlayabiliyorduk, hatta o benim aklımdan geçenleri bile okuyabiliyordu ama kararımı duyunca böyle tepki vermesi gerçekten gerekli miydi?

Yatak odasına giderken mutfak tezgâhında bir değişiklik gözümü çarptı. Danny dolabın üstüne siyah keçeli kalemle bir şeyler yazmıştı.

*Yanlış ya da doğru,
Cesaret ya da delilik,
Önemsiz ve de hükümsüz,
Başladı geri sayım.*

*Artık yolun sonundayım,
Yalnız yürümeliyim bu yolu.
Ardımda bırakıyorum seni,
Hep kalbinde taşıyacaksın beni.*

*Sorry, Ducky.
Çok ama çok üzgünüm!*

Mutfakta yere çöktüm ve yeniden ağlama krizine girdim. Asla beni yanına almayacaktı. Beni bu lanet hayatta bir başıma bırakacaktı, bunun doğru olduğuna inanıyordu.

İçimdeki öfke tekrar gün yüzüne çıkmaya başladı. Neden o karar verebiliyordu da ben veremiyordum? Benim hayatımı yönetme hakkını ona kim vermişti?

Kendimi toparlayıp ayağa kalktım, öfkeyle odaya girecektim ki kapıyı ardından kilitlediğini fark ettim.

“Danny! Kapıyı aç!”

“Hayır, bitti artık. Benim yakınım dahi gelmeni istemiyorum.”

“Aç dedim sana!”

“Asla! Evine git.”

“Köpeğim o odada, seni salak!”

“Onu sana yarın sabah getiririm. Elveda, Jessica!”

Öfke patlamasıyla kapıya var gücümle vurmaya başladım. “Şu lanet olası kapıyı aç!”

“Artık seni sevmiyorum!” diye bağırdı bana içerden.

“Haydi ama, sen yalan bile söyleyemiyorsun. Hiç dememe!”

“Seni aldattım. Hayatımda bir başkası var.”

“Danny, kapıyı aç.”

“Hem de iki yılı aşkın süredir aldatıyorum, artık ben-den nefret edip gidebilir misin?”

“Seni affediyorum. İçeri girmeme izin ver.”

“Üç yıldır her pazartesi akşamı geneleve gidiyorum!”

Birden korku sardı etrafımı. Onun sözlerine inandığımdan değil, odada yalnız olduğundan. Odada uyku ilacı ya da jilet falan var mıydı acaba?

“Kapıyı aç yoksa tekmeleyeceğim!” Sesimden buna tamamen inandığım belliydi.

“Denesene!”

Danny’nin bazı ahşap mobilyaları tekmelediğini ve onların anında çatlayıp paramparça olduğunu görmüştüm ama aynısını ben yapınca kapı yerinden bile kıpırdamamıştı. Bu yüzden bir daha denedim.

Yatak odasından sesler gelmeye başladı. Danny’nin kapıyı açacağını düşünürken, o giysi dolabını kapının önüne çekmişti.

Bir yerlerde kilitli kalmaktan hiç hoşlanmıyordum.

“Şu kapıyı aç dedim sana!” Yeniden kapıyı tekmeledim ama bir şey olmadı.

“Artık seninle beraber olmak istemediğimi anlamıyor musun?”

Ağlayarak yere yıkıldım. Bir süre geçtikten sonra içerden dolabın yerine doğru itildiğini duydum ve umutla kapıyı açmasını bekledim ama o kapının arkasına sırtını yaslayıp yere oturdu. Bütün gece öyle oturduk. Sırt sırta verip ağlamıştık, bizi yalnızca kapı ayırıyordu. Onun hıçkırıldığını duyuyordum ama bu dik kafalılıkla kapıyı asla açmayacağını da biliyordum. İkimizin arasında inatçı olan hep o olmuştu. Gün doğmaya yüz tutunca pes etmeye karar verdim.

“Sen kazandın, Danny. Bu hayatta yalnız kalmayı kabulleniyorum ve mutluymuş gibi yaşamaya devam edeceğim.”

Yerden kalktığını, kapı kolunu çevirdiğini duydum.

Beni kapının önünde görünce yanıma oturdu ve bana sıkıca sarıldı.

“Ben sadece seni korumak istiyorum.”

Hıçkırarak yüzümü omzuna gömdüm.

“Ne olmasını bekliyorsun? Her şey yolundaymış gibi mi davranayım? Mutluluk içinde evlenip ilk oğlumun adını Danijel mi koyayım?”

“Hayır, tam da bunu yapmamalısın. Kendini toparlamanın bir yolunu bulmalısın. Bak, sana bir taktik vereyim. Büyük bir ateş yak ve her şeyi içine at. Bu şekilde bütün kızgınlığını ve acını küle çevirebilirsin. O zaman beni yeniden düşünmeye başlayabilirsin. Beni tamamen unutmanı istemiyorum, beni hatırladığında gülümsemi istiyorum sadece.”

Çenemi tuttu ve beni kendisine bakmaya zorladı. “İleride bir gün beni düşünürken çocuklarına gülümseyip, ‘O deli herifle yaşadıklarımız gerçekten çok eğlenceliydi ama şu an da her şey olduğu hâliyle çok güzel,’ demelisin. Sakın nefret ve kinle dolma. Sen doğru yolu her zaman bulursun, Ducky.”

“Sen tamamen çıldırmışsın.”

“Bunu çoktan halletmemiş miydik? Bu değişmeyecek.”

Elimi tuttu. “Ben öleceğim ve senin benim son dileğimi yerine getirmeni istiyorum. Kendine bir eş bul, evlen ve çocukların olsun. Ortalama bir adamla daha rahat edersin. Onlar daha naziktirler ve kendi kurallarına uymalarını beklemezler,” dedi.

O zamanlar Danny’nin kendisinden daha yakışıklı ve daha özel biriyle olmamdan korktuğunu düşünmüştüm ama şimdi geriye bakınca, onun ne kadar haklı olduğunu görüyorum.

Bana uzun süre baktı. “Öldüğümü, öfkenden kurtulduktan sonra acı çekmeyeceğine inandığın bir zamanda

düşünmeye başla. Sana garanti veriyorum, o zaman yaşadığın için mutlu olacaksın. Söz veriyorum.”

Cuma akşamı Danny'ye geldiğimde onu salonda yere oturmuş kendisine eroin enjekte ederken buldum. İlk defa doğrudan, damara enjekte ediyordu. Bu daha çabuk etki etmişti ve öncekiler gibi Danny'yi yorgun düşürmekten-
se enerji vermişti. Birden ayağa fırladı ve beni bileğimden tutup evden dışarı, karanlığa çıkardı. Gecenin bir yarısı or-
manın içinde yürüyorduk. Mezarlığın yanından geçerken
ölüler tarafından izlendiğimizi düşündüm. Danny gecele-
ri mezarlıkta gezinmeyi kendine huy edinmişti. Bazı gün-
ler gecemizin yarısını mezar taşlarının etrafında dolanarak
geçiriyorduk. Aşırı soğuğa ve gecenin karanlığına rağmen
oturmuş mezarları izliyorduk. Ne arıyordu bilmiyorum
ama içten içe aradığını bulmasını diliyordum.

Aralık ayında yeniden Tirol'daki dağlara seyahat ettik. Danny'nin doğum gününü orada geçirip yılbaşına kadar geri dönmeyi planlıyorduk. Her sabah koşuya çıkmayı bırakmıştı. Bunu yapamadığından, yapacak hâli olmadığından değil... Artık formda kalmanın hiçbir anlamı olmadığı için bırakmıştı. Soğuk havada dışarda koşuşturmaktansa yatakta bana sokulup sohbet etmeyi tercih ediyordu.

Gün içinde uzun süren dağ tırmanışları yapıyorduk. Bu ona yetiyordu. Danny'nin kondisyonu eskisine göre çok düşüktü ama yine de ona yetişemiyordum. Beni dağın zirvesine kadar çekiştirerek çıkarttı. Aşağıya inmeden önce manzaranın tadını çıkardık. Bir keresinde kayak yapmayı denemiştik ama beceriksizliğim yüzünden hevesim kaçmıştı.

"Gel, seninle şuna binelim," deyip bana önümüzdeki teleferiği işaret etti. Sıra kalabalık değildi, baş başa kalabilmek için sıranın en sonuna geçip son kabine bindik. Teleferik çok yükseğe çıkmıştı, küçük dağların tepelerinden geçiyordu. Arada sırada birkaç dakikalık mola veriyordu ki insanlar fotoğraf çekip etrafın tadını çıkarsınlar. Yolculuk düşündüğümünden çok daha uzun sürmüştü.

Danny beklenmedik bir anda ceketini çıkardı ve teleferiğin penceresini açtı. Geçen sene de vücudunun yarısını dışarı çıkarmıştı; bu yüzden buna fazla şaşırmadım. Fakat bu sefer teleferiğin penceresinden bacağını da atıp vücudunun tamamını dışarı çıkarınca korkudan az daha bayılacaktım. Botlarıyla pencerenin kenarına basıp elleriyle teleferiğin çatısına tutunuyordu. Ayaklarını sabitleyince

ellerini de teleferiğin çatısından çekip iki yana açtı. Bana, Leonardo DiCaprio'nun *Titanic*'teki ünlü sahnesini hatırlatmıştı.

"Vuhuuu!" diye bağırdı rüzgâra karşı. İçeri girmek için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Yolculuğun yarısını bu şekilde geçirdi.

Tamamen çıldırmış!

Bir an onu oradan aşağı itmeyi düşündüm. Bu düşüncemin artılarını ve eksiklerini kendimce tartmaya çalıştım. Danny bu dünyadaki değerli zamanının bir kısmını kaybedecekti belki ama en azından korkusuzca ölecekti. Durumu ancak çok geç olduğunda fark edecekti. Fakat bunu yapacak cesaretim yoktu. Bana, bu dünyadaki hiç kimseye güvenmediği kadar çok güveniyordu. Güvenini sarsacak hiçbir şey yapamazdım, bunu düşünmem bile büyük bir hataydı.

Danny çatıya tırmandı. Kafamı pencereden dışarı çıkarıp, "İçeri gel! Lütfen!" dedim.

"Aşağıya düşmem, merak etme."

"Danny, bırak şu saçmalığı."

"Ducky," diye seslendi yukarıdan. "Benim yapmak istediğim şey tam da bu. Böyle ölmek istiyorum, serbest düşüşle..."

"Lütfen, bunu şimdi yapma!" diye bağırdım. Teleferiğin tepesinde ayağa kalktı; onu göz ucuyla ancak görebiliyordum. Kalbim ağzıma gelmişti. Onu görebilmek için dışarı sarkmam gerekmişti. Aşağıda insanlar durmuş bizi işaret ediyorlardı. Bir insan kümesi oluşmuştu. Uzağımızdaki mavi ışıkları görebiliyordum.

"Danny, içeri gel," diye seslendim ona yeniden. "Yoksa ben yukarı geleceğim!"

Birden kıpırdandı. Bu tarz şeyleri gerçekten yapacağını tahmin edebiliyordu. Elleriyle çatıya tutunup ayaklarını aşağıya sarkıttı ve bir iki defa sallanarak kabinin içine

atladı. Parmakları buz gibiydi ama mutluluktan yüzü parlıyordu.

“Bunu yapabilirim. Bir kere atladıktan sonra bir daha geri dönüşü yok. Aşağıya inene kadar havada revü gösterisi bile yapabilirim.”

“Senin için sevindim,” dedim sinirli bir sesle. Ona aşağıyı gösterdim. “Bak, seyircilerin...”

“Siktir! Buradan çıkmamız lazım. Yoksa beni intihara meyilli delinin teki olduğum için içeri atarlar!”

“Danny, sen zaten intihara meyillisin. Üstelik delisin de... Bence seni gerçekten alıp götürmeleri gerek.”

Polis aracı, teleferik bir tepenin üstünden geçene kadar bizi mavi ışıklarıyla takip etti. Yolculuk boyunca bizi takip edemezlerdi ama ineceğimiz yerde bizi bekleyeceklerinden emindim. Küçük bir tepenin üstünde durduk, yerle aramızdaki mesafe azdı. Danny pencereden aşağıya bakarak yerden ne kadar yüksekte olduğumuzu hesapladı.

“Burada inelim.”

Ben de onun baktığı yerden baktım. En az üç metre yüksekteydik fakat aşağıda yumuşak görünümlü bir kar yığını bulunuyordu.

“Sen gerçekten de çılgınsın!”

“Haydi ama,” diye sıkıştırdı beni. “Polislerin eline düşmeyi gerçekten de istemiyorum. Beni götüreceklerinden eminim.” Pencereye tırmandı ve ayaklarını aşağıya sarkıttı. Son bir kez arkasını dönüp bana baktı. “Atla gitsin. Seni aşağıda tutacağım, söz veriyorum.”

Hiç tereddüt etmeden aşağıya, karların arasına atladı. Başımı iki yana sallayıp kendime gelmeye çalışırken ben de pencereye tırmandım ama kendimi onun gibi aşağıya bırakamadım. Pencere kenarlarına tutunarak bacaklarımı aşağıya sarkıttım. Sonra gözlerimi kapatıp kendimi boşluğa bıraktım.

Bana söz verdiği gibi beni tuttu ve düşüşümü hafiflet-

mek için sola doğru kayıp ayaklarımı yere değdirdi. Ancak böyle kendime gelebildim. Sonra elimi tuttu ve polislerin geldiği yönün tam tersine koşmaya başladık. Polisler kabinin boş olduğunu fark ettiklerinde yüzlerinde oluşacak şaşkınlığı görmek isterdim doğrusu. Bu düşünce ve az önce yaptığımız çılgınlık birden kakhaha krizine girmeme neden oldu.

Danny beni çekirtmeye devam etti. Karın derinliğine rağmen oldukça hızlı koşuyorduk. Dağın eteğine vardığımızda soluklanmak için durduk. Turla gelen dağcıların arasına karışıp hiçbir şey olmamış gibi gezmeye başladık.

Polisler büyük ihtimalle daha yüksek bir yerden aşağıya atladığımızı düşünmüştü. Bu yüzden teleferik yolunu kapatmışlardı, helikopterlerle cesedimizi arıyorlardı.

“Bence gayet güzel gitti,” dedi Danny sırtarak.

“Böyle bir şeyi bir daha yapmayacağız. Sen iyi misin?” diye sordum.

“Elbette. Teleferikten aşağı atlayamayacak kadar hasta olmayı hiçbir zaman istemem.”

“Sen delisin,” dedim. Bu sefer gerçekten deli olduğuna inanmıştım.

“Bu senin tam olarak bende sevdiğin şey. Sen sırf bu hâlim için beni seçtin. Herkesten farklı ve eğlenceli olduğum için... Sıkıcı insanlardan hoşlanmıyorsun. Birlikte hayatını yaşayabileceğin bir insan istedin, hasta yatağının başında oturup elini tutarak öleceği günü bekleyeceğin birini değil.”

Yılbaşını baş başa geçirdik. Kutlama yapmayı ya da ailemle buluşmaya gitmeyi canımız hiç istemiyordu. Akaryakıt istasyonuna gidip hazır yemek aldık ve otoparkta yedik. Müzik dinliyorduk. Evinde mutlu mesut oturmuş yılbaşı ağacının altında keyifli vakit geçiren aileler aklımıza bile gelmiyordu.

“Umarım tüm bunları sorunsuz atlatırım,” dedi çaresizce bana o gece. Evine gitmiştik, yatağında yatıyorduk. “Hafiften başladığını fark ediyorum.”

“Ne başlıyor?”

“Ufak tefek şeyler. Geçen gün ayağım öyle bir uyuşttu ki arabayı yolun ortasında durdurmak zorunda kaldım. Sol elim iki gün yarı hissizdi ve vücudumu durmaksızın titriyormuş gibi hissediyorum.” Sesi tonu normaldi, sanki bana arabanın parçalarından bahsediyordu. Tüm bu söylediklerini hiç fark etmemiştim.

“Neden bir şey söylemedin?”

Omuzlarını silktilti. “Panik olmanı istemedim. Ocak ayında yeniden MRT’ye gitmem lazım. O zamana kadar beklemek istedim.”

“Panik olmazdım,” diye bağırdım, sinirlenmişim. “Bana bunları söylemen gerek. Benimle konuş, Danny. Bunları saklaman için hiçbir sebep yok. Olanlardan Jörg’e de bahsetmelisin. Bizden bir şeyler gizlememelisin.”

Dudağını sarkıtıp başıyla onayladı.

Ona sarıldım. “Seni yalnız bırakmayacağım, ne olursa olsun. Gelecek ne getirecek olursa olsun, ben hep senin yanında olacağım ve her şeyi birlikte yapacağız.” Karnına başımı yaslayıp uzandıktan sonra ekledim: “Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ne bir güne, ne de bir dakikaya... Zamanı geriye alabilseydik yine seni seçerdim. Yine doğru seçimi yapardım.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Danny.

“Sen olmasaydın ben nasıl bir insan olurdum acaba? Hayatı izleyen birisi olurdum büyük ihtimalle... Hayatın gerçek anlamını hiçbir zaman öğrenemeyecek olan bir izleyici... Gerçekten, Danny, seni tanıdığım için çok mutluyum.”

Son zamanlarda sürekli yanaklarımızdan gözyaşları süzülüyor, yer çekimine ayak uyduruyordu. Bunu fark etmi-

yorduk bile. Şimdiki gibi... Yüzümdeki yaşları silmeseydi, ağladığımın farkına bile varmayacaktım. Hiçbir önemi de yoktu zaten. Önemli olan normal hayatlarımızı yaşamaya devam edebilmemizdi. O günü mutlu bir şekilde geçirmemizdi. Bir sonrakini ve onun ardından geleni...

O gece tiz bir çığlığın sesine uyandım.

Korkuyla yataktan sıçradım. Danny yatağın üstüne oturuyordu. Tişörtü terden sıırıslılam olmuştu, titreyerek güç bela nefes almaya çalışıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum ve çabucak yatağın yanındaki abajuru açtım. “Neyin var?”

“Panik atak!” Nefesi kesik kesikti. “Panik atak! Nefes alamıyorum.” Birden üstündeki tişörtü yırtarcasına çekiştirmeye başladı. Hızla yanına doğru kaydım ve ellerini tişörtünden çekip onu sakinleştirmeye çalıştım.

“Hayır, hayır, hayır. Sakinleş!” Kasılmış parmaklarını birer birer açarak karnının üstüne koydum. “Buradan nefes al. İçten al, eline doğru.”

“Yapamıyorum,” dedi güçlükle.

“Yapabilirsin. Konuşma ve nefes al.”

Danny söz dinliyordu. Uzun bir süre orada oturup onun nefesinin düzene girmesini bekledik. Bir süre sonra biraz olsun düzene sokmayı başarmıştı.

Gözlerini kapatıp diyafram nefesi almaya odaklanmaya çalışıyordu.

“Öleceğim,” dedi aniden. Gözlerini açıp bana dikti. Gözleri her zamanki gibi mavi mavi parlıyor ve etrafına yaşama sevinci saçıyordu. Bakışları, söylediği sözlerle hiç uymuyordu. “Ne yaparsak yapalım, ben yine de öleceğim!”

“Biliyorum.”

“Nasıl olacak?” diye sordu bana. “Hastalığım değil, ölümün kendisi... Acıyacak mı? Tünelin sonunda gerçekten de bir ışık var mı?”

Dikkatlice elini tuttum. "Kimse bu sorunun cevabını bilemez, Danny."

"Artık hayatta olmayacağım düşüncesi... Hiçlik... Birden yok olacağım."

Dudakları titriyordu. Bana yazdığı şiir geldi aklıma birden. "Kimse öylece ortadan yok olup gitmez, Danny. Bir parçan hep burada kalacak. Buna ister ruh, ister başka bir şey de. Bir şeyler kalacak. Kalpte ve zihinde... Bizi çevreleyen doğada, ışıktaki ve rüzgârda... Bunları sen yazdın."

"Umarım nerede olursam olayım sana göz kulak olabilirim." Gülümsemesi buruktu. "Birileri bunu yapmalı."

"Ben başımın çaresine bakarım," dedim ama bu saf yalandı. Onsuz asla başımın çaresine bakamazdım. "Sen her zaman yanımda olacaksın."

"Sonra ne olacak?" Yeniden düşüncelere daldı. "Melekler gelip beni alacak mı? Yoksa her şey bitiyor mu? Sonsuza dek karanlık mı olacak?"

"Ne olacak bilmiyorum ama bir şekilde devam ediyor olmalı. Başka bir formda da olsa ölümden sonra hayat vardır."

Dudağını ısırdı. "Tina'yı tekrar görebilecek miyim?"

Bunun için dua ediyorum, Danny. Dua ediyorum.

"Buna inancım tam!"

"Peki, seni bir gün yeniden görebilecek miyim?"

Kendimi bırakmamak için gerginlikten dudağımı ısırdım. Cennette bu tarz buluşmalar nasıl olurdu ki? Ben yaşlıyken o şimdiki gibi genç mi olacaktı? İkimiz de onun yirmi dördüncü yaşını göremeyeceğini biliyorduk. Büyük ihtimalla yazın gireceğim yirmi birinci yaşımı onsuz geçirecektim.

"Veda etmeyi bırak. Bunun için daha fazlasıyla zamanımız var."

Fazlasıyla zaman mı? Bizim asla fazlasıyla zamanımız olmayacak.

Ayağa kalkıp giysi dolabının alt çekmecesini karıştırmaya başladı. Ne aradığını biliyordum. Plastik poşeti çıkardı, içinden yeni bir iğne aldı ve küçük paketi açtı.

“Yoksa uyuyamayacağım,” diye mırıldandı. “Korkuyorum.” Sanki bu yaptığı şey için bir bahane olabilirdi. Belki de olabilirdi...

Danny poşetten uzun lastiği aldı ve koluna sardı. Lastiği dizi ve boшта kalan eliyle iyice sıkıyordu. Onu üzülererek izledim. Saçları darmadağınktı, vücuduna yapışan tişörte bakarken onun zayıfladığını fark ettim. Kas kütlesinin bir kısmını kaybetmişti, birkaç kilo birden vermiş gibiydi. Onunla birlikte geçirdiğim son üç yıldan resimler belirdi gözümün önünde. Tanıştığımız festival alanında benden zorla numaramı alması. Aşırı özgüveni. Parlak kâğıda basılı dergilerden fırlamış bir limuzinle beni karşılaması. Çaresizce beni kendisinden uzaklaştırma çabaları. Kendisini kötü hissetmesine neden olan ilk öpüşmemiz. Christina’ya veya çevresindeki diğer insanlara karşı yardımseverliği. Onu karşımda boks maçlarını art arda kazanırkenki hâliyle hayal ettim. Sırf beni korumak için beş adamı kolayca yere serdiği günü ve Ricky’yi bıçakladığı için Angelo’yu nasıl dövdüğünü anımsadım. Bana, kendisi ve hayatı hakkındaki tüm sırlarını açıkladığı gecenin her ayrıntısını hatırlıyordum. Bana günden güne daha fazla güven duymaya başlamasını... Ne kadar acı olsa da Christina’nın ölümünü, Danny’nin kırılan elini ve sonrasında geceleri bitmek bilmeyen çığlıklarını hatırladım.

Şimdi ise yerde oturmuş elindeki eroini sıvı hâle getirmeye çalışıyordu. Düşüşü filmlerdeki gibiydi. Modellik hayatı ve spordaki dünya şampiyonlukları birdenbire bitmişti. Neden mi? Çünkü o ölüm cezasına çarptırılmıştı. Bunu çabuklaştıran ise Christina’nın ölümüydü. Bundan hiç şüphem yoktu. Danny, Christina’ya öyle odaklanmıştı ki onun ölümüyle kendisi de dağılmıştı. Bu yüzden hastalığı birden meydana çıkmıştı. Eğer Christina bu şekilde ölmeseydi

Danny uzun yıllar sağlıklı yaşayabilirdi. Muhtemelen tıbbın hastalığına çare bulacağı zamanı bile görürdü.

Christina'nın katili iki insanın hayatını çalmıştı aslında.

Binlerce kez, babası yaptıklarını yapmamış olsa Danny'nin nasıl bir hayatı olurdu diye sormuştum kendime. İlk defa, onu tanımasaydım benim nasıl bir hayatım olurdu diye sordum. Beni hayatının karmaşıklığı konusunda uyarmadığını asla iddia edemezdim. Beni eline geçen her fırsatta uyarmıştı. Gören gözlerim ve algılayan beynimle bir felaketi seçmiştim. Ama Danny'ye söylediklerim gerçektir. Geçmişe dönebilsem, tekrar seçme hakkım olsa yine onu seçerdim. Tüm bunları yaşayacağımızı bilsem bile... Belki de sırf bunun için...

Bana çiftliğin orada söyledikleri geldi aklıma. Normal bir hayat yaşama şansı olmadığı hakkında söyledikleri... Bu içimi acıtacak kadar gerçektir. Kader öyle düzenbazdı ki koruyucu meleği onun istemediği bir zamanda göndermişti. Arabasını gördüğümde yaşadığım şoku ve o sırada düşündüklerimi hâlâ hatırlıyordum. O anda söylediklerinin gerçekliğiyle yüzleşmiştim. O sabah geçirdiği kazada ölse onun için her şey daha kolay olabilirdi. Fakat çok ihtiyacı olmasına rağmen bu ayrıcalık bile ona tanınmamıştı.

Danny'nin parmakları o kadar çok titriyordu ki damarı dördüncü kez tutturamamıştı. İç çekip yataktan kalktım ve yanına oturdum.

"Ver şunu," deyip elimi iğneye doğru uzattım. Tereddütle beni süzdü, sonra iğneyi yavaşça elime bıraktı.

Kolunu dizime koydum ve damarı ilk denememde tutturdum. Yavaşça iğnenin içindeki sıvıyı boşalttım ve iğneyi çıkardım. Kanamasın diye bir süre parmağımı iğneyi batırdığım yerin üstünde tuttum. Kolundaki lastiği çözdüm ve her şeyi yeniden poşetleyip dolabın içine koydum. İğneyi de ambalajının içine koyup çöpe attım. Danny'nin yanına

gidip yatağa oturdum ve bunların hiçbirini yapmamış gibi davrandım.

“Seni seviyorum,” dedi Danny. “Her şeyden daha çok... Kendi değersiz hayatımdan da...”

“Hayatın değeri yıl sayısıyla ölçülmez. Kısa hayatını, yaşlanıp da ölen binlerce insandan çok daha dolu yaşadın.” Eline uzandım. Hayatın, düşündüğünden çok daha değerli. Ölümünden sonra kalıcı bir iz bırakacaksın ardında!”

Beceriksizce gülümsedi. “Hiçbir şey gerçekte ölmez,” dedi sessizce. “Sadece dönüşür, başka bir forma bürünür. Hep böyle düşün.”

“İçimde yaşamaya devam edeceksin,” diye söz verdim ona. “Seni kendi hayatımdan daha çok seviyorum!”

Danny başını yastığına geri koyup yan yattı. Ben de yatağa uzanıp ona arkadan sarıldım ve elimi karnına koydum. Elimi alıp tişörtünün içine soktu ve elimi göğsüne kadar sürükleyip orada bıraktı. Geçen bunca zamandan sonra bu hareket artık normalleşmiş olsa da bunu her yapışında içim gururla sızlıyordu.

Nihayet uyuduğu zaman kalbinin atışının yavaşladığını hissettim. Pencerenin ardında şiddetli bir rüzgâr vardı ve gün doğmaya yüz tutmuştu. Rüzgâr pencereye çarpıyordu. Ağaç dalları güneye doğru sallanıyordu; rüzgâr kuzeyden esiyordu. Buna yemin edebilirdim.

Yavaşça yataktan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Uzunca bir süre orada durup dışarıdaki karanlığı izledim. Gözlerim Danny’nin bana evin çatısından gösterdiği yeri arıyordu.

Kuzey rüzgârı, dedi içimden bir ses. Bu bana Mareis’nin bir zamanlar okuduğum bir şiirini hatırlatmıştı. Kuzey rüzgârını hissediyorum yine, ufkun vaadini... Kuzey rüzgârını bilen biri için kaç yol vardır ki? Kuzey rüzgârıyla gidiyorum, yolu bilmeme gerek yok.

SON - YAZ 2015

Danny 2003 yılında, nisan ayının sonunda öldü. Christina'nın ölümünden neredeyse tam bir yıl sonra. Sabahın ilk saatlerinde Atlanta'da, iki yüz kırk dokuz metre yüksekliğindeki One Atlantic Center'dan aşağı atlamıştı. Danny bana eve gitmek istediğini söylemişti.

Kanındaki eroin miktarı, eğer biraz daha bekleseydi onu zaten öldürecekti.

Ölüm belgesinde, "Atlayıştan sağ çıkamadı" yazıyordu. Sinirlerim boşaldı ve gülmeye başladım. Her şey bu kadar kolay olsaydı ne güzel olurdu!

Danny bana bu mektubu bırakmıştı:

Ducky,

Büyük ihtimalle şimdiye kadar tahmin etmişsindir, ben geri gelmeyeceğim. Bu şekilde gittiğim için çok üzgünüm ama başka türlü yapamazdık. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Beklemekten korkuyorum, bunun artık olması gerekiyor. Korkuyorum... Başıma gelecek olanlardan, yapmayı planladığım şeyi yapamayacak hâle gelmekten korkuyorum. You know! Böyle gitmemi affedemeyecek olursan seni anlarım. Umarım ileride bir gün sen de beni anlarsın. Sen bu mektubu okurken ben uçakta olacağım; bu yüzden peşimden gelmeye çalışma!

Seninle her şeyi konuştuk. Maya'ya dikkat et, onu gözünün önünden ayırma. Ayrıca Tanrı aşkına o lanet olası arabayı sat. Duygusal sebeplerden dolayı satmamayı lütfen düşünme. O sadece bir teneke parçası.

Evde istediğin kadar kalabilirsin, ne almak istiyorsan hepsi senindir. Kendini yalnız hissedersen, yakında olduğumu hissedeceğin ve hissetmeyeceğin yerleri biliyorsun. Mutlu olacaksın. Bir eş, bir ev ve çocuklar. Yaşa ve gör.

REMEMBER ME!

And I hope I find my freedom, for eternity!

Love you

Danny

Ducky,

du alımt es mitterweile bestimmt schon ich komme nicht zurück. Es tut mir so unendlich leid, daß ich auf diese Art gegangen bin. Aber anders wäre es nie möglich gewesen - das weißt du sofort wie ich. Und es muss jetzt sein, ich habe Angst noch länger zu warten. Angst, vor dem was kommt und daß ich es dann nicht mehr kann! You know! Wenn du mir das nicht verstehen kannst, daß ich so gegangen bin, dann ist das okay. Ich hoffe nur, du kannst es eines Tages verstehen! Wenn du das liest, bin ich längst im Flugzeug, also fahre mir nicht nach!!!

W.: haben alles besprochen! Pack auf Maya auf, behalte meinen Koffer im Auge und verkaufe um Himmels Willen das verdammte Auto! Behalte es nicht aus sentimentalen Gründen - ich habe nichts davon!

bleib in unserer Wohnung solange du willst und nimm mit was du magst.

Wenn du dich einsam fühlst - du weißt wo du mir nahe sein kannst - und wo nicht!

Du wirst glücklich werden - Mann, Haus, Kinder - wirst schon sehen.

REMEMBER ME!

Love you!

Danny

And I hope I find my freedom -
for eternity!

* İngilizce, "Beni hatırla. Umarım sonsuza dek süreceks özgürlüğün bulurum. Seni seviyorum." (e.n.)

Benimle durmadan vedalaşmış, sonunda tek bir kelime dahi etmeden çekip gitmişti. Bir sabah birden ortadan kayboluvermişti. Bunun nedenini biliyordum; onun peşinden gitmemi engellemek istemişti.

Danny daha fazla dayanamayacağı kanısına varana kadar beklemişti. Mart ayının başlarında, tam felç belirtileri başlamıştı. Sol kolu neredeyse tamamen hissizleşmişti, zamanla diğer uzuvlarını da hissetmemeye başlamıştı. Titreme nöbetleri artmıştı. Nisan ayının ortalarında daha fazla bekleyemeyeceğinin haberini vermişti bana. Kötürüm kalmadan önce bunu yapması gerektiğini; hiçbir şey yapamamaktan korktuğunu söylemişti.

Eroini hiçbir zaman bulamadım. Tahminimce, Danny hepsini tuvalete boşaltıp üzerine sifonu çekmişti. Beni bu şekilde koruyabileceğini düşünmüş olmalıydı.

PML dışında AIDS'e dair hiçbir belirti görülmemişti. T lenfosit değerleri ölene kadar hep aynı kalmıştı, yani bağışıklık sistemi etkinliğini yitirmemişti. AIDS onda hiçbir zaman baş göstermemiş, hastalığı dördüncü evreye ulaşmamıştı.

HIV'in tedavisi hâlâ yok. Tıp, AIDS hastalığının ortaya çıkmasını engelleyecek kadar ilerledi ve HIV artık ölüme yol açmıyor. HIV hastaları neredeyse tamamen normal şekilde hayatlarını sürdürebiliyorlar ve normal bir insan kadar uzun yaşayabiliyorlar. İlaçlar sayesinde, HIV hastaları sağlıklı çocuklara da sahip olabiliyorlar.

PML günümüzde bile üç ile yirmi ay arasında ölüme yol açıyor. Hastaların yüzde seksen ile doksanı bu hastalığa ancak bağışıklık sistemleri tamamen zayıfladığında yakalanıyorlar.

Bu arada artık PML'nin bazı insanlarda çocukluktan taşıdıkları bir virüs nedeniyle ortaya çıktığı tespit edildi. Virüsün nereden geldiği ise hâlâ bilinmiyor.

Uykusuz gecelerimi, Danny'nin bu virüsü babasından kapıp kapmadığını düşünerek geçirdim.

Bugün de HIV hastalarının çoğuna AZT tedavisi uygulanıyor olsa da bu eskisinden çok daha az bir dozda yapılıyor. Helper hücre sayısı üç yüz ellinin altına düştüğü takdirde HAART tedavisi kapsamında AZT'ye başlanabiliyor.

Danny'nin panik atakları son sekiz haftada çok artmıştı. O, titremelerin PML'den kaynaklandığına emindi. Ben ise yalnızca korktuğunu düşünüyordum. Ne de olsa böyle ataklara çocukluğundan beri alışıktı. Onun asıl korkusu benliğinin ve zihninin değişmesi ihtimaliydi. Korktuğu başına gelmedi; ölene kadar onda herhangi bir değişiklik olmadı, zihinsel olarak da hep kendindeydi. Dışardan bakan, onu tanımayan insanlar onun ölümcül bir hastalığı olduğunu asla tahmin edemezlerdi.

Sonuç olarak ölümü kimsenin dikkatini çekmedi, gazetelerde haber olarak bile yer almadı. Polisler için o, bir hayat hikâyesi olmayan, intihar etmiş bağımlının tekiydi. Bu da tam olarak Danny'nin istediği gibi bir ölümdü.

Jörg, Marina ve Ricky, Amerika'ya gittiler ve Danny'nin halasıyla birlikte bir cenaze töreni düzenlediler. Danny halasına bir miktar para vermiş ve bedeninin yakılmasını istemişti. Elbette, bu isteği yerine getirildi.

Onunla anlaştığımız gibi ben cenaze törenine katılmadım.

Ortadan kaybolmasının üstünden üç gün geçmişti ki henüz ölüm haberi bana ulaşmadan gelip arabasını çektiler. Benim için gözü gibi baktığı otomobil çekici tarafından götürüldü. Bu talimatı Danny'nin babası hapishaneden vermişti. Arabanın ruhsatı ve diğer her şey onunla anlaştığımız gibi torpido gözünde idi ama benim arabaya

dokunmama bile izin vermediler. Bir kez olsun içine bakıp hiç değilse özel eşyalarımızı almak isterdim ama buna dahi izin yoktu. Danny'nin, ben ve Christina için bankada biriktirdiği parayı da hiçbir zaman görmedim. Tek bir kurusunu bile alamadım. O parayı bizim için biriktirmişti; onun ölümünden sonra bizim bu dünyada bir yerimiz olsun diye. Araba elimden alındıktan hemen sonra koşarak bankaya gittim ama hesabını çoktan kilitlemişlerdi. Danny bana hesapta tam söz hakkı tanımış olmasına rağmen babası her şeyi almayı başardı. Danny notere elden yazı teslim etmemişti, belki bunu yapsaydı babasının karışma hakkı olmazdı. Büyük ihtimalle buna gerek olmadığını düşünmüştü. Danny her ihtimali göz önünde bulundurmuydu; bunun gerekli olduğuna inansaydı asla yapmadan gitmezdi. Danny'nin babasının, onun ölümünden hemen haberdar olup bütün mal varlığı üzerinde hak talep edeceğini kim bilebilirdi ki? Onun ne bu yeni arabadan ne de bankadaki paradan haberi vardı. İkisi arasında, babasının barışma denemeleri için telefon açması dışında yıllarca hiç bir iletişim olmamıştı.

Ben de Danny gibi düşünmüştüm. Ölüm döşeğinde yatan kimin paraya ihtiyacı olurdu ki? Danny gibi biri için böyle bir şeyin değeri yoktu. O adam bunca parayı ne yapacaktı? Nedeni her neyse, adam bütün mal varlığını kendisine istiyordu.

Jörg, Danny'nin yıllarca koruyucu ailesi olduğunu belirtirken onun bütün mal varlığını benim üzerime geçirmeye çalıştı. Danny'nin geçmişini öne sürdü, hatta Danny'nin inandığı üzere bu hastalığı babasının ona bilerek bulaştırdığını iddia etti. Fakat mahkeme Danny'nin babasının o dönemde hastalığından haberdar olmadığını, büyük ihtimalle bunu farkında olmadan yaptığına hükmetti. Elbette, bunu bilerek yapmış olma olasılığını da göz önün-

de bulundurmuşlardı ama ortada herhangi bir kanıt yoktu. Jörg davayı kaybetti. Kanunen Danny'nin bütün mal varlığı ailesine miras kaldı. Marina hiçbir şey istemedi ve Danny'nin bütün mal varlığını babası aldı. Ben yalnızca Danny tüm bu olanları görmediği için çok mutluydum. En azından bu tiyatrodan uzak kalmıştı ve her şeyin planladığı yönde, istediği gibi ilerlediğini düşünerek ölmüştü.

Danny'nin ölüm haberini aldıktan sonra onun evinden ayrıldım, yine geleceğime emindim. O ve Christina'nın birkaç parça eşyasını alıp saklamak istemiştim ama maalesef ben geri geldiğimde kapı kilidi değiştirilmişti. Hiçbir şey alamadım, veda bile edemedim.

Danny'nin yaşlı Maya'sını bile yurttan koparıp satmıştı babası. Hem de çok ucuza... Jörg ve ben alıcıları bulmak için elimizden geleni yaptık. Sonunda Maya'yı alan aileyi Kuzey Almanya'da bulduk. Bir aile onu zihinsel engelli kızı için satın almıştı. Kapılarını çaldım ve onlara hikâyeyi anlatıp Maya'yı geri alabilmek için yalvardım. Maya'yı almama izin verdiler ama kızlarının kalbini ne kadar kıracağımı da bilmem gerektiğini söylediler. Danny'yi çok iyi tanıyordum. Burada olsaydı o kızın elinden Maya'yı asla almayacağını biliyordum. Maya'yı o aileye bıraktım ve onu kapalı bir kabinde yapacağı, saatlerce sürecektir seyahatten kurtardım. Maya hemen evin karşısındaki ahırda yaşıyordu ve ona oldukça iyi bakılıyordu. Eminim ki Danny aldığım bu kararı onaylardı, o benim aldığım her kararı onaylardı.

Maya dört yıl daha yaşadı. Onu altı kez ziyaret ettim ve aile onun hakkında alınacak her önemli kararı bana danıştı.

Ricky üç yıl sonra mesleği nedeniyle Berlin'e taşındı. Orada evlendi, şimdi iki kızı var. Simon'la bütün iletişimi-miz koptu. Jörg ile ben, Danny'nin ölümünden sonra yedi yıl kadar görüşmeye devam ettik. Alexander da bu arada

evlendi ve bir oğlu oldu. Yıllarca onunla da arkadaş kaldık. Hâlâ arada bir onu tamirhanede ziyaret ediyorum.

Danny'nin babası, oğlunun ölümünden iki yıl sonra hapishanede öldü. HIV nedeniyle oluşan sarılıktan ölmüştü. Danny'nin parasını tamamen kendi tedavisi için harcadığına inanıyorum. Geriye kalan parayı eşine bırakmıştı, onu ileri yaşında rahata kavuşturmuştu. Marina eşinin ölümünden sonra yeniden kızlık soyadını alıp Amerika'ya döndü. Bugün bile kendime neden bunu daha önce yapmadığımı soruyorum. Danny tüm masraflarını seve seve karşılardı ve onunla birlikte giderdi. Doğduğu yere döneceği için sevinirdi.

Köpeğim 12 Kasım 2009'da öldü. Danny'nin otuz yaşına girmesine beş hafta kala... Eğer hedefi olan otuz yaşına erişebilseydi köpeğimden uzun yaşamış olacaktı. Christina ölmeseydi bunu kolaylıkla başarabilirdi.

Ben bundan kesinlikle emindim.

2010 yılında eşimle tanıştım. 2011 yılında evlendik ve bugün ormana yakın bahçeli bir evde yaşıyoruz. İki köpeğimiz var.

2014 yılında da oğlumuz dünyaya geldi.

Ona baktığım zaman Danny'ye şükran borcu duyuyorum. Bana söyledikleri doğru çıktı. Hâlâ yaşadığım için mutluyum ve bu tamamen onun çabasıyla oldu. Bugün bir oğlumuz olduğu için bile ona borçluyum. Ona duyduğum minneti kelimelerle ifade edemem. Hiçbir satıra, hiçbir kâğıda sığmaz.

Eşime yıllarca Danny'den bahsetmedim, bir gün ağzımdan kaçırana kadar. Geçmişimdeki boşluğu fark etmiş ve sorgulayıp durmuştu. Önce ona Danny'den kısaca bahsettim. Sonra nasıl oldu bilmiyorum, haftalarca Danny'yi anlattım. Ona fotoğrafları, modellik ajansının posterlerini, bana yazdığı mektupları ve şiirleri gösterdim. Danny'nin bana tembihlediği şekilde eşyaların çoğunu yakmışım

ama bazı değerli parçaları bir kutunun içine koyup bodruma saklamıştım.

Onu hiçbir zaman unutmadım.

Bugün bile onu düşündüğümde acı duyuyorum.

Eşim olayların üstümdeki etkisini fark etti ve hikâyemi yazmamı önerdi. Öyle de yaptım. Geçmişe dönüp elimde bir defter ve kalemle haftalarca ortalıkta boş bakışlarla dolaşdım. Her şeyi yeniden yaşadım. Gece boyu yazdım; bazen gülümsedim, bazen de kahkahalar attım. Fakat hikâyeyi bitirene kadar çoğu zaman gözyaşlarımla boğuştu. Eşim hikâyemizi okuyunca yazdıklarımı bilgisayara geçirmem gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım.

Aslında Danny'nin parasının bir miktarını bağışlamak istiyordum. Fakat para elime geçmediği için bunu ne yazık ki yapamadım.

Ben de hikâyemizi kitaplaştırdım ve anlamlı bir şey yapmaya karar verdim. Şatıştan gelen gelirin bir kısmını bağışlamak istiyorum. Danny'yle birlikte gittiğimiz AIDS bakım evine, bir çocuk yurduna ve travma geçirmiş çocuklara yardım için kurulmuş bir kuruma bağışta bulunacağım.

Uzun vadeli hedefim ise Danny adına bir vakıf kurmak. Bunu korktuğu şeyin olmasını önlemek için yapmalıyım: Unutulmak, kaybolmak ve silinip gitmek... Böylece benim kadar diğer insanlar için de yaşamaya devam etmesini istiyorum. Bugün bile Danny hayatımın bir parçası olmaya devam ediyor. Onunla tanıştıktan bir süre sonra Tae Bo'ya başlamıştım. Tekvando, aerobik, kick boks ve dansın karışımı olarak görülen bir spor türü. Tae Bo yaparak Danny'e ayak uydurmak istemiştım. Elbette, bunu başaramadım ama bu sporu bugün bile yapmaya devam ediyorum. Sürekli olarak *Jumpsyle* performansları izliyorum. Danny bu dans stilini çok severdi. Hatta dans partneriyle birlikte Avusturya'ya giderdik ve ikisi orada yarışmaya katılırlardı. O zamanlar fazla popüler değildi ama 2007 yılında *Scooters*

Jumping All Over the World ile tanınırlığı birden arttı. Günümüzde dünya şampiyonaları bile düzenleniyor. Danny bunu görse çok sevinirdi. Kim bilir, belki o da katılırdı.

Ah, bir de beslenme alışkanlığını hatırlıyorum. Yemekleri farklı kombinasyonlarla yedi. Peynirli tortellini ile frambuaz reçeli... Berliner pasta ile patates püresi...

Bugün bile ondan ve Christina'dan edindiğim alışkanlığı devam ettiriyorum. Ölü hayvanları yemek aklıma gelmiyor. Yıllardır inek sütü yerine yulaf sütü içiyorum. Yumurtalarımızı da sadece civardaki yerel satıcılardan alıyorum. Eşim de bana katıldı, ikimiz de artık vejetaryeniz. Başlardaki et yemeden spor yapılamaz düşüncesinden kurtuldu. Eskiden olduğu gibi her yıl yarı maraton koşmaya devam ediyoruz.

Danny sporda başarılı olmak için et yemeye gerek olmadığını en iyi örneğidir.

Bana hediye ettiği bisikleti hâlâ saklıyorum. Yıllar içinde kırmızı boyası döküldü. Geçenlerde yeniden boyadım. Tabii ki deniz mavisine...

Danny'yi tanıdığım için mutluyum ve müteşekkirim. Beni insan yığınlarının altında ezilmekten kurtardı. Her zaman farklı olacağım ve hayata gözlerim açık, önyargılardan ve düşünce kalıplarından uzak şekilde bakacağım. Akıntıya karşı yüzebileceğim. Karşılaştığım şeylerin sadece ön yüzüne bakıp geçmeyeceğim, her zaman arka tarafını da görmeye çalışacağım.

Danny'yle geçirdiğim zaman bütün hayatımı baştan sona şekillendirdi. Hayatın bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyorum. Bir tesadüf mü bilmiyorum ama evimiz bir tepenin üstünde. Her sabah kalktığımda önce panjurları açıyorum ve üzüm bağlarının üzerinde uzanan gökyüzünü görüyorum. Bazen de balkona çıkıp aşağıda uzanan vadinin ardındaki ufka bakıyorum. O zaman biliyorum ki evimdeyim.

Tina ve Danny'nin anısına!

TEŞEKKÜR

Son okuyucularım Andreas Nolden'e, eşim Marvin'e ve arkadaşım Vanessa'ya çok teşekkür ederim. Anneme de büyük bir sabırla kitabı okuduğu için minnettarım. Editörüm Sandra Schindler'e gösterdiği büyük işbirliği için binlerce kez teşekkür ederim.

Dünyanın en iyi redaktörü Nicole Weich'a teşekkür ederim.

Marianne Reis'a (Mareis) da şiirinden alıntı yapmama izin verdiği için müteşekkirim.

Çok özel bir teşekkür de Robin Kosan ve Sam White için. Uzun şiirleri kısaltıp yeni güzel şiirler ortaya çıkardılar ve bunu şiirlerin orijinal hâlini koruyarak yaptılar.

Çok teşekkür ederim!